

Dziennik Urzędowy C 169 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 55

15 czerwca 2012

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

SESJA 2010–2011

Posiedzenia od 14 do 16 grudnia 2010 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 93 E z 25.3.2011.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

2012/C 169 E/01	Regulacja handlu instrumentami finansowymi – „dark pools” itd. Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie regulacji obrotu instrumentami finansowymi – „dark pools” itd. (2010/2075 (INI))	1
2012/C 169 E/02	Poprawa bezpieczeństwa chemicznego, biologicznego, radiologicznego i jądrowego w Unii Europejskiej – plan działania UE w obszarze CBRJ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie zwiększenia bezpieczeństwa chemicznego, biologicznego, radiologicznego i jądrowego w Unii Europejskiej – plan działania UE w dziedzinie broni chemicznej, biologicznej, radiologicznej i jądrowej (CBRJ) (2010/2114(INI))	8
2012/C 169 E/03	Dobre zarządzanie i polityka regionalna UE Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie dobrego sprawowania rządów w odniesieniu do polityki regionalnej UE: procedury wsparcia i kontroli przez Komisję Europejską (2009/2231 (INI))	23
2012/C 169 E/04	Spójność terytorialna, społeczna i ekonomiczna Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie osiągnięcia prawdziwej spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej – warunek sine qua non globalnej konkurencyjności? (2009/2233 (INI))	29

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Środa, 15 grudnia 2010 r.

2012/C 169 E/05	Prezentacja programu prac Komisji na rok 2011 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. dotyczący komunikatu Komisji w sprawie programu prac Komisji na rok 2011	37
2012/C 169 E/06	Przyszłość strategicznego partnerstwa Afryka/UE po trzecim szczycie Afryka/UE Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie przyszłości strategicznego partnerstwa Afryki i Unii Europejskiej po trzecim szczycie UE-Afryka	45
2012/C 169 E/07	Prawa podstawowe w Unii Europejskiej (2009) - skuteczne wdrażanie po wejściu w życie Traktatu z Lizbony Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie sytuacji praw podstawowych w Unii Europejskiej (2009–2010) – kwestie instytucjonalne po wejściu w życie traktatu lizbońskiego (2009/2161 (INI))	49
2012/C 169 E/08	Wpływ reklamy na zachowania konsumentów Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie wpływu reklamy na zachowania konsumentów (2010/2052 (INI))	58
2012/C 169 E/09	Plan działania na rzecz efektywności energetycznej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie przeglądu planu działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii (2010/2107(INI))	66

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

2012/C 169 E/10	Prawa człowieka na świecie w roku 2009 i polityka UE w tej dziedzinie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka na świecie za rok 2009 oraz polityki UE w tym zakresie (2010/2202(INI))	81
2012/C 169 E/11	Nowa strategia dla Afganistanu Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie nowej strategii dla Afganistanu (2009/2217(INI))	108
2012/C 169 E/12	Ustanowienie stałego mechanizmu kryzysowego w celu ochron stabilności finansowej strefy euro Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie utworzenia stałego mechanizmu kryzysowego służącego ochronie stabilności finansowej strefy euro	122
2012/C 169 E/13	Sytuacja w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie sytuacji w Wybrzeżu Kości Słoniowej	126
2012/C 169 E/14	Dobrostan kur niosek Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie unijnego sektora chowu kur niosek: zakaz stosowania klatek w systemie baterijnym od 2012 r.	129
2012/C 169 E/15	Malezja: praktykowanie chłosty Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie Malezji – kara chłosty	132

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Regulacja handlu instrumentami finansowymi – „dark pools” itd.

P7_TA(2010)0466

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie regulacji obrotu instrumentami finansowymi – „dark pools” itd. (2010/2075 (INI))

(2012/C 169 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dyrektywę 2004/39/WE w sprawie rynków instrumentów finansowych (MiFID) ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2003/6/WE w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) ⁽²⁾,
- uwzględniając oświadczenia ze szczytów G20 z dnia 2 kwietnia 2009 r. w Londynie, z dnia 25 września 2009 r. w Pittsburghu oraz z dni 26 i 27 czerwca 2010 r. w Toronto,
- uwzględniając porady techniczne CESR udzielone Komisji Europejskiej w kontekście przeglądu MiFID – rynki akcji (Ref.: CESR/10-394),
- uwzględniając porady techniczne CESR udzielone Komisji Europejskiej w kontekście przeglądu MiFID – sprawozdawczość transakcyjna (Ref.: CESR/10-292),
- uwzględniając porady techniczne CESR udzielone Komisji Europejskiej w kontekście przeglądu MiFID – ochrona inwestorów i pośrednicy (Ref.: CESR/10-417),
- uwzględniając apel CESR o ewidencjonowanie kwestii mikrostrukturalnych dotyczących europejskich rynków akcji (Ref.: CESR/10-142),
- uwzględniając sprawozdanie francuskiego ministerstwa gospodarki, przemysłu i zatrudnienia z lutego 2010 r. w sprawie przeglądu MiFID,
- uwzględniając sprawozdanie z konsultacji IOSCO z lutego 2009 r. w sprawie polityki dotyczącej bezpośredniego dostępu elektronicznego,

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 96 z 12.4.2003, s. 16.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- uwzględniając zalecenia CPSS i IOSCO dla partnerów centralnych z listopada 2004 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji Papierów Wartościowych i Giełd w sprawie struktury rynku akcji (nr 34-61358; dossier nr S7-02-10),
 - uwzględniając porady techniczne CESR udzielone Komisji Europejskiej w kontekście przeglądu MiFID oraz odpowiedzi na wniosek Komisji Europejskiej o przekazanie dodatkowych informacji (ref. CESR/10-802, ref. CESR/10-799, ref. CESR/10-808, ref. CESR/10-859, ref. CESR/10-860),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu PE,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0326/2010),
- A. mając na uwadze, że na szczycie G20 ustalono, iż żadna instytucja finansowa, żaden produkt finansowy i żadne terytorium nie powinno być wyłączone z zakresu przemyślanych regulacji i skutecznego nadzoru oraz że wszystkie znormalizowane kontrakty pozagiełdowe dotyczące instrumentów pochodnych powinny być przedmiotem obrotu na giełdach lub elektronicznych platformach obrotu, w zależności od przypadku,
- B. mając na uwadze, że brak przejrzystości systemu finansowego, szczególnie w zakresie rodzajów zagrożeń, był czynnikiem pogłębiającym kryzys finansowy i przyczynił się do rozprzestrzeniania się powszechnego braku zaufania, a tym samym do drastycznego zmniejszenia przepływów pieniężnych,
- C. mając na uwadze, że ochrona konsumentów, przejrzystość, zwłaszcza procesu kształtowania cen, sprawne i płynne rynki oraz konkurencja na równych zasadach były głównymi celami w momencie wejścia w życie MiFID, jednak nie zostały dotychczas osiągnięte i dlatego muszą pozostać priorytetem; mając na uwadze, że w następstwie kryzysu finansowego przy przeglądzie MiFID konieczne jest priorytetowe potraktowanie ograniczania ryzyka systemowego,
- D. mając na uwadze, że przy wprowadzaniu zmian do MiFID należy zawsze uwzględniać ich znaczenie dla zarządzania przepływem kapitału do gospodarki realnej i tym samym ich potencjalny wpływ na zatrudnienie, inwestycje i świadczenia emerytalne,
- E. mając na uwadze, że do 40 % wolumenu obrotu realizuje się nadal pozagiełdowo; mając na uwadze, że należy zachęcać uczestników rynku do przeprowadzania większej liczby operacji w ramach zorganizowanego systemu obrotu,
- F. mając na uwadze, że włączenie do MiFID zwolnień od wymogu przejrzystości przedtransakcyjnej oraz ustanowienie wielostronnych platform obrotu (MTF) i „dark pools” miało na celu ułatwienie przejścia na bardziej regulowane i przejrzyste systemy,
- G. mając na uwadze, że MiFID określa obrót pozagiełdowy jako transakcje, które mają charakter ad hoc i nieregularny, które zawiera się z kontrahentami hurtowymi i które stanowią część powiązań handlowych charakteryzujących się transakcjami przekraczającymi standardową wielkość rynku, zawieranych poza systemami zazwyczaj stosowanymi przez dane przedsiębiorstwo do prowadzenia działalności w charakterze podmiotu prowadzącego regularną działalność giełdową w oparciu o ustalone zasady,
- H. mając na uwadze, że pomimo przepisów zawartych w MiFID dotyczących zwolnień pozwalających na anonimowy obrót na rynkach zorganizowanych, ustanowienia wielostronnych platform obrotu (MTF), i systemu podmiotów giełdowych prowadzących regularną działalność w oparciu o ustalone zasady (SI) oraz określenia obrotu pozagiełdowego jako mającego charakter ad hoc i nieregularny, obrót pozagiełdowy odbywający się poza systemem podmiotów giełdowych prowadzących regularną działalność w oparciu o ustalone zasady (SI) nadal posiada istotny udział w rynku obrotu akcjami, wynoszący 38 % wszystkich zawieranych transakcji według CESR/10-394 i niezmnieszony od momentu wdrożenia MiFID; mając na uwadze, że powinno się zapewnić w związku z tym ściślejsze i bardziej skuteczne wykonanie przepisów i zwolnień zawartych w MiFID,
- I. mając na uwadze, że rozdrobnienie rynku obrotu akcjami wywarło niepożądany wpływ na płynność i efektywność rynku ze względu na mniejszą przejrzystość spowodowaną wzrostem „dark pools” i sieci brokerów (crossing networks), większą liczbą systemów zarówno giełdowych, jak i pozagiełdowych i obrotem w coraz większym stopniu opartym na technologii, a ponadto przyczyniło się do spadku średniej wartości wykonanych transakcji z 22 266 EUR w 2006 r. do 9 923 EUR w 2009 r., powodując wzrost całkowitego kosztu transakcji dla niektórych użytkowników,

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- J. mając na uwadze, że spadek ilości transakcji doprowadził do zmniejszenia się zdolności uczestników rynku do natychmiastowego realizowania dużych zleceń na konkretnym rynku, a chęć uniknięcia wpływu rynkowego na duże zlecenia przyczyniła się do rozpowszechnienia obrotu w ramach „dark pools”; mając na uwadze, że mniej niż 10 % całego obrotu akcjami EOG na zorganizowanych rynkach wykorzystuje zwolnienia od wymogu przejrzystości przedtransakcyjnej przewidziane w MiFID (CESR/10-394), ponadto mając na uwadze, że te zwolnienia dotyczą obrotu w ramach „dark pools”, ponieważ stanowią bardziej przejrzystą i lepiej uregulowaną alternatywę dla nieprzejrzystego obrotu pozagiełdowego, a także mając na uwadze, że brak dostatecznego uregulowania transakcji pozagiełdowych, w tym sieci brokerów (BCN), zapewnia obrotowi pozagiełdowemu przewagę konkurencyjną i przyczynia się do zwiększenia liczby nieprzejrzystych transakcji i ogólnie szkodzi przejrzystości rynku; mając na uwadze, że obecnie około połowa wszystkich transakcji nie podlega wymogom przejrzystości przedtransakcyjnej, lecz połowa transakcji pozagiełdowych jest poniżej wielkości rynkowej i dlatego nie wymaga ochrony przed wpływem rynkowym,
- K. mając na uwadze, że w celu zapewnienia równych zasad należy przeprowadzić dogłębne badanie modeli biznesowych BCN, aby zagwarantować, że w przypadku gdy świadczą one usługi – co oznacza, że zasadniczo funkcjonują jak rynki regulowane, wielostronne platformy obrotu (MTF) lub jako podmioty giełdowe prowadzące regularną działalność w oparciu o ustalone zasady (SI) – są objęte odpowiadającymi tej roli regulacjami,
- L. mając na uwadze, że korzyści płynące z konkurencji w sensie bardziej konkurencyjnej i innowacyjnej infrastruktury obrotu nie zostały stwierdzone, ponieważ całkowite koszty transakcji nie uległy zmniejszeniu, natomiast nastąpiło obniżenie przejrzystości, a jednocześnie jest jasne, że jakość i integralność dla wszystkich uczestników bardziej rozdrobnionego rynku nie jest odpowiednio zapewniona,
- M. mając na uwadze, że w obliczu przypisywanej HFT zdolności zapewniania płynności rynków finansowych, należałoby sprawdzić, czy istnieją zagrożenia związane z systemami zleceń elektronicznych oraz znaczącym odsetkiem wielkości obrotu związanym z niektórymi strategiami HFT, szacowanym na 70 % w Stanach Zjednoczonych, szczególnie w kontekście wniosków Komisji Papierów Wartościowych i Giełd dotyczących gwałtownych wahań notowań giełdowych (flash crash) w USA w dniu 6 maja 2010 r., kiedy generatory płynności HFT zniknęły z rynku,
- N. mając na uwadze, że strategie HFT są stosunkowo nowym zjawiskiem w Europie i szacuje się obecnie, że stanowią 35 % wielkości rynku,
- O. mając na uwadze, że za pośrednictwem sprawozdawczości przed- i potransakcyjnej dotyczącej obrotu wszystkimi kategoriami aktywów należy stworzyć większą przejrzystość w celu zapewnienia lepszego wczesnego ostrzegania o natężeniu i skali pojawiających się problemów, a także w celu poprawy skuteczności procesu kształtowania cen i zaufania między podmiotami rynkowymi,
- P. mając na uwadze, że zgodnie z decyzjami G20 z dni 24 i 25 września 2009 r. w Pittsburghu, „wszystkie standardowe pozagiełdowe kontrakty dotyczące instrumentów pochodnych powinny być przedmiotem obrotu na giełdach lub elektronicznych platformach obrotu”,
- Q. mając na uwadze, że rozbieżności we wdrażaniu między państwami członkowskimi spowodowały niekompletne wdrożenie ram MiFID,

Systemy obrotu w ramach MiFID

1. przyznaje, że infrastruktura rynkowa wykazała się odpornością przez cały okres trwania kryzysu, wzywa pomimo to Komisję do wzmocnienia infrastruktury rynkowej we wszystkich systemach obrotu i systemach rozliczeniowych, aby umożliwić im radzenie sobie z przyszłym ryzykiem dzięki większej przejrzystości, lepszej prężności i nadzorowi regulacyjnemu nad wszystkimi transakcjami zbiorczymi;
2. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, partnerów centralnych i repozytoriów transakcji jako nieodzowny warunek zwiększenia przejrzystości i bezpieczeństwa na rynkach instrumentów finansowych i uznaje ten wniosek za pierwszy krok w kierunku przeniesienia znacznej części obrotu z obrotu transakcjami pozagiełdowymi na systemy obrotu na mocy przepisów MiFID;
3. proponuje, by w interesie równego traktowania MTF podlegały takiemu samemu poziomowi nadzoru i w związku z tym były regulowane w podobny sposób, a konkurencja pomiędzy MTF i rynkami regulowanymi powinna odbywać się na tych samych zasadach, pamiętając o istotnym znaczeniu MTF dla wejścia na rynek;

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

4. domaga się, by Europejski Organ Nadzoru nad Giełdami i Papierami Wartościowymi (ESMA) przeprowadził analizę funkcjonowania systemu podmiotów giełdowych prowadzących regularną działalność w oparciu o ustalone zasady (SI) i przedłożył propozycję usprawnień sposobu regulowania tej kategorii, aby zagwarantować, że system ten będzie wykorzystywany przy wykonywaniu zleceń na zasadzie dwustronnej z udziałem kontrahenta finansowego;

5. domaga się, by firmy inwestycyjne, które świadczą usługi w zakresie zarządzania portfelem i występują w charakterze zarządzającego portfelem, miały zapewnione najlepsze możliwości realizacji ze strony firm inwestycyjnych, u których składają zlecenia, niezależnie od faktu, że zarządzający portfelem jest sklasyfikowany w MiFID jako uprawniony kontrahent;

6. wzywa ESMA do sprawdzenia, czy najlepsza realizacja poszczególnych zleceń wymaga lepszej regulacji w odniesieniu do dostępności danych potransakcyjnych i danych dotyczących jakości realizacji oraz w odniesieniu do technologii rynkowej, takiej jak przesyłanie zleceń i połączenia systemowe;

7. wzywa do gruntownego wykonania tych przepisów zawartych w MiFID, aby zagwarantować, że BCN prowadzące działalność odpowiadającą działalności rynków regulowanych, MTF czy SI podlegają takiej właśnie regulacji, i aby ułatwić to wykonanie nalega, by wszystkie BCN podlegały wymogowi przekazania właściwym organom wszystkich niezbędnych informacji, obejmujących:

- opis systemu, zasad odpowiedzialności i klientów,
- szczegóły dotyczące dostępu do systemu,
- zlecenia realizowane w systemie,
- metodologia transakcji i uprawnień brokerskich,
- ustalenia dotyczące natychmiastowej sprawozdawczości potransakcyjnej;

8. domaga się, by zbadać pozagiełdowy obrót akcjami, i wzywa do poprawy sposobu regulowania transakcji pozagiełdowych, aby zapewnić większe wykorzystanie rynków regulowanych i MTF przy wykonywaniu zleceń na zasadzie wielostronności oraz SI przy wykonywaniu zleceń na zasadzie dwustronnej, a także by zapewnić znaczne ograniczenie pozagiełdowego obrotu akcjami;

9. zwraca się do Komisji o zbadanie skutków wprowadzenia minimalnej ilości zleceń dla wszystkich transakcji „dark pool” oraz o ustalenie, czy w interesie opracowywania informacji na temat przyszłych cen rynkowych może ono być konsekwentnie stosowane, tak aby zapewnić utrzymanie odpowiedniego przepływu transakcji w przejrzystych systemach obrotu;

Zwolnienia od wymogu przejrzystości przedtransakcyjnej

10. apeluje do Komisji o dokonanie przeglądu obowiązujących zgodnie z MiFID zwolnień od wymogu przejrzystości przedtransakcyjnej, aby:

- rozważyć, czy należy wprowadzić odpowiedni limit minimalny dla zwolnienia dotyczącego ceny referencyjnej, aby zachęcić do korzystania z przejrzystych systemów obrotu,
- rozważyć rozszerzenie zwolnienia dotyczącego ceny referencyjnej, aby objąć nim transakcje, które mieszczą się w obecnym zakresie na rynku referencyjnym,
- wprowadzić maksymalną wielkość transakcji, dla których można stosować zwolnienie od wymogu przejrzystości przedtransakcyjnej w celu zapewnienia skutecznego opracowywania informacji na temat przyszłych cen rynkowych na podstawie rynków terminowych,

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

— umożliwić ESMA dostosowanie i ograniczenie w miarę potrzeby zwolnień przedtransakcyjnych, mając na względzie wpływ nieprzejrzystych transakcji na efektywność rynków;

11. zwraca się o jednolite stosowanie zwolnień przedtransakcyjnych w państwach członkowskich w celu ograniczenia różnic we wdrażaniu, które mogą prowadzić do niepewności, arbitrażu regulacyjnego i nierównych zasad; sugeruje, że normy techniczne określone przez ESMA mogłyby być odpowiednim sposobem osiągnięcia tego celu zgodnie z koncepcją jednolitego zbioru przepisów dla usług finansowych;

Skonsolidowane rejestrowanie transakcji

12. przyjmuje z zadowoleniem niedawną zapowiedź uczestników rynku dotyczącą rozdziału ich danych przed- i potransakcyjnych oraz wzywa do dalszych wysiłków zmierzających do wypracowania wspólnych norm dotyczących danych i zapewnienia lepszej dostępności danych;

13. wzywa Komisję do powołania grupy roboczej w celu przewycięzenia trudności uniemożliwiających ujednoczenie danych rynkowych w Europie, a w szczególności przeciwdziałania złej jakości danych sprawozdawczych dotyczących wszystkich transakcji;

14. wzywa ESMA do opracowania wspólnych norm sprawozdawczości oraz formatów przedstawiania wszelkich danych po dokonaniu transakcji, zarówno dotyczących zorganizowanych systemów obrotu, jak i systemów pozagiełdowych, aby umożliwić konsolidację danych;

15. zwraca się o zobowiązanie wszystkich systemów sprawozdawczych do rozdziału danych potransakcyjnych od danych przedtransakcyjnych, tak aby umożliwić udostępnianie informacji wszystkim uczestnikom rynku po racjonalnych z handlowego punktu widzenia i porównywalnych cenach; ponadto zwraca się do Komisji o rozważenie wprowadzenia uzgodnionych wymogów publikacyjnych (APA), aby ustanowić normy jakości dotyczące publikacji w obrocie i ograniczyć liczbę systemów, w których transakcje mogą być zgłaszane, a także korzystanie ze stron internetowych, które są przeszkodą dla konsolidacji;

16. wzywa do ograniczenia możliwości odroczonego podawania do publicznej wiadomości informacji o transakcjach, tak by trzeba je było zgłaszać organom regulacyjnym w ciągu dwudziestu czterech godzin po ich dokonaniu; w przypadku podawania transakcji do publicznej wiadomości uważa, że w zwykłych warunkach za niedopuszczalną należy uznać zwłokę dłuższą niż 1 minuta;

17. jest zdania, że należy koniecznie dokonać analizy podziału obrotu na rynku pozagiełdowym i jego modeli biznesowych, i dlatego apeluje o wprowadzenie specyficznych znaczników dotyczących przed- i potransakcyjnej przejrzystości obrotu na rynku pozagiełdowym, aby umożliwić jeszcze lepsze zrozumienie charakterystyki takiego obrotu na rynku pozagiełdowym oraz ocenę tego, które rodzaje transakcji mogą być dokonywane w prawnie uzasadniony sposób pozagiełdowo ze względu na ich szczególne cechy;

Kwestie mikrostrukturalne

18. nalega, by po gwałtownych wahaniami notowań giełdowych w USA wszystkie platformy obrotu były w stanie wykazać swoim krajowym organom nadzorującym, że ich technologie i systemy nadzoru mogą sprostać takiej kumulacji zleceń, jaka miała miejsce w dniu 6 maja 2010 r., w celu zagwarantowania, że poradzą one sobie skutecznie z działaniami związanymi z HFT oraz handlem algorytmicznym w skrajnych warunkach, oraz wykazania, że mogą odtworzyć swoje księgi zamówień przed końcem dnia, tak aby można było określić przyczyny nietypowej aktywności rynkowej oraz zidentyfikować wszelkie domniemane nadużycia na rynku;

19. apeluje do ESMA o przeprowadzenie analizy kosztów i korzyści handlu algorytmicznego oraz HFT na rynkach i jego wpływu na innych użytkowników rynku, szczególnie inwestorów instytucjonalnych, w celu określenia, czy znaczący, generowany automatycznie przepływ na rynku zapewnia rzeczywistą płynność rynku i jaki wpływ ma to na ogólne opracowywanie informacji na temat przyszłych cen rynkowych na podstawie rynków terminowych, a także zbadanie potencjału naruszeń spowodowanych manipulowaniem rynkiem, prowadzących do nierównych warunków działania uczestników rynku oraz jego wpływu na ogólną stabilność rynku;

20. apeluje o wyraźne określenie praktyki zwanej „layering” lub „quote stuffing” (składanie, a następnie natychmiastowe wycofywanie dużej liczby zleceń) jako nadużycia na rynku;

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

21. wzywa do zbadania, czy konieczne jest uregulowanie firm, które realizują strategie HFT, w celu zagwarantowania, że będą one posiadały mocne systemy, przeprowadzały kontrole połączone z regularnymi przeglądami regulacyjnymi stosowanych przez nie algorytmów, będą dysponowały możliwością dziennego monitorowania oraz dochodzenia w sprawie pozycji oczekujących w czasie rzeczywistym i dźwigni oraz będą w stanie wykazać, że dysponują solidnymi procedurami zarządzania na wypadek anormalnych sytuacji;

22. apeluje o przeanalizowanie wyzwań związanych z HFT w odniesieniu do monitorowania rynku; uznaje potrzebę, by organy regulacyjne dysponowały odpowiednimi środkami wykrywania i monitorowania potencjalnych nadużyć; mając na uwadze powyższe, apeluje o zgłaszanie właściwym organom wszystkich zleceń otrzymywanych na rynkach regulowanych i MTF oraz transakcji realizowanych na tych platformach;

23. domaga się, by wszystkie systemy obrotu umożliwiające wspólne korzystanie z serwerów, bezpośrednio lub za pośrednictwem strony trzeciej będącej dostawcą danych, gwarantowały zachowanie równego dostępu dla wszystkich klientów objętych tymi systemami i w miarę możliwości na tych samych warunkach dotyczących podatności infrastruktury na utajnione czynniki w celu zapewnienia zgodności z praktyką niedyskryminacji określoną w MiFID;

24. wzywa organy regulacyjne, by monitorowały i regulowały zapewnianie sponsorowanego dostępu, a Komisję, by rozważyła dodatkowe środki obejmujące:

— wyraźny zakaz sponsorowanego dostępu bez filtrów do przedsiębiorstw, niezależnie od tego, czy należą one do tej samej grupy przedsiębiorstw co sponsor,

— zobowiązanie brokerów-dealerów i przedsiębiorstw inwestycyjnych do stworzenia, udokumentowania i utrzymywania systemu kontroli związanych z zarządzaniem ryzykiem, procedur przed- i potransakcyjnych oraz nadzorczych w celu zarządzania ryzykiem finansowym, regulacyjnym i innym związanym z ich dostępem do rynku;

25. niezależnie od koniecznego stosowania zabezpieczeń apeluje do ESMA o dalsze zbadanie, czy sponsorowany dostęp nie przekracza progu niedyskryminującego dostępu;

26. wzywa Komisję do przyjęcia opracowanych przez komitet techniczny IOSCO zasad dotyczących bezpośredniego dostępu elektronicznego, w tym dostępu sponsorowanego; zasady te będą obejmowały kryteria wyboru klientów, którym można udzielić sponsorowanego dostępu, i kryteria dotyczące stosunku umownego między platformą, członkiem a klientem, a także będą określały ich odnośne obowiązki w zakresie stosowania tych zasad przy odpowiednich zabezpieczeniach i filtrach;

27. uważa, że w celu zapewnienia zgodności z zasadą równego traktowania wszystkich inwestorów należy wyraźnie zakazać praktyki składania błyskawicznych zleceń (flash orders);

28. wzywa ESMA do zbadania struktury opłat w celu zagwarantowania, że opłaty za realizację, dodatkowe opłaty, prowizje firm inwestycyjnych i inne powiązane zachęty będą przejrzyste, niedyskryminujące i spójne z wiarygodnym kształtowaniem cen oraz będą ustalane i wprowadzane w taki sposób, by nie wspierać niewłaściwego obrotu, ponadto wzywa do oceny, czy użytkownicy składający zamówienia powinni ponosić minimalną opłatę, niezależnie od tego, czy zlecenia te są realizowane, ponieważ zlecenia te muszą zostać przetworzone przez infrastrukturę rynku;

29. proponuje przeprowadzenie przez ESMA badania modelu opłat „maker-taker” w celu określenia, czy którykolwiek odbiorca korzystniejszej struktury opłat typu „maker” powinien również podlegać oficjalnym, spoczywającym na animatorach rynku obowiązkom i nadzorowi;

30. domaga się, by ESMA nadzorował i określił w drodze aktów wykonawczych solidne mechanizmy hamowania niestabilności i wyłączniki automatyczne funkcjonujące równolegle we wszystkich unijnych systemach obrotu, aby zapobiec sytuacji w stylu amerykańskich gwałtownych wahań notowań giełdowych;

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

Zakres zastosowania

31. domaga się, by żaden niepodlegający uregulowaniom uczestnik rynku nie mógł uzyskać bezpośredniego lub pozbawionego filtrów sponsorowanego dostępu do oficjalnych systemów obrotu i by istotni uczestnicy rynku dokonujący transakcji na własny rachunek byli rejestrowani przez organy regulacyjne i zezwalali na poddawanie ich działalności transakcyjnej odpowiedniemu nadzorowi i kontroli w celu zachowania stabilności;

32. wzywa, by prywatna działalność transakcyjna prowadzona za pośrednictwem algorytmicznych strategii obrotu przez niepodlegające uregulowaniom podmioty odbywała się wyłącznie poprzez uregulowanego kontrahenta finansowego;

33. domaga się objęcia zakresem zastosowania systemu przejrzystości przewidzianego w dyrektywie MiFID wszystkich instrumentów typu kapitałowego, w tym kwitów depozytowych, funduszy notowanych na giełdzie (ETF), sprzedanych opcji giełdowych (EDC) i certyfikatów;

34. zwraca się do Komisji i ESMA o rozważenie wprowadzenia wymogu przejrzystości przed- i potransakcyjnej obejmującego wszystkie niekapitałowe instrumenty finansowe, w tym rynki obligacji rządowych i korporacyjnych oraz instrumenty pochodne CPP, który to wymóg byłby stosowany w sposób umożliwiający, w razie potrzeby, rozróżnienie pomiędzy kategoriami aktywów, a jednocześnie byłby połączony ze środkami, prowadzącymi do dalszej standaryzacji pochodnych produktów pozagiełdowych w celu zapewnienia większej przejrzystości;

35. uwzględniając doświadczenia związane z jakością danych oraz konsolidacją danych potransakcyjnych dotyczących europejskich akcji, jest zdania, że Komisja powinna dopilnować, by dane potransakcyjne dotyczące produktów niekapitałowych były dostarczane w formie łatwej do skonsolidowania;

36. popiera zamiar Komisji dotyczący objęcia instrumentów pochodnych szerszym zakresem zastosowania postanowień MiFID, ponieważ obrót takimi produktami jest przenoszony w coraz większym stopniu do oficjalnych systemów obrotu i podlega coraz większej standaryzacji oraz wymogom w zakresie rozliczeń centralnych;

37. apeluje o przygotowanie przez Komisję wniosku w celu zagwarantowania, że w razie potrzeby wszystkie pozagiełdowe kontrakty dotyczące instrumentów pochodnych, które mogą podlegać standaryzacji, były przedmiotem obrotu na giełdach lub elektronicznych platformach obrotu, aby zapewnić przejrzyste, uczciwe, skuteczne i niepodlegające konfliktom interesów kształtowanie cen tych kontraktów;

38. domaga się przeglądu standardów IOSCO dla izb rozrachunkowych, systemów rozliczeń papierów wartościowych i istotnych z punktu widzenia ryzyka systemowego systemów płatności w celu dalszego zwiększenia przejrzystości na rynku;

39. uważa, że organy regulacyjne zajmujące się poszczególnymi rynkami towarów fizycznych i produktów finansowych powinny koniecznie posiadać dostęp do tych samych danych, aby móc określać tendencje i wzajemne powiązania; apeluje zatem do Komisji o skoordynowanie wysiłków w ramach UE oraz na skalę światową;

*

* *

40. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

Poprawa bezpieczeństwa chemicznego, biologicznego, radiologicznego i jądrowego w Unii Europejskiej – plan działania UE w obszarze CBRJ

P7_TA(2010)0467

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie zwiększenia bezpieczeństwa chemicznego, biologicznego, radiologicznego i jądrowego w Unii Europejskiej – plan działania UE w dziedzinie broni chemicznej, biologicznej, radiologicznej i jądrowej (CBRJ) (2010/2114(INI))

(2012/C 169 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 3 TUE oraz art. 2 ust. 5, art. 67, 74, 196 i 222 TFUE,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając program Rady i Komisji z 20 grudnia 2002 r. mający na celu poprawę współpracy wewnątrz Unii Europejskiej w dziedzinie zapobiegania terrorystycznym atakom chemicznym, biologicznym, radiologicznym i nuklearnym oraz ograniczania ich skutków (program CBRJ 2002) ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję ramową Rady 2002/475/WSiSW z 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu ⁽²⁾, zmienioną decyzją ramową Rady 2008/919/WSiSW ⁽³⁾,
- uwzględniając strategię UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia i środków jej przenoszenia z 2003 r.,
- uwzględniając europejską strategię bezpieczeństwa pt. „Bezpieczna Europa w lepszym świecie” z 2003 r., przyjętą przez Radę Europejską na szczycie w Brukseli w dniu 12 grudnia 2003 r., a także strategię bezpieczeństwa wewnętrznego UE z 2010 r. ⁽⁴⁾ i komunikat Komisji w tej sprawie (COM(2010)0673),
- uwzględniając program solidarności UE z 2004 r. dotyczący skutków zagrożeń i ataków terrorystycznych ⁽⁵⁾,
- uwzględniając unijną strategię walki z terroryzmem z 2005 r. ⁽⁶⁾, przyjętą przez Radę Europejską na szczycie w Brukseli w dniu 1 grudnia 2005 r. oraz plan działania mający służyć jej realizacji ⁽⁷⁾,
- uwzględniając plan działania 2005–2015 ⁽⁸⁾ z Hyogo w formie przyjętej podczas światowej konferencji poświęconej ograniczaniu zakresu klęsk żywiołowych, która odbyła się w dniach 18–22 stycznia 2005 r. w Japonii,
- uwzględniając siódmy program ramowy w zakresie badań i rozwoju technologicznego ⁽⁹⁾, w szczególności finansowanie w jego ramach projektu w dziedzinie CBRJ Emap ⁽¹⁰⁾,

⁽¹⁾ 14627/2002.

⁽²⁾ Dz.U. L 164 z 22.6.2002, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 330 z 9.12.2008, s. 21.

⁽⁴⁾ 5842/2/2010.

⁽⁵⁾ 15480/2004.

⁽⁶⁾ 14469/4/2005.

⁽⁷⁾ 5771/1/2006.

⁽⁸⁾ <http://www.unisdr.org/eng/hfa/hfa.htm>

⁽⁹⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1982/2006/WE z dnia 18 grudnia 2006 r. dotycząca siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013) (Dz.U. L 412 z 30.12.2006, s. 1).

⁽¹⁰⁾ <https://www.cbrnemap.org>

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- uwzględniając decyzję Rady 2007/162/WE, Euratom z dnia 5 marca 2007 r. ustanawiającą instrument finansowy ochrony ludności ⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2007/779/WE, Euratom z dnia 8 listopada 2007 r. ustanawiającą wspólnotowy mechanizm ochrony ludności (przekształcenie) ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 428/2009 z dnia 5 maja 2009 r. ustanawiające wspólnotowy system kontroli wywozu, transferu, pośrednictwa i tranzytu w odniesieniu do produktów podwójnego zastosowania ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2008/114/WE z dnia 8 grudnia 2008 r. w sprawie rozpoznawania i wyznaczania europejskiej infrastruktury krytycznej oraz oceny potrzeb w zakresie poprawy jej ochrony ⁽⁴⁾, w szczególności w przypadkach działań mających transgraniczne oddziaływanie, w której m.in. nakreśla się wytyczne dotyczące zintegrowanego podejścia do zwiększenia możliwości ochrony infrastruktury krytycznej na szczeblu UE, w tym potrzebę utworzenia sieci ostrzegania o zagrożeniach dla infrastruktury krytycznej (CIWIN), oraz która zobowiązuje Komisję do sporządzania wniosków i dbania o koordynację w zakresie poprawy ochrony infrastruktury krytycznej,
- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie poprawy bezpieczeństwa chemicznego, biologicznego, radiologicznego i jądrowego w Unii Europejskiej – plan działania UE w obszarze CBRJ (COM(2009)0273),
- uwzględniając konkluzje Rady z 30 listopada 2009 r. w sprawie zwiększenia bezpieczeństwa chemicznego, biologicznego, radiologicznego i jądrowego (CBRJ) w Unii Europejskiej oraz zatwierdzenie planu działania UE w obszarze CBRJ ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dokument pt. „Program sztokholmski – otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli” ⁽⁶⁾,
- uwzględniając komunikat pt. „Unijna polityka przeciwdziałania terroryzmowi – najważniejsze osiągnięcia i nadchodzące wyzwania” (COM(2010)0386),
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości dla europejskich obywateli. Plan działań służący realizacji programu sztokholmskiego” (COM(2010)0171),
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje na tematy dotyczące CBRJ oraz w sprawie zapobiegania kataklizmom i reagowania na nie, a także uwzględniając w tym kontekście własną rezolucję z 10 lutego 2010 r. w sprawie trzęsienia ziemi na Haiti ⁽⁷⁾, w której wzywa do utworzenia europejskich sił ochrony ludności,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 września 2010 r. w sprawie komunikatu Komisji w sprawie wspólnotowego podejścia do zapobiegania klęskom żywiołowym oraz katastrofom spowodowanym przez człowieka ⁽⁸⁾,
- uwzględniając zmieniony wniosek prezydencji w Radzie z dnia 25 października 2010 r. dotyczący projektu konkluzji Rady w sprawie gotowości i zdolności reagowania w przypadku ataku chemicznego, biologicznego, radiologicznego i jądrowego, sporządzony w oparciu o cele określone w działaniu H.29 dotyczącym poprawy planowania w sytuacjach kryzysowych, zawartym w planie działania UE w obszarze CBRJ ⁽⁹⁾, przyjętym przez Radę w dniu 8 listopada 2010 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. L 71 z 10.3.2007, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. L 314 z 01.12.2007, s. 9.

⁽³⁾ Dz.U. L 134 z 29.5.2009, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 345 z 23.12.2008, s. 75.

⁽⁵⁾ 15505/1/2009 REV 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 115 z 4.5.2010., s. 1.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0015.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0326.

⁽⁹⁾ 15465/2010.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Wzmacnianie europejskiej zdolności reagowania w przypadku klęsk i katastrof – rola ochrony ludności i pomocy humanitarnej” (COM(2010)0600),
 - uwzględniając art. 48 swojego Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0349/2010),
- A. mając na uwadze, że UE może wykazać się długofalowym zaangażowaniem w programy CBRJ, poczynając od konkluzji Rady Europejskiej na szczycie w Gandawie w dniu 19 października 2001 r. oraz w Laeken w dniach 13–14 grudnia 2001 r.; mając na uwadze, że w 2002 r. przyjęto program CBRJ, który następnie zastąpiono programem solidarności UE w 2004 r., a także mając na uwadze, że w dniu 12 listopada 2009 r. Rada przyjęła nowy plan działania UE w obszarze CBRJ,
- B. mając na uwadze, że katastrofy chemiczne, biologiczne, radiologiczne i jądrowe, czy to w wyniku wypadku, czy też ataku terrorystycznego, stanowią poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa i zdrowia obywateli UE, ponieważ paraliżując kluczową infrastrukturę i możliwości zarządzania, mają wpływ na ich życie, środowisko i majątek, w tym ich dziedzictwo kulturowe i funkcjonowanie społeczeństwa w jednym lub w kilku państwach członkowskich UE,
- C. mając na uwadze zgodną ocenę Rady i Komisji, według której liczba zdarzeń związanych z użyciem materiałów chemicznych, biologicznych, radiologicznych i jądrowych, w tym działań terrorystycznych, jest do tej pory względnie niewielka i mając na uwadze, że do większości katastrof związanych z użyciem substancji chemicznych, biologicznych, radiologicznych i jądrowych dochodzi w wyniku katastrof przemysłowych lub wskutek zwiększenia liczby i ogólnoświatowego rozpowszechnienia groźnych patogenów,
- D. mając na uwadze, że stałe utrzymywanie się zagrożenia katastrofami chemicznymi, biologicznymi, radiologicznymi i jądrowymi na obszarze Unii Europejskiej, tak przypadkowymi jak i zamierzonymi, poważnie naraża na szwank pełne korzystanie ze wszystkich podstawowych praw i swobód oraz stoi w sprzeczności z obietnicą i rozwijaniem europejskiej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości,
- E. mając na uwadze, że jedno z najpoważniejszych zagrożeń chemicznych, biologicznych, radiologicznych i jądrowych wynika z rozprzestrzeniania materiału CBRJ przez organizacje terrorystyczne, a także mając na uwadze, że wobec tego ważny środek dotyczy wzmocnienia systemu nierozprzestrzeniania i rozbrojenia poprzez powszechne i pełne wdrożenie wszystkich odpowiednich traktatów i porozumień międzynarodowych (mianowicie Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej, konwencji o zakazie broni chemicznej i konwencji o zakazie broni biologicznej), a także osiągnięcia porozumienia w sprawie układu o zakazie produkcji materiałów rozszczepialnych dla celów militarnych (Traktat o zakazie produkcji materiałów rozszczepialnych dla broni jądrowej i cywilnych jądrowych instalacji wybuchowych),
- F. mając na uwadze, że produkcja, posiadanie, nabywanie, transport, dostarczanie lub wykorzystywanie broni i materiałów wybuchowych lub broni jądrowej, biologicznej lub chemicznej, a także prowadzenie badań naukowych nad bronią biologiczną i chemiczną oraz prowadzenie prac rozwojowych w tej dziedzinie, jak również szkolenie w zakresie produkcji lub wykorzystania materiałów wybuchowych, broni palnej lub innych rodzajów broni do celów niezgodnych z prawem stanowi część unijnej definicji terroryzmu i szkolenia dla celów terrorystycznych, zgodnie z ramowymi decyzjami Rady 2002/475/WSiSW i 2008/919/WSiSW,
- G. mając na uwadze, że środki dotyczące materiałów chemicznych, biologicznych, radiologicznych i jądrowych stanowią jedną z podstaw unijnej strategii walki z terroryzmem, a także mając na uwadze, że w rezultacie w dniu 30 listopada 2009 r. Rada zatwierdziła plan działania UE w obszarze CBRJ,
- H. mając na uwadze, że problem niewłaściwego stosowania niektórych substancji chemicznych szeroko dostępnych ogółowi społeczeństwa na rynku, jako prekursorów materiałów wybuchowych domowej roboty, może wywołać serię terrorystycznych oraz innych wypadków kryminalnych w UE; mając na uwadze, że wymaga to ścisłego monitorowania i nadzorowania wdrażania wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych (COM(2010)0473);

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- I. mając na uwadze, że po wejściu w życie traktatu lizbońskiego powstaje nowy podział zakresu odpowiedzialności między różnymi instytucjami UE, w tym kompetencji w zakresie obrony, z jednej strony a UE i jej państwami członkowskimi z drugiej strony; mając na uwadze, że utworzenie takich nowych ram stanowi ciągły proces wymagający zrozumienia wspólnych wartości i wspólnego celu,
- J. mając na uwadze, że co do zasady państwa członkowskie są odpowiedzialne za politykę w obszarze CBRJ, mając jednak również na uwadze, że konieczna jest ścisła współpraca i koordynacja na szczeblu UE,
- K. mając na uwadze, że stworzenie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) umożliwia dokonanie poprawy ogólnego mechanizmu reagowania UE poprzez działania w ramach Instrumentu na rzecz Stabilności (IfS),
- L. mając na uwadze, że plan działania UE w obszarze CBRJ powinien służyć skutecznemu połączeniu krajowych i unijnych inicjatyw na rzecz ograniczenia zagrożeń CBRJ i przygotowania niezbędnych mechanizmów reagowania, usprawniając zarówno koordynację w płaszczyźnie horyzontalnej między Komisją a państwami członkowskimi, jak i w płaszczyźnie pionowej między instrumentami UE a instrumentami państw członkowskich w celu poprawy skuteczności i szybkości przepływu informacji, wymiany najlepszych praktyk, sprawozdań analitycznych na wszystkich etapach, wspólnego planowania, opracowywania procedur działania, działań operacyjnych i wydajnego pod względem finansowym mobilizowania istniejących zasobów,
- M. mając na uwadze, że kilka organów ścigania UE, np. Europol, jest zaangażowanych w działania z obszaru CBRJ poprzez utworzenie europejskiej bazy danych o bombach i systemu wczesnego ostrzegania przed materiałami wybuchowymi oraz materiałami chemicznymi, biologicznymi, radiologicznymi i jądrowymi; mając na uwadze, że wymaga to wprowadzenia odpowiednich procedur w zakresie sprawowania kontroli przez Parlament Europejski i parlamenty krajowe, jak to przewidziano na przykład w art. 88 TFUE,
- N. mając na uwadze coraz częstsze pojawianie się zagrożeń dla zdrowia i związane z tym powszechne występowanie niebezpiecznych czynników chorobotwórczych na terenie UE i na całym świecie, czego dowiódł ostatnio wybuch choroby spowodowanej wirusem grypy A/H1N1,
- O. mając na uwadze, że incydenty CBRJ mogą wywoływać zanieczyszczenie i skażenie środowiska, w tym o charakterze transgranicznym, dlatego konieczne jest włączenie do polityki UE w zakresie CBRJ strategii naprawy i odkażania,
- P. mając na uwadze, że ogólnym celem nowej polityki UE w zakresie CBRJ jest „zmniejszenie zagrożenia incydentami CBRJ i powodowanych przez nie szkód dla obywateli Unii Europejskiej”, a cel ten ma zostać osiągnięty poprzez „zminimalizowanie prawdopodobieństwa występowania incydentów CBRJ i ograniczanie ich skutków, jeżeli do takich incydentów dochodzi”,
- Q. mając na uwadze, że w swoim komunikacie pt. „Rola UE w kontekście zdrowia na świecie”⁽¹⁾ Komisja uznaje potrzebę koordynowania środków na szczeblu UE i ogólnościatowym, aby szybko reagować na zagrożenia dla zdrowia, oraz zobowiązuje się do poprawy mechanizmów gotowości i reagowania w sytuacji epidemii lub wystąpienia choroby, w tym działań zamierzonych, takich jak bioterroryzm,
- R. mając na uwadze, że w porównaniu z technologią jądrową i wcześniejszymi technologiami, materiały biologiczne takie jak wąglik są tańsze i zdecydowanie łatwiejsze do zdobycia i rozprzestrzeniania, co umożliwia niekonwencjonalne zamachy terrorystyczne, które stanowią poważne, długoterminowe zagrożenie dla zdrowia i środowiska, w tym dla rolnictwa i dostaw żywności,

(1) Dokument roboczy służb Komisji pt. „Zdrowie na świecie – odpowiedź na wyzwania globalizacji” (SEC(2010)0380), dokument towarzyszący załączony do komunikatu Komisji skierowanego do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Rola UE w kontekście zdrowia na świecie” (COM(2010)0128).

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- S. mając na uwadze, że służby interwencyjne, w tym policja, straż pożarna i pogotowie ratunkowe, nie są w stanie pomóc ofiarom na miejscu incydentu CBRJ, nie narażając samych siebie na niebezpieczeństwo, chyba że zapewniono im przedekspozycyjną ochronę w postaci medycznych środków zaradczych i odpowiedniego szkolenia,
- T. mając na uwadze, że regionalne zapasy medycznych środków zaradczych oferują obywatelom właściwą ochronę dzięki równoważeniu ochrony zdrowia publicznego i trudności ekonomicznych, zapewniając jednocześnie odpowiedzialność i solidarność państw członkowskich,
- U. mając na uwadze, że Światowa Organizacja Zdrowia za pomocą programu globalnego ostrzegania i reagowania ⁽¹⁾ w sytuacji epidemii i pandemii dąży do zwiększenia bezpieczeństwa biologicznego, ochrony biologicznej i gotowości na wypadek wystąpienia ognisk zakażenia niebezpiecznymi i nowo pojawiającymi się czynnikami chorobotwórczymi,
- V. mając na uwadze, że za pośrednictwem państw członkowskich i Komisji Europejskiej UE aktywnie uczestniczy w dyskusjach w ramach Ogólnoświatowej Inicjatywy na rzecz Bezpieczeństwa Zdrowotnego, której celem jest podjęcie wspólnie zaplanowanych globalnych działań na rzecz poprawy gotowości w zakresie zdrowia publicznego i reagowania na zagrożenie międzynarodowym terroryzmem biologicznym, chemicznym, radiologicznym i jądrowym,
- W. mając na uwadze, że zagrożenie bezpieczeństwa chemicznego, biologicznego, radiologicznego i jądrowego wynika nie tylko z ataków terrorystycznych lub zaniedbania, ale również z obszarów zanieczyszczonych obecnie bronią chemiczną z czasów II wojny światowej, pozostawioną na dnie morza lub na składowiskach odpadów jądrowych w UE,
- X. mając na uwadze, że odpowiedni poziom bezpieczeństwa chemicznego, biologicznego, radiologicznego i jądrowego w UE zależy również od poziomu bezpieczeństwa panującego w krajach trzecich,
- Y. mając na uwadze, że zagrożenia bezpieczeństwa mogą wynikać z korzystania z nowych technologii przy planowaniu nowych aktów terrorystycznych, podczas gdy normy bezpieczeństwa nie są dostosowywane wystarczająco szybko do postępu technologicznego,
- Z. mając na uwadze, że konieczny jest szczegółowy przegląd obowiązujących obecnie rozmaitych norm w celu określenia niezbędnych i wystarczających wymogów w zakresie bezpieczeństwa,
- AA. mając na uwadze, że plan działania UE w obszarze CBRJ składa się z trzech głównych części: zapobiegania, wykrywania oraz gotowości i reagowania, a także zawiera czwarty rozdział pt. „Działania w obszarze zapobiegania zdarzeniom CBRJ, ich wykrywania oraz reagowania na nie”; mając również na uwadze, że zrozumienie znaczenia każdego z etapów decyduje o właściwym wdrożeniu wniosków wpływających z ocen ryzyka, reakcjach i środkach zaradczych przy jednoczesnym przyjęciu podejścia przekrojowego i transgranicznego w kwestiach dotyczących materiałów CBRJ, np. poprzez właściwe wyznaczanie na każdym etapie wymiernych celów i działań,
- AB. mając na uwadze, że zmiany wprowadzone przez Radę do bieżącego planu działania UE w obszarze CBRJ, zaproponowanego przez Komisję, osłabiają ów plan działania, pozbawiając zobowiązania państw członkowskich wiążącego charakteru i łagodząc przewidziane środki, z których wiele utrzymuje się na szczeblu krajowym, zamiast nadać im ogólnoeuropejski charakter, a także osłabiając monitorowanie i kontrolę procesu wdrażania przez Komisję, niekiedy nawet pomijając Komisję jako „podmiot zaangażowany” na równi z państwami członkowskimi,

Ogólne kierunki

1. zauważa, że plan działania UE w obszarze CBRJ uwzględnia nowy podział kompetencji między państwami członkowskimi a UE po wejściu w życie traktatu lizbońskiego, jak przewidziano w art. 5 TUE w związku z zasadą powierzenia, zasadą pomocniczości i zasadą proporcjonalności;

⁽¹⁾ <http://www.who.int/csr/en/>

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

zwraca uwagę, że plan działania UE w obszarze CBRJ obejmuje wspólne kompetencje wewnętrzne (art. 4 TFUE) w odniesieniu do obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, kwestii dotyczących wspólnego bezpieczeństwa i transportu, środków ochrony ludności (art. 196 TFUE), a także działań zewnętrznych UE (art. 21 i 22 TUE);

2. zauważa jednak, że wdrażanie wspólnego systemu bezpieczeństwa w dziedzinie CBRJ nie powinno zmniejszać kompetencji państw członkowskich w tym obszarze polityki;

3. uważa, że plan działania odegra kluczową rolę w kwestii zagwarantowania sprawnego powiązania inicjatyw krajowych i europejskich w zwalczaniu zagrożeń w obszarze CBRJ;

4. przyznaje, że ważne jest zagwarantowanie kompetentnej znajomości przedmiotu i unikanie powielania, fragmentacji i niespójności w odniesieniu do wysiłków instytucji UE lub państw członkowskich w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony, gdzie zagrożone jest podstawowe prawo do życia, a skutki niedbalstwa i nieprzestrzegania standardów są trudne do określenia;

5. podkreśla, że UE powinna wzmocnić wspólne podejście do kwestii zapobiegania, wykrywania i reagowania w obszarze CBRJ poprzez utworzenie konkretnych mechanizmów (instrumentów regulacyjnych, legislacyjnych lub nielegislacyjnych), które zobowiązują do współpracy i udostępniania środków pomocowych w przypadku katastrofy chemicznej, biologicznej, radiologicznej bądź jądrowej w wyniku wypadku lub ataku terrorystycznego; przypomina, że głównym celem instytucji UE powinno być zagwarantowanie skuteczności reagowania na szczeblu krajowym lub ponadnarodowym w odpowiedzi na wypadek lub atak terrorystyczny w obszarze CBRJ w oparciu o solidarność UE, w sposób skoordynowany pod auspicjami Komisji i na skalę europejską;

6. przypomina, że plan działania UE w obszarze CBRJ stwarza UE i jej państwom członkowskim możliwość znalezienia środków legislacyjnych na rzecz skutecznego wdrożenia klauzuli solidarności zawartej w art. 222 TFUE, oraz że państwa członkowskie muszą wzajemnie informować się o planach i sprawdzonych metodach reagowania na katastrofy chemiczne, biologiczne, radiologiczne i jądrowe oraz przeciwdziałania im bez względu na to, czy są one wynikiem wypadku czy zamierzonego działania, aby móc sobie nawzajem pomagać w sposób skoordynowany i skuteczny;

7. podkreśla, jak ważne jest poszerzenie zakresu interwencji Komisji o charakterze normatywnym i regulacyjnym, której rola w odniesieniu do wielu przewidzianych celów i działań w obecnej wersji planu działania UE w obszarze CBRJ jest niezbyt jasno określona; w związku z tym wzywa Komisję do wydania wniosków legislacyjnych, jeśli to możliwe we wszystkich dziedzinach objętych planem działania; podkreśla również, że jedynie w przypadku wyraźnie zarysowanej regulacyjnej roli Komisji można zapełnić luki w wysiłkach podejmowanych przez poszczególne państwa członkowskie;

8. nalega, aby zobowiązanie państw członkowskich dotyczące kontroli w obszarze CBRJ wykraczało poza prostą wymianę najlepszych praktyk i informacji oraz aby wspólnie korzystano z technologii i infrastruktury w celu uniknięcia powielania i marnotrawienia zasobów, tak aby na szczeblu UE powstał cenny efekt synergii, również kosztowej; wzywa państwa członkowskie do osiągnięcia porozumienia w sprawie metod wykrywania katastrof w obszarze CBRJ i zapobiegania im, przenoszenia materiałów CBRJ w UE i środków reagowania, w tym również dzielenia się informacjami dotyczącymi CBRJ oraz pomocy transgranicznej;

9. wobec tego zachęca państwa członkowskie, które są najbardziej zaawansowane w dziedzinie bezpieczeństwa wewnętrznego, mimo wrażliwej i typowo krajowej specyfiki tej dziedziny, do dzielenia się informacjami, technologiami i infrastrukturą oraz do wspólnego podejmowania strategicznych projektów; wzywa Komisję i Radę do utworzenia i regularnego aktualizowania bazy danych dotyczących dostępnych w państwach członkowskich medycznych środków zaradczych służących reagowaniu w przypadku zdarzeń CBRJ, a także do propagowania dzielenia się istniejącymi zdolnościami i do skoordynowania opłacalnej polityki zakupu tych środków zaradczych;

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

10. wzywa UE do opracowania norm jakości i bezpieczeństwa, a także do wprowadzenia systemu i sieci laboratoriów na potrzeby certyfikacji sprzętu i technologii w dziedzinie bezpieczeństwa CBRJ; podkreśla, że ścisłe normy bezpieczeństwa i procedur przyjmowania do pracy muszą mieć również zastosowanie do pracowników zatrudnianych w obiektach o dostępie do szkodliwych substancji; wzywa do dzielenia się i najlepszego wykorzystania wiedzy i znajomości przedmiotu zarówno w obszarze cywilnym, jak i wojskowym; podkreśla konieczność zapewnienia – pod przewodnictwem Komisji – funduszy na badania naukowe i rozwój, aby zagwarantować prowadzenie badań stosowanych i realizację programów demonstracyjnych o charakterze ogólnoeuropejskim, oraz – z uwagi na fragmentację tego rynku i akcentując również potrzebę polityki przemysłowej UE w dziedzinie bezpieczeństwa ludności – stymulowania współpracy między przedsiębiorstwami w UE oraz podnoszenia wsparcia dla MŚP oraz małych i średnich branż, które tworzą znaczącą część innowacji w ramach 7. programu ramowego w zakresie badań i rozwoju technologicznego/bezpieczeństwa oraz konieczność wzmacniania wysiłków celem ożywienia współpracy (w szczególności transgranicznej) między europejskimi przedsiębiorstwami; pragnie wyłonienia ogólnego generalnego wykonawcy, który mógłby przejąć w całości projekty bezpieczeństwa w dziedzinie obrony chemicznej, biologicznej, radiologicznej i jądrowej (CBRJ), obejmując wszystkie etapy istnienia zagrożenia w dziedzinie CBRJ, tj. zapobieganie, wykrywanie i reagowanie; wzywa Komisję Europejską do zaproponowania strategii na rzecz rozwoju przemysłu bioobrony w Europie;

11. z zadowoleniem przyjmuje uznanie ochrony w obszarze CBRJ za temat ustanowionych między Komisją, Europejską Agencją Kosmiczną i Europejską Agencją Obrony europejskich ram współpracy na rzecz badań nad bezpieczeństwem i obronnością; podkreśla, że wzajemne uzupełnianie się, koordynacja i synergia między inwestowaniem w badania i technologię w dziedzinie obronności oraz inwestowaniem w badania nad bezpieczeństwem cywilnym przez Komisję w ramach 7. programu ramowego wymagałyby rzeczywistej poprawy odpowiednich warunków prawnych regulujących wymianę informacji w ramach Komitetu Ekonomiczno-Finansowego oraz w ramach działań na szczeblu krajowym i unijnym, zgodnie z decyzją Rady 2006/971/WE z dnia 19 grudnia 2006 r. dotyczącą programu szczegółowego „Współpraca” wdrażającego siódmy program ramowy Wspólnoty Europejskiej w dziedzinie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013) ⁽¹⁾; zachęca do rozwoju badań stosowanych o wymiarze europejskim w zakresie bezpieczeństwa urządzeń, aby chronić ludność i środowisko oraz do wdrożenia szeroko zakrojonych programów demonstracyjnych; zachęca do utworzenia ośrodków wiedzy specjalistycznej wyspecjalizowanych w zakresie zagrożeń CBRJ oraz do mobilności naukowców;

12. nalega na wprowadzenie odpowiednich zabezpieczeń i środków bezpieczeństwa przy postępowaniu ze zbiorczymi bazami danych państw członkowskich i poufnymi danymi badawczymi, ponieważ takie skoncentrowanie się na bezpieczeństwie danych zachęci do bliższej współpracy i wymiany informacji między władzami i organami państw członkowskich;

13. podkreśla znaczenie wzmocnionej gotowości i wzywa do systematycznego tworzenia wykazu krajowych zdolności i zasobów, jak również prowadzenia wspólnych ćwiczeń przez państw członkowskie;

14. wzywa do ustanowienia w trybie pilnym europejskiego mechanizmu reagowania w sytuacjach kryzysowych, usytuowanego w służbach Komisji, który powinien służyć koordynacji środków cywilnych i wojskowych, gwarantując tym samym, że UE będzie w stanie szybko reagować na katastrofy o charakterze chemicznym, biologicznym, radiologicznym i jądrowym; ponawia jednocześnie wezwanie do utworzenia europejskich sił ochrony ludności w oparciu o istniejący w UE mechanizm ochrony ludności, które umożliwią UE skoncentrowanie zasobów niezbędnych do udzielania pomocy w sytuacjach nagłych, w tym pomocy humanitarnej, w ciągu 24 godzin od chwili wystąpienia katastrofy w obszarze CBRJ na terytorium UE lub poza nim; podkreśla, że należy również zadbać o właściwe powiązania i partnerstwo między takimi organami jak Europol, Interpol i organy ścigania w państwach członkowskich w celu utworzenia odpowiedniej i skutecznej sieci służącej proaktywnej antycypacji sytuacji nagłych i ich monitorowaniu w czasie rzeczywistym, a także działaniom operacyjnym i ich koordynacji w przypadku katastrof związanych z zagrożeniami chemicznymi, biologicznymi, radiologicznymi i jądrowymi, oraz podkreśla również potrzebę informowania Komisji; przypomina o sprawozdaniu Michela Barniera pt. „Europejskie siły ochrony ludności: Europe Aid” ⁽²⁾, które Parlament zdecydowanie poparł, oraz w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje gotowość Komisji do utworzenia europejskiego mechanizmu reagowania w przypadku klęsk i katastrof, zgodnie z komunikatem Komisji pt. „Wzmacnianie europejskiej zdolności reagowania w przypadku klęsk i katastrof – rola ochrony ludności i pomocy humanitarnej” (COM(2010)0600);

⁽¹⁾ Dz.U. L 400 z 30.12.2006, s. 86.

⁽²⁾ http://ec.europa.eu/archives/commission_2004-2009/president/pdf/rapport_barnier_en.pdf

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

15. wzywa do wykorzystywania dwoistego cywilno-wojskowego charakteru technologii jako źródła synergii; w ramach jasno zdefiniowanych osi współpracy strategicznej zachęca do współpracy z Europejską Agencją Obrony, państwami członkowskimi NATO, takimi jak Stany Zjednoczone i Kanada, i wiodącymi w dziedzinie bezpieczeństwa CBRJ krajami trzecimi poprzez wymianę najlepszych praktyk, ustrukturyzowany dialog pomiędzy ekspertami i wspólne rozwijanie zdolności; podkreśla znaczenie prowadzenia przez państwa członkowskie Unii Europejskiej wspólnych ćwiczeń w zakresie zapobiegania zdarzeniom związanym z bezpieczeństwem CBRJ i ich zwalczania, w których będą uczestniczyły siły zbrojne, oddziały ochrony cywilnej państw członkowskich i unijny mechanizm ochrony cywilnej;
16. zauważa, że istniejący w UE mechanizm ochrony ludności, zgodnie z definicją zawartą w decyzji Rady 2007/779/WE, stanowi obecnie właściwy instrument reagowania na katastrofy chemiczne, biologiczne, radiologiczne i jądrowe, a także podkreśla, że struktura ta powinna stanowić miejsce podejmowania decyzji dotyczących przygotowania na wypadek wystąpienia katastrof CBRJ i reagowania na nie; zauważa jednak, że aby osiągnąć ten cel oraz zapewnić należyty stopień prewencji i wykrywalności, konieczna jest współpraca z organami ochrony ludności, ze służbami wywiadowczymi i organami ścigania, a także ze służbami bezpieczeństwa, wojskowymi ośrodkami informacyjno-operacyjnymi w każdym z państw członkowskich i na szczeblu UE, takimi jak Komórka Planowania i Prowadzenia Operacji Cywilnych (CPCC) Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (KPiB) oraz Wspólne Centrum Sytuacyjne (SitCen); przypomina również o roli Stałego Komitetu Współpracy Operacyjnej w zakresie Bezpieczeństwa Wewnętrznego (COSI), którego zadaniem jest ułatwianie, wspieranie i wzmacnianie współpracy operacyjnej odnośnych władz krajowych państw członkowskich w dziedzinie bezpieczeństwa wewnętrznego;
17. przypomina, że w obrębie nowej Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych uruchomiono Wspólne Centrum Sytuacyjne (SitCen), a jego pracownicy wywodzą się głównie ze służb wywiadowczych i politycznych państw członkowskich; podkreśla, że jego rola ma zasadnicze znaczenie, jeżeli chodzi o wsparcie krajowych centrów zarządzania kryzysowego;
18. wzywa państwa członkowskie do koordynowania swych wysiłków, pod nadzorem Komisji, w celu zwiększenia współdziałania wyposażenia, potencjału i technologii w dziedzinie ochrony ludności, aby skutecznie stosować w praktyce nową klauzulę solidarności w przypadku katastrofy chemicznej, biologicznej, radiologicznej bądź jądrowej (CBRJ);
19. podkreśla, że wzmocnienie potencjału UE w zakresie ochrony ludności oprócz wykorzystania technologii podwójnego zastosowania musi obejmować infrastrukturę i zdolności, a także strategiczną współpracę z Europejską Agencją Obrony (EAO), Europejską Agencją Kosmiczną (ESA), Międzynarodową Agencją Energii Atomowej (MAEA), Organizacją ds. Zakazu Broni Chemicznej (OPCW) i innymi międzynarodowymi ośrodkami CBRJ lub programami doskonałości;
20. wzywa państwa członkowskie do wyznaczenia lub utworzenia organu krajowego, który w przypadku ataku lub katastrofy CBRJ działałby jako główny koordynator wszystkich zaangażowanych organów krajowych i lokalnych, a także wszystkich działań podejmowanych w odpowiedzi na takie zdarzenie;
21. zgadza się z oceną, że ataki bronią CBRJ stanowią poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa mieszkańców UE; popiera w związku z tym wszystkie środki służące poprawie ochrony przed atakami CBRJ;
22. podkreśla, że walka z terroryzmem musi być prowadzona z pełnym poszanowaniem prawa międzynarodowego w dziedzinie praw człowieka i europejskiego prawa w zakresie praw podstawowych, zasad i wartości, w tym zasady praworządności; przypomina o konieczności przestrzegania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska;
23. przypomina, że uniemożliwienie terrorystom dostępu do materiałów chemicznych, biologicznych, radiologicznych i jądrowych stanowi kluczowy priorytet zarówno w obecnej strategii UE w dziedzinie walki z terroryzmem z 2005 r. i przyszłej strategii w tym zakresie, jak również w strategii UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia i środków jej przenoszenia z 2003 r.; dlatego postuluje o to, aby koordynator UE ds. walki z terroryzmem regularnie informował Parlament, poprzez właściwe

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

i odpowiednie agencje UE i ekspertów, o stopniu wszelkich potencjalnych zagrożeń chemicznych, biologicznych, radiologicznych i jądrowych w samej UE lub o zagrożeniach dla obywateli UE oraz interesów UE poza jej obszarem; podkreśla, że potrzebne są dalsze wyjaśnienia dotyczące odpowiednich ról różnych organów unijnych i krajowych zaangażowanych w walkę z terroryzmem; w tym kontekście docenia rolę COSI oraz SitCen w zakresie koordynacji; domaga się, aby w ramach swoich uprawnień Parlament – jako jedyny organ wybierany bezpośrednio i demokratycznie w UE – gwarantował demokratyczny nadzór nad tymi dwoma organami oraz był natychmiast i w pełni informowany o ich działalności w sposób pozwalający na utrzymanie ich bezpiecznego funkcjonowania;

24. wzywa instytucje UE do utrzymania demokratycznej kontroli i przejrzystości w odniesieniu do rozwoju i wdrażania wszystkich części unijnego planu działań w zakresie CBRJ, respektujących powszechne prawo dostępu do wszystkich informacji i stosownych dokumentów dotyczących bezpieczeństwa publicznego oraz powszednich zagrożeń związanych z katastrofami CBRJ;

25. wzywa do włączenia środków przewidzianych w planie działania UE w obszarze CBRJ do wszystkich instrumentów polityki zewnętrznej UE dotyczących współpracy gospodarczej i dialogu politycznego z krajami trzecimi (w tym do unijnych klauzul o nierozprzestrzenianiu); apeluje do Komisji i Rady, aby w dialogu politycznym i gospodarczym z krajami trzecimi korzystały ze wszystkich dostępnych środków (w tym z instrumentów wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz instrumentów dotyczących stosunków zewnętrznych) w celu propagowania standardów wykrywania wypadków związanych z CBRJ w krajach trzecich, zapobiegania im i reagowania na nie, w tym dzielenia się informacjami, zgodnie z planem działania.

26. podkreśla ścisły związek między bezpieczeństwem wewnątrz UE a bezpieczeństwem poza nią oraz efekt lustrzanego odbicia pomiędzy nimi; z zadowoleniem przyjmuje zatem działania prowadzone przez regionalne ośrodki doskonałości CBRJ na obszarach napięć poza UE, mające na celu ułatwianie tworzenia sieci ekspertów, zwiększanie zdolności kontroli wywozu i zapobiegania nielegalnemu handlowi substancjami CBRJ oraz wzmocnienie zbioru regulacji tych państw i zacieśnienie współpracy regionalnej w tej dziedzinie; zachęca do kształcenia w Europie międzynarodowych ekspertów ds. państw ryzyka z poszanowaniem odpowiednich zasad bezpieczeństwa i poufności;

27. pilnie wzywa instytucje UE i państwa członkowskie do nieulegania presji ze strony przemysłu i innych zainteresowanych stron dążących do ucieczki od ciężaru, jakim są ściślejsze uregulowania, czego należy oczekiwać (i co wynika również jasno z porównania komisyjnej wersji planu działania UE w obszarze CBRJ z wersją Rady); uważa, że należy uwzględnić obawy przemysłu dotyczące jakości i skutków proponowanych środków regulacyjnych, nie można jednak stracić z oczu celu, jakim jest prawo do życia, wolności i bezpieczeństwa wszystkich ludzi w Europie i ich społeczeństw; podkreśla priorytetowe znaczenie zapewnienia nadzoru i ochrony materiałów CBRJ w całej UE oraz skutecznej reakcji UE na katastrofy, niezależnie od tego, czy następują one przypadkowo, czy wskutek działań celowych oraz znaczenie działania na rzecz wyeliminowania takich zagrożeń;

28. wzywa państwa członkowskie do pełnego uczestnictwa w fazach wdrażania planu działania UE w obszarze CBRJ oraz do współpracy w tym zakresie z organami UE, które przekształcają określone w tym planie cele i działania w konkretne kroki, aby zapewnić bezpieczeństwo w obszarze CBRJ w każdym państwie członkowskim UE;

Zapobieganie

29. wzywa Komisję do działania jako główny organ koordynujący i monitorujący w odniesieniu do tworzenia i regularnej aktualizacji unijnych list substancji chemicznych, biologicznych, radiologicznych i jądrowych, przy czym to do Komisji powinna należeć decyzja w sprawie rozsądnego harmonogramu takich działań; podkreśla, że listy te powinny zawierać również opis ewentualnych środków zapobiegawczych i możliwości reagowania w odniesieniu do każdej substancji chemicznej, biologicznej, radiologicznej i jądrowej, odpowiednio do poziomu powodowanych przez nie zagrożeń, możliwości ich szkodliwego wykorzystania oraz stopnia narażenia na nie;

30. jest zdania, że plan działania UE w obszarze CBRJ musi określać wyższe standardy w oparciu o analizę ryzyka, jeżeli chodzi o kryteria oceny bezpieczeństwa obiektów CBRJ wysokiego ryzyka, i podkreśla rolę i odpowiedzialność władz krajowych za przeprowadzanie regularnych kontroli tych obiektów, ponieważ kryteria zawarte w obecnym planie działania, zmienionym i przyjętym przez Radę, są

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

niewystarczające i określają zaskakująco niskie standardy, czemu towarzyszy niski poziom odpowiedzialności organizacji zajmujących się materiałami CBRJ, właściwych organów państw członkowskich oraz organów UE; zauważa ponadto, że wszelkie podejmowane działania powinny być współmierne do prawdopodobnych zagrożeń;

31. podkreśla, że ustalenia i wymogi w zakresie bezpieczeństwa dotyczące obiektów CBRJ wysokiego ryzyka w całej UE muszą podlegać uregulowaniom UE, a nie jedynie „dokumentom określającym dobre praktyki”, poprzez spójny proces konsultacji z udziałem organów UE, organów państw członkowskich i organizacji zajmujących się substancjami CBRJ; domaga się, aby do momentu przyjęcia i wprowadzenia w życie takich uregulowań przyznano Komisji większe uprawnienia w zakresie monitorowania i kontroli;

32. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy realizowane przez Wspólne Centrum Badawcze (JRC) w połączeniu z programami Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej (IAEA) i czynnościami kontrolnymi w dziedzinie energii jądrowej; zachęca do działań w kierunku wzajemnego udostępniania baz danych i wyników badań w ramach wymiany z państwami członkowskimi;

33. popiera opracowanie strategii na rzecz zwiększania świadomości przedsiębiorstw, środowiska naukowego i akademickiego oraz instytucji finansowych w zakresie zagrożeń związanych z rozprzestrzenianiem materiałów CBRJ i handlem nimi w ramach ich prac i działalności; uważa, ogólnie rzecz ujmując, że poufność jest istotnym elementem składowym skuteczności niektórych środków bezpieczeństwa planu działania, oraz że należy chronić się przed zagrożeniem związanym z ujawnieniem informacji, co mogłoby uczynić takie środki nieskutecznymi;

34. uważa, że Komisja i organy państw członkowskich powinny nadzorować działania prowadzone przez organizacje zajmujące się materiałami CBRJ wysokiego ryzyka oraz powinny zadbać o to, aby organizacje te spełniały oparte na ocenie ryzyka standardy w zakresie ochrony i bezpieczeństwa publicznego, co oznacza, że należy regularnie przeprowadzać odpowiednie kontrole obiektów wysokiego ryzyka;

35. uważa, że należy zmienić plan działania UE w obszarze CBRJ w części dotyczącej kwestii zapobiegania tak, aby skłonić przemysł chemiczny do zastąpienia substancji chemicznych wysokiego ryzyka odpowiednimi substancjami alternatywnymi o niższym ryzyku wszędzie tam, gdzie jest to możliwe z naukowego, technologicznego i środowiskowego punktu widzenia i jednoznacznie skutkuje poprawą bezpieczeństwa; dostrzega koszty gospodarcze, jakie mogą wynikać z tego rodzaju substytucji, a także skutki tych kosztów dla odpowiednich branż przemysłu, wzywa jednak UE, państwa członkowskie i sektor prywatny do przyjęcia, że bezpieczeństwo obywateli UE jest najważniejsze; w związku z tym zaleca ustanowienie specjalnego powiązania z istniejącym rozporządzeniem REACH⁽¹⁾, do czego słusznie dążyła już wersja planu działania proponowana przez Komisję; wobec powyższego wzywa Komisję do przedłożenia analizy wdrożenia rozporządzenia REACH;

36. podkreśla, że największe zagrożenie CBRJ wynika z rozprzestrzeniania materiałów CBRJ przez ugrupowania terrorystyczne; podkreśla w związku z tym znaczenie zapewnienia większej skuteczności międzynarodowych systemów kontroli oraz poprawy kontroli granicznych i kontroli eksportu;

37. wzywa Radę i Komisję, aby skłoniły wszystkie państwa członkowskie do podpisania i wypełnienia ich zobowiązań wynikających z konwencji o broni chemicznej (CWC) i konwencji o broni biologicznej (BWC) oraz do dołożenia wszelkich starań w celu propagowania uzupełniającego protokołu weryfikacyjnego do konwencji o broni biologicznej, który zawiera wykaz niebezpiecznych czynników biologicznych i patogenów oraz postanowienia dotyczące oświadczeń ujawniających i monitorowania inspekcji; wzywa również państwa członkowskie, Radę, Komisję i społeczność międzynarodową do sporządzenia, w ramach załącznika weryfikacyjnego do konwencji o broni chemicznej, wykazu wszystkich potencjalnie szkodliwych substancji chemicznych, w tym białego fosforu;

38. wzywa ponadto Komisję i Radę do kontynuowania nasilenia działań wspierających system traktatowy, w szczególności konwencje o broni chemicznej i biologicznej, tym samym wzywając wszystkie państwa członkowskie UE do wprowadzenia ścisłego zakazu produkcji i stosowania broni biologicznej i chemicznej oraz do likwidacji posiadanej przez nie broni;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1.).

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

39. zdając sobie sprawę, że rozprzestrzenianie zwiększa zagrożenie niewłaściwego wykorzystania przez grupy terrorystyczne, zachęca UE do dalszych starań na rzecz upowszechniania ram prawnych zwalczania terroryzmu jądrowego oraz do zapewnienia przestrzegania obowiązujących przepisów; popiera projekty współpracy z państwami trzecimi – np. z krajami śródziemnomorskimi – w zakresie zwalczania nielegalnego handlu materiałami jądrowymi i radiologicznymi; wzywa UE do upowszechniania konwencji o zakazie broni chemicznej i konwencji o zakazie broni biologicznej w związku z konferencją przeglądową dotyczącą konwencji o zakazie broni biologicznej i toksycznej w 2011 r.;

40. wzywa Komisję do przedstawienia danych porównawczych i ogólnej oceny sytuacji sektorów przemysłu w Europie, jeżeli chodzi o zapewnianie i zwiększanie kontroli nad materiałami CBRJ wysokiego ryzyka, obejmującej przegląd wszystkich odnośnych przepisów krajowych dotyczących wdrożenia konwencji o zakazie broni chemicznej, konwencji o zakazie broni biologicznej oraz innych instrumentów międzynarodowych dotyczących materiałów CBRJ; przegląd ten powinien zawierać informacje o tym, do jakiego stopnia państwa członkowskie i sektory przemysłu wypełniają swoje zobowiązania międzynarodowe; uznaje jednak, że wprowadzenie takich środków jak konwencja o zakazie broni biologicznej i konwencja o zakazie broni chemicznej mogą nie wystarczyć, aby zapobiec zagrożeniu stwarzanemu przez wykorzystywanie CBRJ przez podmioty niepaństwowe, zwłaszcza siatki terrorystyczne;

41. wzywa Radę i Komisję do propagowania istniejącego projektu konwencji o zakazie prowadzenia badań, produkcji, składowania, transferu i stosowania broni uranowej oraz jej likwidacji, a także do przedłożenia tej konwencji krajom członkowskim ONZ do podpisu i ratyfikacji; wzywa wszystkie państwa członkowskie UE i kraje członkowskie ONZ do wprowadzenia moratorium na stosowanie broni ze zubożonym uranem do czasu uzgodnienia światowego zakazu takiej broni;

42. zachęca do wprowadzenia środków przeciwdziałania finansowaniu rozprzestrzeniania, wzorując się na mechanizmach ustanowionych w dziedzinie walki z finansowaniem terroryzmu;

43. z zadowoleniem przyjmuje działania Komisji podejmowane w ramach instrumentu stabilności mające na celu realizację działań w ramach CBRJ; uznaje te działania za uzupełniające w stosunku do planu działania i wzywa Komisję do rozszerzenia projektów na inne regiony niż jedynie kraje byłego Związku Radzieckiego (SEDE); w oparciu o doświadczenia zdobyte w ramach instrumentu stabilności wzywa Komisję do uruchomienia procedury przetargowej mającej na celu poprawę bezpieczeństwa i ochronę laboratoriów cywilnych, aby uniknąć rozprzestrzeniania broni CBRJ w przyszłości;

44. uważa, że plan działania UE w obszarze CBRJ powinien zawierać jednoznaczne wezwanie do opracowania unijnych wytycznych w sprawie szkoleń z zakresu bezpieczeństwa i standardowych wymogów, które należy wdrożyć we wszystkich 27 państwach członkowskich, a także powinien gwarantować konkretne programy szkoleniowe dla pracowników ochrony mających do czynienia z materiałami CBRJ wysokiego ryzyka, w tym pracowników w sektorach przemysłu i ośrodkach badawczych, w których znajdują się substancje CBRJ wysokiego ryzyka, jak również powinien prowadzić do określenia wymogów dla urzędników zajmujących się materiałami CBRJ (rola, kompetencje i szkolenia); podkreśla, że służbom interwencyjnym należy zapewnić szkolenia z zakresu bezpieczeństwa i podnoszenia poziomu świadomości;

45. podkreśla, że w ramach przyszłego krótkoterminowego przeglądu planu działania UE w obszarze CBRJ nie należy tylko dążyć do samoregulacji zainteresowanych sektorów i nie należy jedynie doradzać sektorom, aby przyjmowały kodeksy postępowania, lecz trzeba rzeczywiście wezwać Komisję do opracowania ogólnoeuropejskich wytycznych i uregulowań mających zastosowanie do wszystkich sektorów zajmujących się substancjami CBRJ wysokiego ryzyka;

46. uważa, że kluczowe znaczenie ma uważne śledzenie wszystkich transakcji z udziałem materiałów CBRJ wysokiego ryzyka w UE oraz że zamiast jedynie „wzywania” przemysłu do przedstawiania sprawozdań z transakcji, Komisja i państwa członkowskie powinny pracować nad właściwymi ramami prawnymi dotyczącymi regulowania i monitorowania transakcji, co poprawi poziom bezpieczeństwa oraz zagwarantuje właściwe i szybkie przekazywanie informacji na temat wszystkich podejrzanych transakcji oraz utraty lub kradzieży materiałów CBRJ; podkreśla, że uregulowania te powinny stanowić odpowiednią podstawę dla pełnej przejrzystości we wszystkich sektorach zajmujących się substancjami CBRJ, a tym samym sprawiać, że przedsiębiorstwa będą pociągane do odpowiedzialności za takie transakcje; uważa, że należy wziąć pod uwagę zdolność sektora prywatnego do egzekwowania odpowiednich przepisów i zasad dotyczących monitorowania zobowiązań w zakresie sprawozdawczości, aby zapewnić prawidłowy nadzór;

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

47. podkreśla, że zabezpieczenie zarówno transportu, jak i przechowywania materiałów CBRJ jest w sposób niezaprzeczalny i nieunikniony częścią procesu polegającego na maksymalnym utrudnieniu dostępu do tych materiałów oraz rozwiązaniu problemów związanych z bezpieczeństwem w obszarze CBRJ;

48. podkreśla, że należy prowadzić dalsze badania i konkretne działania w zakresie zagrożeń związanych z handlem substancjami chemicznymi za pośrednictwem Internetu;

49. wzywa do wyjaśnienia kwestii zaostrzenia zasad przywozu i wywozu w odniesieniu do ról państw członkowskich i Komisji; wzywa państwa członkowskie do wdrożenia istniejących uregulowań międzynarodowych oraz do zadbania o to, aby były one stosowane, a Komisję wzywa do prowadzenia działań monitorujących, dokonywania oceny zgodności z przepisami oraz składania sprawozdań na ten temat; zauważa, że biorąc pod uwagę rozwój technologiczny, ważne jest przystąpienie do przeglądu i zmiany przedmiotowego ustawodawstwa i przepisów dotyczących zakupu, przywozu, sprzedaży, bezpiecznego magazynowania i transportu materiałów CBRJ;

50. w kontekście aktów terrorystycznych popełnionych w krajach europejskich poprzez umieszczanie substancji wybuchowych w paczkach przesyłanych pocztą podkreśla potrzebę wzmocnienia już istniejących – oraz tworzenia tam, gdzie ich nie ma – mechanizmów kontroli i bezpieczeństwa wszystkich usług pocztowych, w których dochodzi do rozdzielania korespondencji;

Wykrywanie

51. wzywa Komisję do przeprowadzenia analizy, we współpracy z organami państw członkowskich, w celu dokonania oceny sytuacji na miejscu, jeżeli chodzi o wykrywanie substancji CBRJ i oceny bezpieczeństwa elektrowni jądrowych w UE i w jej sąsiedztwie na wypadek awarii lub celowego ataku terrorystycznego; zachęca Komisję do wykorzystania wyników takiej oceny i pracy nad wspólnymi wytycznymi UE dotyczącymi sposobów radzenia sobie z takimi wypadkami lub celowymi atakami, w tym znalezienia środków gwarantujących, że państwa członkowskie będą przeznaczać wystarczające zasoby ludzkie i materialne na takie działania;

52. wzywa do wzmocnienia roli Centrum Monitoringu i Informacji (MIC), które zostało powołane w ramach unijnego mechanizmu ochrony ludności celem zapewnienia wymiany informacji i dobrych praktyk między państwami członkowskimi, co doprowadziłoby do powstania ogólnoeuropejskich standardów w zakresie wykrywania działań w obszarze CBRJ;

53. zwraca się do Komisji o monitorowanie zgodności działań państw członkowskich z przepisami, dokonywanie oceny tej zgodności oraz przedstawianie corocznych sprawozdań na ten temat Parlamentowi, a także zwraca się do organów krajowych o zadbanie o to, aby te uregulowania i wytyczne były przestrzegane i stosowane przez odnośne sektory i organizacje mające do czynienia z materiałami CBRJ wysokiego ryzyka;

54. uważa, że konieczne jest przeprowadzenie odpowiednich analiz w celu obowiązkowego zaangażowania wszelkich zainteresowanych organów krajowych i unijnych oraz innych zainteresowanych stron, w tym analizy sposobów szybszej i łatwiejszej wymiany informacji oraz współpracy, które sprawią, że reakcja na zagrożenia dla bezpieczeństwa publicznego będzie skuteczniejsza;

Gotowość i reagowanie

55. wzywa Radę do powierzenia Komisji roli „koordynatora”, jeżeli chodzi o planowanie w sytuacjach kryzysowych, aby mogła ona pełnić funkcje monitorujące, a tym samym mogła zadbać o to, aby rzeczywiście istniały lokalne i krajowe plany na wypadek sytuacji kryzysowych; podkreśla, że Komisja powinna przyjąć rolę depozytariusza takich planów, co najlepiej pozwoli jej na identyfikację ewentualnych luk oraz na szybsze podejmowanie odpowiednich działań niż mogą to uczynić odnośne organy;

56. z zadowoleniem przyjmuje zamiar wzmocnienia systemu ochrony ludności UE; zwraca jednak uwagę, że w wielu państwach członkowskich UE organy obrony wojskowej zyskują sprawność dzięki doświadczeniom praktycznym w walce z katastrofami CBRJ; apeluje w związku z tym do państw członkowskich i Komisji, aby prowadziły wymianę wzorcowych praktyk oraz zwiększyły nakłady na staranną koordynację pracy ekspertów cywilnych i wojskowych;

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

57. wzywa Komisję do dalszego określania potrzeb, które należy zaspokoić, aby poprawić system ochrony ludności, z myślą o wspólnych projektach zamówień publicznych; apeluje w związku z tym o zwrócenie szczególnej uwagi na określenie potrzeb UE w zakresie gotowości i zdolności reagowania na ataki CBRJ, w tym medycznych środków zaradczych, tak aby dostępność medycznych środków zaradczych w przypadku incydentu CBRJ była oceniana zarówno na szczeblu UE, jak i na szczeblu państw członkowskich;

58. wzywa do organizowania wspólnych ćwiczeń państw członkowskich UE oraz państw członkowskich i krajów trzecich, aby zapobiegać niebezpiecznym sytuacjom w zakresie bezpieczeństwa chemicznego, biologicznego, radiologicznego oraz jądrowego;

59. z zadowoleniem przyjmuje planowanie na szczeblu UE ćwiczeń symulujących wypadki lub ataki z wykorzystaniem substancji CBRJ i podkreśla, że plan działania UE w obszarze CBRJ powinien przewidywać, że wyniki i oceny takich ćwiczeń będą uwzględniane w debacie na temat opracowania standardów ogólnoeuropejskich, która powinna mieć charakter ciągły;

60. zwraca uwagę na fakt, że Komisja powinna odgrywać wiodącą rolę w określaniu standardów w oparciu o potrzeby w zakresie potencjału mechanizmów reagowania; podkreśla, że jest to jedyny sposób osiągnięcia najwyższych możliwych standardów bezpieczeństwa w całej UE, ponieważ stanowiłoby to jedyny możliwy sposób zadbania o to, aby wszystkie państwa członkowskie kierowały się tymi samymi wytycznymi i stosowały te same zasady przy tworzeniu i przygotowywaniu odpowiednich zasobów ludzkich i materialnych w odpowiedzi na katastrofę, niezależnie od tego, czy jest ona przypadkowa, czy wywołana celowo;

61. podkreśla potrzebę stworzenia regionalnych/unijnych magazynów zasobów antykrzysowych, których rozmiar w miarę możliwości powinien odzwierciedlać obecny stan zagrożenia, w tym magazynów sprzętu medycznego i innych odpowiednich rodzajów sprzętu, w ramach unijnego mechanizmu ochrony ludności, finansowanych przez UE i odpowiadających wspólnie uzgodnionym wytycznym UE; podkreśla znaczenie utrzymywania dobrze zarządzanych magazynów, tak aby zasoby antykrzysowe, sprzęt medyczny i inne odpowiednie rodzaje sprzętu były w pełni funkcjonalne, aktualne i nowoczesne; apeluje, aby do czasu wejścia w życie uregulowań dotyczących gromadzenia zasobów na szczeblu regionalnym/unijnym plan działania UE w obszarze CBRJ wskazywał możliwości dzielenia się przez państwa członkowskie mechanizmami reagowania i zasobami w razie wypadku lub ataku terrorystycznego z wykorzystaniem substancji CBRJ, aby praktycznie stosować nową klauzulę solidarności; podkreśla, że wszelka pomoc udzielana konkretnemu państwu członkowskiemu UE musi być poprzedzona wnioskiem odpowiednich organów politycznych tego państwa i nie powinna kolidować ze zdolnością tego państwa do ochrony własnych obywateli;

62. wzywa do dokonania przeglądu zasad europejskiego funduszu solidarności, aby stał się on bardziej dostępny w przypadku klęsk żywiołowych oraz aby był dostępny w przypadku katastrof przemysłowych i tych spowodowanych przez człowieka, i wzywa państwa członkowskie do wykorzystania dostępnych zasobów funduszy strukturalnych na rzecz poprawy środków zapobiegawczych i gotowości;

63. w celu przygotowania się na nieszczęśliwe wydarzenie, jakim jest wypadek, wybuch lub umyślne użycie CBRJ wzywa Komisję do utworzenia mechanizmów przekazywania informacji, aby zapewnić powiązanie między działaniem unijnego mechanizmu ochrony ludności a innymi unijnymi systemami wczesnego ostrzegania w odpowiednich obszarach, takich jak zdrowie, ochrona środowiska, produkcja żywności i dobrostan zwierząt; wzywa również Komisję do stworzenia mechanizmów wymiany informacji i analizy z organami międzynarodowymi, takimi jak Światowa Organizacja Zdrowia, Światowa Organizacja Meteorologiczna i Organizacja NZ ds. Wyżywienia i Rolnictwa;

64. wzywa do utworzenia unijnych/regionalnych wyspecjalizowanych zespołów reagowania, obejmujących personel medyczny, personel organów ścigania i personel wojskowy, i zwraca uwagę, że jeżeli takie zespoły powstaną, należy regularnie organizować specjalne szkolenia i ćwiczenia operacyjne;

65. wzywa Komisję do zapewnienia odpowiedniego finansowania w celu rozwoju lepszego sprzętu do wykrywania i identyfikowania czynników biologicznych na wypadek ataku lub wypadku; wyraża ubolewanie, że obecny sprzęt wykrywający ma ograniczone zdolności i ograniczoną szybkość działania, co oznacza stratę cennego czasu w przypadku sytuacji nagłej; podkreśla, że personel ratunkowy musi być

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

z wyprzedzeniem odpowiednio wyposażony i posiadać ochronę medyczną, tak aby móc bez narażania własnego życia pracować na obszarze katastrofy, na którym możliwa jest obecność szkodliwych patogenów; podkreśla, że lepszy sprzęt do identyfikacji czynników oraz diagnostyki jest również konieczny w szpitalach i innych jednostkach, do których kierowane są ofiary wypadków;

66. wzywa różne organy UE oraz organy krajowe zaangażowane w zbieranie informacji do dokonania przeglądu własnej struktury organizacyjnej i w przypadku stwierdzenia braku odpowiednich osób posiadających ekspertyzę i wiedzę na temat identyfikacji i oceny zagrożeń i ryzyka związanych z CBRJ – do zatrudnienia takich osób;

67. wzywa Komisję do regularnego składania Parlamentowi sprawozdań w sprawie oceny zagrożeń i ryzyka związanego z CBRJ;

68. wzywa do prowadzenia na szczeblu europejskim programów edukacyjnych i uświadamiających, biorąc pod uwagę możliwości, jakie daje Internet jako kluczowe źródło przekazywania obywatelom informacji na temat CBRJ; podkreśla znaczenie koordynacji mechanizmów szybkiego ostrzegania i informowania obywateli UE o zdarzeniach CBRJ; z zainteresowaniem odnotowuje studium wykonalności na temat europejskiego centrum szkoleniowego w zakresie bezpieczeństwa jądrowego we Wspólnym Centrum Badawczym;

Wpływ na środowisko i zdrowie

69. zwraca uwagę na nieskoordynowane nadmierne inwestowanie w szczepionki podczas pandemii A/H1N1; z zadowoleniem przyjmuje projekt konkluzji Rady pt. „Wnioski na przyszłość po pandemii grypy A/H1N1 – bezpieczeństwo zdrowia w Unii Europejskiej” (12665/2010), przewidujący opracowanie mechanizmu wspólnego nabywania szczepionek i leków antywirusowych, który ma być stosowany przez państwa członkowskie na zasadzie dobrowolności i zachęca państwa członkowskie do wspólnego opracowania rozwiązań w zakresie gotowości na poziomie regionalnym, w tym wzajemnego udostępniania obecnego potencjału i koordynowania racjonalnego pod względem kosztów zaopatrzenia w medyczne środki zaradcze przy jednoczesnym zapewnieniu w całej UE wysokiego poziomu gotowości w zakresie CBRJ;

70. zwraca uwagę, że prawodawstwo UE (decyzja Rady 90/424/EWG zmieniona decyzją Rady 2006/965/WE) przewiduje wspólnotowe podejście do zwalczania, kontroli i monitorowania chorób zwierzęcych i odzwierzęcych, w tym nabywania i składowania weterynaryjnych środków zaradczych mających chronić zwierzęta przed zakażeniem; ubolewa nad brakiem takiego wspólnotowego podejścia do koordynacji nabywania i składowania medycznych środków zaradczych mających chronić ludność UE przed zakażeniem niebezpiecznymi biologicznymi czynnikami chorobotwórczymi;

71. zwraca uwagę, że incydent lub zamach z użyciem biologicznych czynników chorobotwórczych – np. wąglika, ale nie tylko – skazi zaatakowany obszar na dziesiątki lat, poważnie szkodząc roślinom, zwierzętom oraz życiu i zdrowiu ludzi, a także pociągając za sobą długotrwałe koszty gospodarcze; wzywa Komisję do włączenia do polityki w zakresie CBRJ strategii naprawy i odkażania;

72. podkreśla, że incydent z użyciem materiałów CBRJ wywierający wpływ na jakość gleby lub na dostawę wody pitnej może powodować niszczące i daleko idące skutki dla zdrowia i jakości życia wszystkich ludzi na obszarze dotkniętym incydem; wzywa Komisję do uwzględnienia tej kwestii przy sporządzaniu projektu planu działania UE w obszarze CBRJ;

73. podkreśla znaczenie zadbania o skuteczną kontrolę incydentów związanych ze skażeniem wody, które pociągają za sobą zanieczyszczenie środowiska, skażenie gleby, unieszkodliwianie odpadów lub uwolnienie substancji radioaktywnych;

74. ubolewa nad poświęceniem niewystarczającej uwagi problemom gotowości i reagowania w komunikacie Komisji oraz konkluzjach Rady dotyczących planu działania UE w obszarze CBRJ, które zdecydowanie skupiają się na wykrywaniu i zapobieganiu; wzywa Komisję i Radę do poświęcenia większej uwagi opracowaniu mechanizmów gotowości i reagowania wymaganych w celu ochrony zdrowia publicznego i środowiska, w przypadku gdy incydent CBRJ rzeczywiście ma miejsce na terytorium UE;

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

75. ubolewa nad brakiem w planie działania w dziedzinie CBRJ środków służących ochronie bezpieczeństwa infrastruktury i materiałów radiologicznych i jądrowych, oraz środków na rzecz poprawy planów reagowania w odniesieniu do różnych typów nagłych sytuacji radiologicznych i ich konsekwencji dla ludności i dla środowiska;

76. jest zaniepokojony przypadkami osób lub aktywistów nabywających odpady jądrowe z różnych zakładów przetwarzających w Europie i wzywa do podjęcia pilnych wspólnych działań mających na celu zwiększenie bezpieczeństwa radiologicznych i jądrowych materiałów i infrastruktury;

77. ubolewa nad tym, że w komunikacie Komisji i konkluzjach Rady dotyczących planu działania UE w obszarze CBRJ nie kładzie się nacisku na właściwą ochronę sieci transportu publicznego i zdrowia ich użytkowników, biorąc pod uwagę liczne zamachy terrorystyczne na transport w ostatnich latach i ogólnie zwiększone zagrożenie incydentami CBRJ występującymi podczas transportowania materiałów CBRJ; wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania przedeksponicyjnej ochrony służbom interweniującym podczas incydentów CBRJ i poeksponicyjnej opieki ofiarom takich incydentów, w szczególności w przypadku biologicznych czynników chorobotwórczych;

78. zwraca uwagę, że incydent CBRJ może mieć długotrwałe konsekwencje dla wzrostu upraw przeznaczonych do produkcji żywności i w związku z tym może źle wpływać na bezpieczeństwo żywności i dostęp do żywności w UE; wzywa Komisję do uwzględnienia tej kwestii przy sporządzaniu projektu planu działania UE w obszarze CBRJ;

79. zachęca do współpracy i wymiany najlepszych praktyk z krajami, które nabyły fachowego doświadczenia w dziedzinie oceny ryzyka, zapobiegania, wykrywania, informowania i reagowania w zakresie CBRJ, takimi jak Stany Zjednoczone, Australia i Indie;

80. sprzyja wspólnej polityce służącej zaradaniu skutkom chemicznych, biologicznych, radiologicznych i jądrowych zanieczyszczeń gruntów, tak by gleba i grunty mogły zostać jak najszybciej przywrócone do użytku, co tym samym zmniejszy zagrożenia dla zdrowia i środowiska;

81. wzywa Komisję i Radę do rozważenia opracowania wzorów reakcji, które przewidywałyby idealną odpowiedź w razie incydentów CBRJ, i w ramach których szczególną uwagę poświęcono by placówkom edukacyjnym, placówkom opieki medycznej i ośrodkom opieki geriatrycznej;

82. wzywa państwa członkowskie do poświęcenia szczególnej uwagi potrzebom ludzi starszych, dzieci, osób będących pod opieką lekarską, osób niepełnosprawnych i innych narażonych grup osób przy opracowywaniu planów ewakuacyjnych na wypadek incydentu CBRJ;

83. wzywa państwa członkowskie do przyznania szczególnego znaczenia budowie schronów obrony cywilnej zarówno w instytucjach (publicznych i administracyjnych), jak i na szczeblu lokalnym i regionalnym, w których ludność europejska będzie mogła szukać schronienia w razie katastrofy;

84. pilnie wzywa Komisję, by dążyła do osiągnięcia dotyczącego minimalnych norm bezpieczeństwa porozumienia z sąsiadującymi krajami trzecimi, które posiadają na swoim terytorium obiekty mogące stanowić w razie wypadku poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa środowiska i ludności w UE;

85. wzywa Komisję do przewidzenia w swoim planie działania bardziej elastycznego dostosowywania środków bezpieczeństwa do postępu technologicznego;

86. pilnie wzywa Komisję do dokonania dokładnej oceny istniejących środków bezpieczeństwa pod względem ich wpływu na środowisko i zdrowie, a także do dopilnowania, by nowe środki były wprowadzane tylko w oparciu o wyniki takiej oceny, która powinna być przeprowadzana okresowo;

*

* *

87. wzywa Komisję do opracowania mapy drogowej UE w dziedzinie CBRJ obejmującej okres od chwili obecnej do 2013 r. – kiedy to plan działania UE w dziedzinie CBRJ zostanie poddany przeglądowi i określającej wyzwania dla UE i działania polityczne w tym zakresie, które będą przedmiotem regularnie przedstawianych Parlamentowi przez Komisję sprawozdań na temat aktualnego rozwoju sytuacji i postępów w omawianym zakresie;

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

88. wzywa państwa członkowskie i Komisję do dokonania szybkiego przeglądu i stosowania planu działania UE w obszarze CBRJ zgodnie z jego zaleceniami oraz oczekuje od nich sprawnego wdrożenia tego planu; wymaga ponadto od Komisji i Rady, aby przedstawiła Parlamentowi kolejny plan działań UE w obszarze CBRJ co najmniej na rok przed jego wejściem w etap realizacji, tak aby Parlament mógł w odpowiednim czasie przedstawić swoją opinię;

89. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz parlamentom państw członkowskich.

Dobre zarządzanie i polityka regionalna UE

P7_TA(2010)0468

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie dobrego sprawowania rządów w odniesieniu do polityki regionalnej UE: procedury wsparcia i kontroli przez Komisję Europejską (2009/2231 (INI))

(2012/C 169 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 174-178,
- uwzględniając wniosek Komisji w sprawie przeglądu rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Unii Europejskiej z dnia 28 maja 2010 r. (COM(2010)0260),
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1083/2006 Rady z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 21 października 2008 r. w sprawie zarządzania i partnerstwa na poziomie krajowym i regionalnym i podstawy dla projektów w dziedzinie polityki regionalnej ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 15 czerwca 2010 r. w sprawie przejrzystości w kwestiach finansowych ⁽³⁾,
- uwzględniając białą księgę Komitetu Regionów w sprawie wielopoziomowego sprawowania rządów z dni 17-18 czerwca 2009 r. oraz sprawozdanie z konsultacji,
- uwzględniając wnioski z nieformalnego posiedzenia ministrów, które odbyło się w dniach 16-17 marca 2010 r. w Maladze,
- uwzględniając Komunikat Komisji z dnia 6 września 2004 r. pt. „Zakres odpowiedzialności państw członkowskich i Komisji w ramach wspólnego zarządzania funduszami strukturalnymi i Funduszem Spójności – sytuacja obecna i perspektywy na nowy okres planowania po roku 2006” (COM(2004)0580),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 maja 2008 r. na temat wyników negocjacji w sprawie strategii i programów dotyczących polityki spójności na okres programowania 2007-2013 (COM(2008)0301),
- uwzględniając sprawozdanie roczne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego dotyczące wykonania budżetu za lata budżetowe 2006 i 2008,

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

⁽²⁾ Dz.U. C 15 E z 21.1.2010, s. 10.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0201.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 lutego 2008 r. pt. „Plan działania na rzecz umocnienia nadzoru Komisji nad działaniami strukturalnymi w ramach zarządzania dzielonego” (COM(2008)0097),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 lutego 2009 r. pt. „Sprawozdanie z realizacji planu działania na rzecz umocnienia nadzoru Komisji nad działaniami strukturalnymi w ramach zarządzania dzielonego” (COM(2009)0042),
 - uwzględniając komunikat z dnia 28 października 2009 r. skierowany przez komisarzy Pawła Sarnackiego i Vladimira Špidlę do Komisji, w którym przekazano sprawozdanie okresowe dotyczące działań podjętych w wyniku planu działania na rzecz umocnienia nadzoru Komisji nad działaniami strukturalnymi w ramach zarządzania dzielonego (SEC(2009)1463),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 lutego 2010 r. w sprawie skutków planu działania na rzecz umocnienia nadzoru Komisji nad działaniami strukturalnymi w ramach zarządzania dzielonego” (COM(2010)0052),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0280/2010),
- A. mając na uwadze, że wdrażanie polityki spójności jest w dużym stopniu zdecentralizowane i opiera się na przekazaniu odpowiedzialności władzom poniżej szczebla krajowego,
- B. mając na uwadze, że największą rolę w wielopoziomym sprawowaniu rządów odgrywa polityka spójności jako narzędzie poprawy jakości procesu decyzyjnego za pomocą aktywnego zaangażowania władz lokalnych już w przedlegislacyjnej fazie debaty,
- C. mając na uwadze, że rządy sprawowane na wielu poziomach należy rozumieć jako skoordynowane działanie Unii, państw członkowskich oraz władz regionalnych i lokalnych, jak również partnerów społeczno-ekonomicznych i organizacji pozarządowych oparte na partnerstwie i współfinansowaniu i służące opracowaniu i realizacji strategii politycznych Unii Europejskiej, zaś definicja ta zakłada wspólną odpowiedzialność organów na różnych poziomach sprawowania władzy,
- D. mając na uwadze, że w sprawozdaniu Europejskiego Trybunału Obrachunkowego za 2006 r. stwierdzono, iż stosowane systemy kontroli dotyczące polityki spójności nie były dość skuteczne, a poziom błędów w odniesieniu do wydatków, za które dokonano zwrotu, był zbyt wysoki (12 %), zaś sprawozdanie za 2008 r. potwierdziło te dane – 11 % stanowiły niezależnie wypłacone środki,
- E. mając na uwadze, że w celu ograniczenia poziomu błędów Komisja winna zwiększyć nadzór, ulepszając tym samym system kontroli i zwiększając wsparcie dla władz lokalnych oraz beneficjentów, co w dłuższej perspektywie doprowadzi do stworzenia polityki bardziej zorientowanej na wyniki i przyjaznej dla użytkownika,
- F. mając na uwadze, że procedury składania wniosków o finansowanie są zbyt złożone oraz że zbędne kontrole mogą zniechęcić potencjalnych beneficjentów polityki spójności,
- G. mając na uwadze, że rozwiązania praktyczne, jakich oczekują nasi obywatele w zakresie usług publicznych (takich jak transport publiczny, woda pitna, zdrowie publiczne, mieszkania komunalne czy szkolnictwo publiczne), mogą być skuteczne jedynie przy zastosowaniu dobrego rządzenia, na które składają się dwa uzupełniające się systemy: z jednej strony system instytucjonalny, który obejmuje podział kompetencji i środków budżetowych między administrację centralną i władze regionalne i lokalne, z drugiej zaś strony system partnerstwa skupiający różne podmioty publiczne i prywatne zajmujące się tą samą problematyką na danym obszarze,

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- H. mając na uwadze, że partnerstwo musi obejmować wszelkie zainteresowane społeczności i grupy, że może przynieść korzyści i wartość dodaną przy realizacji polityki spójności dzięki większej legitymacji, zapewnieniu przejrzystości i lepszemu wykorzystaniu funduszy, oraz że musi ono być również oceniane przez pryzmat swojej wartości dla społeczeństwa i obywateli,
- I. mając na uwadze, że zintegrowane podejście musi uwzględniać cechy konkretnych regionów (niekorzystne położenie geograficzne i warunki naturalne, wyludnienie, peryferyjność itp.), aby odpowiadać na problemy lokalne i regionalne,

Wielopoziomowe sprawowanie rządów

1. z zadowoleniem przyjmuje białą księgę Komitetu Regionów w sprawie wieloszczeblowego sprawowania rządów i uznania pomocniczego charakteru władz lokalnych w Traktacie z Lizbony; podkreśla, że podejście wielopoziomowe należy stosować nie tylko w strukturze pionowej, lecz także poziomej, wśród podmiotów znajdujących się na tym samym poziomie w ramach wszystkich strategii politycznych Unii realizowanych w ramach kompetencji dzielonych, w tym w polityce spójności;
2. z zadowoleniem przyjmuje wnioski nieformalnego posiedzenia ministrów, które odbyło się w marcu 2010 r. w Maladze i wyraża przekonanie, że wielopoziomowe sprawowanie rządów jest warunkiem osiągnięcia spójności terytorialnej w Europie; wzywa do uznania obowiązkowego charakteru tej zasady w państwach członkowskich w obszarach polityki silnie wpływających na rozwój terytorialny, by zagwarantować zrównoważony rozwój terytorialny zgodnie z zasadą pomocniczości; wskazuje, że taki przepis nie powinien w żadnym wypadku prowadzić do tworzenia nowych żmudnych procedur;
3. uważa, że zadowalające wielopoziomowe sprawowanie rządów musi opierać się na podejściu oddolnym (bottom-up), uwzględniając różnorodność struktur administracyjnych na poziomie każdego państwa członkowskiego; zwraca się do państw członkowskich o określenie najskuteczniejszych metod wielopoziomowego sprawowania rządów oraz o poprawę współpracy z władzami regionalnymi i lokalnymi, jak również ze służbami administracyjnymi Wspólnoty np. w drodze zapraszania urzędników wszystkich poziomów władzy na regularnie organizowane spotkania w Komisji lub zawierania europejskich paktów terytorialnych umożliwiających dobrowolną współpracę organów władzy różnych szczebli;
4. zaleca usystematyzowanie oceny oddziaływania terytorialnego poprzez włączenie do niej od wstępnego etapu decyzji politycznej różnych zainteresowanych podmiotów, tak by uwzględnić skutki gospodarcze, społeczne i środowiskowe wspólnotowych wniosków ustawodawczych i nieustawodawczych dotyczących terytoriów;
5. podkreśla, iż wielopoziomowe sprawowanie rządów pozwala lepiej wykorzystać potencjał współpracy terytorialnej dzięki ponadgranicznym stosunkom pomiędzy podmiotami prywatnymi i publicznymi; wzywa te państwa członkowskie, które jeszcze tego nie uczyniły, do jak najszybszego przyjęcia niezbędnych przepisów pozwalających na utworzenie europejskich ugrupowań współpracy terytorialnej; zaleca, by w ramach realizowanych programów Komisja promowała wymianę informacji pomiędzy już istniejącymi i obecnie tworzonymi europejskimi ugrupowaniami współpracy terytorialnej; wyraża uznanie dla Komitetu Regionów za jakość działań podjętych w związku z europejskimi ugrupowaniami współpracy regionalnej i wzywa do korzystania z dostępnych narzędzi Komitetu, w szczególności platformy monitorowania procesu lizbońskiego oraz sieci monitorowania stosowania zasady pomocniczości, w celu wspierania wymiany najlepszych rozwiązań między regionami i państwami członkowskimi służących wspólnej identyfikacji i wyznaczeniu niezbędnych celów i działań w zakresie planowania oraz dokonaniu oceny porównawczej wyników osiągniętych w realizacji polityki spójności;
6. zachęca władze krajowe, regionalne i lokalne do częstszego stosowania zintegrowanego podejścia w obecnym okresie programowania; proponuje, aby to podejście miało obowiązkowy charakter w kontekście przyszłej polityki spójności; uważa, że zintegrowane i elastyczne podejście musi uwzględniać nie tylko aspekty gospodarcze, społeczne i środowiskowe rozwoju terytorialnego, ale również umożliwić koordynację interesów poszczególnych zainteresowanych podmiotów z uwzględnieniem specyfiki terytorialnej, tak by móc sprostać wyzwaniom lokalnym i regionalnym;

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

7. wzywa Komisję do stworzenia wytycznych dla podmiotów prywatnych i publicznych dotyczących wdrażania w praktyce zasad wielopoziomowego sprawowania rządów i podejścia zintegrowanego; zaleca, by działania mające na celu promowanie powyższych dwóch podejść były finansowane w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) — Pomoc techniczna;

8. zaleca, by Komitet Regionów wykorzystał dni otwarte 2011 i w miarę możliwości dni otwarte 2010 do promocji i pogłębiania debaty ws. najskuteczniejszych metod wielopoziomowego sprawowania rządów; proponuje stworzenie europejskiego logo wielopoziomowego sprawowania rządów i stosowania go od 2011 r. we wszystkich regionach UE;

9. wskazuje, że mechanizmy zdecentralizowanej realizacji są kluczem do wieloszczeblowego sprawowania rządów; mając na względzie konieczność dokonania uproszczeń, nawołuje państwa członkowskie i regiony do podzlecenia w miarę możliwości wykonania części programu operacyjnego, by lepiej wykorzystać ogólne dotacje; zachęca państwa członkowskie do decentralizacji uprawnień zarówno na poziomie prawodawstwa, jak i procedury budżetowej, aby umożliwić prawidłowe funkcjonowanie systemu rządów wielopoziomowych przy poszanowaniu zasad partnerstwa i pomocniczości; podkreśla, że władze regionalne i lokalne, szczególnie te organy, które posiadają uprawnienia legislacyjne, powinny być bardziej zaangażowane w ten proces, ponieważ posiadają największą wiedzę na temat swojego regionu, jego potencjału i potrzeb, a w związku z tym będą mogły przyczynić się do poprawy wdrażania polityki spójności;

10. wzywa państwa członkowskie do zaangażowania odnośnych władz regionalnych i lokalnych oraz podmiotów społeczeństwa obywatelskiego już we wczesnej fazie negocjacji ws. przepisów unijnych oraz ws. programów korzystających z funduszy strukturalnych, by odpowiednio wcześniej umożliwić dialog władz różnych szczebli; wzywa te władze do zaangażowania w działania odpowiednich organów podejmujących decyzje na takich samych zasadach jak przedstawiciele władz krajowych;

11. podkreśla, że do skutecznego wykorzystania funduszy i zapewnienia im jak największego wpływu niezbędne jest zapewnienie wystarczającej zdolności administracyjnej na poziomie UE, regionalnym i lokalnym, w związku z tym wzywa Komisję do poprawy potencjału administracyjnego, by zwiększyć wartość dodaną polityki spójności i zadbać o zrównoważenie działań, zaś na poziomie państw członkowskich zagwarantować odpowiednie struktury administracyjne i zasoby kadrowe, uwzględniając rekrutację, płace, zasoby szkoleniowe, procedury, przejrzystość i dostępność;

12. wzywa państwa członkowskie do wzmocnienia, w uzasadnionych przypadkach, roli władz regionalnych i lokalnych i środków, jakie mają do dyspozycji w przygotowaniu programów i zarządzaniu nimi oraz ich wdrażaniu; w ramach polityki spójności zaleca przyjęcie metodologii rozwoju lokalnego, opartej na partnerstwach lokalnych, w szczególności w odniesieniu do projektów dotyczących miast, obszarów wiejskich i kwestii granicznych; prosi Komisję, by zachęcała do partnerstwa między regionami o podobnym specyficznym potencjale rozwoju i by zapewniła istnienie mechanizmu koordynacji w ramach współpracy makroregionalnej na poziomie UE;

13. uważa, że zasady partnerstwa i współfinansowania sprawiają, że władze szczebla niższego niż krajowy są odpowiedzialne za realizację polityki spójności; przypomina o swoim przywiązaniu do tych zasad dobrego zarządzania i domaga się, by były one przestrzegane pomimo ograniczenia wydatków publicznych w związku z kryzysem gospodarczym;

14. zaleca pogłębienie stosunków partnerskich i wzywa Komisję do uzgodnienia definicji pojęcia partnerstwo, jako warunku tworzenia rzeczywistych partnerstw z władzami regionalnymi i lokalnymi oraz podmiotami społeczeństwa obywatelskiego; zwraca się do Komisji, by precyzyjnie weryfikowała wdrażanie zasady wielopoziomowego sprawowania rządów, poprzez tworzenie konkretnych narzędzi oceny i promowanie właściwych rozwiązań praktycznych w tym obszarze za pomocą narzędzi informacyjno komunikacyjnych; przypomina, że partnerstwo może przyczynić się do skuteczności, wydajności, legitymacji i przejrzystości wszystkich etapów programowania i wdrażania funduszy strukturalnych oraz umocnić zaangażowanie i poczucie odpowiedzialności za wyniki programu; podkreśla, że w procesie partnerstwa ważną rolę odgrywa wolontariat;

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

15. przypomina o obowiązku prowadzenia publicznych konsultacji z obywatelami i organizacjami przedstawicielskimi społeczeństwa obywatelskiego, jak również organizacjami pozarządowymi w celu uwzględnienia ich propozycji oraz zaznacza, że udział społeczeństwa obywatelskiego przyczynia się do legitymacji procesu decyzyjnego; stwierdza, że wyniki zmierzające do zapewnienia publicznego udziału na etapie przygotowywania programów operacyjnych na lata 2007-2013 nie były tak skuteczne, jak przewidywano; zwraca się do Komisji o określenie dobrych rozwiązań i ułatwienie ich stosowania w celu zwiększenia udziału obywateli w kolejnym okresie programowania;

16. wzywa do uwzględnienia zasady wielopoziomowego sprawowania rządów na wszystkich etapach tworzenia i wdrażania strategii UE 2020, by upewnić się, że władze regionalne będą czuły się rzeczywiście odpowiedzialne za wyniki wśród władz regionalnych i lokalnych, które mają wdrażać tę strategię; przypomina w związku z powyższym o propozycji dotyczącej paktu terytorialnego władz lokalnych i regionalnych w sprawie strategii Europa 2020, której celem jest zachęcenie regionów i gmin do działania na rzecz skutecznej realizacji celów strategii Europa 2020;

17. zaleca, aby Komisja ponownie przeanalizowała możliwości wdrożenia projektów pilotażowych inicjowanych przez Parlament Europejski pt. „Erasmus dla przedstawicieli lokalnych i regionalnych wyłonionych w wyborach” w celu podwyższenia skuteczności proponowanych projektów; wzywa Komisję do uruchomienia w ramach EFRR linii budżetowej przeznaczonej na operacyjną pomoc techniczną oraz wdrożenia programu mobilności i szkoleń dla podmiotów lokalnych i regionalnych zaangażowanych wraz z partnerami społecznymi wyspecjalizowanymi we wdrażaniu zintegrowanego podejścia do wielopoziomowego zarządzania w realizację programów w ramach polityki spójności; w związku z tym zwraca się do Komisji, by przeznaczyła odpowiednie fundusze na te inicjatywy oraz by pogłębiła stosunki z regionalnymi i lokalnymi organami władzy, w tym przy pomocy Komitetu Regionów;

18. uważa, że europejskie sieci wymiany dobrych rozwiązań powinny zintensyfikować działania w zakresie zarządzania i partnerstwa, traktując z większą uwagą wnioski polityczne i strategiczne wypływające z wcześniejszych cykli programowania, w tym powinny zapewnić publiczny dostęp do kluczowych informacji w zakresie tych doświadczeń we wszystkich językach Unii Europejskiej, przyczyniając się tym samym do faktycznego wdrażania dobrych rozwiązań;

Wzmocnienie roli Komisji we wspieraniu władz regionalnych i lokalnych

19. jest zdania, że większe znaczenie władz szczebla regionalnego i lokalnego musi wiązać się z większymi uprawnieniami nadzorczymi Komisji, które powinny obejmować przede wszystkim kontrolę systemów audytu, a nie poszczególnych projektów; w związku z powyższym domaga się stworzenia europejskiego systemu certyfikacji krajowych organów kontroli; zwraca się do Komisji o ostateczne zatwierdzenie sprawozdań z oceny zgodności, tak by uniknąć opóźnień w płatnościach i utraty środków z powodu uwolnień zobowiązań, oraz o przedstawienie wniosku w sprawie dopuszczalnego ryzyka błędu przed 2012 r.;

20. z zadowoleniem przyjmuje wnioski sprawozdania Komisji w sprawie planu działania z lutego 2010 r. oraz rozpoczęte już działania naprawcze i zapobiegawcze; wzywa DG REGIO do dalszego prowadzenia tych działań podczas całego okresu wdrażania, tak aby utrzymać impet, jaki nadał pracom plan działań;

21. podkreśla, że europejskie inicjatywy w dziedzinie polityki spójności i polityki strukturalnej muszą być lepiej skoordynowane, aby nie zaprzepaścić spójności polityki regionalnej; dlatego domaga się wzmocnionej koordynacji wewnątrz Komisji, pomiędzy dyrekcją generalną REGIO odpowiedzialną za politykę spójności i politykę strukturalną a dyrekcjami generalnymi właściwymi w zakresie inicjatyw sektorowych w tej dziedzinie; domaga się, by mając na względzie wzmocnienie praw władz regionalnych i lokalnych na mocy Traktatu z Lizbony, zostały one ściśle włączone w tworzenie polityki na poziomie Komisji, aby zwiększyć odpowiedzialność na poziomie wykonawców projektów; ponadto domaga się, by Komisja dokładniej kontrolowała wyniki na miejscu, aby lepiej ocenić skuteczność struktur projektu i działań w stosunku do wyznaczonych celów;

22. zwraca się do Komisji o wzmocnienie inicjatywy zatytułowanej „Szkolenie instruktorów” przeznaczonej dla organów zarządzających oraz certyfikujących; podkreśla, że należy nieustannie dbać o to, by treść szkoleń rzeczywiście przekazywano na niższe szczeble w sposób harmonijny, bez pomijania podmiotów lokalnych;

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

23. wzywa Komisję do szybkiego uruchomienia nowego portalu w ramach bazy danych SFC 2007, który pozwalałby na bezpośredni dostęp do informacji istotnych dla wszystkich podmiotów zajmujących się funduszami strukturalnymi; zaleca, by państwa członkowskie promowały i rozpowszechniały informacje dotyczące tego instrumentu wśród władz regionalnych i lokalnych, a także beneficjentów końcowych;

24. zwraca się do Komisji o ustanowienie dodatkowych mechanizmów wsparcia technicznego w celu promowania na szczeblu regionalnym i lokalnym wiedzy na temat problemów związanych z wdrażaniem, zwłaszcza w państwach członkowskich, w których - zgodnie z przeprowadzoną przez Komisję oceną ex post programów polityki spójności w latach 2000-2006 - widoczne są nadal poważne problemy ze zdolnością administracyjną w zakresie wdrażania programów w dziedzinie polityki spójności;

25. zwraca się o ujednoczenie stosowania jednolitego modelu informacji i audytu (SISA) na wszelkich szczeblach audytowania, tak aby uniknąć powielania audytów i nadmiernej kontroli; wzywa Komisję do wydania podręcznika na temat jednolitego audytu zawierającego wszystkie dotychczas sformułowane wytyczne;

26. zwraca się do państw członkowskich o szersze wykorzystywanie narzędzi inżynierii finansowej jako środków podnoszenia jakości projektów i zwiększania uczestnictwa podmiotów prywatnych, zwłaszcza MŚP, w projektach europejskich; wzywa Komisję do uproszczenia przepisów dotyczących funkcjonowania tych instrumentów, gdyż ich obecny stopień skomplikowania ogranicza ich wykorzystanie;

27. jest przekonany, że zgodność z procedurami nie może być przestrzegana na niekorzyść jakości działań; zwraca się do Komisji o to, by w przyszłości prowadziła politykę bardziej skupioną na wynikach, jakości i strategicznym rozwoju projektów, nie zaś na kontroli; w tym celu wzywa Komisję do opracowania obiektywnych i mierzalnych wskaźników umożliwiających dokonywanie porównań na terenie całej Unii i służących lepszemu nadzorowi i ocenie oraz do przeprowadzenia dalszej analizy w zakresie potrzeby zapewnienia elastyczności przepisów w obliczu kryzysu gospodarczego;

28. podkreśla, że przejrzyste i jasno określone procedury przyczyniają się do dobrego zarządzania; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje uproszczenie rozporządzenia finansowego i przepisów dotyczących funduszy strukturalnych i wzywa państwa członkowskie do pełnego przestrzegania wymogów zmienionego rozporządzenia finansowego i ujawniania informacji w sprawie końcowych beneficjentów funduszy strukturalnych; wzywa Komisję do zaproponowania zrozumiałych zasad, które nie będą wymagać ciągłych modyfikacji; wzywa do uproszczenia systemu funduszy po 2013 r. - nie w konsekwencji kryzysu gospodarczego, ale w imię ogólnej zasady przyszłej polityki spójności, tak by umożliwić korzystanie ze środków finansowych w ramach funduszy oraz zaleca większą przejrzystość i elastyczność w wykorzystaniu funduszy UE, tak by unikać zbyt dużej biurokracji, która może zniechęcać ewentualnych partnerów od uczestnictwa w projektach;

29. przyjmuje z zadowoleniem strategiczne sprawozdanie Komisji w sprawie wdrażania programów polityki spójności w 2010 r., gdyż może ono dostarczyć ważnych informacji o procesie decyzyjnym; wyraża przekonanie, że jej wnioski muszą zostać również należycie uwzględnione przy formułowaniu propozycji poprawy skuteczności wdrażania programów w dziedzinie polityki spójności;

30. przypomina, że przywiązuje dużą wagę do silnej i odpowiednio finansowanej polityki spójności, zapewniającej harmonijny rozwój wszystkich regionów Unii Europejskiej; domaga się, by środki finansowe tej polityki zostały utrzymane po roku 2013 i by odrzucić wszelkie próby jej ponownej nacjonalizacji;

31. wzywa Komisję do pełnego uwzględnienia zasad różnicowania i proporcjonalności w przyszłych przepisach oraz do dostosowania wymogów do skali programu i rodzaju partnerów, zwłaszcza gdy zaangażowane są organy publiczne niewielkich rozmiarów; zwraca się o szersze wykorzystanie płatności i stawek ryczałtowych we wszystkich funduszach, zwłaszcza w odniesieniu do kosztów ogólnych i wsparcia technicznego; proponuje, by stosować bardziej elastyczne kryteria oceny w odniesieniu do innowacyjnych projektów, aby zachęcać do ich realizacji, i łagodniejsze wymogi kontrolne w odniesieniu do projektów pilotażowych; zachęca Komisję do szerzenia zasady wzajemnego zaufania z państwami członkowskimi zobowiązanymi się do właściwego wykorzystania funduszy i będącymi w stanie to zapewnić;

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

32. z myślą o stworzeniu bardziej przyjaznej dla użytkowników przyszłej strategii politycznej wzywa do większej harmonizacji i integracji przepisów dotyczących funduszy strukturalnych, unikając rozbijania projektu na różne części powiązane z poszczególnymi funduszami; zaleca skupienie się nie tylko na prawidłowości wydatków, ale także na jakości zaangażowania oraz przeznaczanie skoncentrowanych środków na zwiększenie wsparcia po stronie zarządzania;

33. nawołuje Komisję do jak najszybszego przedstawienia wniosków dotyczących przepisów w sprawie następnego okresu programowania, aby przyjąć rozporządzenie wykonawcze, opracować niezbędne wytyczne i przeprowadzić w odpowiednim czasie szkolenia w ich zakresie; wzywa także do uproszczenia procesu negocjowania i zatwierdzania programów operacyjnych w celu uniknięcia wszelkich opóźnień we wdrażaniu polityki spójności i wykorzystaniu funduszy po roku 2013;

*

* *

34. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz państwom członkowskim.

Spójność terytorialna, społeczna i ekonomiczna

P7_TA(2010)0473

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie osiągnięcia prawdziwej spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej – warunek sine qua non globalnej konkurencyjności? (2009/2233 (INI))

(2012/C 169 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat z Lizbony zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, szczególnie jego tytuł I i tytuł XVIII,
- uwzględniając konkluzje ze szczytu Rady Europejskiej w dniach 25- 26 marca 2010 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, zatytułowany: „Globalny wymiar Europy: Konkurowanie na światowym rynku – Wkład w strategię wzrostu gospodarczego i zatrudnienia UE” (COM(2006)0567),
- uwzględniając sprawozdanie roczne OECD z 2009 r.,
- uwzględniając „Successful partnerships: a guide” (przewodnik dotyczący skutecznego partnerstwa) OECD LEED - Forum for Partnerships and Local Governance z roku 2006,
- uwzględniając sprawozdanie w sprawie globalnej konkurencyjności w latach 2009-2010 Światowego Forum Gospodarczego (Genewa, Szwajcaria, 2009 r.),
- uwzględniając niezależne sprawozdanie „An Agenda for a Reformed Cohesion Policy – A place-based approach to meeting European Union challenges and expectations” (Agenda dla zreformowanej polityki spójności –ukierunkowane na konkretny obszar podejście służące sprostaniu wyzwaniom i oczekiwaniom, przed którymi stoi Unia Europejska) przygotowane w kwietniu 2009 r. przez Fabrizia Barkę na wniosek Danuty Hübner, komisarz ds. polityki regionalnej,
- uwzględniając dokument strategiczny Rady Europejskich Gmin i Regionów na temat przyszłości polityki spójności UE, opublikowany w Brukseli w grudniu 2009 r.,

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Regionów Europejskich (AER) na temat polityki regionalnej po roku 2013 przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne AER dnia 8 listopada 2007 r. w Udine (Włochy),
 - uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie wyników negocjacji dotyczących strategii i programów w ramach polityki spójności w okresie programowania 2007–2013 (COM(2008)0301),
 - uwzględniając własną rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wykonania rozporządzenia w sprawie funduszy strukturalnych w latach 2007-2013 – wyniki negocjacji dotyczących krajowych strategii spójności i programów operacyjnych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając własną rezolucję z dnia 24 marca 2009 r. dotyczącą dobrych praktyk w dziedzinie polityki regionalnej i przeszkód w wykorzystaniu funduszy strukturalnych ⁽²⁾,
 - uwzględniając własną rezolucję z dnia 21 października 2008 r. w sprawie zarządzania i partnerstwa na szczeblu krajowym i regionalnym oraz podstawy dla projektów w dziedzinie polityki regionalnej ⁽³⁾,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. dotyczącą zielonej księgi w sprawie spójności terytorialnej oraz stanowiska w debacie na temat przyszłej reformy polityki spójności ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie strategii UE 2020 ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając czwarte sprawozdanie w sprawie spójności gospodarczej i społecznej (COM(2007)0273),
 - uwzględniając dwudzieste sprawozdanie roczne Komisji na temat realizacji funduszy strukturalnych (2008) (COM(2009)0617),
 - uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, zatytułowany: Wspieranie inwestycji publiczno-prywatnych krokiem w kierunku naprawy gospodarki i długoterminowej zmiany strukturalnej: zwiększanie znaczenia partnerstw publiczno-prywatnych (COM(2009)0615),
 - uwzględniając ust. 37 własnej rezolucji z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie reformy pomocy państwa na lata 2005-2009 ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0309/2010),
- A. mając na uwadze, że wspieranie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej oraz solidarności między państwami członkowskimi należą do celów Unii Europejskiej, zgodnie z art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej,
- B. mając na uwadze, że Unia może być konkurencyjna jedynie w takiej mierze, w jakiej jej polityki wewnętrzne wspierają zdolność do skutecznego działania w obliczu globalnych wyzwań poprzez wprowadzenie zrównoważonej gospodarki, wytwarzającej niewielkie ilości dwutlenku węgla i dbającej o różnorodność biologiczną, zaś okresy recesji pokazały, że regiony mniej rozwinięte posiadają mniejszą zdolność do odbudowy gospodarczej,
- C. mając na uwadze, że konkurencyjność i spójność nie są ze sobą sprzeczne ani niezgodne, lecz zawierają elementy uzupełniające się,

⁽¹⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 79.

⁽²⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 38.

⁽³⁾ Dz.U. C 15 E z 21.1.2010, s. 10.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 65.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0223.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 290 E z 29.11.2006, s. 97.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- D. mając na uwadze, że pomimo dużych osiągnięć w zakresie spójności w Unii, zauważa się tendencję do pogłębiania się różnic terytorialnych między regionami UE, na przykład w zakresie dostępu, szczególnie w regionach, w których występują utrudnienia strukturalne, a także wewnątrz regionów i obszarów UE, co może przerodzić się w zjawisko segregacji przestrzennej i pogłębić różnice między poziomami dobrobytu w poszczególnych regionach UE oraz zmniejszyć ogólną konkurencyjność UE,
- E. mając na uwadze, że w swoim sprawozdaniu rocznym za rok 2009 OECD zawarła zalecenie dotyczące długofalowego wzrostu gospodarczego, w którym skoncentrowano się na znaczeniu polityki fiskalnej, inwestycji w infrastrukturę, edukację i siłę roboczą oraz regulacji rynków produkcji, podkreślając w ten sposób ich rolę,
- F. mając na uwadze, że Światowe Forum Gospodarcze w swoim sprawozdaniu w sprawie globalnej konkurencyjności w latach 2009-2010 i innych sprawozdaniach wskazało na decydującą rolę infrastruktury jako drugiego z dwunastu filarów, na podstawie których ocenia się światową konkurencyjność, oraz stwierdziło, że infrastruktura wysokiej jakości stanowi klucz do zmniejszenia tzw. efektu odległości, przyciągania inwestycji zagranicznych i umożliwiania rozwoju gospodarczego,
- G. mając na uwadze, że w długoterminowej perspektywie konkurencyjność można osiągnąć jedynie w kontekście naprawde zrównoważonego wzrostu gospodarczego w całej UE,
- H. mając na uwadze, że w sprawozdaniu grupy niezależnych ekspertów w sprawie innowacji i prac badawczo-rozwojowych powołanej po szczycie Hampton Court pod przewodnictwem Esko Aho określono kluczowe dziedziny – e-zdrowie, farmacja, transport i logistyka, środowisko, zasoby cyfrowe, energetyka i bezpieczeństwo – w których może działać innowacyjny rynek i w których istotną rolę odgrywa polityka publiczna,
- I. mając na uwadze, że by osiągnąć cele strategii UE 2020, konieczne jest określenie sytuacji wyjściowej w zakresie rozbieżności w poziomie rozwoju oraz ograniczenia, w związku z czym wyznaczone cele powinny odzwierciedlać rzeczywistą sytuację oraz potrzeby określone w wyniku konsultacji ze wszystkimi zainteresowanymi podmiotami na różnych szczeblach administracji,
- J. mając na uwadze, że Rada Europejska na szczycie w marcu 2010 r. podkreśliła znaczenie promowania spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, również za pomocą rozbudowy infrastruktury, dla zapewnienia powodzenia strategii UE 2020, biorąc pod uwagę, że nowa strategia ma eliminować przeszkody w rozwoju gospodarczym,
- K. mając na uwadze, że polityka spójności okazała się skutecznym narzędziem elastycznego reagowania na społeczno-gospodarcze wyzwania wynikające z kryzysu finansowego,
- L. mając na uwadze, że oprócz zadowalającej infrastruktury podstawowymi warunkami konkurencyjności jest promowanie badań, innowacji i rozwoju technologicznego oraz dostępność odpowiednio wysokiej jakości szkolenia dla ludności w regionach,
- M. mając na uwadze, że regiony będą odgrywać kluczową rolę w ograniczaniu skutków kryzysu dla obywateli, w związku z czym powinny uwzględniać zasadę partnerstwa i wypracować właściwe instrumenty oceny ex-ante wpływu różnych rodzajów polityki na dany obszar w celu sprostania nowym wyzwaniom, takim jak dostosowanie do globalizacji, zmiany demograficznym i wynikające z nich wyludnianie się regionów, zmiana klimatu oraz problemy związane z sektorem energii, a także ochrona różnorodności biologicznej, jak również nowe wyzwania powstałe w wyniku światowego kryzysu,
- N. mając na uwadze, że - jak pokazały wyniki dyskusji dotyczących strategii i programów w dziedzinie polityki spójności w okresie programowania 2007-2013 - jakość programów i zaangażowanie podmiotów wzrosły na każdym szczeblu administracji, stanowiąc krok naprzód w kierunku realizacji celów lizbońskich w zakresie konkurencyjności gospodarczej i wzrostu zatrudnienia,

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- O. mając na uwadze, że reforma polityki spójności powinna prowadzić do jej udoskonalenia przez wzmocnienie powiązań, lepszą koordynację i synergę polityki europejskiej, unikając jednak podporządkowania jednej polityki innej polityce, zgodnie z potrzebami i celami Unii w zakresie trwałego rozwoju,
- P. I. mając na uwadze, że zaangażowanie podmiotów lokalnych i regionalnych na rzecz polityki spójności jest odzwierciedlone w ich lokalnych i regionalnych strategiach mających poprawić rozwój gospodarczy oraz integrację społeczną,
- Q. mając na uwadze, że konkurencyjność gospodarcza regionów pozostających w tyle jest wspierana za pośrednictwem rozwijania ich potencjału, w tym infrastruktury wszelkiego rodzaju, co umożliwia dostęp do edukacji, badań naukowych i innowacji,
- R. mając na uwadze, że chociaż niektóre elementy architektury tych instrumentów, np. jednakowe ramy czasowe oraz dostosowanie do strategii lizbońskiej, umożliwiają synergę, to nadal występują takie różnice, jak odmienne podstawy prawne, podejście tematyczne w opozycji do terytorialnego oraz współzarządzanie w opozycji do zarządzania scentralizowanego,

Polityka spójności jako warunek sine qua non światowej konkurencyjności gospodarczej

1. podkreśla osiągnięcia w polityce spójności UE oraz fakt, że jej wdrażanie jest niezbędne do zapewnienia powodzenia strategii EU 2020, jako instrumentu służącego wyeliminowaniu rozbieżności między regionami poprzez podniesienie ich konkurencyjności, ułatwienie podjęcia reform strukturalnych oraz poprawę zdolności tych regionów do dostosowania się do globalnych warunków gospodarczych;
2. docenia, że na lata 2007–2013 wszystkie państwa członkowskie przeznaczyły znaczne kwoty z ich łącznych przydziałów finansowych na badania naukowe i rozwój, innowacje oraz rozwój gospodarki opartej na wiedzy, co skutkuje 246 krajowymi lub regionalnymi programami operacyjnymi, w których na badania i innowacje przeznaczono w przybliżeniu 86 miliardów euro, z czego już 50 miliardów euro na podstawowe cele w zakresie badań naukowych, rozwoju i innowacji; podkreśla, że badania naukowe i innowacje są głównymi narzędziami zwiększenia konkurencyjności UE w obliczu światowych wyzwań, w związku z czym należy utrzymać regularne inwestycje w tych dziedzinach i przeprowadzać okresowe oceny postępów na podstawie osiągniętych wyników; zachęca państwa członkowskie i Komisję do przeznaczenia w ramach następnego okresu programowania wystarczających środków z funduszy strukturalnych na badania i innowacje, w szczególności trwałe innowacje, oraz wzmocnienie zdolności badawczych; podkreśla, że konieczne jest propagowanie i stosowanie udanych wzorców w trójkącie wiedzy dla zapewnienia trwałego rozwoju regionalnych działań badawczych i strategicznych ram dla innowacji we współpracy z przedsiębiorstwami, ośrodkami badań naukowych, uniwersytetami i organami publicznymi; podkreśla potencjał innowacyjnych zespołów regionalnych ukierunkowanych na wiedzę w zakresie stymulowania konkurencyjności na szczeblu regionów i nawołuje do lepszej koordynacji funduszy strukturalnych i siódmego programu ramowego na rzecz badań naukowych i rozwoju technologicznego;
3. podkreśla, że większe skupienie środków na politykę spójności może zapewnić znaczny wkład tej polityki we wspieranie konkurencyjności, innowacji i zatrudnienia w UE;
4. podkreśla, że przez wdrażanie polityki spójności zarówno sektor publiczny na wszystkich szczeblach administracji, jak i sektor prywatny odgrywają kluczową rolę w przywróceniu zaufania i solidarności w dobie recesji i po niej, zapewniając równe szanse w dostępie do inwestycji publicznych, zwłaszcza w zakresie infrastruktury, nowych technologii i kapitału ludzkiego, oraz gwarantując trwałe rozwój;
5. podkreśla, że konkurencyjność gospodarcza regionów UE jest ściśle związana z istnieniem odpowiedniego poziomu zatrudnienia, wykształconej i wykwalifikowanej siły roboczej, zabezpieczenia społecznego i dostępu do usług publicznych; zauważa w związku z tym, że wspieranie spójności społecznej osiągniętej dzięki polityce spójności zwiększa znaczenie tej polityki dla ogólnej konkurencyjności regionów w skali światowej;

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

6. uważa, że zgodnie z duchem traktatów polityka spójności, której celem jest zmniejszenie różnic między regionami w poziomie rozwoju i która przygotowuje regiony do sprostania wyzwaniom w krótkiej i dłuższej perspektywie czasowej (globalizacja, zmiany demograficzne, zmiany klimatu i ochrona różnorodności biologicznej, uwzględniając atuty i słabe punkty każdego z nich, okazała się kluczowa w procesie integracji europejskiej;

7. zaznacza, że dzięki zwiększeniu synergii stworzonej między polityką badań naukowych, rozwoju i innowacji a polityką spójności można skuteczniej odpowiedzieć na wyzwania strategii UE 2020 podkreśla, że polityka spójności musi odegrać ważną rolę przy realizacji strategii UE 2020, gdyż pobudza ona zmiany strukturalne w całej Europie oraz wspiera kluczowe priorytety w zakresie inwestycji na wszystkich poziomach: lokalnym, regionalnym i krajowym oraz inwestycje transgraniczne, zapewniając spójność społeczną, gospodarczą i terytorialną; podkreśla jednak, że chociaż priorytety polityki spójności powinny być dostosowane do celów strategii UE 2020, to musi ona pozostać polityką niezależną, zdolną uwzględnić regionalną specyfikę i wesprzeć słabsze i najbardziej potrzebujące regiony, by zdołały one pokonać trudności społeczno-gospodarcze, przeszkody naturalne i ograniczyć nierówności; jest zdania, że zapewnienie dalszego stosowania już funkcjonujących wytycznych dotyczących polityki spójności zagwarantuje regionalny wymiar działalności badawczej, rozwojowej i innowacyjnej oraz spowoduje powstawanie miejsc pracy w innowacyjnych sektorach;

Spójność terytorialna - odzwierciedlenie wpływu polityki UE na poziomie lokalnym

8. popiera poglądy dotyczące konkurencyjności przedstawione w zielone księdze nt. spójności terytorialnej, która polega na istnieniu „związków z innymi regionami, tak aby zapewnić skoordynowane i zrównoważone wykorzystanie wspólnych atutów” i umożliwić uwolnienie potencjału, jakim jest różnorodność obszarów UE; podkreśla w związku z tym, że sprawne i skoordynowane funkcjonowanie usług transportowych, należyty dostęp do telekomunikacji oraz w miarę możliwości łączenie zasobów i dzielenie kosztów energii, służby zdrowia, badań naukowych, ochrony środowiska i infrastruktury stanowią podstawowe warunki dalszej poprawy konkurencyjności; wzywa Komisję do przedstawienia konkretnych propozycji zdefiniowania harmonijnej realizacji celu spójności terytorialnej;

9. wyraża pogląd, że przy nakreślaniu i realizacji polityki spójności państwa członkowskie muszą wspierać podejście ukierunkowane na konkretne obszary; przyznaje, że rola regionów w poszczególnych państwach członkowskich jest różna, w zależności od ich struktury politycznej i administracyjnej; domaga się, by zasada pomocniczości, we wzmocnionym i poszerzonym rozumieniu określonym w TFUE, była należycie stosowana oraz by w obecnym okresie programowania wprowadzić ulepszenia poprzez wspieranie decentralizacji wzmacniającej władze lokalne, w celu poprawy wykorzystania środków; uważa, że w związku z powyższym zarządzanie w regionach średnio jedynie 30,5 % budżetu ogólnego przeznaczonego na politykę spójności, podczas gdy resztą administrują rządy centralne, przynosi efekty odwrotne do zamierzonych; dlatego uważa, że w przyszłości należy znacznie upowszechnić zasadę partnerstwa;

10. uważa, że szczególnie obszary przygraniczne obrazują trudności, jakie napotyka Unia Europejska w związku z wyzwaniami takimi jak otwarcie granic, ukończenie tworzenia jednego rynku i globalizacja; podkreśla, że obszary te mogą cierpieć na brak konkurencyjności z powodu konkurencji podatkowej i socjalnej, złożoności administracyjnej oraz międzyregionalnych i międzypaństwowych przepływów migrantów; podkreśla znaczenie, jakie ma rozwój narzędzi współpracy transgranicznej oraz wielopoziomowego sprawowania rządów i zachęca Komisję do wspierania wymiany informacji i dobrych wzorców;

11. podkreśla, że spójność terytorialna ma charakter horyzontalny i wielosektorowy, w związku z czym do jej wypracowania musi przyczynić się polityka Unii; przypomina, że pojęcie to nie ogranicza się do skutków polityki regionalnej, ale też koncentruje się na koordynacji z innymi obszarami polityki Unii ukierunkowanymi na zrównoważony rozwój i zapewniającymi widoczne wyniki na poziomie regionalnym, w celu rozwoju i pełnego wykorzystania szczególnych form potencjału regionalnego oraz zwiększenia ich skutków w terenie, co prowadzi do wzrostu konkurencyjności i atrakcyjności regionalnej oraz do osiągnięcia spójności terytorialnej; jest zdania, że „koncentracja, współpraca i więzi” to kluczowe współzależne spójności terytorialnej umożliwiające wypracowanie bardziej wyważonego rozwoju terytorialnego w UE;

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

12. podkreśla, że wielopoziomowe sprawowanie rządów obejmuje zdecentralizowaną odpowiedzialność za programy, co umożliwi lepsze wykorzystywanie potencjału współpracy terytorialnej; w związku z czym, aby Unia Europejska mogła dążyć do wspólnych celów za pomocą spójnych i ukierunkowanych na wyniki środków, jednocześnie ustalając szczególne priorytety regionalne i lokalne, należy wdrożyć zasady wielopoziomowego sprawowania rządów;

13. wyraża zadowolenie z wyników inicjatywy URBAN i LEADER, podkreśla, że należy wykorzystać zgromadzone doświadczenia i podobne przykłady najlepszych rozwiązań w celu stworzenia zintegrowanych ram zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich i wiejskich; nawołuje Komisję do rozpatrzenia i zaproponowania metod pracy, które sprzyjają partnerstwu między obszarami miejskimi i wiejskimi, przeciwdziałają wyludnieniu obszarów wiejskich i pobudzają zrównoważony rozwój miast, jako że blisko 80 % populacji UE zamieszkuje obszary miejskie; zaznacza, że zarówno obszary miejskie, jak i wiejskie odgrywają dynamiczną rolę w regionalnym rozwoju gospodarczym, oraz podkreśla, że w ramach następnego programowania należy przewidzieć inwestycje zarówno w projekty dotyczące miast, jak i regionów podmiejskich, a także inwestycje na rzecz lepszej koordynacji z programami rozwoju obszarów wiejskich;

Zwiększenie oddziaływania polityki spójności dla zapewnienia wzrostu konkurencyjności gospodarczej

14. uważa, że partnerstwo jest podstawową zasadą przy kształtowaniu polityki spójności, zaś podejście oddolne poprawia zdolność administracyjną i jakość procesu programowania; uważa, że władze administracyjne każdego szczebla powinny uczestniczyć w podnoszeniu konkurencyjności gospodarczej UE w spójny i skuteczny sposób, wzajemnie się uzupełniając; nawołuje Komisję do podania jaśniejszej definicji zasady partnerstwa, aby zapewnić ustanawianie rzeczywistych partnerstw z władzami regionalnymi i lokalnymi oraz ułatwić wymianę najlepszych praktyk między regionami;

15. przypomina, że wspólne finansowanie jest podstawową zasadą prawidłowego kierowania polityką spójności; domaga się, aby chronić tę zasadę, pomimo ograniczenia wydatków publicznych ze względu na kryzys gospodarczy;

16. podkreśla, że potrzebne jest promowanie przedsiębiorczości i wspieranie małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), uznając tym samym, że odgrywają one kluczową rolę w poprawie konkurencyjności gospodarczej i tworzeniu nowych miejsc pracy; podkreśla potrzebę przeglądu i konsolidacji roli instrumentów UE wspierających europejską konkurencyjność z myślą o racjonalizacji procedur administracyjnych, ułatwieniu dostępu do finansowania, szczególnie dla MŚP, oraz wprowadzeniu innowacyjnych mechanizmów zachęcających opartych na realizacji celów związanych z inteligentnym, zrównoważonym i sprzyjającym włączeniu społecznemu wzrostem gospodarczym, a także z promowaniem ściślejszej współpracy z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym i innymi instytucjami finansowymi; docenia w tym kontekście wartość dodaną oferowaną przez instrumenty inżynierii finansowej i zachęca do ich stosowania na jak najszerszą skalę, tak aby wykorzystać środki dostępne w ramach funduszy strukturalnych i dotacji globalnych, z myślą o osiągnięciu pozytywnych synergii i o maksymalizacji wyników; nawołuje również do ułatwienia dostępu do kapitału wysokiego ryzyka i mikrofinansowania;

17. podkreśla ponadto, że skuteczne wdrażanie polityki spójności w dużym stopniu zależy od tego, w jaki sposób jest ona pomyślana, dlatego istotne znaczenie ma zaangażowanie władz lokalnych i regionalnych na wczesnym etapie kształtowania i wdrażania przyszłej polityki spójności; zaznacza również, że potrzebny jest rozwój horyzontalnych i wertykalnych partnerstw między władzami publicznymi na wszystkich szczeblach z myślą o osiągnięciu jak najskuteczniejszego zarządzania na poszczególnych szczeblach; przypomina, że wielopoziomowe sprawowanie rządów stanowi jedną z kluczowych zasad polityki spójności oraz że jest ono niezwykle ważne dla zapewnienia jakości procesu podejmowania decyzji; podkreśla także w tym kontekście znaczenie partnerstwa władz regionalnych z Komitetem Regionów;

18. z zadowoleniem przyjmuje zmianę rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006, które upraszcza procedury korzystania z funduszy strukturalnych i funduszu spójności i zachęca Komisję do dalszego upraszczania procedur, aby zapewnić ich elastyczność i zmniejszyć obciążenia administracyjne dla beneficjentów wsparcia pochodzącego z funduszy, tak by władze mogły sprostać wyzwaniom w odpowiednim czasie i przy wykorzystaniu odpowiednich środków; uważa, że partnerstwo publiczno-prywatne może dostarczyć prawdziwego wsparcia jako uzupełnienie wysiłków podejmowanych na poziomie lokalnym i regionalnym, i nawołuje Komisję Europejską do przedstawienia konkretnych propozycji konsolidacji partnerstwa publiczno-prywatnego w ramach polityki spójności;

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

19. podkreśla znaczenie stałego wspierania głównie projektów na rzecz regionów mniej rozwiniętych w celu zniesienia różnic, tak by wyniki oczekiwane w tym okresie programowania zostały utrzymane i odpowiadały wstępnym założeniom; uważa, że zwiększenie dostępności i liczby udogodnień infrastrukturalnych przyczyni się do zwiększenia konkurencyjności zapóźnionych regionów na rynku wewnętrznym oraz konkurencyjności UE jako całości na rynku zewnętrznym; wyraża pogląd, że wycofanie takiego wsparcia spowodowałoby zmniejszenie skutków pierwotnych pozytywnych wyników;

20. podkreśla, że chociaż polityka spójności skupia się na regionach mniej rozwiniętych, dotyczy ona wszystkich regionów europejskich, bez względu na ich poziom rozwoju; podkreśla zatem potrzebę wspierania celu konkurencyjności regionalnej i zatrudnienia; przypomina, że silna i dobrze finansowana polityka spójności, posiadająca budżet odpowiadający przynajmniej obecnemu budżetowi zarówno pod względem wartości absolutnych, jak i realnej wartości, jest warunkiem wstępnym realizacji celów strategii EU 2020 zmierzającej do przekształcenia UE w inteligentną i zrównoważoną gospodarkę sprzyjającą włączeniu społecznemu i konkurencyjną na arenie światowej oraz do zapewnienia harmonijnego rozwoju wszystkich regionów i osiągnięcia celu spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej;

21. jest zdania, że PKB musi pozostać głównym kryterium służącym ustalaniu kwalifikowalności regionów do uzyskania pomocy w ramach polityki spójności, zaś inne wymierne wskaźniki mogłyby zostać uwzględnione, jeżeli okażą się istotne, przy czym władze krajowe powinny dysponować swobodą stosowania, na odpowiednim szczeblu decyzyjnym, innych wskaźników uwzględniających szczególne cechy regionów i miast;

22. podkreśla znaczenie uwzględnienia przy przyznawaniu środków szczególnych cech np. peryferyjnych regionów przybrzeżnych, górskich, regionów, w których występuje zjawisko wyludnienia, czy oddalonych regionów i miast granicznych; zachęca regiony do występowania z inicjatywami dotyczącymi wykorzystywania ich specyfiki regionalnej; nawołuje Komisję do dostosowania poszczególnych instrumentów finansowych umożliwiających uzyskanie wartości dodanej w perspektywie krótko- i średnioterminowej i do uwzględnienia przy tym skutków kryzysu gospodarczego i finansowego;

23. zachęca Komisję do zbadania nowych możliwości w dziedzinie inżynierii finansowej w celu poprawy skuteczności i wpływu polityki spójności oraz aby osiągnąć jak najlepsze wyniki w ramach wybranych projektów;

24. podkreśla korzystny wpływ równości kobiet i mężczyzn na wzrost gospodarczy i spójność społeczną, a także na konkurencyjność UE;

Polityka spójności jako kluczowa polityka w okresie po roku 2013

25. podkreśla, że rozwój regionalny i spójność terytorialna w Europie, ze względu na swoją wartość dodaną, odgrywają decydującą rolę w poprawie konkurencyjności gospodarczej UE i w dążeniu do osiągnięcia celów strategii UE 2020, uznając podejście ukierunkowane na konkretny obszar za główny sposób osiągnięcia równowagi gospodarczej;

26. podkreśla potrzebę zintegrowanego podejścia do korzystania z funduszy strukturalnych, ponieważ są one ważnym instrumentem pomagającym regionom osiągnąć zrównoważony wzrost, zwiększyć zatrudnienie i dobrobyt;

27. podkreśla, że należy nadal utrzymywać systemy przejściowe, aby umocnić i zwiększyć osiągnięty poziom rozwoju, który mógłby ucierpieć, gdyby drastycznie zmniejszono środki finansowe z powodu osiągnięcia określonego celu; w ten sposób zapewnia się takie same podejście do regionów znajdujących się w podobnej sytuacji, co pozwoli również skutecznie zorganizować programy; skreślony;

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

28. przypomina Komisji i państwom członkowskim, że oczekiwania obywateli europejskich wiążą się z ich potrzebami, a w szczególności z potrzebą dostępu do odpowiedniej infrastruktury i usług publicznych wysokiej jakości, które muszą być świadczone sprawiedliwie i dostępne cenowo dla wszystkich obywateli europejskich, bez względu na ich miejsce zamieszkania i pracy; podkreśla, że należy przestrzegać zasady równych szans oraz że wszystkie infrastruktury i projekty finansowane z funduszy strukturalnych powinny być dostępne dla osób niepełnosprawnych;

29. zauważa, że do konsolidacji wiedzy i innowacji jako bodźca do przyszłego wzrostu gospodarczego i europejskiej konkurencyjności konieczna jest poprawa jakości edukacji, opieranie się na wynikach badań, promowanie innowacji i transferu wiedzy w całej Unii, jak najszerze wykorzystanie technologii informacyjno-komunikacyjnych, zadbanie, aby innowacyjne pomysły owocowały postawianiem nowych produktów i usług, które przyczynią się do wzrostu gospodarczego i tworzenia miejsc pracy o wysokiej jakości i pomogą stawić czoła wyzwaniom wynikającym z przemian społecznych w Europie i na świecie, promowanie przedsiębiorczości, nadanie pierwszorzędno znaczenia potrzebom użytkowników i możliwościom rynkowym oraz zapewnienie dostępności i odpowiedniego poziomu finansowania, w którym fundusze strukturalne będą odgrywać kluczową rolę;

30. podkreśla, że spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna daje możliwość wykorzystania w pełni potencjału badań naukowych, rozwoju i innowacji oraz zapewnienia obywatelom europejskim lepszych warunków życia i większego zaufania do UE; selektywne i połączone inwestycje w badania naukowe, rozwój i innowacje muszą uwzględniać możliwości oraz potencjał regionów i miast, a także wspierać rozwój kluczowych dziedzin, takich jak e-zdrowie, farmacja, transport i logistyka, środowisko, zasoby cyfrowe, energetyka i bezpieczeństwo, przez programy rozwoju instytucjonalnego i budowania potencjału;

31. jest zdania, że niektóre środki finansowe przyznane na działalność badawczą, rozwojową i innowacyjną w ramach polityki spójności powinny zostać wykorzystane do osiągnięcia i utrzymania pozycji światowego lidera w sektorach, w których Europa ma już przewagę konkurencyjną, i w sektorach, w których otwierają się przed nią szanse na osiągnięcie pozycji światowego lidera;

32. jest zdania, że w celu skonsolidowania rynku wewnętrznego potrzebne są szczególne środki służące pobudzaniu konkurencji na poziomie europejskim, jednak bez zakłócania równowagi między państwami członkowskimi; uważa, że w ten sposób można osiągnąć zadowalający poziom stabilności i dobrobytu gospodarczego w skali europejskiej;

33. zaleca, aby państwa członkowskie i Komisja poświęciły większą uwagę wspieraniu dużych projektów, które obejmują co najmniej dwa programy operacyjne o istotnym wpływie na poziomie europejskim, co zapewni wartość dodaną, spowoduje powstawanie miejsc pracy o wysokiej jakości i zagwarantuje zrównoważony rozwój regionów;

34. jest zdania, że w ramach polityki spójności należy nadal promować środki, które spowodują powstanie jak największej liczby miejsc pracy, co umożliwi wykorzystanie lokalnych zasobów ludzkich i zapewni ich stały rozwój, z myślą o zagwarantowaniu wysokiej produktywności;

35. utrzymuje, że osiągnięcie gospodarczej, społecznej i terytorialnej spójności jest warunkiem koniecznym, ale niewystarczającym do zagwarantowania konkurencyjności gospodarczej na poziomie światowym, co wymaga znacznych inwestycji w kluczowych dziedzinach, takich jak energetyka, środowisko, infrastruktura, edukacja, badania naukowe i rozwój, przemysł i usługi twórcze, logistyka i transport;

*

* *

36. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

Prezentacja programu prac Komisji na rok 2011

P7_TA(2010)0481

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. dotyczący komunikatu Komisji w sprawie programu prac Komisji na rok 2011

(2012/C 169 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie jej programu prac na 2011 r.(COM(2010)0623),
 - uwzględniając porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską, zwłaszcza jego załącznik 4,
 - uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze kluczowe znaczenie dialogu między Parlamentem Europejskim a Komisją prowadzonego w odpowiednim czasie, tak by umożliwić skoncentrowanie się na określeniu głównych celów strategicznych UE na przyszły rok i kolejne lata,
- B. mając na uwadze, że priorytetom politycznym powinny odpowiadać dostępne zasoby finansowe,
- C. mając na uwadze, że polityka europejska i działania europejskie realizowane równoległe z polityką i działaniami państw członkowskich w myśl zasady pomocniczości mogą i muszą mieć rzeczywisty wpływ na rozwinięcie u obywateli umiejętności przewidywania zmian i reagowania na nie w szybko zmieniającym się społeczeństwie,
- D. mając na uwadze, że rok 2011 będzie czasem o kluczowym znaczeniu dla przyszłego sukcesu Unii oraz przyniesie istotne wyzwania dla Komisji Europejskiej i Unii jako całości,
- E. mając na uwadze, że kryzys finansowy nadal wywiera znaczny wpływ na gospodarki państw członkowskich oraz że należy dokonać gruntownych dostosowań zarówno na szczeblu krajowym, jak i unijnym; mając na uwadze, że całkowite wyjście z kryzysu wymaga wspólnej europejskiej strategii na rzecz zrównoważonego rozwoju i tworzenia miejsc pracy, wspartej koniecznymi uprawnieniami i zasobami,
1. zwraca uwagę, że jest to pierwszy program prac, który ma zostać przyjęty w ramach nowego cyklu programowania, i podkreśla, że nawiązany z Komisją dialog należy pogłębić w celu poprawy w zakresie oczywistej zależności między priorytetami politycznymi a budżetem przeznaczonym na ich finansowanie na szczeblu UE;
 2. apeluje do Komisji, by zobowiązała się do sporządzenia realistycznego i operacyjnego programu prac, który musi być skuteczny, znajdować odzwierciedlenie w rzeczywistości i być wdrażany lepiej niż w przeszłości; wzywa również do precyzyjniejszego określenia harmonogramu przedstawiania najważniejszych planowanych wniosków;
 3. apeluje do Komisji o jak najszybsze dostosowanie dorobku prawnego do art. 290 i 291 TFUE w oparciu o konkretny harmonogram;

Wstęp

4. wzywa Komisję, aby w swoich działaniach wykorzystywała w możliwie najpełniejszy sposób swoje uprawnienia i autorytet polityczny; zauważa, że Unia Europejska nie może skutecznie funkcjonować, jeśli Komisja nie wskaże, nie określi i nie będzie propagowała ogólnego interesu Unii i obywateli oraz jeśli nie będzie efektywnie wywiązywała się ze swojego obowiązku, jakim jest nadzorowanie przestrzegania Traktatów i prawa UE;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

5. zauważa, że starania poczynione dotychczas w celu zaradzenia kryzysowi finansowemu oraz wspierania odbudowy gospodarczej Europy były dalekie od spełnienia wymagań; wyraża ponadto ubolewanie, że program prac Komisji nie przewiduje dodatkowych środków pozwalających na zwiększenie zatrudnienia; wzywa w związku z tym Komisję do przedstawienia szczegółowej odpowiedzi na temat sposobu, w jaki jej inicjatywy i wnioski pozwolą stawić czoła temu wyzwaniu;

6. uważa, że UE musi przeprowadzić niezwłocznie reformę strukturalną, aby zwiększyć swoją konkurencyjność i przywrócić wzrost gospodarczy; uważa, że do głównych punktów strategii należą: modernizacja infrastruktury (w tym infrastruktury szerokopasmowej), intensyfikacja działań w zakresie badań naukowych, rozwoju i innowacji, polityka gwarantująca wystarczające, oszczędne i ekologiczne zasoby energii, innowacje, rozwój nowych technologii oraz jakość edukacji i szkoleń;

7. z zadowoleniem przyjmuje priorytetowe potraktowanie reformy zarządzania gospodarką w Europie; przestrzega, że jeżeli UE nie będzie w stanie wypracować wiarygodnych metod zarządzania gospodarką, w szczególności w strefie euro, umożliwiających prawidłową politykę fiskalną i przywracających wzrost, zagrożona będzie przyszłość euro jako waluty; domaga się, aby taka reforma w pełni uwzględniała stanowisko Parlamentu, określone w rezolucji z dnia 20 października 2010 r., i miała na celu wsparcie założeń gospodarczych i społecznych Unii, określonych w art. 3 Traktatu z Lizbony;

8. przypomina, że Parlament Europejski i Rada, jako dwa organy władzy budżetowej, powinny być w równym stopniu zaangażowane we wszelką mobilizację europejskiego mechanizmu stabilności finansowej; wzywa do niezwłocznego przedstawienia wniosków legislacyjnych pozwalających na utworzenie stałego mechanizmu rozwiązywania sytuacji kryzysowych (np. Europejskiego Funduszu Walutowego), pozwalających w pełni uwzględnić strategię Europa 2020 w długofalowych strategiach makroekonomicznych, jak również pozwalających podjąć wstępne działania w kierunku wzajemnej emisji części długu państwowego oraz wprowadzenia obligacji, zgodnie z wnioskami zawartymi w poprzednich sprawozdaniach Parlamentu Europejskiego, oraz pozwalających na powołanie wspólnego zewnętrznego przedstawiciela strefy euro; opowiada się raczej za nieznaczną zmianą Traktatu, która będzie stanowić podstawę prawną dla takiego mechanizmu, nie zaś za jego dogłębną modyfikacją;

9. nalega, by Komisja jak najszybciej zaproponowała zmiany w obowiązującym obecnie rozporządzeniu finansowym; stwierdza, że wieloletnie ramy finansowe na okres po roku 2013 winny również odzwierciedlać zwiększony zakres odpowiedzialności; wzywa Komisję do przedstawienia ambitnych propozycji inwestycyjnych w celu wypełnienia założeń strategii UE 2020 oraz tworzenia nowych miejsc pracy, napędzania wzrostu i zapewniania bezpieczeństwa obywatelom Europy; uważa, że elastyczność w tym zakresie będzie miała zasadnicze znaczenie, a budżet UE powinien umożliwić uruchomienie alternatywnych źródeł finansowania (przeznaczanie środków, obligacje na rzecz projektów itp.);

10. przypomina, że przyjęcie wieloletnich ram finansowych na okres po 2013 r. wymaga zgody Parlamentu Europejskiego; wzywa Komisję do ułatwienia szybkiego przyjęcia porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie roli Parlamentu w przygotowaniu i negocjowaniu nowych wieloletnich ram finansowych;

11. zdecydowanie wzywa Komisję do przedstawienia w czerwcu 2011 r., w następstwie przyjęcia przez Parlament stanowiska w sprawie nowych wieloletnich ram finansowych, odważnej i innowacyjnej propozycji zasadniczych zmian w systemie zasobów własnych w celu stworzenia systemu, który będzie sprawiedliwy, jasny, przejrzysty i neutralny pod względem obciążeń podatkowych obywateli UE; wyraża stanowcze przekonanie, że wieloletnie ramy finansowe i zagadnienie zasobów własnych są wzajemnie powiązane i należy podejmować decyzje w ich zakresie w tym samym czasie w oparciu o otwartą debatę między instytucjami, ze szczególnym zaangażowaniem parlamentów krajowych, jak również nie wolno opóźnić podjęcia tych decyzji;

12. podkreśla, że poprzez wspieranie inwestycji w realną gospodarkę polityka spójności stanowi jeden z najważniejszych instrumentów UE pozwalających reagować na kryzys gospodarczy; w związku z tym pozytywnie odnosi się do przeprowadzonej przez Komisję pierwszej oceny wdrażania środków związanych z polityką spójności w ramach europejskiego planu naprawy gospodarczej, w której podkreślono kluczową rolę tej polityki w procesie przeciwdziałania skutkom kryzysu; podkreśla niezaprzeczalny związek polityki spójności z trzema głównymi priorytetami strategii Europa 2020, polityka ta bowiem prowadzi do osiągnięcia większego, inteligentnego, zrównoważonego i obejmującego wszystkich wzrostu przy jednoczesnym promowaniu harmonijnego rozwoju we wszystkich 271 regionach Unii;

Przywrócenie tendencji wzrostowej w dziedzinie zatrudnienia: przyspieszenie w stronę założeń na 2020 r.

13. przyjmuje do wiadomości wprowadzenie europejskiego okresu oceny; uważa, że komisje Parlamentu Europejskiego muszą odgrywać istotniejszą rolę, aby wykazać się znajomością tematu przez sporządzanie sprawozdań rocznych w sprawie postępów w odniesieniu do ważnych celów poprzedzających (wspólne) rezolucje grup politycznych;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

14. wyraża ubolewanie, że wnioski dotyczące europejskiego okresu oceny i pakietu dotyczącego zarządzania gospodarczego zapewniają niewielkie możliwości dla europejskiej kontroli demokratycznej, i nalega na silne zaangażowanie Parlamentu w oba projekty;

Rozporządzenie finansowe: zakończenie reformy

15. wzywa Komisję do możliwie najszybszego zaproponowania wniosków dotyczących przekształcenia dyrektywy w sprawie nadużyć na rynku oraz dyrektywy w sprawie instrumentów finansowych; zauważa, że Komisja Europejska musi mieć na uwadze możliwe łączne konsekwencje proponowanych przez siebie rozwiązań, by zapewnić, że będą one poprawiać stabilność, przejrzystość i odpowiedzialność sektora finansowego oraz jego potencjał w służeniu realnej gospodarce w odniesieniu do wzrostu i zatrudnienia;

16. apeluje, aby inicjatywa ustawodawcza dotycząca rozwiązania kryzysu w sektorze bankowym była skoordynowana z zasadami polityki konkurencji, tak aby osiągnąć wszechstronne ramy zarządzania kryzysowego, obejmujące zarówno podmioty prywatne, jak i publiczne i chroniące podatników; wyraża przekonanie, że zmiany w rozporządzeniu w sprawie agencji ratingowych winny dotyczyć braku konkurencji w tym sektorze i zwraca się do Komisji, by zgodnie z ostatnimi wnioskami Parlamentu Europejskiego podjęła działania w celu przeanalizowania możliwości utworzenia niezależnej europejskiej agencji ratingowej i większego zaangażowania niezależnych podmiotów publicznych w wystawianie ratingów kredytowych;

Inteligentny wzrost

17. wzywa Komisję do przedstawienia wszechstronnego planu działań, wraz z harmonogramem i celami pozwalającego na utworzenie jednolitego rynku treści i usług online na korzyść otwartego i dostatniego społeczeństwa cyfrowego oraz przewyciężyć przepaść cyfrową;

18. podkreśla, że agenda cyfrowa i inwestycje w technologie informacyjno-komunikacyjne mają kluczowe znaczenie dla długoterminowej konkurencyjności Europy, i wzywa państwa członkowskie oraz Komisję do dalszego wprowadzania na rynek sieci następnej generacji oraz dostępu do nich dzięki postępującej liberalizacji wewnętrznego rynku usług łączności w celu pobudzenia innowacji w UE;

19. zdecydowanie zachęca Komisję do zwiększenia znaczenia wiedzy i innowacji w 8. programie ramowym po przeglądzie śródkresowym, a także przypomina, jak ważna dla PE jest możliwość przedstawienia swoich priorytetów przed przyjęciem 8. programu ramowego w 2012 r.;

20. z zadowoleniem przyjmuje ambicję Komisji w odniesieniu do unii innowacji przez przegląd ram w zakresie pomocy państwa dla badań i rozwoju oraz innowacji ze zwiększeniem roli EBI i kapitału ryzyka; uznaje również rolę, jaką przetargi publiczne mogą odgrywać w stymulowaniu innowacyjności;

21. wzywa Komisję do ograniczania biurokracji w programach na rzecz badań i rozwoju oraz do zwiększenia udziału innowacyjnych przedsiębiorstw w projektach; wyraża przekonanie, że Komisja powinna dalej promować partnerstwa publiczno-prywatne w celu wspierania europejskiej działalności badawczo-rozwojowej i innowacyjności;

22. podkreśla znaczenie, którym będą się cechować nowe programy wieloletnie po roku 2013 w dziedzinie edukacji, kultury, rynku audiowizualnego, młodzieży i obywatelstwa, które powinny zostać przedstawione w 2011 r.; jest zdania, że działania i środki podejmowane w ramach tych programów powinny odpowiadać potrzebom obywateli europejskich i opierać się na odpowiednich i wydajnych ramach budżetowych; uważa, że inicjatywa „Mobilna młodzież” podkreśla znaczenie tych programów.

Zrównoważony wzrost

23. podkreśla strategiczne znaczenie głównej inicjatywy dotyczącej oszczędnego gospodarowania zasobami i zdecydowanie zachęca Komisję do szybkiego podjęcia prac nad ambitnym projektem osiągnięcia wiążących celów i konkretnych etapów w ramach europejskiego okresu oceny koordynacji polityki UE 2020; wzywa również Komisję do przedstawienia wniosków ustawodawczych pozwalających na dalsze ograniczanie emisji CO₂ w Europie;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

24. uważa, że priorytetem powinno być prawidłowe i funkcjonalne wdrożenie istniejących instrumentów legislacyjnych takich jak trzeci pakiet energetyczny, i w pełni popiera inicjatywy związane ze strategią 2050, z inteligentnymi sieciami i bezpieczeństwem dostaw;
25. podkreśla, że aby zagwarantować zrównoważony wzrost gospodarczy, podstawowe znaczenie ma bezpieczeństwo energetyczne polegające na nieprzerwanych dostawach, przestrzeganie postanowień umownych, sprawiedliwe ceny rynkowe oraz unikanie sytuacji uzależnienia od zbyt małej liczby producentów;
26. wyraża przekonanie, że w następstwie komunikatu na temat nowej polityki przemysłowej dla Europy powinny zostać przyjęte skuteczne środki, w szczególności celem zrealizowania pożądanego przejścia do zrównoważonej gospodarki niskoemisyjnej oraz zapewnienia realizacji 20 % celu w zakresie racjonalnego wykorzystywania energii w UE;
27. podkreśla, że istotnym priorytetem jest również łagodzenie skutków zmian klimatu i dostosowanie się do nich, na czym skorzysta konkurencyjność przemysłu i MŚP w Europie;
28. pozytywnie ocenia główne priorytety związane z publikacją białej księgi i apeluje do Komisji o przyspieszenie prac nad przygotowaniem przeglądu wytycznych dotyczących sieci TEN-T i jej zmodernizowanych mechanizmów finansowych zgodnie ze strategią Europa 2020 i przeglądem budżetu UE;
29. nalega od początku, aby wynikiem procesu reformy WPR była silna, sprawiedliwa, rzeczywiście wspólna i wielofunkcyjna polityka, która spełnia oczekiwania konsumentów i producentów, skutecznie zapewnia „dobrą publiczną”, zwłaszcza bezpieczeństwo żywności, i gwarantuje samowystarczalność UE pod względem żywności;
30. przypomina, że w rezolucji z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie przyszłości wspólnej polityki rolnej po roku 2013 Parlament nalegał, aby kwoty przeznaczone na WPR w budżecie na 2013 r. były co najmniej utrzymane na tej samej wysokości w kolejnym okresie programowania finansowego;
31. żąda, aby import produktów rolnych do UE z krajów trzecich był dopuszczalny tylko wówczas, jeżeli wytworzono je zgodnie z europejskimi normami w zakresie ochrony konsumenta, dobrostanu zwierząt i ochrony środowiska oraz zgodnie z minimalnymi standardami socjalnymi; nalega, aby zawieranie dwustronnych lub wielostronnych umów handlowych nie odbywało się ze szkodą dla producentów rolnych z UE;
32. w świetle ustaleń zawartych w sprawozdaniu Trybunału Obrachunkowego na temat reformy rynku cukru apeluje do Komisji o dokonanie przeglądu procedur sporządzania ocen skutków przepisów, aby zagwarantować korzystanie przy ich przygotowywaniu z najlepszych i najbardziej aktualnych informacji, co będzie miało kluczowe znaczenie przy ocenie wpływu przyszłych dwustronnych umów handlowych na najważniejsze sektory gospodarki UE;
33. z zadowoleniem przyjmuje planowane przez Komisję przedłożenie wniosków w sprawie wdrożenia zintegrowanej polityki morskiej, takich jak wnioski w sprawie ram planowania przestrzennego obszarów morskich, komunikat na temat zrównoważonego wzrostu w regionach przybrzeżnych i sektorach morskich oraz komunikat w sprawie integracji nadzoru morskiego; podkreśla jednak, że środki na wprowadzenie w życie zintegrowanej polityki morskiej muszą być zapewnione na szczeblu budżetu Wspólnoty w postaci proporcjonalnego wkładu wszystkich sektorów, których ta polityka dotyczy;

Rozwój sprzyjający integracji:

34. wyraża przekonanie, że obejmujący wszystkie podmioty wzrost może zachodzić tylko w oparciu o równe traktowanie wszystkich pracowników w miejscu pracy oraz takie same warunki prowadzenia działalności dla wszystkich przedsiębiorstw; jest zdania, że w programie prac Komisji powinien znaleźć się także wniosek mający na celu zagwarantowanie tych zasad i nalega, aby wniosek ustawodawczy dotyczący wdrażania dyrektywy o delegowaniu pracowników, przewidziany w komunikacie na temat aktu w sprawie jednolitego rynku, wyjaśniał kwestię korzystania z podstawowych praw społecznych;
35. wzywa do przedstawienia wniosku Komisji Europejskiej dotyczącego udziału finansowego pracowników w dochodach przedsiębiorstw;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

36. wzywa Komisję, aby w swoich sprawozdaniach w sprawie „nowych umiejętności i zatrudnienia” oraz „platformy zwalczania ubóstwa” uwzględniła konkretne trudności, z jakimi zmagają się kobiety, a w szczególności promowała równość w miejscu pracy jako środek zwalczania ubóstwa oraz zachęcała kobiety do przedsiębiorczości poprzez stosowanie środków z uwzględnieniem najlepszych praktyk;
37. wyraża stanowcze przekonanie, że usunięcie różnic w wynagrodzeniu kobiet i mężczyzn nadal stanowi rzeczywiste wyzwanie, z którym należy się uporać, i jeszcze raz przypomina skierowane do Komisji w rezolucji z 2008 r. wezwania do przedłożenia Parlamentowi wniosku legislacyjnego w sprawie zmiany obowiązujących przepisów dotyczących stosowania zasady równego wynagrodzenia kobiet i mężczyzn, przy uwzględnieniu zaleceń zawartych w załączniku do tej rezolucji;
38. wzywa Komisję do uwzględnienia opinii partnerów społecznych w zakresie emerytur i do dopilnowania, aby biała księga odzwierciedlała oczekiwania obu stron sektora, a także wzmocniła pierwszy filar;
39. z zadowoleniem przyjmuje reformę portalu pracy EURES, w wyniku której informacje i porady związane z zatrudnieniem stały się bardziej dostępne dla młodych ludzi, jednak ubolewa, że wniosek ten – potrzebny młodym ludziom już dzisiaj – został odłożony do 2012 r.;
40. wzywa do zwiększenia skuteczności i poprawy rezultatów dwóch największych agencji szkoleniowych UE – Cedefop – Europejskiego Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego – i ETF – Europejskiej Fundacji Kształcenia;

Wykorzystywanie potencjału jednolitego rynku w zakresie wzrostu

41. zdecydowanie wspiera dalszą integrację rynkową dążącą do wypełnienia istotnych utrzymujących się luk, tak jak to określił profesor Mario Monti, oraz do zwiększenia zaufania obywateli, pracowników, małych przedsiębiorstw i konsumentów w Europie; z zadowoleniem przyjmuje publikację Aktu o jednolitym rynku, jest jednak zdania, że propozycje powinny być bardziej ambitne i konkretne; wzywa Komisję do niezwłocznego przedstawienia konkretnych priorytetów i wniosków ustawodawczych;
42. wnosi o uaktualnienie przepisów prawnych UE dotyczących procedury przetargowej poprzez harmonizację dyrektyw oraz porozumienia w sprawie zamówień publicznych oraz wzywa do jaśniejszego zarysowania harmonogramu prac na najbliższy rok;
43. wzywa Komisję do zapewnienia spójnego podejścia pomiędzy aktem prawnym dotyczącym europejskiego prawa umów i dyrektywą o prawach konsumenckich; uważa, że Komisja winna bezzwłocznie – w 2011 r., a nie jak wcześniej proponowano w 2014 r., – zająć się w zintegrowany sposób precyzyjną strategią polityczną dotyczącą konsumentów;
44. popiera zmianę dyrektywy w sprawie podróży zorganizowanych oraz przegląd dyrektywy w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów, koncentrując się na nadzorze rynkowym;
45. podkreśla potrzebę skutecznych przepisów dotyczących bezpieczeństwa produktów w UE; popiera zmiany w dyrektywie w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów, które wymagają jaśniejszego zarysowanego harmonogramu, zbieżnego z procesem wprowadzania zmian w nowych ramach prawnych; wzywa Komisję do dokonania przeglądu systemu oznakowania CE, tak aby upewnić się, że oznakowanie CE może być uznawane przez konsumentów za znak bezpieczeństwa;
46. podkreśla, że inicjatywy w zakresie prawa cywilnego mają zasadnicze znaczenie dla ożywienia jednolitego rynku; wspiera działania Komisji dotyczące wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych, wzywając do dostosowania instrumentów dostępnych w ramach prawa cywilnego do systemu e-sprawiedliwości;
47. apeluje o ostateczne rozwiązanie problemów związanych z ustanowieniem patentu europejskiego oraz wzywa Komisję do przedstawienia w razie konieczności wniosku o wzmocnioną współpracę;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

48. wyraża ogromne ubolewanie w związku z tym, że nie wystąpiono z inicjatywą ustawodawczą w sprawie kabotażu oraz z powodu opóźnienia do 2012 r. dostępu do rynku kolejowego, w tym otwarcia rynku krajowych przewozów pasażerskich; ponownie wyraża stanowcze przekonanie o konieczności ochrony i rozwoju wszechstronnej strategii politycznej na rzecz ochrony praw pasażera;

Realizacja działań związanych z forum obywatelskim: wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość

49. jest głęboko zaniepokojony brakiem konkretnych propozycji dotyczących praw podstawowych lub przekrojowej dyrektywy w sprawie niedyskryminacji oraz faktem, że nawet nie poruszono kwestii wolności od dyskryminacji; wzywa Komisję do sprawnego działania w celu odblokowania dyrektywy w sprawie niedyskryminacji;

50. wzywa do przedstawienia wniosku dotyczącego komunikatu w sprawie zwiększenia solidarności wewnątrz UE w dziedzinie azylu, ale ubolewa nad brakiem wniosków legislacyjnych dotyczących azylu, pamiętając, że do 2012 r. Unia powinna ustanowić wspólną politykę azylową;

51. wzywa do przedstawienia wniosków w sprawie migracji; przypomina, że poprawne funkcjonowanie proponowanego systemu wjazdów i wyjazdów będzie zależeć od powodzenia systemów VIS i SIS II, choć SIS II nie jest jeszcze w pełni zdolny do działania;

52. podkreśla potrzebę przyjęcia ambitnej strategii politycznej w zakresie praw podstawowych po wejściu w życie Traktatu z Lizbony oraz jak najskuteczniejszego poszanowania praw podstawowych gwarantowanych w Karcie praw podstawowych; zwraca się do Komisji o zapewnienie zgodności wszelkich inicjatyw prawodawczych z prawami podstawowymi oraz o zadbanie o to, by państwa członkowskie wypełniały postanowienia Karty praw podstawowych podczas wdrażania prawodawstwa UE; wzywa do zwiększenia możliwości monitorowania oraz stosowania mechanizmów traktatowych w odniesieniu do naruszeń postanowień Karty praw podstawowych;

53. podkreśla, że w walce z terroryzmem i przestępczością zorganizowaną powinno się w pełni przestrzegać praw i swobód obywateli UE oraz że ochrona danych i prawo do zadośćuczynienia mają podstawowe znaczenie w tworzeniu wiarygodnej i skutecznej polityki bezpieczeństwa; wyraża przekonanie, że wzrastająca przestępczość wymaga przyjęcia większej liczby wspólnotowych planów na rzecz zwalczania przestępczości zorganizowanej i zapewniania bezpieczeństwa w Internecie;

54. przyjmuje z zadowoleniem wniosek dotyczący praw ofiar przestępstw, a przede wszystkim prawa do pomocy prawnej i doradztwa prawnego, ale żałuje, że jest to jedyny przewidziany środek; wzywa do przyjęcia jasno zarysowanego harmonogramu realizacji środków w zakresie praw proceduralnych;

55. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie w 2011 r. nowych kompleksowych ram prawnych na rzecz ochrony danych osobowych w UE; podkreśla, że dokładnie przeanalizuje wszystkie wnioski, w tym w sprawie danych dotyczących przelotu pasażera (UE-PNR) i programu śledzenia środków finansowych należących do terrorystów (UE-TFTP), by zapewnić ich zgodność z poszanowaniem praw podstawowych;

56. z zadowoleniem przyjmuje wnioski w zakresie prawa cywilnego, ale zwraca się do Komisji – w celu wypracowania wspólnych norm dla obywateli UE w różnych państwach członkowskich – o rozważenie szybszego przeglądu dorobku w zakresie prawa cywilnego i karnego oraz przedstawienie Parlamentowi sprawozdania;

57. popiera inicjatywy mające na celu godzenie pracy z życiem rodzinnym poprzez m.in. środki dotyczące minimalnego okresu urlopu wychowawczego i upowszechnianie elastycznych form pracy dla kobiet i mężczyzn, jak również pomocy dla osób sprawujących opiekę w łączeniu pracy zawodowej z obowiązkami opiekuńczymi;

58. ubolewa nad opóźnieniem Komisji w przedkładaniu wniosków legislacyjnych dotyczących „lizbonizacji” obecnego dorobku w zakresie współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych, co stanowi priorytet w obszarze wolności obywatelskich, sprawiedliwości i spraw wewnętrznych;

59. wyraża przekonanie, że zmiany w przepisach dotyczących Europolu i Eurojustu są nieodzowne po przyjęciu Traktatu z Lizbony i wyraża ubolewanie, że ich przyjęcie zaplanowano dopiero na lata 2012-2013; podkreśla szczególnie, że wszystkie agencje WSiSW muszą być skuteczne i – co najważniejsze – odpowiedzialne;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

Europa w świecie: zwiększanie naszego znaczenia w świecie

60. podkreśla, że propagowanie praw człowieka na świecie jest jednym z podstawowych celów Unii Europejskiej na arenie światowej oraz że lepsze stosunki handlowe i zwiększona pomoc na rzecz rozwoju mogą przyczynić się do postępów w tym obszarze;
61. wzywa Komisję do utrzymania dotychczasowego tempa procesu rozszerzenia;
62. podkreśla, że nowe inicjatywy w następujących obszarach byłyby pożądane:
- rola UE w zwalczaniu terroryzmu oraz w ograniczaniu rozprzestrzeniania broni masowego rażenia;
 - rozwój europejskiego sektora obronnego oraz długofalowej ambitnej europejskiej polityki obrony (2020 r.);
 - uzbrojenie i sprawowanie rządów na świecie;
 - strategia w odniesieniu do Brazylii, Rosji, Indii i Chin;
 - zmiany w Unii dla Śródziemnomorza w związku z obecnym impasem;
 - ożywienie współpracy w ramach Transatlantyckiej Rady Gospodarczej oraz ewentualnie wspólny przegląd strategii w zakresie bezpieczeństwa w następstwie nowego przeglądu strategicznego NATO;
63. jest przekonany, że aby UE skutecznie propagowała swoje wartości i zasady oraz przyczyniała się do stabilności politycznej i rozwoju gospodarczego w krajach ościennych, musi ona wspierać młode demokracje w Europie i umacniać stosunki ze swoimi partnerami; wzywa Komisję do zakończenia przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS) w celu zapewnienia większej spójności między celami politycznymi a instrumentami finansowymi; wyraża przekonanie, że w stosunkach z sąsiadami należy zwiększyć wymagania w zakresie praw człowieka i demokracji;
64. wzywa Komisję do jeszcze bardziej priorytetowego traktowania bezpieczeństwa żywnościowego w Afryce; podkreśla potrzebę zrównoważonego wzmocnienia sektora rolnictwa w Afryce; w tym kontekście wzywa Komisję do zapewnienia ubogim w Afryce większego dostępu do kredytów i usług finansowych; wzywa Komisję do promowania środków na rzecz ożywienia obrotu handlowego na kontynencie afrykańskim, w tym ulepszonych pakietów wsparcia służących regionalnym wspólnotom gospodarczym oraz poprawie infrastruktury na całym kontynencie afrykańskim;
65. wzywa Komisję do przedstawiania corocznego sprawozdania z postępów UE w realizacji milenijnych celów rozwoju do 2015 r. oraz do wprowadzenia środków zapewniających, że państwa członkowskie wypełnią swe zobowiązania dotyczące przeznaczenia 0,7 % DNB na oficjalną pomoc rozwojową i pozwalających na monitorowanie takich przedsięwzięć;
66. podkreśla, że w kontekście trwających negocjacji nad umowami o partnerstwie gospodarczym (EPA) należy ponownie skupić się na aspekcie rozwoju;
67. wzywa Komisję do aktywnego popierania widocznych postępów w toczących się negocjacjach WTO w celu jak najszybszego zakończenia rundy dauhańskiej; podkreśla wagę zwiększenia znaczenia już zawartych dwustronnych i regionalnych umów o wolnym handlu oraz zawierania nowych umów tego rodzaju, zauważa jednocześnie, że powinno to być traktowane jako strategia uzupełniająca, a nie jako alternatywa dla porozumień wielostronnych;
68. przypomina, że wielostronność musi pozostać priorytetem UE, i żąda, aby w trwających i przyszłych negocjacjach handlowych przestrzegano zasady specjalnego i wyróżniającego traktowania krajów rozwijających się; wyraża zdecydowane przekonanie, że do stworzenia bardziej wyważonego i sprawiedliwego systemu gospodarczego, będącego elementem nowego ładu światowego służącego rozwojowi i eliminacji ubóstwa;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

69. podkreśla, że import do UE z krajów trzecich powinien mieć miejsce tylko wówczas, gdy jest to zgodne z europejskimi przepisami dotyczącymi ochrony konsumenta; wyraża przekonanie, że Komisja Europejska powinna nakłaniać partnerów handlowych w negocjacjach międzynarodowych do przestrzegania europejskich standardów w zakresie ochrony środowiska, norm społecznych oraz kodeksu pracy;

70. zwraca się o włączenie klauzuli o zbiorowej odpowiedzialności przedsiębiorstw do międzynarodowych umów handlowych podpisywanych przez UE; wyraża przekonanie, że winna ona obejmować obowiązek sprawozdawczości i przejrzystości w przypadku korporacji oraz należytej staranności w przypadku przedsiębiorstw i grup przedsiębiorstw, dochodzenia w przypadku udowodnionych naruszeń zobowiązań w zakresie zbiorowej odpowiedzialności przedsiębiorstw, a także lepszy dostęp do sądów dla ofiar działań korporacji;

71. zwraca się do Komisji o wystąpienie z inicjatywą ustawodawczą analogiczną do nowej amerykańskiej ustawy o handlu minerałami z krajów ogarniętych konfliktami w celu zwiększenia przejrzystości i dobrego zarządzania w sektorze wydobywczym w krajach rozwijających się; zwraca się do Komisji o wzmocnienie walki z korupcją w takich krajach, ponieważ szkodzi ona prawom człowieka i dobremu rządowi;

Wkład i wyniki: maksymalne wykorzystanie strategii politycznych UE

72. wzywa Komisję do niezwłocznego przedstawienia wniosków zmieniających rozporządzenia dotyczące Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF);

73. podkreśla, że Komisja powinna bardziej otwarcie przyczynić się do kształtowania pozytywnego podejścia do krajowych deklaracji w sprawie zarządzania podpisywanych przez ministrów finansów; podkreśla, że Komisja powinna nakłaniać państwa członkowskie do wydawania deklaracji w sprawie zarządzania; wzywa do wprowadzenia wszechstronnych, przyjaznych dla użytkownika baz danych online;

74. wzywa w związku z tym do przeprowadzania systematycznych, regularnych i niezależnych ocen programów UE – zarówno w ramach polityki wewnętrznej, jak i pomocy na rzecz rozwoju – co pozwoli zagwarantować, że przyniosą one pożądane rezultaty i będą opłacalne, oraz;

— uwzględnić uwagi Parlamentu Europejskiego zawarte w jego rezolucjach w sprawie absolutorium;

— umożliwić bardziej strategiczne, przekrojowe spojrzenie na wyniki wielorakich ocen oraz na działalność Komisji,

75. wyraża stanowcze przekonanie, że prawidłowa i nieopóźniona transpozycja i wdrożenie dyrektywy europejskich są szczególnie istotne w przewyciężaniu braku zaufania obywateli do działań UE; wyraża przekonanie, że wymaga to skutecznej współpracy pomiędzy Komisją a państwami członkowskimi;

76. wzywa do uproszczenia aktów prawnych UE oraz podkreśla, że oceny wpływu, sporządzane przed wprowadzeniem takich aktów, muszą być przeprowadzane bezstronnie i skutecznie, biorąc pod uwagę wdrożenie; stanowczo popiera bieżące wysiłki Komisji Europejskiej w ramach projektu inteligentnego stanowienia prawa;

77. z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż Komisja zamierza zwrócić większą uwagę na aspekty konkurencyjności w ocenach skutków regulacji oraz podkreśla znaczenie oceniania łącznego wpływu powiązanych aktów legislacyjnych (kontrola skuteczności) na konkurencyjność;

*

* *

78. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

Przyszłość strategicznego partnerstwa Afryka/UE po trzecim szczycie Afryka/UE

P7_TA(2010)0482

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie przyszłości strategicznego partnerstwa Afryki i Unii Europejskiej po trzecim szczycie UE-Afryka

(2012/C 169 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając oświadczenie szefów państw i rządów wydane w Trypolisie w dniu 30 listopada 2010 r.,
 - uwzględniając oświadczenie wydane w dniu 27 listopada 2010 r. na zorganizowanym przed szczytem posiedzeniu Parlamentu Europejskiego i Parlamentu Panafrykańskiego,
 - uwzględniając art. 177 i 181 Traktatu o Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że podstawą partnerstwa Afryki i UE jest leżące w interesie obu stron wykorzystanie ich połączonego potencjału,
- B. mając na uwadze, że oświadczenie z Trypolisu wyraża wolę poszczególnych przywódców dotyczącą umocnienia wspólnej strategii dla obu kontynentów, ustanowionej trzy lata temu, by razem stawić czoła wspólnym wyzwaniom i wspierać trwały wzrost gospodarczy z korzyścią dla wszystkich mieszkańców Afryki,
- C. mając na uwadze, że UE dostarcza ponad połowę pomocy rozwojowej i nadal jest najważniejszym partnerem handlowym Afryki,
- D. mając na uwadze, że Afryka urozmaica swój system partnerstwa, zwłaszcza przez związki z dużymi krajami Azji i Ameryki Łacińskiej,
1. wyraża zadowolenie z przyjęcia strategicznego planu działań na lata 2010-2013 oraz z zapisanego w nim partnerstwa, a także ma nadzieję, że będzie on źródłem wartości dodanej w stosunku do umowy z Kotonu i Unii dla Śródziemnomorza oraz że stanowi on konkretyzację ambitnych założeń w stosunkach międzykontynentalnych;
 2. podkreśla, że podstawowe zasady wspólnej strategii Afryka-UE należy opracować tak, by wspierać zaspokajanie trwałych potrzeb krajów rozwijających się z myślą o likwidacji ubóstwa, zagwarantowaniu godnych dochodów i środków do życia oraz przestrzeganiu podstawowych praw człowieka, w tym praw socjalnych, ekonomicznych i środowiskowych;
 3. liczy na wyciągnięcie wniosków z trudności, jakie wystąpiły przy realizacji pierwszego planu działań, na lata 2008-2010, i wyraża nadzieję, że dotyczące zasad intencje zapisane w oświadczeniu końcowym szefów państw i rządów przyniosą efekty;
 4. z zainteresowaniem odnotowuje fakt, że sektor prywatny i społeczeństwo obywatelskie, zwłaszcza w Afryce, mogłyby zyskać możliwość znacznie efektywniejszego przyczyniania się do realizacji wspomnianej strategii, niż to miało miejsce do tej pory;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

Partnerstwo 1. Pokój i bezpieczeństwo

5. uznaje również duże znaczenie integracji regionalnej dla wzrostu i rozwoju, podkreślając w szczególności zawarte w oświadczeniu z Trypolisu zobowiązanie do osiągnięcia pełnej operacyjności afrykańskich ram pokoju i bezpieczeństwa w ściślejszej współpracy z organizacjami regionalnymi;

6. z zadowoleniem przyjmuje postępy we wdrażaniu afrykańskich ram pokoju i bezpieczeństwa w celu podjęcia występujących na kontynencie afrykańskim wyzwań z zakresu pokoju i bezpieczeństwa; podkreśla w związku z tym znaczenie przewidywalnego i trwałego finansowania afrykańskich operacji pokojowych, konieczność tworzenia miejscowego potencjału odporności na niepowodzenia, a także determinacji w ochronie ludności cywilnej podczas konfliktów zbrojnych;

7. wyraża opinię, że polityka zapobiegania konfliktom to podstawowy warunek trwałego pokoju oraz że należy zająć się strukturalnymi przyczynami konfliktów, wprowadzając politykę trwałego rozwoju w celu zaspokojenia podstawowych potrzeb ludności afrykańskiej i zwalczania bezrobocia oraz niesprawiedliwości społecznej i gospodarczej;

8. uważa, że uchwalenie w USA nowej ustawy o „minerałach z regionów ogarniętych konfliktami” to olbrzymi krok naprzód w walce z nielegalną eksploatacją kopalni w Afryce, napędzającą wojny domowe i konflikty; jest zdania, że Komisja i Rada powinny przedstawić podobne wnioski, aby zapewnić identyfikowalność minerałów przywożonych na rynek UE, a równocześnie uwzględnić Inicjatywę Przejrzystości Przemysłu Wydobywczego (EITI);

Partnerstwo 2. Demokratyczne rządy i prawa człowieka

9. wzywa UE i Unię Afrykańską (UA), by wspólnie zajęły się kluczowymi kwestiami będącymi przedmiotem zainteresowania obu stron, np. rozwiązywaniem kryzysów politycznych i wspieraniem zarządzania gospodarczego, w celu opracowania wspólnych programów sprawowania rządów dzięki nowo powstałej platformie dialogu na temat sprawowania rządów i praw człowieka;

10. z zadowoleniem przyjmuje wspólne zobowiązanie państw Afryki i UE do przestrzegania podstawowych zasad, które obejmują poszanowanie praw człowieka, zasad demokratycznych i rządów prawa oraz potępienie wszelkich form terroryzmu;

11. zauważa, że szefowie państw i rządów w swoim oświadczeniu oznajmiają, że „łączą swe siły w obronie praw człowieka na obu kontynentach”; podkreśla zasadę powszechnego charakteru tych praw, której muszą odpowiadać w szczególności działania podejmowane w ramach „partnerstwa na rzecz demokratycznych rządów i praw człowieka”;

12. głęboko ubolewa nad faktem, że pomimo naszych wielokrotnie powtarzanych zobowiązań do wspierania demokratycznych rządów i praw człowieka na trzeci szczyt Afryka-UE zaproszono Roberta Mugabe, który wziął w nim aktywny udział; wzywa wszystkie strony, by w przyszłości zajęły bardziej zdecydowane stanowisko polityczne, wyraźnie sygnalizując głęboką wiarę w praworządność i demokrację;

13. wzywa z mocą, by wszystkie działania prowadzone w poszczególnych przypadkach partnerstwa były wolne od wszelkiej dyskryminacji ze względu na płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, religię lub przekonania, niepełnosprawność, wiek i orientację seksualną, a także od dyskryminacji osób żyjących z wirusem HIV/AIDS;

14. wraz z Parlamentem Panafrkańskim wzywa wszystkie państwa członkowskie Unii Afrykańskiej do ratyfikacji Karty Unii Afrykańskiej w sprawie demokracji, wyborów i sprawowania rządów;

15. podkreśla skierowany do afrykańskich przywódców apel przewodniczącego Rady Europejskiej Hermana Van Rompuy'a o wsparcie Międzynarodowego Trybunału Karnego i „pełną realizację zasady walki z bezkarnością”;

16. wzywa UE i UA, by razem dążyły do lepszej afrykańsko-europejskiej współpracy w odpowiednich organach międzynarodowych, w tym w ONZ;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

Partnerstwo 3. Handel, integracja regionalna i infrastruktura

17. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie UE-UA w sprawie nawiązania dialogu politycznego w celu znalezienia rozwiązania wspólnych obaw dotyczących umów o partnerstwie gospodarczym; uznaje fakt, że integracja regionalna, handel i inwestycje mają kluczowe znaczenie dla stabilności gospodarczej i trwałego wzrostu;

18. z całą mocą wzywa UE i UA do współpracy na rzecz zrównoważonej eksploatacji surowców, zwłaszcza przez skupienie się na tworzeniu potencjału, sprawowaniu rządów, rozwoju infrastruktury, inwestycjach, wiedzy i umiejętnościach z zakresu geologii oraz przejrzystości umów wydobywczych; apeluje w związku z tym o wprowadzenie korzystnych dla środowiska i zrównoważonych pod względem społecznym strategii politycznych w zakresie surowców, które przyniosą korzyści również ludności lokalnej;

19. wzywa wszystkie państwa członkowskie Unii Afrykańskiej, by ułatwiały powstanie ram prawnych i fiskalnych sprzyjających stymulowaniu wzrostu gospodarczego i przyciągającym bezpośrednie inwestycje zagraniczne, a także zwalczaniu korupcji oraz ograniczaniu biurokracji i złej administracji;

20. wzywa przywódców państw Afryki i UE, by wywiązali się z podjętych w Trypolisie zobowiązań i wykorzystywali opracowaną strategię jako narzędzie ożywiania handlu na kontynencie afrykańskim, w tym poprzez pakiety bardziej zdecydowanych działań wspierających regionalne wspólnoty gospodarcze oraz poprawę infrastruktury na całym kontynencie afrykańskim;

Partnerstwo 4. Milenijne cele rozwoju

21. odnotowuje odnowienie zobowiązania państw Unii Europejskiej, że do 2015 r. przeznaczać będą na oficjalną pomoc rozwojową 0,7 % PKB, co ma zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia milenijnych celów rozwoju do 2015 r.;

22. dopilnuje w szczególności, by realizacja milenijnych celów rozwoju była we wszystkich przypadkach głównym zadaniem partnerstwa;

23. przypomina, że dla realizacji milenijnych celów rozwoju kluczowe znaczenie mają konkretne działania z zakresu zdrowia matek, noworodków i dzieci, zagadnień dotyczących płci, edukacji, polityki gruntowej i trwałego rozwoju, dostępu do wody i urządzeń sanitarnych, a także problematyki osób niepełnosprawnych; zachęca do kontynuacji programów w dziedzinie edukacji i zdrowia;

24. podkreśla znaczenie zagwarantowania bezpieczeństwa żywnościowego w całej Afryce oraz konieczność zrównoważonego umocnienia rolnictwa i rybołówstwa w Afryce, a zwłaszcza drobnych rolników i rybaków;

25. przypomina o dominującej roli rolnictwa w gospodarce krajów afrykańskich; podkreśla w związku z tym kluczowe znaczenie ujednoczenia norm sanitarnych i fitosanitarnych oraz tworzenia potencjału dla afrykańskiego rolnictwa;

26. ubolewa nad faktem, że na szczycie nie zajęto się kwestią prowadzonego obecnie przez zagranicznych inwestorów – popieraną przez rządy – nabywania gruntów rolnych w Afryce, które przy nieodpowiedniej realizacji grozi osłabieniem bezpieczeństwa żywnościowego na miejscu oraz poważnymi i daleko idącymi konsekwencjami;

27. uważa, że przywódcy Afryki i UE muszą wykazać się prawdziwym zaangażowaniem we wdrażanie mechanizmu uniemożliwiającego nielegalny odpływ kapitału i uchylanie się od płacenia podatków, we wspieraniu pełnej przejrzystości i sprawozdawczości z podziałem na kraje oraz w zwiększanie międzynarodowej presji na wszystkie organy potencjalnie umożliwiające unikanie zobowiązań podatkowych lub uchylanie się od płacenia podatków w Afryce;

Partnerstwo 5. Energia

28. uważa, że odnawialne źródła energii mają podstawowe znaczenie dla rozwoju gospodarczego i społecznego w Afryce, i podkreśla wezwanie przewodniczącego J. M. Barroso do przeprowadzenia w Afryce zielonej rewolucji w sektorze energetyki;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

29. z zadowoleniem przyjmuje program współpracy państw Afryki i UE w dziedzinie odnawialnych źródeł energii, a także cele polityczne uzgodnione we wrześniu 2010 r. na wiedeńskim posiedzeniu wysokiego szczebla poświęconym energii, które mają być osiągnięte do 2020 r., a obejmują zapewnienie dostępu do nowoczesnych i zrównoważonych usług energetycznych kolejnym 100 milionom Afrykanów, podwojenie potencjału transgranicznych połączeń elektrycznych i zdwojenie wykorzystania gazu ziemnego w Afryce oraz zwiększenie korzystania z odnawialnych źródeł energii i poprawę wydajności energetycznej wszystkich sektorów w Afryce;

Partnerstwo 6. Zmiany klimatu

30. zachęca UE i UA do połączenia wysiłków na rzecz ograniczenia emisji wynikającej z wylesiania i niszczenia lasów;

31. przypomina, że UE zobowiązała się, iż w latach 2010-2012 przeznaczy 7,2 mld euro na szybkie rozpoczęcie projektów i inicjatyw z zakresu zmian klimatu, przy czym znaczna część tych środków ma być udostępniona Afryce;

32. podkreśla, że zmiany klimatu w pierwszej kolejności i w największym stopniu dotyczą najuboższych mieszkańców świata, i wzywa wszystkie podmioty do wspierania krajów rozwijających się w dostosowywaniu się do skutków zmian klimatu i w osiąganiu rozwoju prowadzącego do niskiej emisji dwutlenku węgla, by w ten sposób eliminować ubóstwo;

33. zwraca uwagę, że postęp na drodze do światowego porozumienia w sprawie klimatu ma kluczowe znaczenie dla zwalczania ubóstwa, i w związku z tym kładzie nacisk na ogromny potencjał zasobów naturalnych – słońca, wiatru, rzek i pływów – które często w obfitości występują w krajach Afryki;

Partnerstwo 7. Migracja, mobilność i zatrudnienie

34. zauważa pozytywne skutki migracji i podkreśla potrzebę opracowania wspólnej strategii wraz z harmonogramem i projektami ukierunkowanymi na zmniejszanie negatywnych skutków migracji nielegalnej;

35. przypomina o zobowiązaniu wszystkich partnerów do tworzenia większej liczby wysokiej jakości miejsc pracy przez wspieranie trwałego, niewykluczającego nikogo wzrostu;

36. z zadowoleniem przyjmuje rozszerzenie istniejących programów mobilności studentów i pracowników naukowych, a także takich inicjatyw, jak uniwersytet panafrkański oraz dostosowywanie struktur i programów nauczania;

37. uważa, że drenaż mózgów to dla Afryki poważny problem oraz że specjalistom, którzy opuścili swój kraj, należy zaoferować silne zachęty do powrotu, by zdobyte przez nich wykształcenie przynosiło korzyści krajowi pochodzenia;

Partnerstwo 8. Nauka, społeczeństwo informacyjne i przestrzeń kosmiczna

38. z zadowoleniem przyjmuje nawiązanie dialogu naukowo-technicznego na szczeblu wysokich urzędników i ministerstw w celu udoskonalenia ram współpracy naukowo-technicznej z myślą o stymulowaniu szybszego, niewykluczającego nikogo wzrostu gospodarczego i rozwoju społecznego w Afryce;

Uwagi ogólne

39. zwraca uwagę na brak reprezentacji Sudanu, którego władze nie uważają się za związane oświadczeniem złożonym w Trypolisie przez szefów państw i rządów, i liczy na to, że zgodnie z tym oświadczeniem wdrożone zostaną wszystkie elementy porozumienia pokojowego z 2005 r., a więc również referendum zaplanowane na styczeń 2011 r., które ma umożliwić Sudańczykom z południa podjęcie decyzji o ich własnej przyszłości;

40. wyraża ubolewanie, że niektórzy szefowie państw i rządów reprezentujący największe państwa członkowskie Unii Europejskiej nie mogli wziąć udziału w szczycie Afryka-UE;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

41. wyraża ubolewanie, iż wspólnej strategii Afryka-UE nie towarzyszy plan finansowania, i wzywa po raz kolejny do zapisania EFR w budżecie w celu zapewnienia parlamentarnej kontroli nad wykorzystaniem poszczególnych europejskich instrumentów finansowych w realizacji poszczególnych rodzajów partnerstwa;
42. liczy na większe zaangażowanie organów ministerialnych we wdrażanie strategii;
43. wnosi, by umożliwiono Parlamentowi Panafrykańskiemu i Parlamentowi Europejskiemu wykonywanie przypisanej im roli nadzoru realizacji strategicznego planu działań;
44. wzywa parlamenty wszystkich państw Afryki i UE do analizy planu strategicznego oraz do przeprowadzenia debaty na jego temat;

*

* *

45. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji UE i UA, Wysokiemu Przedstawicielowi Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich, Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE oraz Parlamentowi Panafrykańskiemu.

Prawa podstawowe w Unii Europejskiej (2009) - skuteczne wdrażanie po wejściu w życie Traktatu z Lizbony

P7_TA(2010)0483

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie sytuacji praw podstawowych w Unii Europejskiej (2009–2010) – kwestie instytucjonalne po wejściu w życie traktatu lizbońskiego (2009/2161 (INI))

(2012/C 169 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając preambułę Traktatu o Unii Europejskiej, w szczególności akapit drugi oraz akapity od czwartego do siódmego,
- uwzględniając art. 2, art. 3 ust. 3 akapit drugi, art. 6 i 7 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2000 r., w brzmieniu ogłoszonym w dniu 12 grudnia 2007 r. w Strasburgu,
- uwzględniając europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPCz),
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie strategii skutecznego wprowadzania w życie Karty praw podstawowych przez Unię Europejską (COM(2010)0573),
- uwzględniając wszystkie odpowiednie konwencje i zalecenia Rady Europy i ONZ w dziedzinie praw podstawowych, w tym wyspecjalizowanych organów monitorujących,
- uwzględniając orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TS) oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (ETPCz),

Środa, 15 grudnia 2010 r.

- uwzględniając Protokół ustaleń między Radą Europy a Unią Europejską ⁽¹⁾,
 - uwzględniając dokument pt. „Program sztokholmski – Otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli”,
 - uwzględniając działalność i roczne sprawozdania Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej (APP),
 - uwzględniając sprawozdania organizacji pozarządowych dotyczące praw człowieka,
 - uwzględniając wysłuchanie publiczne zorganizowane przez Parlament Europejski w dniach 21–22 czerwca 2010 r. w sprawie wpływu Karty praw podstawowych na rozwój europejskiej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości (PWBS),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 stycznia 2009 r. w sprawie stanu praw podstawowych w Unii Europejskiej w latach 2004-2008 ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu PE,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0344/2010),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej Unia opiera się na wspólnocie niepodzielnych i powszechnych wartości poszanowania godności osoby ludzkiej, wolności, demokracji, równości, solidarności, praworządności, jak również poszanowania praw człowieka, które obejmują wszystkie osoby mieszkające na terytorium Unii Europejskiej, w tym członków mniejszość; mając na uwadze, że skuteczna gwarancja i upowszechnianie praw musi być ogólnym celem wszystkich dziedzin polityki europejskiej, tym ich wymiaru zewnętrznego, oraz zasadniczym warunkiem skonsolidowania Unii Europejskiej, co przyczyni się do wspierania pokoju, wartości i zasad dotyczących praw człowieka i wolności podstawowych oraz dobrobytu ludzi,
- B. mając na uwadze, że wraz z wejściem w życie traktatu lizbońskiego powstała w UE nowa sytuacja w dziedzinie praw człowieka, w której Karta praw podstawowych (Karta) stała się prawnie wiążąca, co uczyniło z podstawowych wartości konkretne prawa; mając na uwadze, że od chwili jej przyjęcia Karta stała się źródłem inspiracji dla orzecznictwa sądów europejskich; mając na uwadze, że Komisja sporządziła roczne sprawozdanie na temat stosowania Karty, a w sprawozdaniach rocznych APP należy ujmować kwestię upowszechniania i stosowania praw podstawowych wynikających z Karty,
- C. mając na uwadze, że należy rozwijać prawdziwą kulturę praw podstawowych, upowszechnić ją i umacniać w instytucjach Unii, a także w państwach członkowskich, w szczególności wówczas, gdy stosują one i wdrażają prawo Unii zarówno wewnątrz kraju, jak i w stosunkach z krajami trzecimi,
- D. mając na uwadze, że zgodnie z Regulaminem Parlament Europejski może dorocznie rozpatrywać, analizować i oceniać sytuację praw podstawowych oraz wydawać zalecenia,

Nowa struktura praw podstawowych po wejściu w życie traktatu lizbońskiego

1. podkreśla, że skuteczna ochrona i upowszechnianie praw człowieka i wolności podstawowych stanowi fundament demokracji i praworządności w Unii Europejskiej oraz niezbędny warunek skonsolidowania europejskiej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości oraz że wymaga działań na różnych szczeblach (międzynarodowym, europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym); podkreśla ponadto rolę, jaką mogą odegrać organy regionalne i lokalne w konkretnym wdrażaniu i upowszechnianiu tego rodzaju praw; w związku z tym wzywa wszystkie instytucje UE oraz rządy i parlamenty państw członkowskich do sformułowania w nowych ramach instytucjonalnych i prawnych stworzonych przez traktat lizboński kompleksowej polityki wewnętrznej UE w zakresie praw człowieka, zapewniającej skuteczne mechanizmy odpowiedzialności na szczeblu krajowym i unijnym w celu przeciwdziałania naruszaniu praw człowieka;

⁽¹⁾ CM(2007)74.

⁽²⁾ Dz.U. C 46E z 24.2.2010, s. 48.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

2. zwraca uwagę na swoje rezolucje oraz pytania ustne wymagające debaty i ustalenia wizyt rozpoznawczych z 2009 r., w których poruszano konkretne prawa podstawowe, takie jak ochrona prywatności, godności osobistej i danych, zakaz tortur, swoboda przekonań, sumienia i wyznania, wolność wypowiedzi i swoboda informacji, wolność prasy i mediów, niedyskryminacja i stosowanie języków mniejszości, kwestie Romów i swoboda przemieszczania, kobiety romskie, dyskryminacja par tej samej płci pozostających w związku małżeńskim lub partnerskim, niepełnoletni, ośrodki przetrzymywania migrantów oraz domniemane nielegalne przetrzymywanie więźniów w ramach programu CIA w sprawie wydawania osób; podkreśla, że wszystkie te rezolucje odzwierciedlają wartości zapisane w Karcie, pokazują wyraźne zobowiązanie do powszedniej ochrony praw podstawowych oraz formułują polityczny przekaz do wszystkich osób zamieszkujących w UE, państw członkowskich, instytucji unijnych oraz partnerów międzynarodowych;
3. ubolewa, że Rada i Komisja nie zastosowały się do żadnego z zaleceń zawartych w sprawozdaniu Parlamentu Europejskiego z 2007 r. w sprawie zbadania sprawy rzekomego wykorzystania krajów europejskich przez CIA do transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów⁽¹⁾, ani nie podzieliły się z Parlamentem Europejskim informacjami na temat dyskusji między UE i USA w tej sprawie;
4. uważa, że należy pokazać zmiany w odniesieniu do ochrony praw podstawowych w okresie po wejściu w życie traktatu lizbońskiego i w związku z tym wydając niniejszą rezolucję, zamierza wyjaśnić rolę, jaką każda instytucja i mechanizm powinny odgrywać w nowej europejskiej strukturze praw podstawowych;
5. ponownie podkreśla, że wejście w życie traktatu lizbońskiego w dniu 1 grudnia 2009 r. przekształciły obraz prawny UE, która powinna coraz bardziej zyskiwać charakter wspólnoty podzielającej te same wartości i zasady; z zadowoleniem przyjmuje zatem nowy wielopoziomowy system ochrony praw podstawowych, który wywodzi się z wielu źródeł, a realizuje go wiele mechanizmów, w tym prawnie wiążąca Karta, prawa zagwarantowane w EKPCz, których uznanie wynika z przyjętego przez Unię obowiązku przystąpienia do konwencji, prawa oparte na tradycjach konstytucyjnych państw członkowskich oraz ich wykładnia zgodna z orzecznictwem ETPCz i TS;
6. potwierdza, że Karta posiada taką samą wartość prawną jak Traktaty i stanowi najnowocześniejszą kodyfikację praw podstawowych, która zapewnia odpowiednią równowagę praw i solidarności oraz obejmuje prawa obywatelskie, polityczne, ekonomiczne, socjalne i kulturowe, a także prawa „trzeciej generacji” (tzn. prawo do dobrej administracji, zdrowego środowiska i ochrony konsumenta); uważa, że UE powinna wypracować ramy regulacyjne chroniące przed naruszaniem praw człowieka przez przedsiębiorstwa;
7. podkreśla, że włączenie Karty do pierwotnego prawa UE, mimo że nie poszerza zakresu kompetencji Unii i jest zgodne z zasadą pomocniczości określonej w jej art. 51, stwarza nowe rodzaje odpowiedzialności po stronie instytucji podejmujących i wykonujących decyzje, a także po stronie państw członkowskich, gdy wdrażają one prawo unijne na szczeblu krajowym, oraz że postanowienia Karty stały się przez to możliwe do bezpośredniego stosowania przez sądy europejskie i krajowe; wzywa instytucje UE i państwa członkowskie, żeby zwiększyły spójność wśród swoich różnych organów odpowiedzialnych za monitorowanie i wdrażanie, tak aby skutecznie stosować ustanowione, kompleksowe ramy oraz wzmocnić ogólnounijny mechanizm monitorowania oraz system wczesnego ostrzegania, taki jak wszechstronny przegląd okresowy;
8. przypomina, że poszanowanie zasadniczych wartości UE oraz ochrona i upowszechnianie praw człowieka i wolności podstawowych stanowią wspólną podstawę stosunków Unii z krajami trzecimi, oraz podkreśla, że UE jest związana postanowieniami Karty także w tym względzie; przypomina w związku z tym, że upowszechnianiu demokracji i rządów prawa towarzyszy poszanowanie, ochrona i upowszechnianie praw człowieka i wolności podstawowych; podkreśla, że w ramach nowej struktury instytucjonalnej UE Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) może stworzyć okazję do zwiększenia spójności i skuteczności w dziedzinie działań polityki zewnętrznej propagujących prawa człowieka i demokrację jedynie wtedy, gdy przyjęte zostanie w stosunku do struktury służby, jej zasobów i działań podejście oparte na perspektywie praw człowieka; podkreśla, że Unia odgrywa wiodącą rolę w upowszechnianiu praw człowieka na świecie; w związku z tym wzywa UE do zagwarantowania skuteczności klauzul o prawach człowieka w umowach międzynarodowych oraz do uwzględnienia zasad Karty przy zawieraniu umów z krajami trzecimi, a także do utrzymania spójności między polityką wewnętrzną i zewnętrzną w dziedzinie praw człowieka;

(1) Dz.U. C 287E z 29.11.2007, s. 309.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

9. stwierdza ponownie, że przystąpienie UE do EKPCz będzie stanowiło minimalny poziom ochrony praw człowieka i wolności podstawowych w Europie oraz zapewni dodatkowy mechanizm egzekwowania praw człowieka, a mianowicie możliwość odwoływania się do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w związku z naruszeniem praw człowieka wynikającym z działania jednej z instytucji UE lub państwa członkowskiego wdrażającego przepisy prawa UE, wchodzącym w zakres EKPCz; stwierdza ponadto, że orzecznictwo ETPCz wniesie w związku z tym dodatkowy wkład w obecne i przyszłe działania UE na rzecz przestrzegania i upowszechniania podstawowych wolności w dziedzinie swobód obywatelskich, wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, w uzupełnieniu orzecznictwa TS w tej dziedzinie;

10. wzywa państwa członkowskie UE i Rady Europy, żeby jasno wyraziły swoje polityczne zaangażowanie w proces przystąpienia i umowę o przystąpieniu oraz wyraziły chęć wsparcia w tym zakresie oraz żeby zadbały o przejrzystość procedu przystąpienia, podkreślając jednocześnie potrzebę należytego konsultowania się z odpowiednimi zainteresowanymi stronami; wzywa Komisję do sfinalizowania wewnętrznych konsultacji i negocjacji z Radą Europy oraz do znalezienia odpowiednich rozwiązań dla głównych kwestii technicznych, tak aby zakończyć proces przystąpienia w rozsądnym terminie oraz aby zapewnić jak najwyższy poziom ochrony praw człowieka w Europie;

11. wzywa Komisję i państwa członkowskie, żeby uświadamiały o korzyściach przystąpienia do EKPCz i o wszystkich wymogach, jakie muszą spełnić wnioskodawcy, opracowując wytyczne na temat odpowiedniego stosowania i skutków tego dodatkowego mechanizmu, aby zagwarantować, że będzie on mógł być efektywnie i skutecznie stosowany, oraz włączając te kwestie do szkolenia we wszystkich odpowiednich grupach zawodowych;

12. ponadto z zadowoleniem przyjmuje nowe zobowiązania horyzontalne ustanowione przez traktat lizboński w celu przeciwdziałania wyłączeniu społecznemu i dyskryminacji oraz wspierania sprawiedliwości i ochrony społecznej, równości kobiet i mężczyzn, poszanowania dla życia prywatnego i rodzinnego, solidarności pokoleń i ochrony praw dziecka, opracowania wspólnej polityki azylowej i imigracyjnej oraz w celu zwalczania handlu ludźmi, a także przez wyraźne odniesienie w traktacie do osób należących do mniejszości, co odzwierciedla inną wartość podstawową Unii; przyjmuje również z zadowoleniem fakt, że Unia uzyskała osobowość prawną, która umożliwia jej przystępowanie do umów międzynarodowych, zwiększenie ochrony sądowej poprzez poszerzenie właściwości TS na dziedziny, które wyraźnie odnoszą się do ochrony praw podstawowych, takie jak współpraca policyjna i sądowa w dziedzinie prawa karnego, zwiększona rola Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych w procesie podejmowania decyzji na szczeblu europejskim, w szczególności w ocenie wdrażania polityki UE w zakresie PWBS, oraz zwiększona rola obywateli europejskich, którym obecnie przysługuje prawo do inicjowania ustawodawstwa unijnego w drodze europejskiej inicjatywy obywatelskiej, a także zobowiązanie do utrzymywania otwartego, przejrzystego i regularnego dialogu ze stowarzyszeniami przedstawicielskimi i społeczeństwem obywatelskim (art. 11 ust. 2 TUE);

13. wzywa do pełnego i spójnego wdrażania – zgodnie z międzynarodowym i europejskim prawem w zakresie praw człowieka – programu sztokholmskiego, który zobowiązania i zasady wynikające z traktatu wdroży w praktyce, ustanawiając dla PWBS wytyczne strategiczne;

Institucje wdrażające nową strukturę praw podstawowych

14. uważa, że instytucje europejskie często działały równolegle w dziedzinie ochrony praw podstawowych i w związku z tym wzywa do refleksji nad podejmowanymi działaniami i do usprawnionej współpracy między instytucjami, takiej jak ustanowiona współpraca międzyinstytucjonalna na rzecz corocznego monitorowania sytuacji praw człowieka w UE, tak aby każda instytucja mogła opierać się na sprawozdaniach innych instytucji;

15. odnotowuje stworzenie w ramach Komisji nowej kompetencji „sprawiedliwość, prawa podstawowe i obywatelstwo”, gdyż wskazuje to na zobowiązanie tej instytucji do przyspieszenia wysiłków w dziedzinie praw i wolności podstawowych jako pozytywną odpowiedź na wielokrotne apele Parlamentu w tej sprawie; taki rozdział między sprawiedliwością a bezpieczeństwem nie powinien wzmacniać złe pojętej dychotomii między potrzebą ochrony praw człowieka wszystkich ludzi a potrzebą zagwarantowania ich bezpieczeństwa; nowy komisarz powinien zwrócić szczególną uwagę na politykę UE w zakresie walki z nielegalną migracją i terroryzmem, a pełne poparcie ze strony kolegium komisarzy jest kluczowe, aby nowy komisarz miał należyte poważanie;

16. apeluje do Komisji, by rok 2013 uczyniła „europejskim rokiem obywatelstwa” w celu rozpoczęcia debaty nad obywatelstwem europejskim i powiadomienia obywateli europejskich o przysługujących im prawach, w szczególności nowych prawach wynikających z wejścia w życie traktatu lizbońskiego;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

17. oczekuje, że nowy komisarz właściwy w tych sprawach podejmie konkretne działania, zgodnie z zadeklarowanymi już zamiarami; zwłaszcza, co jest najważniejsze, z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie do wprowadzenia oceny wpływu na prawa podstawowe wszelkich nowych wniosków ustawodawczych; do dokonania przeglądu procesu ustawodawczego w celu zapewnienia, że teksty opracowane w wersji ostatecznej będą zgodne z Kartą; do stosowania polityki „zero tolerancji” wobec naruszeń Karty poprzez przeprowadzanie gruntownych dochodzeń i wszczynanie procedur w sprawie uchybienia, jeżeli państwa członkowskie naruszają zobowiązania z zakresu praw człowieka przy stosowaniu praw UE; do upewnienia się, że obywatele UE są właściwie poinformowani o nowej strukturze praw podstawowych; wzywa do nadania dalszego biegu komunikatowi z 2003 r. w sprawie art. 7 Traktatu o Unii Europejskiej (COM(2003)0606), żeby określić przejrzysty i spójny sposób zarządzania ewentualnym naruszeniem praw człowieka i odpowiednio korzystać z art. 7 TUE w oparciu o nową architekturę praw podstawowych;

18. przypomina Komisji, żeby monitorowała wszelkie nowe wnioski ustawodawcze pod kątem zgodności z Kartą oraz żeby sprawdzała w związku z tym istniejące instrumenty; proponuje, żeby oceny wpływu towarzyszące wnioskowi Komisji wyraźnie wskazywały, czy takie wnioski są zgodne z Kartą, tak aby ta kwestia stała się nieodłączną częścią przedstawiania wniosków ustawodawczych; przypomina Komisji o jej wyraźnie określonym zadaniu włączania zainteresowanych stron w szerokie konsultacje w celu zapewnienia spójności i przejrzystości działań Unii (art. 11 ust. 3 TUE); podkreśla w związku z tym znaczenie platformy APP jako istotnego instrumentu do wypełnienia tego zadania;

19. przypomina Komisji, żeby podejmowała obiektywne dochodzenie i wszczyniała procedurę w sprawie uchybienia w każdym przypadku naruszenia przez państwo członkowskie praw wynikających z Karty w procesie wdrażania ustawodawstwa unijnego; przypomina ponadto Komisji, żeby żądała od państw członkowskich rzetelnych danych i informacji oraz aby zbierała te informacje także ze źródeł pozarządowych, a także by zwróciła się do APP i innych organów ds. praw człowieka o ich wkład;

20. zwraca uwagę na odradzanie się w ostatnim czasie nacjonalizmu, ksenofobii i dyskryminacji w niektórych państwach członkowskich i podkreśla kluczową rolę, jaką Komisja Europejska powinna przyjąć w celu zapobiegania ewentualnemu naruszeniu praw podstawowych i zwalczania go;

21. podkreśla znaczenie dorocznego monitorowania przez Komisję zgodności z Kartą oraz zauważa, że jej sprawozdania z monitoringu powinny zawierać ocenę wdrażania zagwarantowanych praw, ocenę najbardziej spornych kwestii i sytuacji najbardziej narażonych grup w Unii, istniejących luk w ochronie, najważniejszych tendencji i problemów strukturalnych na szczeblu unijnym i krajowym; z myślą o zaproponowaniu konkretnych inicjatyw i środków zaleca upowszechnianie sprawdzonych wzorców w państwach członkowskich;

22. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie strategii skutecznego wprowadzania w życie Karty praw podstawowych przez Unię Europejską, zwracając uwagę między innymi na ujęte w skutecznym wdrażaniu podejście prewencyjne, znaczenie szkoleń wewnętrznych w zakresie praw podstawowych, systematyczną kontrolę przez radę ds. oceny wpływu kwestii praw podstawowych w ocenach oddziaływania przygotowywanych przez Komisję, a także przewidziane w komunikacie ukierunkowane, potrzebne w tym zakresie środki dostosowane do różnych sytuacji; ponadto z zadowoleniem przyjmuje nacisk, jaki w wyżej wspomnianym komunikacie Komisja kładzie na znaczenie politycznych kryteriów przystąpienia ustalonych przez Radę Europejską w Kopenhadze w 1993 r., wymagających, aby kraje kandydujące posiadały stabilne instytucje gwarantujące demokrację, praworządność, prawa człowieka oraz poszanowanie i ochronę mniejszości; zachowanie tego kryterium wspiera ochronę praw podstawowych w przyszłych państwach członkowskich;

23. wzywa Komisję, żeby poprzez konkretne wnioski ustawodawcze egzekwowała wartości i zasady wynikające z traktatu, Karty i strategii ustanowionej w programie sztokholmskim oraz aby podczas wykonywania tych czynności uwzględniała orzecznictwo ETPCz; ponadto wzywa do „ulizbonienia” obecnego *acquis* w dziedzinie współpracy policyjnej i sądowej oraz do zwiększenia demokratycznej odpowiedzialności w PWBS;

24. proponuje ustanowienie stosunków roboczych między komisarzem właściwym dla sprawiedliwości, praw podstawowych i obywatelstwa a Komisją Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych poprzez regularne zapraszanie komisarza do wymiany poglądów o sprawach i wydarzeniach bieżących dotyczących praw podstawowych;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

25. podkreśla, że również Parlament Europejski powinien nadać większą rangę swojej niezależnej ocenie wpływu dotyczącej praw podstawowych w związku z wnioskami legislacyjnymi i poprawkami rozpatrywanymi w procedurze ustawodawczej, aby nadać jej bardziej usystematyzowany charakter, zwłaszcza przez rozszerzenie możliwości przewidzianych obecnie w art. 36 Regulaminu Parlamentu Europejskiego dotyczącym przestrzegania Karty, a także zwracać się do Wydziału Prawnego o opinie w kwestiach prawnych związanych z problematyką praw podstawowych w UE;

26. wzywa Radę, żeby w procesie stanowienia prawa dostosowała się do zmian wymaganych przez traktat i przestrzegała Karty; z tego względu z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie stałej grupy roboczej Rady ds. praw podstawowych, praw obywatelskich i swobodnego przepływu osób oraz podkreśla, że jest istotne, aby ten nowy organ miał szeroki mandat, tak aby objąć kwestie dotyczące praw podstawowych o znaczeniu dla UE i państw członkowskich oraz stworzyć forum wymiany poglądów w Radzie na temat wewnętrznych spraw dotyczących praw człowieka, a także iż istotne jest, żeby prace tego nowego organu były przejrzyste i skuteczne, także w stosunku do Parlamentu Europejskiego;

27. potwierdza międzyinstytucjonalne porozumienie dotyczące wspólnego podejścia w sprawie oceny wpływu⁽¹⁾, wymienione w komunikacie Komisji w sprawie strategii skutecznego wprowadzania w życie Karty praw podstawowych przez Unię Europejską, w którym stwierdza się, że Parlament i Rada są odpowiedzialne za dokonanie oceny wpływu ich poprawek;

28. wzywa Radę, aby zadbała o to, by Grupa robocza Rady ds. praw podstawowych, praw obywatelskich i swobodnego przepływu osób (FREMP) dysponowała szerokimi uprawnieniami, które mogłyby obejmować na przykład omawianie i udzielanie oficjalnej odpowiedzi na sprawozdania APP (dodatkowo zalecenia organów traktatowych ONZ, szczególne procedury i mechanizmy), ocenę zewnętrznego wpływu w zakresie praw człowieka instrumentów i polityki UE w porozumieniu z Grupą roboczą Rady ds. praw człowieka (COHOM), zapewnienie koordynacji z agencjami nieposiadającymi mandatu w zakresie praw człowieka, ale których działania mają wpływ na prawa człowieka (np. EBI lub FRONTEx), badanie podpisania przez UE i państwa członkowskie, ratyfikacji i przestrzegania międzynarodowych instrumentów w zakresie praw człowieka oraz tworzenie forum umożliwiającego Radzie wymianę poglądów na tematy związane z prawami człowieka;

29. wzywa do poszanowania prawa Parlamentu do demokratycznej kontroli, opartego na traktatach; podkreśla konieczność zwiększenia przejrzystości i dostępu do dokumentów między instytucjami UE, aby rozwinąć skuteczniejszą współpracę międzyinstytucjonalną, także w zakresie odpowiedzialności w sprawach dotyczących praw podstawowych; podkreśla swoją rolę w podejmowaniu działań w następstwie swoich rezolucji dotyczących praw człowieka w UE oraz swoją rolę w ocenie pracy innych instytucji UE – ich działań lub ich zaniechań – pracujących nad oceną wydarzeń w przedmiotowej dziedzinie (np. w formie sprawozdań rocznych), w której łączy przesłanie polityczne z podejściem opartym na faktach; podkreśla prawo – na mocy art. 218 ust. 10 TFUE – do bycia natychmiastowo i w pełni powiadamianym na wszystkich etapach procedury o międzynarodowych umowach pomiędzy Unią a państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi;

30. potwierdza, że TS ma zwiększoną rolę w zagwarantowaniu, żeby wszystkie instytucje UE, agencje i państwa członkowskie wdrażające prawo unijne odpowiednio przestrzegały Karty, oraz zauważa, że umożliwi to TS wzmocnienie i rozwinięcie orzecznictwa w dziedzinie praw podstawowych; podkreśla potrzebę ustalonej współpracy między sądami krajowymi, TS i ETPCz w dalszym rozwoju spójnego systemu orzecznictwa w tej dziedzinie;

31. podkreśla rolę APP w stałym przestrzeganiu praw podstawowych w Unii oraz implikacji traktatu lizbońskiego w tym zakresie, poprzez zapewnienie analizy, wsparcia i wiedzy fachowej, które to zadanie wymaga dobrej jakości, obiektywności, rzeczywistej bezstronności i przejrzystości; wzywa Komisję do przeglądu i wzmocnienia mandatu APP w celu dostosowania prac agencji do nowych wymogów wynikających z Traktatu z Lizbony i Karty; wskazuje, że w ramach zmienionego mandatu monitorującą rolę APP powinno się poszerzyć na kraje przystępujące; dlatego potrzebne są środki odpowiednie do jej zadań, których zakres powiększa wdrożenie Karty; ponownie wzywa do pełnego włączenia Parlamentu do przeglądu wieloletniego programu APP; z zadowoleniem przyjmuje włączenie do rocznego sprawozdania APP załącznika, który określa bieżącą sytuację w odniesieniu do ratyfikacji przez państwa członkowskie międzynarodowych instrumentów w zakresie praw człowieka;

32. podkreśla, że głównym zadaniem APP jest dostarczanie instytucjom podejmującym decyzje informacji o faktach i danych w sprawach związanych z prawami podstawowymi oraz że w tym celu agencja gromadzi i analizuje informacje i dane, a także upowszechnia wiedzę, prowadząc badania naukowe i sondaże w oparciu o dokładną metodologię, publikując sprawozdania tematyczne i sprawozdania roczne oraz współpracując ze społeczeństwem obywatelskim i wspierając z nim dialog; z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie agencji za rok 2009 oraz jej podejście polegające na dokonywaniu porównawczego przeglądu i pokazywaniu sprawdzonych wzorców w 27 państwach członkowskich;

⁽¹⁾ Dokument Rady 14901/05 z dnia 24.11.2005 r.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

33. wzywa instytucje UE podejmujące decyzje, żeby korzystały z danych i informacji faktycznych przekazywanych przez APP w przygotowawczej fazie działań legislacyjnych, w procesie podejmowania decyzji lub monitorowania oraz aby prowadziły stałą i ścisłą współpracę z APP, z udziałem jej platformy organizacji pozarządowych;
34. wzywa wszystkie pozostałe agencje europejskie, aby przestrzegały swojego zobowiązania do ochrony praw podstawowych oraz aby we wszystkich swoich działaniach kierowały się podejściem zgodnym z prawami podstawowymi; ponadto wzywa UE do zapewnienia pełnej odpowiedzialności prawnej jej agencji w tym zakresie;
35. uważa, że FRONTEX powinien nawiązać współpracę strukturalną z agencjami zajmującymi się prawami podstawowymi lub migrantami, lub sprawami azylu oraz z Wysokim Komisarzem ONZ ds. Uchodźców dla ułatwienia operacji mających skutki dla ochrony praw człowieka; z zadowoleniem przyjmuje umowę o współpracy podpisaną między FRONTEX-em i APP w 2010 r.;
36. podkreśla, że UE i państwa członkowskie w odpowiednich zakresach dzielą się obowiązkami w dziedzinie wdrażania i/lub egzekwowania praw człowieka i praw podstawowych, zgodnie z zasadą pomocniczości, oraz że po stronie państw członkowskich i instytucji UE te dzielone obowiązki i kompetencje mają charakter zarówno możliwości, jak i obowiązku; podkreśla wzmocnioną rolę parlamentów narodowych na mocy traktatu lizbońskiego oraz opowiada się za formalnym ustanowieniem stałego dialogu między Parlamentem Europejskim i parlamentami narodowymi;
37. przypomina państwom członkowskim o ich obowiązku dostarczania na żądanie Komisji, która stoi na straży traktatów, rzetelnych danych i informacji;
38. podkreśla znaczenie organów sądowych w państwach członkowskich, które odgrywają pierwszorzędą rolę w zapewnieniu przestrzegania i egzekwowania praw człowieka, i dlatego nalega na wspieranie łatwego dostępu do sądów i postępowań w rozsądnych granicach czasowych jako środka zwiększenia ochrony praw podstawowych i praw człowieka; nalega na państwa członkowskie, żeby stale zapewniały szkolenie krajowych sędziów w dziedzinie podstawowych praw i wolności, w tym w zakresie nowych elementów w tej dziedzinie wprowadzonych traktatem lizbońskim;
39. wyraża przekonanie, że działania UE powinny dotyczyć nie tylko łamania praw podstawowych po dokonaniu czynu, ale również powinny mieć na celu zapobieganie takim czynom; w związku z tym apeluje o rozważenie mechanizmów wczesnego wykrywania ewentualnych przypadków łamania praw podstawowych w UE i jej państwach członkowskich, tymczasowego zawieszenia środków stanowiących takie pogwałcenie, przyspieszonych procedur prawnych w celu określenia, czy dany środek jest sprzeczny z prawami podstawowymi UE, oraz określenia sankcji, w przypadku gdy takie środki są mimo wszystko wdrażane niezgodnie z prawem UE;
40. wzywa instytucje UE i państwa członkowskie, żeby zdwoiły wysiłki na rzecz właściwego informowania i podniesienia świadomości obywateli, jako że prawa podstawowe można chronić skuteczniej, jeżeli ludzie sami są świadomi swoich praw oraz dostępnych mechanizmów ich ochrony; wzywa do aktywnego korzystania z doświadczeń organizacji obywatelskich i odpowiednich organizacji pozarządowych oraz do utrzymywania stałej współpracy ze wszystkimi organizacjami tego rodzaju przy wdrażaniu nowej struktury praw podstawowych i podejmowaniu działań w konkretnych przypadkach;
41. potwierdza swoje prawo do corocznego wydawania w razie potrzeby sprawozdania na temat sytuacji praw podstawowych w UE, dotyczącego kwestii związanych z prawami podstawowymi w instytucjach UE, agencjach lub państwach członkowskich;

Współpraca z organizacjami międzynarodowymi w nowej strukturze praw podstawowych

42. proponuje, żeby znaleziono sposoby lepszej współpracy instytucji i agencji UE z organizacjami międzynarodowymi zaangażowanymi w ochronę podstawowych praw i wolności oraz żeby lepiej wykorzystywać doświadczenia w tej dziedzinie i skutecznie je upowszechniać;
43. wzywa instytucje UE, żeby w pełni wykorzystały potencjał protokołu ustaleń między Radą Europy i UE w interesie większej synergii i spójności na szczeblu europejskim oraz żeby lepiej korzystano z fachowej wiedzy uzyskanej dzięki mechanizmom monitorowania sytuacji praw człowieka, standardów i ustaleń opracowanych przez Radę Europy, co zapobiegnie dublowaniu prac; potwierdza, że Unia powinna bardziej zaangażować się w prace Komisarza Praw Człowieka oraz że powinna w większym stopniu uwzględniać je, realizując politykę w dziedzinie wolności, sprawiedliwości i bezpieczeństwa;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

44. wzywa państwa członkowskie UE, żeby podpisały i ratyfikowały zasadnicze konwencje Rady Europy i ONZ na temat praw człowieka oraz dodatkowe protokoły fakultatywne, m.in. Europejską kartę społeczną (zmienioną), Konwencję o przeciwdziałaniu handlowi ludźmi, Konwencję ramową o ochronie mniejszości narodowych, Europejską kartę języków regionalnych lub mniejszościowych Rady Europy, a także Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania, Konwencję ONZ dotyczącą statusu uchodźców, Konwencję ONZ o ochronie praw wszystkich pracowników-migrantów i członków ich rodzin, Konwencję ONZ o przestępczości zorganizowanej i związane z nią dwa protokoły w sprawie nielegalnego handlu ludźmi i przemytu migrantów, Konwencję ONZ o likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, Konwencję ONZ o prawach dziecka oraz konwencję o prawach osób niepełnosprawnych; ponadto sugeruje, żeby w europejskim procesie legislacyjnym bardziej brano pod uwagę dokumenty międzynarodowe i bardziej się na nie powoływało;

45. podkreśla potrzebę zwrócenia należytej uwagi na rozmaite mechanizmy monitoringu ONZ oraz na ustalenia organów ONZ właściwych dla praw człowieka, a także sugeruje, żeby ściśle stosowano się do zaleceń tych organów wydawanych dla państw członkowskich; wskazuje na znaczenie wszechstronnego przeglądu okresowego (UPR) Rady Praw Człowieka ONZ; zaleca współpracę z Biurem Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka oraz Biurem Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców; oraz z zadowoleniem przyjmuje otwarcie w Brukseli pierwszego Europejskiego Biura Regionalnego Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka;

46. podkreśla istotną rolę i aktywną działalność Biura Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka (ODIHR), specjalnych przedstawicieli OBWE ds. wolności mediów i zwalczania handlu ludźmi oraz Wysokiego Komisarza OBWE ds. Mniejszości Narodowych;

47. zwraca się do państw członkowskich zasiadających w Radzie Bezpieczeństwa ONZ, aby zadbały o gwarancje praw proceduralnych podczas sporządzania list domniemych grup terrorystycznych lub terrorystów i usuwania z nich wpisów, zgodnie z wymogami stosownego orzecznictwa TS;

Najbardziej naglące wyzwania nowych czasów

48. podkreśla, że nowa struktura będzie oceniana na podstawie tego, jak skutecznie właściwe instytucje w państwach członkowskich i na szczeblu europejskim rozwiązują najbardziej naglące kwestie i najczęściej powtarzające się naruszenia prawa, również w ramach stosunków zewnętrznych;

49. w związku z tym przypomina wszystkie rezolucje i debaty, a także ustalenia misji w 2009 r. na temat praw podstawowych, które pokazały, że wiele kwestii nie zostało jeszcze rozwiązanych oraz że istnieją szczególne przypadki naruszeń praw podstawowych, które wymagają pilnych i konkretnych działań, strategii średnioterminowych i długoterminowych rozwiązań oraz działań następczych ze strony instytucji UE, takich jak:

- ochrona czterech podstawowych wolności jako zasadniczych osiągnięć UE, ze zwróceniem szczególnej uwagi na swobodę przemieszczania się obywateli UE,
- zabezpieczenie praw wszystkich osób przebywających na terytorium UE, niezależnie od obywatelstwa,
- zapewnienie pewności prawnej i istnienia odpowiednich systemów kontroli i równowagi zdrowego systemu demokratycznego,
- zagwarantowanie ochrony danych osobowych i prywatności, w tym gromadzenia, przetwarzania, przekazywania i przechowywania danych osobowych lub finansowych, zarówno w obrębie jak i poza UE, zgodnie z zasadami celowości, konieczności i proporcjonalności oraz z prawem do sprostowania oraz do odwołania się, oraz wspieranie odpowiedniej równowagi między indywidualnymi wolnościami i zbiorowym bezpieczeństwem, któremu zagrażają nowe formy terroryzmu i przestępczości zorganizowanej,
- zwalczanie handlu ludźmi – zwłaszcza kobietami i dziećmi – ponieważ jest on formą niewolnictwa, zauważa, że pomimo prawodawstwa unijnego i krajowego oraz zobowiązań politycznych podejmowanych przez wiele lat ocenia się, iż rocznie kilkaset tysięcy osób jest sprzedawanych do UE lub na obszarze UE, oraz podkreśla konieczność szybszego zajęcia się tym rodzajem przestępczości, w tym za pośrednictwem nowego projektu dyrektywy UE, który zawiera propozycję powołania krajowych sprawozdawców monitorujących wdrażanie polityki przeciwdziałania handlowi ludźmi na szczeblu krajowym,

Środa, 15 grudnia 2010 r.

- ochrona praw uchodźców i migrantów, zadbanie o to, by zarządzanie przez UE przepływami migracyjnymi i negocjacje z państwami trzecimi w sprawie umów o readmisji nie narażały takich osób na pogwałcenie ich praw człowieka,
- ochrona praw ofiar przemocy, przestępczości, wojny i łamania praw człowieka – dziedzina, w której potrzebne jest ustawodawstwo unijne, bez odwracania uwagi i przekierowania środków przeznaczonych na zapobieganie, zwalczanie przestępców i terrorystów oraz przeciwdziałanie podstawowym przyczynom, podkreśla konsultacje publiczne w UE na temat poprawy praw ofiar przestępczości i przemocy zapoczątkowane na początku 2010 r. i oczekuje na wynikający z nich wniosek Komisji w sprawie konkretnych środków wspierających ofiary w trakcie całego procesu sądowego; przypomina inicjatywę państw członkowskich w sprawie europejskiego nakazu ochrony w celu zwiększenia ochrony ofiar przemierzających się pomiędzy państwami członkowskimi UE, ale domaga się prawnego wyjaśnienia jego postanowień,
- opracowanie unijnej strategii dotyczącej praw dziecka poprzez praktyczne środki zwalczania wykorzystywania dzieci, wykorzystywania w celach seksualnych i pornografii dziecięcej, żeby wspierać bezpieczniejsze korzystanie z Internetu i zlikwidować pracę dzieci i ubóstwo dzieci, pamiętając o tym, że według szacunków 10-20 % dzieci w Europie stanie się w dzieciństwie obiektem ataku na tle seksualnym, że badania wskazują, iż ofiary dziecięce przedstawiane w pornografii są coraz młodsze oraz że obecne warunki gospodarcze na świecie grożą tym, iż jeszcze więcej dzieci zostanie zmuszone do pracy lub popadnie w ubóstwo,
- wspieranie polityki azylowej i imigracyjnej Unii Europejskiej w oparciu o wartości i zasady ujęte w traktatach, w Karcie i w EKPC,
- opracowanie strategii UE na rzecz praw osób niepełnosprawnych, które nadal są ofiarą dyskryminacji w życiu społecznym, zawodowym i kulturalnym,
- zakaz i likwidacja wszelkich form dyskryminacji, w oparciu o art. 21 Karty, we wszystkich sferach życia, w tym tworzenia profili etnicznych, oraz jednocześnie uwzględnienie ustanowionych zobowiązań i uprawnień prawnych,
- ochrona różnorodności językowej jako dziedzictwa kulturowego Europy, w tym języków mniejszości,
- zakaz karania za używanie języka różnego od języka urzędowego państwa członkowskiego,
- walka z ubóstwem i wykluczeniem społecznym,
- opracowanie nakierowanej na działania strategii na szczeblu UE mającej na celu wspieranie integracji Romów i włączenie tej kwestii do głównego nurtu polityki realizowanej na szczeblu europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym oraz ustanowienie współpracy pomiędzy państwami członkowskimi i UE,
- ustanowienie ogólnounijnych ram w zakresie praw proceduralnych podejrzanych w postępowaniu karnym,
- zagwarantowanie i wspieranie wolności prasy w Unii Europejskiej, której sytuacja pogarsza się z roku na rok, czego najlepiej dowodzą koncentracja mediów, naciski wywierane na dziennikarzy i ich pracę, a także wytaczanie procesów dziennikarzom z nieprawdziwych i błahych powodów,
- ocena obowiązujących umów o readmisji zawartych przez UE oraz ocena wpływu na prawa podstawowe polityki UE w zakresie umów o readmisji,
- wspieranie integracji społecznej najsłabszych osób poprzez edukację i działania pozytywne, skierowane również wobec osób przebywających w więzieniach lub skazanych na kary alternatywne oraz byłych więźniów, a także za pomocą wszelkich innych środków sprzyjających resocjalizacji,
- prawo do edukacji dla wszystkich,
- ochrona migrantów, w szczególności osób ubiegających się o azyl,

Środa, 15 grudnia 2010 r.

- zachęcanie społeczeństwa obywatelskiego do wspierania przejrzystej i regularnej debaty poświęconej prawom podstawowym tak, aby zapewnić im ochronę w możliwie szerokim zakresie,
- zwalczanie wszelkich przejawów rasizmu, ksenofobii i antysemityzmu,
- wspieranie lepszego porozumienia międzyreligijnego i międzykulturowego w celu udoskonalenia procesu integracji europejskiej,
- ochrona praw nielegalnych migrantów w UE,
- ochrona wolności wypowiedzi i wolności, niezależności i pluralizmu wszystkich mediów i prasy oraz wolnego przepływu informacji,
- ochrona swobody przekonań, sumienia i wyznania przed jakimkolwiek pogwałceniem, ponieważ jest to prawo podstawowe zagwarantowane w art. 10 Karty, które obejmuje wolność uzewnętrzniania swej religii lub przekonań, publicznie lub prywatnie;

*

* *

50. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie i Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich i państw kandydujących, ONZ, Radzie Europy oraz Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie.

Wpływ reklamy na zachowania konsumentów

P7_TA(2010)0484

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie wpływu reklamy na zachowania konsumentów (2010/2052 (INI))

(2012/C 169 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dyrektywę 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącą nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącą reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów (rozporządzenie w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów) ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz. U. L 149 z 11.6.2005, s. 22.

⁽²⁾ Dz. U. L 376 z 27.12.2006, s. 21.

⁽³⁾ Dz. U. L 95 z 15.4.2010, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz. U. L 364 z 9.12.2004, s. 1.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności art. 7 (poszanowanie prywatności) i art. 8 (ochrona danych osobowych),
- uwzględniając dyrektywę 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie ochrony konsumentów ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie tabeli wyników rynku wewnętrznego ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 stycznia 2009 r. w sprawie transpozycji, wdrażania i egzekwowania dyrektywy 2005/29/WE dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz dyrektywy 2006/114/WE dotyczącej reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 listopada 2008 r. w sprawie tablicy wyników dla rynków konsumenckich ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 września 2008 r. w sprawie wpływu marketingu i reklamy na równość kobiet i mężczyzn ⁽⁸⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 stycznia 2009 r. zatytułowany „Monitorowanie wyników dotyczących konsumentów na jednolitym rynku – Drugie wydanie tablicy wyników dla rynków konsumenckich”(COM(2009)0025) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Drugie wydanie tablicy wyników dla rynków konsumenckich” (SEC(2009)0076),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 29 marca 2010 r. zatytułowany „Consumer Markets Scoreboard – Consumers at Home in the Internal Market – Monitoring the integration of the retail Internal Market and Benchmarking the Consumer Environment in Member States” (SEC(2010)0385),
- uwzględniając sprawozdanie dotyczące ochrony konsumentów na rynku wewnętrznym, opublikowane przez Komisję w październiku 2008 r. w specjalnym wydaniu Eurobarometru nr 298,
- uwzględniając sprawozdanie analityczne dotyczące postaw wobec sprzedaży transgranicznej i ochrony konsumentów, opublikowane przez Komisję w marcu 2010 r. w wydaniu Eurobarometru Flash nr 282,
- uwzględniając europejskie podejście do umiejętności korzystania z mediów w środowisku cyfrowym (COM(2007)0833),

⁽¹⁾ Dz. U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Dz. U. L 201 z 31.7.2002, s. 37.

⁽³⁾ Dz. U. L 178 z 17.7.2000, s. 1.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0046.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0051.

⁽⁶⁾ Dz. U. L 46 z 24.2.2010, s. 26.

⁽⁷⁾ Dz. U. L 16 z 22.2.2010, s. 5.

⁽⁸⁾ Dz. U. L 295 z 4.12.2009, s. 43.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

- uwzględniając wytyczne Komisji dotyczące stosowania dyrektywy dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych (SEC(2009)1666),
 - uwzględniając opinię 2/2010 w sprawie reklamy behawioralnej on line, przyjętą w dniu 22 czerwca 2010 r. przez grupę roboczą ds. ochrony danych ustanowioną na mocy art. 29,
 - uwzględniając opinię 5/2009 w sprawie sieci społecznościowych on line, przyjętą w dniu 12 czerwca 2009 r. przez grupę roboczą ds. ochrony danych ustanowioną na mocy art. 29,
 - uwzględniając komunikat francuskiej Krajowej Komisji Informatyki i Swobód (CNIL) z dnia 5 lutego 2009 r., zatytułowany „Reklama ukierunkowana on line”,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinię Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0338/2010),
- A. mając na uwadze, że reklama pobudza konkurencję i konkurencyjność, sprzyja ograniczaniu nadużywania pozycji dominującej i zachęca do innowacyjności na rynku wewnętrznym, a zatem przynosi korzyści konsumentom, zwłaszcza w zakresie różnorodności wyboru, spadku cen i informacji o nowych produktach,
- B. mając na uwadze, że reklama stanowi ważne i często kluczowe źródło finansowania dla dynamicznych i konkurencyjnych środków przekazu oraz aktywnie przyczynia się do rozwoju różnorodnej i niezależnej prasy w Europie,
- C. mając na uwadze, że niektóre praktyki reklamowe mogą mieć jednak negatywny wpływ na rynek wewnętrzny i konsumentów (nieuczciwe praktyki, zalew reklamy w przestrzeni publicznej i prywatnej, ukierunkowanie na konkretne osoby, bariery przy wchodzeniu na rynek wewnętrzny i zakłócenia na tym rynku),
- D. mając na uwadze, że nadal niezbędne jest zwalczanie nieuczciwych praktyk handlowych w dziedzinie reklamy, ponieważ jak jasno stwierdza specjalne 29. badanie Eurobarometru – praktyki takie są nadal powszechnie stosowane,
- E. mając na uwadze duży wpływ rozwoju środków komunikacji w dziedzinie reklamy, zwłaszcza poprzez rozwój internetu, sieci społecznościowych, forów i blogów oraz rosnącą mobilność użytkowników i rozkwit produktów cyfrowych,
- F. mając na uwadze, że z uwagi na pewne zmęczenie konsumentów wielością przekazów reklamowych istnieje obecnie skłonność do wykorzystywania nowych technik komunikacji, aby upowszechnić informacje w celach handlowych, podczas gdy nie są one wyraźnie zdefiniowane jako takie i z tego względu mogą wprowadzać konsumenta w błąd,
- G. mając na uwadze, że rozwój nowych praktyk reklamowych stosowanych on line oraz za pośrednictwem urządzeń mobilnych niesie serię problemów, których należy mieć świadomość w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony użytkowników,
- H. mając na uwadze, że reklama on line odgrywa istotną rolę gospodarczą, w szczególności poprzez finansowanie bezpłatnych usług, oraz że jej występowanie znacząco się zwiększyło,
- I. mając na uwadze, że reklama ukierunkowana (kontekstowa, zindywidualizowana, behawioralna), która z założenia ma być dostosowana do zainteresowań internautów, stanowi poważne naruszenie ochrony prywatności w przypadkach, gdy opiera się ona na śledzeniu poszczególnych osób (pliki typu cookie, tworzenie profili, geolokalizacja) i jeśli konsument nie wyraził na nią uprzedniej, dobrowolnej i wyraźnej zgody,

Środa, 15 grudnia 2010 r.

- J. mając na uwadze, że indywidualizacja komunikatów reklamowych nie może prowadzić do powstania reklamy uciążliwej, naruszającej przepisy o ochronie danych i prywatności,
- K. mając na uwadze konieczność specjalnej ochrony grup osób szczególnie podatnych na zagrożenia, uznawanych za takie ze względu na zniedołężenie umysłowe, fizyczne lub psychiczne, wiek lub łatwowierność, takich jak dzieci, nastolatki, osoby starsze lub osoby znajdujące się w trudnej sytuacji społeczno- ekonomicznej (np. osoby nadmiernie zadłużone),
- L. przyznając, że nadal brak informacji o dokładnych skutkach społeczno-psychologicznych nowych, coraz bardziej wszechobecnych i rozpowszechnionych form reklamy, zwłaszcza jeśli chodzi o sytuację osób, które nie mogą sobie pozwolić na zakup dóbr i usług promowanych przez te reklamy,
- M. mając na uwadze, że niektóre produkty, takie jak tytoń, alkohol, leki i gry hazardowe on line, wymagają – z uwagi na ich specyfikę – stosownej regulacji reklamy w internecie, mającej na celu unikanie nadużyć, uzależnienia i podrabiania,
- N. mając na uwadze, że reklama może stanowić potężną broń w walce ze stereotypami i w przeciwdziałaniu przedwzięciom płynącym z rasizmu, seksizmu i ksenofobii,
- O. mając na uwadze, że reklama często przekazuje treści stronnicze lub deprecjonujące, które utwierdzają stereotypowe uprzedzenia dotyczące płci, co utrudnia realizację strategii równouprawnienia mających zwalczać nierówności,

Ocena istniejących ram legislacyjnych i nielegislacyjnych

1. uważa, że dyrektywa dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych tworzy podstawowe ramy prawne do walki z wprowadzającą w błąd i agresywną reklamą w stosunkach pomiędzy przedsiębiorstwami i konsumentami; uważa, że mimo iż przeprowadzenie wyczerpującej oceny nie jest jeszcze możliwe, widoczne są już liczne trudności związane z wdrażaniem i interpretacją (szczególnie w odniesieniu do nowych, bardziej wszechobecnych form reklamy), jak udowodnił wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości przeciwko istniejącym krajowym środkom wykraczającym poza postanowienia dyrektywy dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych, który może poddać w wątpliwość skuteczność tej dyrektywy;
2. podkreśla, że różnice w interpretacji i wdrażaniu na szczeblu krajowym sprawiły, że nie doszło do pożądanego ujednoczenia, co spowodowało niepewność prawną i osłabiło handel transgraniczny w obrębie jednolitego rynku;
3. wzywa Komisję do bardzo regularnej aktualizacji, wyjaśniania i wzmacniania swoich wytycznych dotyczących wdrożenia dyrektywy dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych i do zapewniania ich przetłumaczenia na wszystkie języki urzędowe UE oraz wzywa państwa członkowskie do jak najściślejszego stosowania się do tych wytycznych;
4. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji dotyczący opracowania i upublicznienia w listopadzie 2010 r. bazy danych na temat krajowych środków przyjętych w ramach transpozycji dyrektywy w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych, odpowiedniego orzecznictwa i innych właściwych dokumentów;
5. przypomina, że zakres dyrektywy w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych jest ograniczony do relacji między przedsiębiorstwami a klientami, podczas gdy dyrektywa dotycząca reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej zajmuje się relacjami między przedsiębiorstwami; podkreśla, że niektóre jednostki – takie jak organizacje pozarządowe czy grupy interesu – nie wchodzą w zakres ani dyrektywy w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych, ani dyrektywy dotyczącej reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej; wzywa w związku z tym Komisję do przeprowadzenia oddzielnej analizy wpływu wprowadzających w błąd praktyk w dziedzinie reklamy, biorąc za cel te kategorie najwyraźniej nieobjęte żadną z tych dyrektyw; wzywa państwa członkowskie do poprawy wzajemnej koordynacji oraz do zapewnienia odpowiednich rozwiązań dla tych kategorii, które zostały narażone na wprowadzające w błąd praktyki w dziedzinie reklamy w kontekście transgranicznym rynku wewnętrznego UE;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

6. z zadowoleniem przyjmuje skoordynowane akcje kontrolne prowadzone przez państwa członkowskie (Sweep); apeluje o powtarzanie tego typu akcji i o rozszerzanie zakresu ich stosowania; wzywa Komisję do zdawania sprawy Parlamentowi z wyników tych akcji kontrolnych oraz do przygotowania, w razie potrzeby, dalszych działań mających na celu poprawę na rynku wewnętrznym z myślą o konsumentach;
7. wzywa państwa członkowskie, by dostarczały swoim właściwym organom środków i zasobów finansowych, ludzkich i technologicznych niezbędnych do skutecznego prowadzenia powierzonych im działań; opierając się o doświadczenia związane z siecią współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów wzywa Komisję do wprowadzania dalszych ułatwień we współpracy między władzami krajowymi oraz do zwiększenia skuteczności prowadzonych przez nie kontroli;
8. zwraca się do Komisji o przygotowanie analizy dotyczącej zobowiązań i funkcji kontrolnych organów krajowych ds. ochrony konsumentów oraz o dokonanie wymiany najlepszych praktyk, tak aby doprowadzić do podniesienia skuteczności pracy tych organów;
9. wzywa Komisję, żeby poszerzyła zakres stosowania rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 o fałszowanie i produkty nielegalne oraz usprawniła wymianę informacji między państwami członkowskimi w ramach tego rozporządzenia, tak aby lepiej przeciwdziałać nadużyciom związanym z bezprawną reklamą;
10. uważa, że samoregulacja jest dynamicznym, elastycznym i odpowiedzialnym sposobem uzupełnienia obowiązujących ram prawnych; sugeruje, by te państwa członkowskie, które nie mają jeszcze organów samoregulacyjnych, ułatwiły ich tworzenie w oparciu o praktyki stosowane w innych państwach członkowskich, lub by zapewniły im formalne uznanie;
11. podkreśla jednakże ograniczenia samoregulacji, która w żadnym razie nie może zastąpić prawodawstwa, w szczególności w zakresie opracowania norm dotyczących ochrony danych osobowych konsumentów oraz sankcji stosowanych w razie nieprzestrzegania tych norm;
12. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dokonania oceny wdrażania krajowych kodeksów postępowania w zakresie środków przekazu oraz nowych technologii informacyjno-komunikacyjnych; apeluje do państw członkowskich o dokonanie oceny skuteczności branżowych organów regulacyjnych;
13. podkreśla odpowiedzialność społeczną, która wiąże się z wpływem i zasięgiem szeroko rozpowszechnionej i wszechobecnej reklamy oraz kładzie nacisk na rolę agencji reklamowych w kształtowaniu kultury promującej świadomość i odpowiedzialność przedsiębiorstw;
14. zachęca do konsultacji z poszczególnymi stronami zainteresowanymi wprowadzaniem zmian w przepisach;
15. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by zapewniły za pomocą właściwych środków poszanowanie ludzkiej godności przez media oraz podmioty zajmujące się zawodowo reklamą, a także by sprzeciwiły się bezpośrednim lub pośrednim obrazom o charakterze dyskryminacyjnym lub stereotypowym lub jakimkolwiek podżeganiu do nienawiści ze względu na płeć, pochodzenie rasowe lub etniczne, wiek, wyznanie czy światopogląd, niepełnosprawność czy status społeczny;
16. wzywa państwa członkowskie, które nie wdrożyły jeszcze dyrektywy o medialnych usługach audiowizualnych, by zrobiły to bez zwłoki; z zainteresowaniem oczekuje opublikowania przez Komisję sprawozdania dotyczącego stosowania dyrektywy o medialnych usługach audiowizualnych i podkreśla, że należy uwzględnić korzystanie z nowych technologii (np. telewizja IP);

Problemy powstałe w wyniku rozwoju internetu i nowych technologii

17. potępią rozwój w internecie „ukrytej” reklamy nieobjętej dyrektywą w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych (stosunki między konsumentami), a polegającej na upowszechnianiu w sieciach społecznościowych, na forach lub blogach komentarzy, których treść trudno jest odróżnić od zwykłych opinii; uważa, że faktycznie istnieje ryzyko, iż konsument podejmie błędne decyzje, sądząc, że informacja, na której się opiera, pochodzi z obiektywnego źródła; potępią przypadki, w których niektórzy przedsiębiorcy bezpośrednio lub pośrednio finansują działania zachęcające do rozpowszechniania wiadomości lub komentarzy, które wydają się pochodzić od konsumentów, podczas gdy w rzeczywistości są to wiadomości reklamowe lub handlowe, oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia właściwego stosowania w tym kontekście dyrektywy w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

18. sugeruje, by państwa członkowskie zachęcały do wprowadzania na fora obserwatorów lub moderatorów przeszkolonych z zakresu ryzyka, jakie stanowi ukryta reklama, jak i do prowadzenia kampanii informacyjnych skierowanych do konsumentów w celu ostrzeżenia ich przed „ukrytymi” formami reklamowania;
19. przypomina, że przeciwdziałanie takiej ukrytej reklamie na poziomie europejskim ma duże znaczenie w kontekście uzdrowienia rynku i zwiększenia zaufania konsumentów, gdyż niektórzy przedstawiciele branży mogą ją stosować jako środek omijania reguł konkurencji, zwiększając sztucznie i bezpłatnie wartość swojego przedsiębiorstwa lub nieuczciwie stawiając konkurenta w złym świetle;
20. wyraża zaniepokojenie upowszechnieniem się reklamy behawioralnej oraz rozwojem uciążliwych praktyk reklamowych (odczytywanie treści emaili, wykorzystywanie sieci społecznościowych i geolokalizacji, wielokrotne kierowanie reklam do tych samych osób – tzw. retargeting), które stanowią naruszenie prywatności konsumentów;
21. wskazuje na ryzyko, jakie stanowi istnienie spółek będących zarazem dostawcami treści i agencjami reklamowymi (potencjalne krzyżowanie się danych zbieranych w ramach obu rodzajów działalności), i zwraca się do Komisji i państw członkowskich o zapewnienie rozdziału danych zbieranych w poszczególnych systemach;
22. podkreśla, że konsumenci powinni być informowani w sposób jasny, czytelny i zwięzły o zbieraniu, przetwarzaniu i wykorzystywaniu ich danych oraz wzywa zleceniodawców reklam do prowadzenia prac zmierzających do standardowego wykorzystania przyjaznej dla konsumentów formuły zgody (opt-in); zauważa, że dane osobowe powinny być przechowywane i wykorzystywane jedynie za wyraźną zgodą konsumenta;
23. podkreśla, że konsument akceptujący reklamy w zamian za zmianę cen przy zastosowaniu technik behawioralnych powinien otrzymywać wszystkie stosowne informacje;
24. podkreśla konieczność włączenia kwestii związanych z ochroną prywatności jako normy do dalszych rozwiązań technologicznych, które łączą się z danymi osobowymi; uważa, że twórcy nowych technologii muszą od samego początku włączać do procesu produkcji bezpieczeństwo i ochronę danych, zgodnie z najwyższymi standardami oraz z odniesieniem do „privacy by design”;
25. wzywa Komisję do przeanalizowania różnych środków (legislacyjnych lub innych) oraz sprawdzenia technicznych możliwości skutecznego wdrożenia na poziomie Unii Europejskiej następujących działań:
- przeprowadzenia dogłębnej analizy nowych praktyk reklamowych stosowanych on line i za pośrednictwem urządzeń mobilnych; składania sprawozdań z wyników analizy Parlamentowi;
 - jak najszybszego zakazania systematycznego i masowego wysyłania komunikatów reklamowych z wykorzystaniem technologii Bluetooth na telefony komórkowe wszystkich użytkowników znajdujących się w strefie objętej ogłoszeniem reklamowym bez ich uprzedniej zgody;
 - zapewnienia zgodności praktyk reklamowych z zasadą poufności korespondencji prywatnej oraz z prawodawstwem stosowanym w tej dziedzinie; jak najszybszego zakazania odczytywania treści prywatnych emaili przez osoby trzecie, w szczególności do celów reklamowych lub handlowych;
 - jak najszybszego wprowadzenia obowiązku umieszczania w reklamach rozpowszechnianych pocztą elektroniczną linku umożliwiającego automatyczną odmowę otrzymywania jakichkolwiek dalszych reklam;
 - jak najszybszego stosowania technik pozwalających odróżnić pliki typu cookie służące do śledzenia osób do celów reklamowych, obowiązkowo wymagających uprzedniej, dobrowolnej i wyraźnej zgody, od pozostałych plików typu cookie;
 - domyślnego konfigurowania w sposób systematyczny systemów informatycznych dostępnych w powszechnej sprzedaży oraz usług sieci społecznościowych według najsurowszych kryteriów ochrony danych („privacy by design”);

Środa, 15 grudnia 2010 r.

- ustanowienia wspólnotowego systemu znakowania stron internetowych, na wzór projektu European Privacy Seal, poświadczającego zgodność strony internetowej z prawem w zakresie ochrony danych; uważa, że system ten powinien obejmować dogłębną ocenę wpływu, a także unikać powielania istniejących systemów znakowania;
- poświęcenia szczególnej uwagi, we współpracy z krajowymi organami ds. reklamy lub organizacjami samoregulacyjnymi, reklamie wprowadzającej w błąd, w tym reklamie on line, w konkretnych sektorach, takich jak sprzedaż produktów żywnościowych, farmaceutycznych i produktów opieki medycznej, biorąc pod uwagę fakt, że zdrowie konsumentów, jeszcze w większym stopniu niż ich interesy gospodarcze, jest narażone na szkodę, a konsekwencje mogą być poważne;
- dokonania przeglądu systemu ograniczonej odpowiedzialności za usługi społeczeństwa informacyjnego w celu zagwarantowania wymogu uprzedniej zgody właściciela znaku handlowego w razie sprzedaży nazwy tego znaku przez wyszukiwarkę jako słowa kluczowego wykorzystywanego do celów reklamowych;

Ochrona grup podatnych na zagrożenia

26. wzywa Komisję do opracowania do 2012 r. szczegółowej analizy wpływu reklamy wprowadzającej w błąd i agresywnej na grupy konsumentów podatne na zagrożenia, zwłaszcza na dzieci i młodzież, a także do zagwarantowania należytego stosowania przepisów o ochronie dzieci i młodzieży;

27. wzywa Komisję do przeprowadzenia, jako działania o charakterze priorytetowym, dogłębnej analizy konkretnych społeczno-psychologicznych skutków reklamy celem opracowania nowych udoskonalonych technik, które będą stosowane;

28. podkreśla, że dzieci i młodzież są grupami szczególnie podatnymi na zagrożenia ze względu na ich ogromną otwartość i ciekawość, brak dojrzałości, ograniczoną wolną wolę i wysokie ryzyko ulegania wpływom, w szczególności poprzez korzystanie z nowych środków komunikacji i technologicznych;

29. nalega, by w celu wspierania większej ochrony konsumentów szczególnie podatnych na zagrożenia, np. dzieci, państwa członkowskie zachęcały media do ograniczenia reklam telewizyjnych skierowanych do dzieci w programach telewizyjnych oglądanych głównie przez najmłodszych (np. programy edukacyjne dla dzieci, filmy rysunkowe itp.), zważywszy, że podobne środki są już stosowane w niektórych państwach członkowskich;

30. apeluje, by szczególne zainteresowania wszystkich dzieci nie były przedmiotem reklam ukierunkowanych;

31. zwraca uwagę na podatność konsumentów na naśladowictwo, które może prowadzić do niewłaściwych zachowań, przemocy, napięć, rozczarowania, lęków, szkodliwych nałogów (palenie, narkotyki), zaburzeń odżywiania takich jak anoreksja czy bulimia, a także zakłócenia równowagi psychicznej; wzywa agencje reklamowe oraz pracowników sektora mediów do zastanowienia się nad propagowaniem wyjątkowo szczupłych modeli i modelek w celu uniknięcia szkodliwych przesłań dotyczących wyglądu, niedoskonałości ciała, wieku oraz wagi, a także do uwzględniania wpływu reklamy na dzieci i młodzież;

Zapewnienie równouprawnienia płci i zachowanie godności ludzkiej w reklamie

32. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia poprzez odpowiednie środki, że marketing i reklama gwarantują poszanowanie godności ludzkiej, nie stosując dyskryminacji ze względu na płeć, religię lub przekonania, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną;

33. jest zdania, że reklama może być skutecznym sposobem podważania stereotypów i zwalczania ich oraz istotnym narzędziem dzisiejszych społeczeństw wielokulturowych służącym walce z rasizmem, seksizmem i dyskryminacją; wzywa Komisję, państwa członkowskie i podmioty zajmujące się zawodowo reklamą do wzmocnienia działań szkoleniowych i edukacyjnych, aby pokonywać stereotypy, zwalczać dyskryminację oraz propagować równouprawnienie, zwłaszcza w młodym wieku; apeluje do państw członkowskich w szczególności o nawiązanie i rozwój bliskiej współpracy z istniejącymi szkołami marketingu, komunikacji i reklamy, aby przyczynić się do zapewnienia solidnego szkolenia przyszłych pracowników sektora;

34. apeluje do Komisji, aby propagowała wśród państw członkowskich prowadzenie badań porównawczych i dokumentacji porównawczej, związanych z wizerunkiem kobiety prezentowanym w treściach reklamowych i marketingowych oraz by wyróżniała godne naśladowania praktyki w zakresie skutecznej reklamy uwzględniającej kwestie równouprawnienia;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

35. apeluje do Komisji i państw członkowskich o wzmocnienie roli organizacji użytkowników lub konsumentów odpowiedzialnych za ocenę wpływu reklamy na kwestie płci i inne obszary oraz o zachęcanie do konsultowania się z tymi organizacjami;

36. podkreśla, że reklama często przekazuje treści dyskryminujące lub nieprzyzwoite oparte na wszelkiego rodzaju stereotypach dotyczących płci, które utrudniają realizację strategii w dziedzinie równouprawnienia płci; wzywa Komisję, państwa członkowskie oraz społeczeństwo obywatelskie i organy branżowe zajmujące się regulacją sektora reklamy do bliskiej współpracy w zakresie zwalczania takich praktyk, szczególnie poprzez stosowanie przez sektor marketingu i reklamy skutecznych narzędzi gwarantujących poszanowanie ludzkiej godności i prawości;

37. podkreśla, że wiarygodna reklama i propagowanie zdrowych wzorców osobowych może wywierać pozytywny wpływ na postrzeganie przez społeczeństwo takich kwestii jak role płci, wygląd zewnętrzny czy normalność, ponieważ reklama produktów konsumenckich jest bezpośrednio i nieodłącznie związana z prasą, radiem i telewizją oraz pośrednio – z przemysłem filmowym i serialami telewizyjnymi w formie lokowania produktów; zachęca zleceniodawców reklam do bardziej konstruktywnych postaw w reklamie w celu propagowania pozytywnej roli kobiet i mężczyzn w społeczeństwie, w miejscu pracy, w rodzinie oraz w życiu publicznym;

Edukowanie i informowanie poszczególnych podmiotów

38. podkreśla zasadniczy charakter przejrzystości i informowania konsumentów na temat reklam oraz konieczność wytworzenia u konsumentów krytycznego podejścia do mediów, jeśli chodzi o jakość przekazywanych treści;

39. wzywa Komisję do:

- włączenia do tabeli wyników rynków konsumenckich kilku dodatkowych wskaźników dotyczących reklamy (poza już dostępnymi danymi, w szczególności na temat reklamy nieuczciwej lub wprowadzającej w błąd); przypomina jednak w tym względzie treść swojej rezolucji z dnia 9 marca 2010 r. ⁽¹⁾, zgodnie z którą zastosowanie dodatkowych wskaźników będzie mogło mieć miejsce raczej wówczas, gdy pięć podstawowych wskaźników i związana z nimi metodologia zostaną opracowane na wystarczająco wysokim poziomie;
- opracowania kampanii informacyjnych na temat praw konsumentów w zakresie reklamy, zwłaszcza jeśli chodzi o wykorzystanie ich danych osobowych, oraz do opracowania pomocy dydaktycznych informujących konsumentów o technikach ochrony prywatności w internecie, a także o możliwościach odwołania mających na celu położenie kresu wszelkim sytuacjom naruszającym ich sferę prywatną lub ich godność;
- opracowania programu UE mającego na celu uczenie dzieci mechanizmów reklamowych, na wzór brytyjskiej inicjatywy Media Smart;
- domaga się jak najszybszego dołączenia do odpowiednich reklam on line wyraźnej wzmianki „reklama behawioralna” oraz okienka informacyjnego, w którym zebrane będą dane niezbędne do zrozumienia tej praktyki reklamowej;

40. wzywa Komisję do opracowania wspólnych wytycznych dla MŚP oraz wzywa państwa członkowskie, by zachęcały organy krajowe lub organizacje samoregulacyjne do świadczenia usług doradztwa dla MŚP oraz prowadzenia kampanii informacyjnych uświadamiających małym i średnim przedsiębiorstwom ich obowiązki prawne w zakresie reklamy;

*

* *

41. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0051.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

Plan działania na rzecz efektywności energetycznej

P7_TA(2010)0485

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie przeglądu planu działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii (2010/2107(INI))

(2012/C 169 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 października 2006 r. zatytułowany „Plan działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii: sposoby wykorzystania potencjału” (COM(2006)0545),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 stycznia 2008 r. zatytułowany „20 i 20 do 2020 r. – szansa Europy na przeciwdziałanie zmianom klimatycznym” (COM(2008)0030),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 listopada 2008 r. zatytułowany „Efektywność energetyczna: realizacja celu 20 procent” (COM(2008)0772),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 stycznia 2007 r. zatytułowany „Europejska polityka energetyczna” (COM(2007)0001) oraz późniejszy komunikat Komisji z dnia 13 listopada 2008 r. zatytułowany „Drugi strategiczny przegląd sytuacji energetycznej – plan działania dotyczący bezpieczeństwa energetycznego i solidarności energetycznej UE” i towarzyszące mu dokumenty (COM(2008)0781),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające program wspomagania naprawy gospodarczej poprzez przyznanie pomocy finansowej Wspólnocie na projekty w dziedzinie energetyki (Europejski program energetyczny na rzecz naprawy gospodarczej) ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych uchylającą dyrektywę Rady 93/76/EWG (Dyrektywa w sprawie usług energetycznych) ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1222/2009 z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie etykietowania opon pod kątem efektywności paliwowej i innych zasadniczych parametrów ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającą ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów wykorzystujących energię ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 200 z 31.7.2009, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. L 114 z 27.4.2006, s. 64.

⁽³⁾ Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 342 z 22.12.2009, s. 46.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 285 z 31.10.2009, s. 10.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 13.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE ⁽¹⁾,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2010/40/UE z dnia 7 lipca 2010 r. w sprawie ram wdrażania inteligentnych systemów transportowych w dziedzinie transportu drogowego oraz ich interfejsów z innymi rodzajami transportu ⁽²⁾,
 - uwzględniając dokument podsumowujący Komisji z dnia 7 maja 2010 r. zatytułowany „W kierunku nowej strategii energetycznej dla Europy 2011-2020”,
 - uwzględniając niezależne badanie przygotowane na wniosek Komisji pt. „Company Car Taxation. Subsidies, welfare and economy” (Opodatkowanie samochodów służbowych. Dotacje, dobrostan a gospodarka) ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie drugiego strategicznego przeglądu energetycznego ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 170 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Unia przyczynia się do tworzenia i rozwoju transeuropejskich sieci w infrastrukturach transportu, telekomunikacji oraz energetyki,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie wykorzystania technologii informacyjno-komunikacyjnych (TIK) do ułatwienia przejścia na energooszczędną i niskoemisyjną gospodarkę ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając art. 34 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej dotyczący zwalczania wykluczenia społecznego i ubóstwa, który stanowi, że Unia powinna zapewnić godną egzystencję wszystkim osobom pozbawionym wystarczających środków,
 - uwzględniając art. 194 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu PE,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, jak również Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0331/2010),
- A. mając na uwadze, że efektywność energetyczna i oszczędność energii jest najbardziej opłacalnym i najszybszym sposobem zmniejszenia emisji CO₂ i innych emisji oraz zwiększenia bezpieczeństwa dostaw, mając na uwadze, że z problemem ubóstwa energetycznego można poradzić sobie strategicznie za pomocą wysokiego poziomu efektywności energetycznej budynków i urządzeń; mając na uwadze, że efektywność energetyczna jest kluczowym priorytetem strategii Europa 2020 i europejskiej strategii energetycznej na lata 2011-2020, zaś zasoby instytucji publicznych nie są obecnie adekwatne, aby realizować ten ambitny cel,
- B. mając na uwadze, że energooszczędność jest kluczem do poprawy gwarancji dostaw, ponieważ przykładowo osiągnięcie celu 20 % oszczędności energetycznej pozwoli oszczędzić taką ilość energii, jaką może dostarczyć piętnaście rurociągów Nabucco,
- C. mając na uwadze, że oszczędność energii może przynieść użytkownikom końcowym i całej gospodarce znaczące korzyści gospodarcze, w tym korzyści społeczne, i przyczynić się do stworzenia nawet miliona miejsc pracy do 2020 r.; mając na uwadze, że import energii do Unii wzrósł i miał wartość 332 mld EUR w 2007 r. i że zgodnie z obliczeniami Komisji korzyści energetyczne mogą osiągnąć nawet wartość 1 tys. EUR rocznie na gospodarstwo domowe i że fundusze te mogłyby zostać ponownie zainwestowane w innych dziedzinach gospodarki, a skuteczna realizacja celu dotyczącego wydajności energetycznej pozwoliłaby UE zaoszczędzić ok. 100 mld EUR i obniżyć emisje o blisko 800 mln ton rocznie; mając na uwadze, że w związku z tym polityka w zakresie energooszczędności i efektywności energetycznej jest środkiem zapobiegania ubóstwu energetycznemu,

⁽¹⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 207 z 6.8.2010, s. 1.

⁽³⁾ Copenhagen Economics, http://ec.europa.eu/taxation_customs/resources/documents/taxation/gen_info/economic_analysis/tax_papers/taxation_paper_22_en.pdf

⁽⁴⁾ Dz.U. C 67 E z 18.3.2010, s. 16.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0153.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

- D. mając na uwadze, że rozwój cen energii w przyszłości zachęci obywateli do obniżenia zużycia energii; dlatego też znaczące korzyści w dziedzinie efektywności energetycznej można osiągnąć poprzez inicjatywy prowadzące do wydajniejszej wspólnej infrastruktury w budynkach, systemach grzewczych i w sektorze transportowym, w których to dziedzinach decyzje dotyczące racjonalizacji wykorzystania energii nie leżą w gestii poszczególnych obywateli lub przedsiębiorstw,
- E. mając na uwadze, że dowody naukowe jasno wskazują, iż osiągnięcie do 2020 r. celu zwiększenia efektywności energetycznej o 20 % wymaga zintensyfikowania działań, również na szczeblu regionalnym i lokalnym, ponieważ przy aktualnym wskaźniku postępu do roku 2020 możliwe będzie zrealizowanie tego celu jedynie w połowie, mimo że istnieją już praktyki i technologie pozwalające na jego realizację,
- F. mając na uwadze, że mimo istnienia licznych uregulowań prawnych na szczeblu unijnym i krajowym, które powinny prowadzić do oszczędności energii, nie wszystkie z nich przyczyniają się do osiągnięcia oczekiwanych wyników,
- G. mając na uwadze, że okres zwrotu inwestycji w efektywność energetyczną jest stosunkowo krótki w porównaniu do innych inwestycji i że inwestycje mogą prowadzić do powstania na obszarach wiejskich i miejskich znaczącej liczby nowych, lokalnych miejsc pracy, których w większości nie można zlecać na zewnątrz, szczególnie w sektorze budownictwa i MŚP, jednak realizacja tego zamierzenia wymaga większej świadomości obywateli i wykwalifikowanych robotników,
- H. mając na uwadze, że wykorzystywanie funduszy publicznych w rewolwingowych instrumentach finansowych celem wprowadzenia zachęt finansowych dla środków w dziedzinie efektywności energetycznej ma w czasach ograniczeń budżetowych tę przewagę, że umożliwia utrzymanie większości tych funduszy przez dłuższy okres czasu,
- I. mając na uwadze, że większe zużycie energii jest napędzane w dużym stopniu przez popyt i że istnieje rzeczywista potrzeba usunięcia przeszkód rynkowych, utrudniających wprowadzenie do obrotu większej liczby energooszczędnych produktów, oraz propagowania ich stosowania w celu oddzielenia rosnącego zużycia energii i emisji CO₂ od wzrostu gospodarczego,
- J. mając na uwadze, że na drodze do pełnego wykorzystania możliwości energooszczędności znajduje się wiele przeszkód, w tym ponoszone z góry koszty inwestycji i niedostępność odpowiednich środków finansowych, brak wiedzy, konflikt interesów, jak przykładowo w przypadku właściciela i lokatora, a także brak jasności co do odpowiedzialności za oszczędność energii,
- K. mając na uwadze, że w przypadku innych priorytetowych dziedzin, takich jak odnawialne źródła energii i jakość powietrza dowiedziono, że obowiązkowe wartości docelowe zapewniają na szczeblu europejskim i krajowym napęd, poczucie odpowiedzialności oraz uwagę niezbędne, aby zagwarantować odpowiedni poziom ambicji konkretnych działań politycznych oraz zaangażowanie w ich realizację,
- L. mając na uwadze, że brak odpowiedzialności za realizację celu 20 % oraz brak zobowiązania do realizacji tego celu hamują postępy w oszczędzaniu energii,
- M. mając na uwadze, że budynki odpowiadają za ok. 40 % zużycia energii i za ok. 36 % emisji gazów cieplarnianych w UE, a także mając na uwadze, że budownictwo stanowi dużą część gospodarki UE z udziałem ok. 12 % w unijnym PKB, mając na uwadze, że wskaźnik modernizacji istniejących budynków jest zbyt niski i że nadal brak odpowiednich środków pozwalających na obniżenie zużycia energii przez te budynki; mając na uwadze, że podwyższenie liczby oraz zakresu gruntownych remontów istniejących budynków ma podstawowe znaczenie dla realizacji celów polityki UE na rok 2020 i 2050 w zakresie klimatu i energii i mogłoby umożliwić stworzenie dużej liczby miejsc pracy, przyczyniając się tym samym znacząco do poprawy sytuacji gospodarczej UE, a ponadto mając na uwadze, że istnieją już rozwiązania w zakresie efektywności energetycznej dotyczące izolacji zewnętrznej, systemów technicznych oraz instalacji i mogą być stosowane w już istniejących i w nowych budynkach, co umożliwi znaczną oszczędność energii,
- N. mając na uwadze, że mieszkania nie są przygotowane na zmianę klimatu: we wszystkich krajach są mieszkania, które nie gwarantują dostatecznego chłodu latem oraz dostatecznego ciepła zimą (ponad 15 % we Włoszech, na Łotwie, w Polsce i na Cyprze oraz 50 % w Portugalii) oraz że w krajach, takich jak Cypr i Włochy, mieszkania nie są przygotowane na surowe zimy,
- O. mając na uwadze, że elektryczne silniki przemysłowe zużywają 30-40 % energii elektrycznej produkowanej na świecie i że właściwa optymalizacja odnośnych systemów silnikowych poprzez zastosowanie regulacji prędkości i innych technik, pozwala zaoszczędzić od 30 % do 60 % zużywanej energii,

Środa, 15 grudnia 2010 r.

- P. mając na uwadze, że od 50 do 125 mln Europejczyków cierpi z powodu ubóstwa energetycznego i liczba ta może wzrosnąć w związku z kryzysem gospodarczym oraz podwyżkami cen energii; mając na uwadze, że przyczyny ubóstwa energetycznego są jednakowe w całej UE i stanowią połączenie takich czynników, jak niski dochód gospodarstwa domowego, niski standard ogrzewania i izolacji oraz nieprzystępne ceny energii; podkreśla, polityka w zakresie energooszczędności i efektywności energetycznej stanowi strategiczny środek zapobiegania ubóstwu energetycznemu,
- Q. mając na uwadze, że transport jest odpowiedzialny za prawie 30 % całkowitej emisji gazów cieplarnianych w Europie oraz że przejście z pojazdów napędzanych tradycyjnymi paliwami kopalnymi na pojazdy ekologiczne napędzane energią odnawialną przyczyniłoby się do znacznego obniżenia emisji CO₂ i stworzenia możliwości przechowywania dodatkowej energii, co stanowi rozwiązanie kwestii wahającego się poziomu produkcji energii ze źródeł odnawialnych,
- R. mając na uwadze, że ok. 69 % zasobów mieszkaniowych w Europie zajmują ich właściciele, zaś 17 % jest wynajmowanych głównie przez prywatnych właścicieli, a także mając na uwadze, że prywatny sektor mieszkalnictwa stoi w obliczu ograniczeń finansowych w procesie modernizacji infrastruktury energetycznej,
- S. mając na uwadze, że obecny kryzys gospodarczy może zaowocować przyspieszeniem przejścia na gospodarkę niskoemisyjną i wydajną pod względem energetycznym oraz sprzyjać zmianie zachowań obywateli pod względem zużycia energii,
- T. mając na uwadze, że rozwój i wprowadzanie do obrotu nowych, innowacyjnych technologii energetycznych jest niezbędne do zapewnienia zrównoważonej produkcji energii i jej bardziej racjonalnego zużycia,
- U. mając na uwadze, że wiążący cel 20 % udziału energii ze źródeł odnawialnych w całkowitym zużyciu energii do 2020 r. można osiągnąć jedynie pod warunkiem rozwiązania problemu aktualnego stanu zabudowań,
- V. mając na uwadze, że przedsiębiorstwa europejskie mogą poszczycić się imponującymi wynikami pod względem redukcji emisji gazów cieplarnianych, a co ważniejsze, pod względem umożliwiania zmniejszenia emisji w całym społeczeństwie europejskim oraz na świecie dzięki nowatorskim produktom i rozwiązaniom,
- W. mając na uwadze potrzebę utrzymania konkurencyjności europejskich przedsiębiorstw energochłonnych stojących w obliczu konkurencji światowej,

Zgodność z obowiązującymi przepisami i ich wdrażanie

1. wzywa państwa członkowskie, władze lokalne, a zwłaszcza Komisję do poświęcenia kwestii efektywności energetycznej zasłużonej uwagi oraz do przeznaczenia na nią zasobów (personalnych i finansowych), które odpowiadają jej ambicjom;
2. podkreśla, że wydajność energetyczna powinna zostać włączona do wszelkich odnośnych obszarów polityki, takich jak finansowanie, rozwój regionalny i miejski, transport, rolnictwo, przemysł i edukacja;
3. wzywa Komisję, by w ramach zmienionego planu działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii przedstawiła odpowiednio wcześniej przed szczytem energetycznym w dniu 4 lutego 2011 r. ocenę wdrażania istniejących przepisów; uważa, że w oparciu o wynik tej oceny plan działania powinien obejmować środki zaproponowane przez Komisję w celu uzupełnienia braków i osiągnięcia ogólnego celu efektywności energetycznej w 2020 r., a także indywidualnych celów w tym zakresie odpowiadających co najmniej poprawie efektywności energetycznej o 20 % do 2020 r. na szczeblu UE i uwzględniających orientacyjne pozycje wyjściowe i sytuację wewnętrzną, a także uprzednie zatwierdzenie krajowego planu działania każdego państwa członkowskiego w zakresie efektywności energetycznej; jest zdania, że te dodatkowe środki powinny być uczciwe i wymierne, mieć skuteczny i bezpośredni wpływ na realizację celu krajowych planów działania w zakresie efektywności energetycznej; wzywa Komisję i państwa członkowskie do uzgodnienia wspólnej metody pomiaru realizacji krajowych celów w zakresie efektywności energetycznej i nadzorowania postępów w zakresie realizacji tych celów;
4. przywiązuje dużą wagę do procesów planowania na szczeblu europejskim; efektywność energetyczna powinna zajmować ważne miejsce w planie działania w dziedzinie energii na lata 2011–2020; należy jak najszybciej zaprezentować nowy europejski plan działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii, a efektywność energetyczna powinna odgrywać ważną rolę w przyszłym planie realizacji koncepcji niskoemisyjnego systemu energetycznego i gospodarki do roku 2050;
5. wzywa UE do wyznaczenia wiążącego celu osiągnięcia efektywności energetycznej na poziomie co najmniej 20 % do 2020 r., a co za tym idzie, przyspieszenia przejścia na zrównoważoną i ekologiczną gospodarkę;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

6. uważa, że plan działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii powinien być ambitny i koncentrować się na całkowitym łańcuchu dostaw energii, który uwzględniają postęp osiągnięty dzięki wszystkim środkom zawartym w planie działania z 2006 r., przyspiesza wdrażanie środków na rzecz efektywności energetycznej przyjętych zgodnie z planem działania z 2006 r. oraz obejmuje dodatkowe, opłacalne środki i stosowne zasady zgodnie z kryteriami pomocniczości i proporcjonalności, które są niezbędne dla osiągnięcia celu wyznaczonego na 2020 r.;

7. wzywa Komisję do opracowania nowego planu działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii, uwzględniającego potrzeby najmniej uprzywilejowanych odbiorców energii; zauważa, że odbiorcy energii najbardziej skorzystaliby z poprawy efektywności energetycznej, lecz brakuje im zasobów do podjęcia niezbędnych inwestycji; wzywa państwa członkowskie do przyjęcia odpowiednich środków i skutecznych strategii politycznych, takich jak krajowe plany do składania lub ukierunkowane środki społeczne, w celu zmniejszenia ubóstwa energetycznego oraz do składania regularnych sprawozdań z działań podjętych w celu rozwiązania tego problemu; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Rada ds. Energii zajmuje się kwestią ubóstwa energetycznego, wspiera wysiłki prezydencji belgijskiej w tym zakresie; zwraca się do Komisji o uwzględnianie problemu ubóstwa energetycznego we wszystkich strategiach politycznych dotyczących energetyki;

8. domaga się przeglądu dyrektywy w sprawie usług energetycznych w 2011 r., obejmującego przedłużenie okresu jej obowiązywania do 2020 r., krytyczną ocenę krajowych planów działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii oraz ich realizacji wraz z jednolitymi standardami sprawozdawczości, obejmującymi minimalne wymagane elementy dotyczące np. wszystkich odnośnych strategii na rzecz racjonalizacji zużycia energii, łącznie z „miękkimi” i wspierającymi narzędziami, takimi jak finansowanie; inne elementy to ocena i klasyfikacja działań państw członkowskich oraz połączenie, w razie potrzeby i jeżeli umożliwia to odciążenie państw członkowskich, wymogów sprawozdawczych dotyczących etykietowania energetycznego i ekoprojektu z wymogami dyrektywy w sprawie usług energetycznych;

9. wzywa państwa członkowskie do szybkiego i skutecznego wdrożenia programów nadzoru rynkowego i monitorowania zgodności: dyrektywy 2009/125/WE ustanawiającej ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią, dyrektywy 2010/30/UE w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie, zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią oraz rozporządzenia (WE) nr 1222/2009 w sprawie oznakowania opon pod kątem efektywności paliwowej i innych zasadniczych parametrów, i wzywa Komisję, by ułatwiła i nadzorowała realizację tych programów i w razie potrzeby wszczęła postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;

10. sugeruje, że, uwzględniając wyzwania związane z należącym do kompetencji państw członkowskich nadzorem rynkowym, jak również uwzględniając jego znaczenie, Komisja powinna ułatwić współpracę i przekazywanie informacji między państwami członkowskimi, w szczególności tworząc otwartą bazę danych UE, zawierającą wyniki testów i informacji na temat produktów niespełniających warunków zgodności wykrytych w państwach członkowskich, oraz podejmując działania mające na celu zadbanie, by niespełniające warunków zgodności produkty wykryte w danym państwie członkowskim były usuwane z rynków wszystkich 27 państw;

11. po wejściu w życie zmienionej dyrektywy w sprawie etykietowania energetycznego zachęca Komisję, by przed terminem wyznaczonym w dyrektywie na 2014 r. dokonała oceny wpływu, jakie ma na zachowania konsumentów nowy format etykietowania energetycznego i obowiązkowe odwoływanie się do systemu etykietowania energetycznego w reklamach, oraz – jeśli będzie tego wymagało zwiększenie ich skuteczności – by podjęła dalsze działania;

12. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby propagowały środki UE podnoszące poziom ogólnej świadomości oraz poziom umiejętności wszystkich zainteresowanych stron i wszystkich podmiotów branżowych w zakresie osiągania efektywności energetycznej na wszystkich etapach (ocena bieżącej sprawności energetycznej, opracowanie i wdrożenie rozwiązań z zakresu efektywności energetycznej, efektywne energetycznie działanie i konserwacja);

13. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby dokonały przeglądu skuteczności środków legislacyjnych wprowadzonych dla celów oszczędności energii i racjonalizacji zużycia energii;

14. wyraża przekonanie, że umowy długoterminowe z sektorem przemysłu gwarantują wysoką zgodność z wymogami efektywności energetycznej, a tym samym umożliwiają coroczną poprawę o 2 % w tym zakresie;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

Infrastruktura energetyczna (produkcja a przesył)

15. uważa, że należy skoncentrować się w większym stopniu na innowacjach systemowych, takich jak inteligentne sieci (elektryczne, lecz również grzewcze i chłodnicze), inteligentne liczniki, sieci gazowe wykorzystujące biogaz i przechowywanie energii, które mogą ułatwić racjonalizację zużycia energii poprzez zmniejszenie zatorów, obniżenie liczby odłączeń od sieci, łatwiejsze włączanie technologii opartych na odnawialnych źródłach energii, w tym bardziej zdecentralizowany system produkcji, mniejsze wymagania w zakresie tworzenia rezerw oraz większe i elastyczniejsze możliwości składowania; zwraca się o dopilnowanie, by końcowi użytkownicy skorzystali na tym w należyłym stopniu;

16. podkreśla, że systemy grzewcze i chłodzące przyczyniają się do przejścia na energooszczędną gospodarkę do 2050 r., i podkreśla, że konieczna jest jasno sprecyzowana i kompleksowa strategia produkcji i wykorzystania energii cieplnej (energia cieplna na cele przemysłowe, domowe, chłodzenie), obejmująca metodę poziomów odniesienia opartych na wykorzystaniu wielu paliw dla systemów grzewczych i chłodzących i bazująca na synergii pomiędzy sektorami; wzywa Komisję do zbadania możliwości zwiększenia ich efektywności; podkreśla, że sieci te muszą być otwarte na konkurencję; zauważa, że poprawa efektywności energetycznej w gospodarstwach domowych doprowadzi do ograniczenia zapotrzebowania na ciepło, co należy uwzględnić przy ocenie wydajności systemów ciepłowniczych;

17. podkreśla znaczenie aspektu dostaw w racjonalnym wykorzystaniu energii; wskazuje, że przesył i dystrybucja w znacznej mierze przyczyniają się do strat energii, (zwłaszcza w generatorach i przetwornicach prądu oraz na skutek nadmiernego oporu Ohma przy przesyłach) i że skrócenie nadmiernie długich łańcuchów konwersji jednego rodzaju użytkowanej energii w drugi jej rodzaj stanowi duże źródło oszczędności; podkreśla rolę, jaką w zapewnieniu bezpieczeństwa dostaw i zmniejszeniu strat mogłaby odegrać mikrokogeneracja oraz zdecentralizowane i zdwersyfikowane wytwarzanie energii; uważa, iż należy stworzyć zachęty ukierunkowane na poprawę infrastruktury, i zwraca się do Komisji, by zaproponowała rozwiązania pozwalające spożytkować niewykorzystywany potencjał oszczędności energii, w tym przez wprowadzenie sprawozdań dotyczących zrównoważonej działalności elektrowni i podjęcie środków ułatwiających ich unowocześnienie i modernizację;

18. podkreśla, że poparcie dla efektywności energetycznej u źródła, a mianowicie produkcji energii pierwotnej, i zajęcie się kwestią strat energii (elektrycznej) podczas transportu przez sieci, powinny być uważane za priorytet; dążenie do bardziej zdecentralizowanego systemu produkcji zmniejszyłoby odległości transportu i tym samym straty energii podczas transportu;

19. wzywa przemysł (naftowo-) chemiczny w całej UE do zwiększenia energii odzyskiwanej podczas spalania;

20. wyraża przekonanie, że należy bardziej skoncentrować się na ogólnej racjonalizacji zużycia w systemach energetycznych, zwłaszcza w celu zapobiegania stratom ciepła; w związku z tym w celu wspierania wysokowydajnej kogeneracji (CHP), mikrokogeneracji, wykorzystania energii cieplnej odzyskanej w przemyśle oraz systemów ciepłowniczych i chłodniczych domaga się przeglądu dyrektywy CHP w ramach programu prac na 2011 r., tak aby zachęcić państwa członkowskie do stworzenia stabilnych i korzystnych ram regulacyjnych przez wprowadzenie zintegrowanego planowania zapotrzebowania na energię elektryczną, ciepłą i potrzebną do chłodzenia, rozważenie możliwości przyznania zakładom CHP priorytetowego dostępu do sieci energii elektrycznej, wykorzystywanie ciepła przemysłowego, propagowanie stosowania wysokowydajnej CHP oraz mikrokogeneracji i systemów ciepłowniczych w budynkach, a także zapewnienie stałego finansowania CHP, np. przez skłanianie państw członkowskich do wprowadzania zachęt finansowych;

21. podkreśla znaczenie sieci kogeneracji rozproszonej lub trójgeneracji umożliwiającej w praktyce dwa razy wyższą efektywność energetyczną; ponadto zaznacza, że przechowywanie energii cieplnej i służącej do chłodzenia uelastyczyłoby sieć w godzinach szczytu, umożliwiając wytwarzanie energii elektrycznej i przechowywanie energii cieplnej wówczas, gdy produkcja przekracza lokalne potrzeby;

22. wzywa państwa członkowskie, by nie tylko wspierały wysokowydajną kogenerację przemysłową, w tym przejście od paliw kopalnych na biomasę, lecz również – te, które dysponują infrastrukturą grzewczą – by propagowały wykorzystywanie CHP przez wprowadzanie i modernizowanie systemów ciepłowniczych w drodze odpowiedniego finansowania i środków regulacyjnych;

23. uważa, że koniecznie należy unikać strat biogazów i ciepła w procesie przetwarzania odpadów poprzez odzyskiwanie i wytwarzanie pary lub energii elektrycznej; uważa, że nie powinno się wydawać zezwoleń zakładom przetwarzania odpadów, które w żadnej formie nie odzyskują ciepła lub nie wytwarzają energii;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

24. z zadowoleniem przyjmuje prace Komisji prowadzone nad inteligentnymi sieciami i inteligentnymi licznikami; uważa, że istotne znaczenie ma zagwarantowanie długofalowych, stabilnych i zharmonizowanych przepisów dotyczących inteligentnych sieci i liczników; wzywa Komisję do wspierania rozwoju takich sieci i liczników oraz do zachęcania do rozwoju w tym zakresie poprzez ustanowienie wspólnych norm, które powinny uwzględniać wymogi w zakresie prywatności, danych i częstotliwości; zaleca, by działający w ramach Komisji Europejskiej zespół zadaniowy ds. inteligentnych sieci uwzględnił opinie wszystkich zainteresowanych stron; zwraca się do Komisji z prośbą o regularne informowanie Parlamentu o stanie zaawansowania prac;

25. z zadowoleniem przyjmuje prace Komisji na rzecz jednolitej sieci energetycznej i w związku z tym wzywa Komisję do przedłożenia konkretnych propozycji w celu uproszczenia i przyspieszenia procesu wydawania zezwoleń na priorytetowe inwestycje infrastrukturalne;

26. apeluje do Komisji o zacieśnienie współpracy między UE i operatorami sieci energetycznych (zwiększenie roli ENTSO), by usprawnić transgraniczne połączenia sieciowe i zwiększyć ich wydajności;

27. zwraca się do Komisji o wspieranie i promowanie budowy i rozwoju europejskiej sieci wysokiego napięcia prądu stałego (HVDC), która będzie w stanie optymalnie wykorzystać energię ze źródeł odnawialnych, zwłaszcza energię wiatrową i wodną; sieć taka umożliwiłaby przesył energii na duże odległości przy jednoczesnej minimalizacji strat przesyłowych oraz zjawisko synergii między wszystkimi odnawialnymi źródłami energii;

Rozwój urbanizacyjny i budynki

28. wspiera wielopoziomowe, zdecentralizowane podejście do polityki w dziedzinie efektywności energetycznej; podkreśla, że efektywność energetyczna może odegrać decydującą rolę w rozwoju obszarów miejskich i wiejskich; podkreśla potrzebę intensywniejszego wspierania inicjatyw, które koncentrują się na poziomie lokalnym i regionalnym, takich jak Porozumienie Burmistrzów i inicjatywa „Inteligentne miasta”, i które mają na celu poprawę efektywności energetycznej i zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych; podkreśla potencjał w zakresie zachęcania do stosowania najlepszych praktyk racjonalnego zużycia energii oraz w zakresie ich wdrażania przez podmioty miejskie i regionalne; ponadto podkreśla, że dostosowanie przyszłej polityki spójności do strategii Europa 2020 może przyczynić się do inteligentnego i zrównoważonego wzrostu w państwach członkowskich i regionach;

29. wzywa Komisję, aby oceniła potencjał istniejących budynków pod względem racjonalizacji zużycia energii, począwszy od publicznych budynków administracyjnych, w tym szkół, i aby zaproponowała opłacalny cel zmniejszenia zużycia energii pierwotnej przez budynki; wzywa państwa członkowskie do wdrożenia praktycznych programów na rzecz wspierania poważnej modernizacji obiektów, które umożliwią początkowe zmniejszenie zapotrzebowania na energię o ponad 50 % w stosunku do zapotrzebowania przed modernizacją i w których przypadku poziom wsparcia finansowego lub podatkowego i innego będzie proporcjonalnie powiązany ze stopniem modernizacji; uważa, że należy zobowiązać państwa członkowskie do włączenia do swoich krajowych planów działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii zestawu rocznych celów w zakresie modernizacji, i wzywa Komisję, by zaproponowała opcje polityczne dotyczące osiągnięcia poziomu porównywalnego z normami domu pasywnego w kontekście planu działania na 2050 r.;

30. wzywa Komisję do rozszerzenia zakresu polityki dotyczącej budynków na osiedla ekologiczne, tak aby przez optymalizację zasobów na poziomie lokalnym obniżyć zużycie energii pierwotnej w budynkach oraz koszty ponoszone przez konsumentów;

31. uważa, że istotne znaczenie ma modernizacja mieszkań gospodarstw domowych dotkniętych ubóstwem energetycznym, by spełniały one jak najwyższe normy efektywności energetycznej bez zwiększania kosztów życia codziennego tych gospodarstw; podkreśla, że będzie to często wymagać pokaźnych inwestycji w budynki mieszkalne, ale jednocześnie będzie korzystne pod innymi względami, np. niższa śmiertelność, wzrost ogólnego dobrobytu, niższy poziom zadłużenia, niższe koszty leczenia dzięki mniejszemu zanieczyszczeniu i mniejszemu poziomowi stresu termicznego;

32. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wykorzystania systemu kontroli jakości inwestycji w celu ustalenia prawidłowości certyfikatów sprawności energetycznej; wzywa Komisję do przygotowania w oparciu o tę ocenę wytycznych dla państw członkowskich, by zadbać o odpowiednią jakość certyfikatów sprawności energetycznej oraz poprawę efektywności energetycznej w działaniach podejmowanych w wyniku zaleceń zawartych w tych certyfikatach;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

33. jest przekonany, że osiągnięcie celu energooszczędności wymaga zaangażowania organów publicznych szczebla krajowego, regionalnego i lokalnego; zwraca się do organów publicznych, by wychodziły daleko poza wymogi ustanowione w dyrektywie dotyczącej sprawności energetycznej budynków, zwłaszcza przez jak najszybszą modernizację, tam gdzie to możliwe pod względem technicznym i ekonomicznym, wszystkich należących do nich nieruchomości do poziomu porównywalnego z normami domu pasywnego; z drugiej strony uznaje, że istniejące ograniczenia budżetowe, szczególnie na szczeblu regionalnym i lokalnym, często zmniejszają zdolność podmiotów publicznych do dokonywania wymaganych inwestycji; wzywa Komisję i państwa członkowskie do ułatwiania i wspierania poszukiwań innowacyjnych rozwiązań tego problemu, z uwzględnieniem umów o poprawę efektywności energetycznej lub instrumentów rynkowych, a także do zachęcenia organów publicznych, by rozważyły włączenie oszczędności energii do wieloletnich ram budżetowych, jeżeli nie uczyniono tego dotychczas;
34. uznaje pionierską rolę Unii Europejskiej; uważa, że instytucje i agencje UE powinny dać przykład, szczególnie w odniesieniu do budynków, które wskazano jako mające potencjał w zakresie efektywności energetycznej, modernizując je w rentowny sposób, tak by ich bilans energetyczny był bliski zeru do 2019 r. w ramach szerszej kontroli zużycia energii przez instytucje;
35. dostrzega potencjał oszczędzania energii w budynkach zarówno w miastach, jak i na obszarach wiejskich; zauważa istnienie szeregu przeszkód dla modernizacji infrastruktury energetycznej, zwłaszcza w sektorze mieszkalnictwa, takich jak ponoszone z góry koszty, zróżnicowanie zachęt lub skomplikowane negocjacje w budynkach wielomieszkaniowych; zwraca się, by w celu usunięcia tych przeszkód znaleźć innowacyjne rozwiązania, takie jak dzielnicowe plany remontowe, zachęty finansowe i pomoc techniczna; podkreśla, że programy UE powinny dostarczać zachęt premiujących unowocześnianie budynków, które wykraczałyby poza minimalne wymogi prawne i dotyczyły wyłącznie budynków o stwierdzonym potencjale w zakresie efektywności energetycznej; wzywa do propagowania technik modernizacji, które są bardziej ekonomiczne, a jednocześnie zapewniają wysoki poziom oszczędności energii;
36. podkreśla znaczenie zmniejszenia kosztów paliw, które ponoszą uboższe gospodarstwa domowe, poprzez wspieranie poważnej modernizacji pozwalającej ograniczyć zużycie energii i jej koszty; zwraca się do właściwych organów na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym i unijnym o zwrócenie szczególnej uwagi na budownictwo socjalne przez zagwarantowanie, że lokatorzy w szczególnie trudnej sytuacji nie zostaną obciążeni kosztami inwestycji w energooszczędność;
37. zwraca się do Komisji, by w kontekście przyszłej strategii innowacyjnej wspierała nowe inicjatywy na rzecz modernizacji budynków, takie jak partnerstwo dla innowacji i racjonalizacji zużycia energii w miastach spełniających kryteria efektywności energetycznej i zerowej emisyjności;
38. zachęca państwa członkowskie, by wspierały wyburzanie niektórych niewydajnych energetycznie niezabytkowych budynków, w których przypadku modernizacja nie byłaby właściwym i opłacalnym rozwiązaniem;
39. wzywa państwa członkowskie, by przyspieszyły wprowadzenie świadectw charakterystyki energetycznej, wydawanych w niezależny sposób przez wykwalifikowanych lub akredytowanych ekspertów, oraz by stworzyły punkty kompleksowej obsługi zapewniające dostęp do doradztwa i pomocy technicznej, a także zachęt finansowych dostępnych na szczeblu regionalnym, krajowym i europejskim;
40. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o zapewnienie szerszego stosowania kontroli energetycznych i zorganizowanych procesów zarządzania energetycznego w przedsiębiorstwach i budynkach przemysłowych, a także o opracowanie mechanizmów wspierania MŚP, przyczyniając się w ten sposób do poprawy lub tworzenia krajowych systemów lub zawierania dobrowolnych umów;
41. wzywa Komisję do zgromadzenia wszelkich zasobów w celu przeprowadzenia szerokich konsultacji, tak aby uniknąć sprzeciwu ze strony państw członkowskich, przed przedstawieniem w dniu 30 czerwca 2011 r. ram metodologii porównawczej do celów obliczania optymalnego pod względem kosztów poziomu wymagań minimalnych dotyczących charakterystyki energetycznej w ramach dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej budynków; wyraża przekonanie, że metodologia porównawcza, gdy tylko zostanie wdrożona, będzie zachęcać podmioty rynkowe do inwestowania w energooszczędne rozwiązania;
42. zwraca się do Komisji, by zaproponowała wskaźniki i/lub wymogi energetyczne odnośnie do instalowania oświetlenia ulic przez organy publiczne, w tym inteligentną kontrolę i modele oszczędności zużycia do 2012 r.; domaga się, by środki te obejmowały informacje dotyczące całkowitych kosztów eksploatacji odnośnie do wszystkich zamówień publicznych na instalacje oświetleniowe;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

43. wzywa państwa członkowskie do systematycznego stosowania efektywnych pod względem energetycznym praktyk w dziedzinie zamówień publicznych; uważa, że systematyczne określanie efektywności energetycznej jako kryterium przyznania finansowania w dziedzinie zamówień publicznych i uzależnianie od niego finansowania projektów ze środków publicznych byłoby silnym bodźcem dla realizacji tej polityki;

TIK a produkty

44. wzywa Komisję do opracowania polityki dotyczącej wyrobu, która zapewni większą spójność z ekologicznymi strategiami politycznymi dotyczącymi wyrobu przez lepszą koordynację ustalania, rewizji i wdrażania różnych instrumentów politycznych, tak aby wspierać większą dynamikę transformacji rynku i zawierające więcej treści informacje na temat oszczędności energii przeznaczone dla konsumentów; w związku z tym wzywa Komisję do dokonania łącznego przeglądu dyrektywy w sprawie ekoprojektu i etykietowania energetycznego (tj. wzywa do przyspieszenia terminu przeglądu dyrektywy w sprawie etykietowania energetycznego); najlepszym rozwiązaniem byłoby jednoczesne dokonanie przeglądu oznakowania ekologicznego i przepisów w sprawie ekologicznych zamówień publicznych oraz ich skoordynowane wdrożenie wraz z ekoprojektem i etykietowaniem energetycznym;

45. apeluje o szybkie i właściwe wdrożenie dyrektyw dotyczących ekoprojektu i etykietowania energetycznego i wyraża ubolewanie z powodu obecnych znacznych opóźnień; proponuje jaśniejsze i surowsze terminy przyjęcia przez propozycję aktów wykonawczych lub odpowiednio aktów delegowanych obejmujących nowe produkty związane z energią; ubolewa, że jak dotąd Komisja nie wykorzystała całego potencjału dyrektywy dotyczącej ekoprojektu, i uważa za zdecydowane, że powinna ona obejmować więcej produktów, w tym, w razie potrzeby, nowe urządzenia gospodarstwa domowego, TIK, produkty związane z energią wykorzystywane w budynkach (takie jak elektryczne silniki przemysłowe, maszyny, klimatyzacja, wymienniki ciepła, sprzęt grzewczy i oświetleniowy oraz pompy), urządzenia przemysłowe i rolnicze, materiały budowlane i produkty służące do racjonalnego zużycia wody; wzywa Komisję, by przyjmując akty wykonawcze, uwzględniła różnice pomiędzy produktami konsumpcyjnymi a produktami inwestycyjnymi i by sprawdziła potencjał w zakresie oszczędności energii i wykonalności przed wydaniem takich aktów; domaga się, by zgodnie z dyrektywą w sprawie ekoprojektu minimalne wymogi dotyczące efektywności energetycznej obejmowały informacje dotyczące całkowitych kosztów i emisji gazów cieplarnianych związanych z cyklem użytkowania wszystkich produktów, łącznie z ich recyklingiem;

46. wzywa Komisję do połączenia obowiązujących przepisów europejskich, takich jak dyrektywa w sprawie ekoprojektu i dyrektywa dotycząca etykietowania energetycznego, aby jak najskuteczniej wdrożyć prawodawstwo UE i wykorzystać efekt synergii, zwłaszcza z myślą o konsumentach;

47. wzywa Komisję do podjęcia konkretnych inicjatyw służących racjonalizacji gospodarowania zasobami odnośnie do produktów, na przykład za pośrednictwem środków legislacyjnych; zauważa, że bardziej efektywne korzystanie z zasobów doprowadziłoby również do znaczącej poprawy w zakresie efektywności energetycznej;

48. podkreśla, że należy poświęcić większą uwagę analizie konsekwencji ustanowienia norm efektywności energetycznej, w tym powiązań między ceną a jakością produktów końcowych, skutków efektywności energetycznej i korzyści dla konsumentów; uznaje, że Komisja analizuje wszystkie te skutki, ale nalega, by Komisja i państwa członkowskie zwiększyły wysiłki w zakresie komunikacji i kontroli nad produktami, również importowanymi, takimi jak np. żarówki energooszczędne;

49. uważa w związku z tym, że jednolite normy techniczne stanowią odpowiedni środek służący zwiększeniu obecności na rynku energooszczędnych produktów, pomp, silników itp.;

50. wzywa Komisję do zagwarantowania, że przepisy będą dotyczyły produktów, systemów i ich wykorzystania energetycznego, a ponadto uważa za konieczne zwiększenie wiedzy obywateli UE, w tym branżowych specjalistów ds. sprzedaży, na temat efektywności energetycznej i efektywnego gospodarowania zasobami odnośnie do produktów konsumpcyjnych i związanych z energią; uważa, że przy ocenie zużycia energii pojedyncze produkty i ich elementy należy traktować całościowo a nie indywidualnie;

51. podkreśla, że Europa powinna być w czołówce rozwoju energetycznych technologii i zastosowań internetowych oraz niskoemisyjnych technologii i zastosowań TIK; podkreśla, że TIK mogą i powinny odgrywać ważną rolę w promowaniu odpowiedzialnego zużycia energii w gospodarstwach domowych, transporcie, produkcji i dystrybucji energii elektrycznej, a także w samym sektorze TIK (który odpowiada za ok. 8 % zużycia energii elektrycznej); w związku z tym wzywa szczególnie do oceny potencjału centrów danych w zakresie efektywności energetycznej; uważa, że większemu wsparciu innowacyjności zawsze musi towarzyszyć ograniczanie obciążeń biurokratycznych dla wnioskodawców; uznaje potrzebę wspierania partnerstw pomiędzy sektorem TIK oraz głównymi sektorami odpowiedzialnymi za emisje w celu poprawy efektywności energetycznej i ograniczenia emisji w tych sektorach;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

52. podkreśla, że w celu zapewnienia sukcesu inteligentnych liczników konieczne jest informowanie społeczeństwa na temat pożytku z ich stosowania; przypomina, że w sprawozdaniu Parlamentu z inicjatywy własnej w sprawie nowej agendy cyfrowej dla Europy: 2015.eu określono, że celem polityki jest wyposażenie 50 % gospodarstw w Europie w inteligentne liczniki do 2015 r.; z zadowoleniem przyjmuje prace grupy specjalnej ds. inteligentnych liczników i zwraca się do Komisji o opracowanie przed końcem 2011 r. szeregu zaleceń, aby zapewnić:

- wprowadzenie inteligentnych liczników zgodnie z harmonogramem określonym w trzecim pakiecie dotyczącym rynku energii, tak aby zrealizować do 2020 r. cel dotyczący wyposażenia 80 % budynków w inteligentne liczniki,
- uzgodnienie przez państwa członkowskie przed końcem 2011 r. minimalnych wspólnych funkcji inteligentnych liczników,
- korzyści ze stosowania inteligentnych liczników dla konsumentów, takie jak zmniejszenie zużycia energii, pomoc dla konsumentów o niskich dochodach i z innych mniej uprzywilejowanych grup oraz umożliwienie i wspieranie na rynkach krajowych grupowania, czyli łączenia różnorodnych użytkowników końcowych w celu uzyskania niższych stawek, których indywidualni użytkownicy nie zdołaliby nigdy osiągnąć samodzielnie,
- opracowanie i opublikowanie przez państwa członkowskie strategii na rzecz zapewnienia potencjalnych korzyści ze stosowania inteligentnych liczników wszystkim konsumentom, w tym osobom o niskich dochodach i należącym do innych mniej uprzywilejowanych grup,
- zobowiązanie krajowych operatorów systemów przesyłowych i organów regulacyjnych do wprowadzenia taryf sieciowych za czas użytkowania w celu stworzenia zachęty finansowej służącej zmniejszeniu obciążeń i zarządzaniu popytem,
- przygotowanie środków wdrożenia ekoprojektu dla inteligentnych liczników w celu zagwarantowania, że produkty te będą energooszczędne i nie spowodują niepotrzebnego dodatkowego zużycia energii przez gospodarstwa,
- uwzględnienie inteligentnych liczników w trwającym (przeprowadzanym na mocy dyrektywy w sprawie ekoprojektu) badaniu przygotowawczym dotyczącym połączonych w sieci trybów czuwania, mając na uwadze ewentualne przyszłe rozporządzenie;

53. zwraca uwagę na to, że postęp technologiczny może otworzyć możliwości znaczących zmian w efektywności energetycznej; wzywa Komisję do włączenia do planu EPSTE części dotyczącej rozwoju i promowania technologii, materiałów, takich jak materiały konstrukcyjne lub do produkcji maszyn, i produktów, takich jak bardzo nisko energochłonne oświetlenie lub elektronika drukowalna, przyczyniających się do poprawy efektywności energetycznej i efektywnego gospodarowania zasobami; wzywa Komisję i państwa członkowskie, by zaproponowały zachęty i programy dotyczące szczególnie innowacyjnych technologii, w tym ukierunkowanych badań i rozwoju, produkcja niewielkich serii itd.;

54. w celu wspierania efektywności energetycznej wzywa Komisję, by we współpracy z krajowymi organami zajmującymi się regulacją energetyki połączyła prace nad inteligentnymi sieciami i licznikami z zachętami cenowymi (zróżnicowane ceny) i większą elastycznością cenową, na przykład w systemie godzinowym, w odniesieniu do taryf krajowych, tak by zachęcić do ograniczania zużycia energii elektrycznej, i przypomina o wynikającym z trzeciego pakietu energetycznego zobowiązaniu państw członkowskich dotyczącym tworzenia innowacyjnych cenników;

55. wzywa do przyjęcia środków, które pozwolą rozwiązać problem efektu zwrotnego, tak aby dopilnować, by wpływ ulepszeń technicznych nie został zniweczony oddolnym naciskiem na ceny energii i wzrost zużycia;

Transport

56. zwraca się do Komisji o opublikowanie ambitnej białej księgi na temat transportu, aby opracować zrównoważoną europejską politykę transportową, która będzie promowała wprowadzanie nowych energooszczędnych technologii i zmniejszy uzależnienie od paliw kopalnych, zwłaszcza ropy naftowej, w miarę możliwości za pośrednictwem elektryfikacji i innych środków; w związku z tym wyraża wsparcie dla podnoszenia wiedzy w dziedzinie energetyki przy planowaniu infrastrukturalnym i przestrzennym;

57. uważa, że wszystkie narzędzia, w tym opodatkowanie pojazdów i paliw, etykietowanie, minimalne normy wydajności i środki mające na celu poprawę i wspieranie transportu publicznego, są pilnie potrzebne do zajęcia się kwestią emisji związanych z transportem;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

58. podkreśla, że stosowanie technologii informacyjno-komunikacyjnych (TIK) w sektorze transportu drogowego i w jego połączeniach z innymi środkami transportu przyczyni się w znaczący sposób do poprawy efektywności energetycznej i bezpieczeństwa transportu drogowego, zwłaszcza jeżeli będą mu towarzyszyły usprawnienia logistyczne i inne środki racjonalizacji transportu; ponadto wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia skoordynowanego i skutecznego wprowadzania systemów elektronicznego transportu towarowego (e-frachtu) i inteligentnych systemów transportowych w całej Unii;

59. podkreśla, że aby osiągnąć wymienione wyżej cele w zakresie efektywności energetycznej, należy inwestować w sektor transportu, zwłaszcza w koleje i transport miejski, minimalizując tym samym korzystanie z bardziej energochłonnych środków transportu;

60. podkreśla potrzebę zwiększenia efektywności energetycznej całego systemu transportu przez rezygnację z wysoce energochłonnych środków transportu, takich jak ciężarówki i samochody, na rzecz środków energooszczędnych, takich jak kolej, rower i spacer dla pasażerów lub kolej oraz przyjazna dla środowiska żegluga morska dla przewozów towarowych;

61. uznaje, że większa efektywność paliwowa pojazdów może znacząco zmniejszyć zużycie paliwa, zwraca się do Komisji Europejskiej o ocenę postępu w zakresie zmniejszenia emisji z różnych środków transportu i o zapewnienie długoterminowej perspektywy planowania, szczególnie w sektorze motoryzacyjnym i dla transportu drogowego przez określenie, w razie potrzeby dodatkowych celów i propagowanie dodatkowych norm efektywności energetycznej, na przykład dla ruchomych układów klimatyzacji, a ponadto jest zdania, że celem UE powinno być osiągnięcie wiodących na świecie korzyści w zakresie efektywności energetycznej; zauważa, że informacje i reklamy mogą odgrywać istotną rolę w skłanianiu konsumentów do podejmowania bardziej świadomych decyzji o zakupie i w kształtowaniu ich nawyków;

62. wzywa Komisję do wspierania rozwoju i wykorzystania w opłacalny sposób innowacyjnych urządzeń służących zwiększeniu efektywności energetycznej (np. spojlerów do ciężarówek i innych form ulepszonej aerodynamiki lub funkcjonalnych rozwiązań) dla wszystkich środków transportu;

63. w związku z tym wspiera stosowanie energooszczędnych opon bez ustępstw w kwestii bezpieczeństwa i zwraca się do Komisji o określenie minimalnych wymogów dotyczących efektywności energetycznej dla pojazdów nabywanych przez organy publiczne oraz opon, w jakie są wyposażone te pojazdy; zwraca się do Komisji o przedstawienie do końca 2011 r. strategii służącej zmniejszeniu zużycia paliwa i emisji CO₂ samochodów ciężarowych, których problemu obecnie prawie się nie porusza;

64. wzywa Komisję do rozważenia możliwości przyjęcia jednolitego, obowiązkowego, ogólnoeuropejskiego systemu znakowania pojazdów osobowych, którego pozytywnym celem byłoby ograniczenie zakłóceń na rynku, podniesienie świadomości obywateli europejskich i wsparcie innowacyjności technologicznej w zakresie obniżania zużycia energii i emisji zanieczyszczeń z pojazdów; wzywa ponadto Komisję do zbadania możliwości rozszerzenia proponowanego jednolitego znakowania również na pojazdy elektryczne i hybrydowe;

65. wzywa Komisję do zadbania o ustanowienie najpóźniej do połowy 2011 r. ramowych warunków rozwoju pojazdów elektrycznych, mianowicie dotyczących ujednoczenia infrastruktury i technologii ładowania, co zapewni interoperacyjność i bezpieczeństwo infrastruktury, a także umożliwi wprowadzenie w państwach członkowskich infrastruktury umożliwiającej ładowanie; ponadto wzywa Komisję do ustanowienia zharmonizowanych wymogów dotyczących homologacji pojazdów elektrycznych, ze szczególnym uwzględnieniem zdrowia i bezpieczeństwa pracowników i użytkowników końcowych; wzywa Komisję do zadbania o ustanowienie ramowych warunków rozwoju pojazdów wykorzystujących ogniwa paliwowe lub inne bardziej zrównoważone źródła energii;

66. podkreśla potrzebę promowania intermodalnych rozwiązań transportowych oraz rozwoju inteligentnych systemów transportu, aby zaoszczędzić energię w sektorze transportu (w tym podatku od zatorów drogowych, technologii zarządzania informacjami o ruchu drogowym, infrastruktur kolejowych itp.)

67. zwraca się do państw członkowskich o zniesienie systemów podatkowych zachęcających do nabywania pojazdów o nieefektywnym zużyciu paliwa i o zastąpienie ich systemami podatkowymi zachęcającymi do zakupu paliwooszczędnych pojazdów;

68. przyznaje, że wprowadzenie modułowych pociągów drogowych jest trwałym rozwiązaniem, które przyczynia się do zwiększenia poziomu efektywności energetycznej w sektorze transportu drogowego;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

ponadto przyznaje, że różnice między krajami w zakresie przepisów dotyczących modułowych pociągów drogowych wpływają negatywnie na wzrost wykorzystania tego środka transportu drogowego; wzywa Komisję do zbadania, jakie różnice w przepisach można łatwo zniwelować oraz w jaki sposób można zagwarantować wyższy udział modułowych pociągów drogowych w transporcie międzynarodowym;

69. uważa, że sygnały cenowe mają kluczowe znaczenie dla zwiększenia efektywności energetycznej i że zmieniony podatek energetyczny powinien stanowić część zmienionego planu działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii, ponieważ korzystanie z instrumentów gospodarczych jest najbardziej opłacalnym sposobem propagowania oszczędności energii;

Zachęty i finansowanie

70. przypomina Komisji i państwom członkowskim o zasadzie *trias energetica*, zgodnie z którą należy zmniejszyć popyt na energię przed zezwoleniem na jakąkolwiek inwestycję w dodatkową podaż energii;

71. wzywa Komisję do przedstawienia sprawozdania, które dotyczyć będzie konieczności dalszej pomocy finansowej w celu zwiększenia efektywności energetycznej w istniejących budynkach i które zawierać będzie ocenę obecnych instrumentów finansowych; Komisja powinna przedstawić wnioski dotyczące sposobu ustanowienia w UE ram rewolwingowych instrumentów finansowych, aby wspierać lub zagwarantować dodatkowe środki dotyczące efektywności energetycznej, istniejące krajowe systemy i kanały dystrybucji (np. poprzez podział ryzyka) i zachęcić do ustanowienia i ulepszenia systemów efektywności energetycznej w państwach członkowskich; zwraca się do Komisji, by w ramach zmienionego planu działania zaproponowała opcje polityczne dotyczące możliwości zagwarantowania, że fundusze na rzecz efektywności energetycznej powstaną na szczeblu krajowym, regionalnym lub lokalnym; uważa, że fundusze te mogłyby, np. przez pośredników finansowych, odgrywać istotną rolę w rozwoju takich instrumentów, co dałoby możliwości finansowe prywatnym właścicielom nieruchomości, MŚP i przedsiębiorstwom świadczącym usługi energetyczne (ESCO); wyraża poparcie dla pomysłu, zgodnie z którym takie instrumenty umożliwiają wspieranie w szerszym zakresie bardziej ambitnych środków na rzecz energooszczędności;

72. uważa, że przy opracowywaniu tych ram należy zwrócić uwagę na wszelkie dostępne w państwach członkowskich zasoby finansowe, aby stworzyć synergię i uniknąć kolizji z innymi instrumentami finansowymi;

73. z zadowoleniem przyjmuje poparcie, jakie w strategii Europa 2020 zyskało przeniesienie obciążeń podatkowych na opodatkowanie energii i podatki ekologiczne, co może stanowić zachętę dla konsumentów i pobudzić przemysł do poprawy efektywności energetycznej i tworzenia miejsc pracy; zwraca się do państw członkowskich o rozważenie możliwości obniżenia stawek VAT na prace modernizacyjne służące poprawie efektywności energetycznej;

74. apeluje do Komisji, aby przedkładała coroczne sprawozdanie na temat tego, czy i w jaki sposób zostały stworzone odpowiednie zachęty (fiskalne oraz powiązane z dotacjami), takie jak odpisy amortyzacyjne drobnego sprzętu przemysłowego do kwoty 10 tys. EUR w sektorze prywatnym i w sektorze MŚP, czy też progresywne odpisy amortyzacyjne 50 % wartości w pierwszym roku lub stworzenie odpowiednich zachęt inwestycyjnych i dotacji na badania naukowe w sektorze przemysłowym, w celu szybszego wprowadzenia środków na rzecz racjonalizacji zużycia energii;

75. wskazuje na unijny system handlu emisjami jako potężne potencjalne źródło inwestycji w efektywność energetyczną; uznaje, że handel uprawnieniami do emisji w UE przyczyni się do pozyskania miliardów euro; przypomina, że zgodnie z dyrektywą w sprawie systemu handlu emisjami co najmniej 50 % tych przychodów należy przeznaczyć na środki dostosowawcze i łagodzące, w tym na efektywność energetyczną; podkreśla, że przychody te, jak również przychody z podatku węglowego powinny być wykorzystywane przede wszystkim do opłacalnego finansowania środków w zakresie efektywności energetycznej oraz rozpowszechniania technologii; ponadto zauważa, że przedsiębiorstwa w UE nabywają miliony jednostek w ramach CDM, głównie w Chinach i Indiach, podczas gdy mogłyby inwestować w CDM w krajach najsłabiej rozwiniętych lub w efektywność energetyczną w Europie;

76. uważa, że takie ramy powinny uwzględniać doświadczenie związane z obecnymi rewolwingowymi instrumentami udostępnianymi przez publicznych pośredników finansowych, obejmować istniejące unijne środki finansowe i mieć na celu przyciągnięcie innych prywatnych lub publicznych środków, aby stworzyć możliwie najsilniejszy efekt dźwigni; uważa, że Komisja Europejska nie może zawsze być jedynym źródłem wszystkich zasobów finansowych; wzywa Komisję do odgrywania kluczowej roli w przyznawaniu i gromadzeniu środków finansowych, udostępnianych zarówno w publicznych, jak i prywatnych instytucjach finansowych; uważa, że Komisja powinna zachęcać instytucje finansowe oraz programy finansowania, np. Europejski Bank Inwestycyjny, do nadania wysokiego priorytetu innowacyjnym inicjatywom z zakresu efektywności energetycznej, zwłaszcza kiedy przyczyniają się one do realizacji innych celów UE, jak np. wzrost zatrudnienia;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

77. uznaje brak finansowania z góry za główną barierę dla modernizacji budynków w sektorze mieszkalnictwa i MŚP i wzywa Komisję do zebrania innowacyjnych rozwiązań i najlepszych praktyk służących przezwyciężeniu tego problemu, takich jak mechanizmy typu „płacisz, kiedy oszczędzasz”, fundusze rewolwingowe i banki inwestycji ekologicznych (na wzór KfW w Niemczech lub Caisse Depots we Francji);

78. przyznaje, że jedną z największych przeszkód dla racjonalizacji zużycia energii na poziomie lokalnym i regionalnym jest konieczność inwestowania z góry; jest przekonany, że wszelkie działania podejmowane na szczeblu UE powinny należycie uwzględniać skutki dla władz samorządowych i regionów oraz ich ograniczenia budżetowe; zaleca zatem, by Komisja skonsultowała się z przedstawicielami lokalnymi i regionalnymi w celu ustalania wytycznych w sprawie rozwoju w dziedzinie energii oraz udzielania wsparcia finansowego dla projektów lokalnych i regionalnych za pośrednictwem innowacyjnych programów wykorzystujących istniejące zasoby energetyczne i fundusze strukturalne;

79. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie pomiędzy Parlamentem a Radą w sprawie przeznaczenia niewykorzystanych środków, dostępnych na mocy rozporządzenia EPENG, na stworzenie instrumentu finansowego mającego na celu wspieranie poprawy efektywności energetycznej oraz inicjatyw w zakresie energii odnawialnej na szczeblu lokalnym i regionalnym; zauważa jednocześnie, że pomimo znacznego potencjału w zakresie tworzenia miejsc pracy, inwestycje w efektywność energetyczną otrzymują w europejskim planie naprawy gospodarczej bezzasadnie niskie wsparcie;

80. podkreśla potrzebę lepszego wykorzystania dostępnych funduszy unijnych, takich jak EFRR i EFRRROW, na działania w zakresie zwiększania efektywności energetycznej; nalega, by państwa członkowskie uczyniły efektywność energetyczną priorytetem swoich programów operacyjnych, i wzywa Komisję oraz organy krajowe do opracowania sposobów ułatwiania wykorzystywania funduszy strukturalnych na działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii, takie jak zapewnienie lepszego przepływu informacji do szczebla lokalnego czy otwieranie punktów kompleksowej obsługi, a ponadto przypomina, że środki te należy poddawać ocenie i że istotnym parametrem tej oceny są korzyści w zakresie efektywności energetycznej;

81. w świetle oczekiwanego przeglądu polityki spójności i polityki regionalnej oraz perspektywy finansowej UE wzywa do włączenia oszczędności energetycznych do warunków przyznania pomocy unijnej oraz do uwzględnienia możliwości skierowania większej ilości przyznawanych środków krajowych na działania związane z energooszczędnością i energią ze źródeł odnawialnych;

82. wzywa Komisję do wykorzystania przeglądu śródkresowego w celu zwiększenia funduszy przyznanych programom na rzecz efektywności energetycznej oraz do wspierania możliwości wykorzystania do 15 % środków z EFRR na poprawę efektywności energetycznej;

83. podkreśla potrzebę opracowania pomocy technicznej i inżynierii finansowej na poziomie władz regionalnych i lokalnych do wspierania lokalnych podmiotów w tworzeniu projektów, np. w oparciu o stworzony przez EBI mechanizm pomocy technicznej ELENA oraz o doświadczenia ESCO;

84. wzywa Komisję do zwiększenia instrumentów finansowania (takich jak ELENA) i rozważenia możliwości wprowadzenia dodatkowych instrumentów finansowanych z programu „Inteligentna energia dla Europy”;

85. wskazuje, że strategię polityczne w zakresie efektywności energetycznej powinny dążyć do zaangażowania jak największej liczby podmiotów publicznych oraz prywatnych, aby osiągnąć możliwie największy efekt dźwigni, tworzyć miejsca pracy, przyczynić się do bardziej ekologicznego wzrostu i zachęcać do tworzenia konkurencyjnego, powiązanego i zrównoważonego europejskiego rynku w dziedzinie efektywności energetycznej;

86. zauważa, że nałożenie na przedsiębiorstwa energetyczne obowiązku oszczędności energii może stworzyć dodatkowe źródła finansowania środków w zakresie efektywności energetycznej, takie jak opłaty przesyłowe stosowane wobec operatorów systemów przesyłowych i operatorów systemów dystrybucji, fundusze przekazywane przez dostawców w ramach wypełniania ich obowiązków, czy kary płacone za niewypełnienie obowiązków;

87. zauważa, że o ile duża część początkowego kapitału niezbędnego do sfinansowania inwestycji energooszczędnych będzie musiała pochodzić z sektora prywatnego, potrzebna jest też interwencja publiczna, aby wspomóc przezwyciężanie niedostatku rynku i zapewnić przejście na gospodarkę niskowęmierną w czasie pozwalającym na wypełnienie celów UE w zakresie energii odnawialnej i zmniejszania emisji;

Środa, 15 grudnia 2010 r.

88. wzywa Komisję do promowania unijnych środków mających na celu wspieranie pomocy technicznej udzielanej przez doświadczonych (krajowych i międzynarodowych) pośredników finansowych, aby:
- bardziej uwrażliwić organy zarządzające i społeczeństwo, a także prywatne instytucje finansowe i poszerzyć ich know-how na temat strategii finansowania i wymogów instytucyjnych, aby wspierać inwestycje w zwiększanie efektywności energetycznej,
 - wspierać państwowe i prywatne instytucje finansowe we wdrażaniu odpowiednich środków i instrumentów finansowych,
 - stworzyć trwałe i skuteczne instrumenty finansowe, aby lepiej wykorzystywać dostępne fundusze na inwestycje w efektywność energetyczną,
 - wspierać przekazywanie najlepszych praktyk między państwami członkowskimi i ich finansowymi pośrednikami;
 - stworzyć skuteczne narzędzie komunikacji i zainicjować dialog z obywatelami w celu upowszechniania informacji o efektywności energetycznej wśród wybranych kategorii osób oraz sterowania ich zachowaniem w zakresie zużycia energii;
89. uznaje, że dobrze funkcjonujący rynek energii motywuje do oszczędzania energii; wzywa Komisję do dokonania oceny i przedstawienia sprawozdania na temat roli przedsiębiorstw energetycznych, w tym ESCO, w promowaniu efektywności energetycznej, a ponadto wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia skutecznych środków skłaniających przedsiębiorstwa energetyczne do inwestowania w poprawę efektywności energetycznej i ułatwiających ulepszenia w zakresie efektywności energetycznej u użytkowników końcowych; wzywa Komisję do przedstawienia zaleceń opartych na najlepszych praktykach, z których państwa członkowskie mogą wybrać model najbardziej dostosowany do ich sytuacji krajowej, na przykład system białych certyfikatów, ulgi podatkowe, bezpośrednie zachęty itd.;
90. wzywa Komisję, państwa członkowskie oraz lokalne i regionalne organy władzy do zwiększenia wysiłków służących podniesieniu poziomu wiedzy i szkolenia wszystkich ekspertów w dziedzinie efektywności energetycznej we wszystkich sektorach, a zwłaszcza techników średniego szczebla, oraz szczególnie w całym łańcuchu wartości w budownictwie i w MŚP w celu poprawy umiejętności w dziedzinie rzemiosła budowlanego, co z kolei pozwoli na tworzenie zielonych miejsc pracy na szczeblu lokalnym i ułatwi wdrażanie ambitnych przepisów w zakresie efektywności energetycznej; w tym kontekście wzywa do pełnego wykorzystania środków z funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności na cele szkoleniowe oraz do zwiększenia tych środków;
91. wzywa Komisję do zbadania warunków zastosowania innowacyjnych form regulacji, które mogą w skuteczny sposób połączyć znaczny potencjał w zakresie oszczędzania energii w nowych państwach członkowskich z kapitałem i potencjałem technologicznym bardziej rozwiniętych państw członkowskich;
92. podkreśla konieczność poprawy rozwoju rynków usług energetycznych; zwraca się do Komisji, aby dokonując przeglądu dyrektywy w sprawie usług energetycznych, rozważyła środki skłaniające do zawierania umów o poprawę efektywności energetycznej w sektorze publicznym i prywatnym; wyraża przekonanie, że przedsiębiorstwa świadczące usługi energetyczne pod wieloma względami mogą najskuteczniej pomóc gospodarstwom domowym, MŚP i sektorowi publicznemu w pokonywaniu bariery wysokich, ponoszonych z góry kosztów inwestycyjnych przy modernizacji istniejących budynków w celu racjonalizacji zużycia energii; proponuje, bo Komisja przeprowadziła badanie w celu oceny najlepszych praktyk w państwach członkowskich oraz wskazania przeszkód i barier dla pełnego wykorzystania potencjału mechanizmu finansowego;
93. przypomina, że dzięki swoim innowacyjnym działaniom przedsiębiorstwa odgrywają kluczową rolę w projektowaniu i wdrażaniu środków na rzecz oszczędności energii; wyraża nadzieję, że fundusze strukturalne zachęcą przedsiębiorstwa do aktywnego udziału w projektach z dziedziny racjonalizacji zużycia energii;
94. ponownie wnosi o rozwinięcie rozdziału poświęconego efektywności energetycznej w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa i systematyczne poruszanie tego tematu w dialogach z krajami trzecimi;
95. dostrzega potencjał i możliwości, które otwierają się przed przedsiębiorstwami europejskimi w związku z rozwojem, produkcją i wprowadzaniem do obrotu energooszczędnych technologii (stosowanych na przykład w silnikach, napędach, oświetleniu, urządzeniach elektrycznych itp.);

Środa, 15 grudnia 2010 r.

96. w związku z tym uważa rozwój i wprowadzanie do obrotu innowacyjnych technologii za podstawę racjonalizacji zużycia energii we wszystkich obszarach zastosowań, a także ograniczenia emisji gazów cieplarnianych i zwiększenia poziomu wykorzystania energii odnawialnej;

97. podkreśla, że wydajność energetyczna musi stanowić priorytet w ramach następnego programu ramowego w dziedzinie badań (8 PR);

98. wzywa Komisję do uznania efektywności energetycznej za jeden z kluczowych priorytetów 8. programu ramowego w dziedzinie badań oraz do przeznaczenia znacznej części środków finansowych na programy szczegółowe dotyczące efektywności energetycznej, takie jak obecny programy „Inteligentna energia”; podkreśla potrzebę zwiększenia środków na badania, rozwój i demonstracje w dziedzinie energetyki, w tym potrzebę znacznego zwiększenia przed 2020 r. przyszłego budżetu Unii w stosunku do obecnego, w szczególności na energię odnawialną, inteligentne sieci i efektywność energetyczną;

99. jest zdania, że należy nadać większą rangę znaczeniu energooszczędności w kontekście międzynarodowych negocjacji w sprawie klimatu; jest przekonany, że ambitna polityka w zakresie energooszczędności może być lepiej realizowana i wpływać w mniejszym stopniu na konkurencyjność, jeżeli jest zharmonizowana na szczeblu międzynarodowym; wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie, aby podczas zbliżających się rozmów w Cancún przekonały międzynarodowych partnerów UE o konieczności koordynacji środków na rzecz racjonalizacji zużycia energii;

100. popiera apel grupy państw G20 z dnia 27 czerwca 2010 r., zawarty w jej oświadczeniu ze szczytu w Toronto, o odchodzenie w perspektywie średnioterminowej od subsydiowania paliw kopalnych oraz podkreśla, że dzięki temu uwolnione zostałyby miliony euro, które można by przeznaczyć na wspieranie środków w zakresie efektywności energetycznej, co lepiej przyczyniłoby się do osiągnięcia przez UE jej strategicznych celów energetycznych, takich jak zrównoważony rozwój, konkurencyjność i bezpieczeństwo dostaw;

101. uważa, że podczas opracowywania strategii politycznych w dziedzinie energetyki należy zawsze uwzględniać wymiar społeczny dialogu na temat energetyki, obejmujący takie aspekty jak prawa człowieka, ubóstwo energetyczne i ochrona konsumentów o niskich dochodach;

102. uznaje, że do tej pory polityczne strategie na rzecz racjonalizacji zużycia energii nie uwzględniały w wystarczającym stopniu czynnika akceptacji społecznej w ograniczaniu zużycia energii; podkreśla, że warunkiem skuteczności środków na rzecz racjonalizacji zużycia energii jest nie tylko odpowiednie postępowanie użytkowników, ale również zwiększenie zaufania konsumentów; nawołuje, aby w przyszłym planie działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii zapewniono dodatkowe środki wspierające, które poskutkują większą akceptacją społeczną; podkreśla istotną rolę, jaką w osiągnięciu konsensusu może odegrać szczebel regionalny i lokalny;

103. podkreśla znaczenie prowadzenia przez Komisję i państwa członkowskie intensywniejszej polityki informacyjnej dotyczącej efektywności energetycznej i kwestii oszczędności energii wśród wszystkich zainteresowanych podmiotów, a ponadto wzywa Komisję i państwa członkowskie do poprawy i dalszego ułatwiania takiego dostępu do informacji dotyczących efektywności energetycznej i kwestii oszczędności energii;

*

* *

104. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Prawa człowieka na świecie w roku 2009 i polityka UE w tej dziedzinie

P7_TA(2010)0489

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka na świecie za rok 2009 oraz polityki UE w tym zakresie (2010/2202(INI))

(2012/C 169 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając jedenaste sprawozdanie Unii Europejskiej na temat praw człowieka i demokracji na świecie, dotyczące okresu od lipca 2008 r. do grudnia 2009 r.,
- uwzględniając art. 6 i 21 traktatu lizbońskiego,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka oraz wszelkie istotne międzynarodowe akty dotyczące praw człowieka,
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając wszystkie konwencje praw człowieka ONZ oraz fakultatywne protokoły do nich ⁽¹⁾,
- uwzględniając regionalne instrumenty dotyczące praw człowieka, a szczególnie Afrykańską kartę praw człowieka i ludów, protokół fakultatywny w sprawie praw kobiet w Afryce, Amerykańską konwencję praw człowieka, Arabską kartę praw człowieka oraz Międzyrządową Komisję ds. Praw Człowieka ASEAN,
- uwzględniając wejście w życie w dniu 1 lipca 2002 r. Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) oraz rezolucje Parlamentu dotyczące MTK ⁽²⁾,
- uwzględniając wspólne stanowisko Rady 2003/444/WPZiB z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego oraz nawiązujący do tego wspólnego stanowiska plan działań Rady; przypominając podstawową rolę MTK w zapobieganiu poważnym przestępstwom w ramach jego kompetencji,
- uwzględniając zaangażowanie Unii Europejskiej we wspieranie skutecznego funkcjonowania MTK,
- uwzględniając fakt, że obowiązkiem każdego państwa jest wykonywanie jurysdykcji karnej w stosunku do osób odpowiedzialnych za zbrodnie międzynarodowe,
- uwzględniając Europejską konwencję praw człowieka i podstawowych wolności oraz trwające negocjacje dotyczące przystąpienia UE do tej konwencji,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,

⁽¹⁾ Konwencja ONZ przeciwko torturom; Konwencja ONZ o prawach dziecka; Konwencja ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet; Konwencja ONZ o prawach osób niepełnosprawnych; Międzynarodowa konwencja w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem.

⁽²⁾ Dz.U. C 379 z 7.12.1998, s. 265; Dz.U. C 262 z 18.9.2001, s. 262; Dz.U. C 293 E z 28.11.2002, s. 88; Dz.U. C 271 E z 12.11.2003, s. 576; Dz.U. C 279 E z 19.11.2009, s. 109; Dz.U. C 15 E z 21.1.2010, s. 33; Dz.U. C 15 E z 21.1.2010, s. 86; Dz.U. C 87 E z 1.4.2010, s. 183; Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 198; Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 60; Dz.U. C 265 E z 30.9.2010, s. 15; Dz.U. C 286 E z 22.10.2010, s. 25.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

- uwzględniając Umowę o partnerstwie AKP-UE ze zmianami ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie ⁽²⁾ (europejski instrument na rzecz demokracji i praw człowieka, EIDHR),
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie praw człowieka na świecie,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 stycznia 2009 r. ⁽³⁾ dotyczącą rozwoju Rady Praw Człowieka ONZ, w tym roli UE, oraz swoją rezolucję z dnia 25 lutego 2010 r. ⁽⁴⁾ w sprawie trzynastej sesji Rady Praw Człowieka Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 1 lutego 2007 r. ⁽⁵⁾ oraz z dnia 26 kwietnia 2007 r. ⁽⁶⁾ w sprawie inicjatywy na rzecz powszechnego moratorium na wykonywanie kary śmierci, a także rezolucję Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 62/149 z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie moratorium na wykonywanie kary śmierci, jak również swoją rezolucję z dnia 7 października 2010 r. w sprawie Światowego Dnia przeciwko Karze Śmierci,
- uwzględniając protokół nr 13 do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, dotyczący zniesienia kary śmierci we wszystkich okolicznościach,
- uwzględniając deklarację Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie obrońców praw człowieka, działalność specjalnych przedstawicieli Sekretarza Generalnego ONZ ds. sytuacji obrońców praw człowieka, wytyczne UE dotyczące obrońców praw człowieka, a także rezolucję Parlamentu z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie obrońców praw człowieka ⁽⁷⁾,
- uwzględniając deklarację Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie likwidacji wszelkich form nietolerancji i dyskryminacji religijnej i wyznaniowej,
- uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego ⁽⁸⁾, w sprawie kary śmierci, tortur i innych form okrutnego, niehumanitarnego i poniżającego traktowania, w sprawie obrońców praw człowieka, a także w sprawie dialogów na temat praw człowieka z państwami spoza UE, propagowania i ochrony praw dziecka, przemocy wobec kobiet i dziewcząt oraz walki z wszelkimi formami ich dyskryminacji,
- uwzględniając przygotowany przez Radę Unii Europejskiej zestaw narzędzi służących promowaniu i ochronie wszystkich praw człowieka przysługujących lesbijkom, gejom, biseksualistom i osobom transgenderowym (LGBT) ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 października 2009 r. w sprawie budowania demokracji w stosunkach zewnętrznych UE ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając wszystkie swoje rezolucje przyjęte w trybie pilnym w sprawie przypadków łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 stycznia 2010 r. w sprawie łamania praw człowieka w Chinach, a zwłaszcza w przypadku Liu Xiaobo ⁽¹¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3; Dz.U. C 303 z 14.12.2007, s. 1; Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 27.

⁽²⁾ Dz.U. L 386 z 29.12.2006, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 46E z 24.2.2010, s. 71.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0036.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 250 E z 25.10.2007, s. 91.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 74 E z 20.3.2008, s. 775.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0226.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 327 z 23.12.2005, s. 4.

⁽⁹⁾ Dokument Rady 11179/10.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 265 E z 30.9.2010, s. 3.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 305 E z 11.11.2010, s. 9.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

- uwzględniając art. 48 i art. 119 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0339/2010),
- A. mając na uwadze, że Powszechna deklaracja praw człowieka wciąż stanowi światowy dokument referencyjny, umieszczający wszystkie istoty ludzkie w centrum działań,
- B. mając na uwadze, że 11. roczne sprawozdanie Unii Europejskiej na temat praw człowieka (2008/2009) zawiera ogólny przegląd działań UE w zakresie praw człowieka i demokracji na świecie,
- C. mając na uwadze, że celem niniejszej rezolucji jest analiza, ocena, a w konkretnych przypadkach konstruktywna krytyka działań UE w zakresie praw człowieka i demokracji,
- D. mając na uwadze, że sytuacja wewnętrzna UE w zakresie praw człowieka ma bezpośredni wpływ na jej wiarygodność i zdolność do realizacji skutecznej polityki zewnętrznej w obszarze praw człowieka,
- E. mając na uwadze, że Unia opiera się na takich wartościach jak poszanowanie godności osoby ludzkiej, wolności, demokracji, równości, praworządności, jak również poszanowanie praw człowieka, w tym wolności religii i przekonań oraz praw osób należących do mniejszości,
- F. mając na uwadze, że sprawiedliwość, demokracja i zasada państwa prawa stanowią filary trwałego pokoju, gwarantując podstawowe wolności i prawa człowieka, a także mając na uwadze, że trwały pokój nie może zostać osiągnięty poprzez chronienie osób odpowiedzialnych za systematyczne naruszanie praw człowieka i łamanie międzynarodowego prawa karnego,
- G. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony rozszerzył uprawnienia UE w zakresie polityki zagranicznej w sposób, który wzmocni jej wartości i cele; mając na uwadze, że główne innowacje związane z polityką zewnętrzną UE, takie jak Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa/wiceprzewodniczący Komisji oraz Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ), powinny dalej konsolidować działania zewnętrzne UE w obszarze praw człowieka, a także zapewnić więcej możliwości, jeżeli chodzi o włączenie kwestii praw człowieka do głównego nurtu wszystkich powiązanych obszarów polityki,
- H. mając na uwadze, że traktat nadaje UE jednolitą osobowość prawną, co pozwoli jej przystąpić do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i umożliwi Europejskiemu Trybunałowi Praw Człowieka w Strasburgu sprawdzenie zgodności aktów UE z tą konwencją,
- I. mając na uwadze, że wraz z wejściem w życie Traktatu z Lizbony Karta praw podstawowych UE stała się prawnie wiążąca, wzmacniając ochronę praw człowieka w Europie,
- J. mając na uwadze, że UE jest zdecydowanym stronnikiem MTK i propaguje powszechność oraz broni integralności statutu rzymskiego w celu ochrony i zwiększania niezależności tego trybunału,
- K. mając na uwadze, że wspólne stanowisko Rady z dnia 16 czerwca 2003 r. oraz plan działań z 2004 r. muszą zostać zaktualizowane w świetle zmian, jakie zaszły w międzynarodowym prawie karnym od 2004 r.; mając na uwadze, że należy zintensyfikować i usprawnić skuteczność pomocy i współpracy ze strony UE z uwagi na wzrost liczby nakazów aresztowania i procesów prowadzonych przed MTK,
- L. mając na uwadze, że działania mające na celu walkę z terroryzmem na świecie zwiększyły potrzebę pogodzenia bezpieczeństwa z poszanowaniem praw człowieka,
- M. mając na uwadze, że światowy kryzys gospodarczy i finansowy wywarł negatywny wpływ na prawa gospodarcze, społeczne i kulturalne; mając na uwadze, że najbardziej ucierpiały prawa ludzi najuboższych; mając na uwadze, że ze względu na wzrost i zmienność cen oraz spekulacje towarami milionom ludzi w wielu krajach Afryki, Azji i Ameryki Południowej trudno jest zaspokoić podstawowe potrzeby; mając na uwadze, że życie milionów ludzi charakteryzuje brak bezpieczeństwa i godności, a w niektórych krajach protesty spotkały się z represjami i przemocą,

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

- N. mając na uwadze, że należy zwracać taką samą uwagę na prawa gospodarcze, społeczne i kulturalne jak na prawa cywilne i polityczne oraz że wszystkie te prawa należy traktować jako równie istotne; mając na uwadze, że należy przestrzegać klauzul dotyczących praw człowieka, zamieszczanych w umowach zawieranych przez UE i państwa spoza UE, oraz wdrażać te klauzule,
- O. mając na uwadze, że zmiany klimatu mają długotrwały wpływ na prawa człowieka; mając na uwadze, że w zarówno w rozwijającym się świecie, jak i na Dalekiej Północy, negatywne skutki mogą szczególnie dotyczyć grup narażonych na zagrożenia, takich jak ludność tubylcza, lecz mogą również wykaczać daleko poza te grupy,
- P. mając na uwadze, że walka z bezkarnością ma podstawowe znaczenie, ponieważ ma ona na celu zapobieganie najpoważniejszym zbrodniom oraz karanie ich oraz karanie osób, które się ich dopuściły; mając na uwadze, że bezkarność jest zagadnieniem przekrojowym dotyczącym wielu kwestii związanych z prawami człowieka, takich jak m.in. tortury, kara śmierci, przemoc wobec kobiet, prześladowanie obrońców praw człowieka oraz walka z terroryzmem,
- Q. mając na uwadze, że według ONZ dawny problem dotyczący praw człowieka, jakim jest dekolonizacja, wciąż nie został rozwiązany w całym bezpośrednim sąsiedztwie UE, szczególnie w przypadku Sahary Zachodniej,
- R. uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie sytuacji w Saharze Zachodniej ⁽¹⁾,
- S. mając na uwadze nadrzędne znaczenie wdrożenia i egzekwowania podstawowych zasad określonych w europejskiej konwencji praw człowieka dla funkcjonowania europejskich instytucji,
- T. mając na uwadze, że na świecie pojawiają się nowe formy łamania praw człowieka, szczególnie w obszarze nowych technologii informacyjnych, np. niewłaściwe wykorzystywanie Internetu i cenzura Internetu, a także naruszanie prywatności poprzez wykorzystanie danych osobowych,
- U. mając na uwadze, że wolność religii i przekonań jest coraz bardziej zagrożona, szczególnie przez autorytarne rządy nękające mniejszości religijne lub przez rządy niezapobiegające atakom, prześladowaniu lub innym szkodliwym czynom przeciwko określonym jednostkom lub grupom religijnym,
- V. mając na uwadze, że prawa człowieka są naruszane w państwach, które uznały jurysdykcję wywodzącą się z międzynarodowych instrumentów na rzecz praw człowieka, a także w tych, które zlekceważyły te historycznie nabyte prawa,
1. stale podkreśla ogromną determinację Parlamentu Europejskiego i przypomina, że od dawna działa na rzecz obrony praw człowieka i demokracji na świecie poprzez rozwijanie silnej i skutecznej polityki UE w obszarze praw człowieka, która gwarantuje większą spójność i konsekwencję we wszystkich obszarach polityki, a także poprzez stosunki dwustronne z krajami spoza UE oraz aktywne uczestnictwo w forach międzynarodowych, jak również poprzez wspieranie międzynarodowych i lokalnych organizacji społeczeństwa obywatelskiego;
 2. jest zdania, że wejście w życie traktatu lizbońskiego stanowi historyczną okazję do usunięcia luk pozostających w unijnej polityce dotyczącej praw człowieka i demokracji; wzywa w związku z tym do zachowania przez ESDZ pełnej zgodności z założeniem i duchem traktatu lizbońskiego, którego celem jest dopilnowanie, aby poszanowanie praw człowieka i ich wspieranie stanowiło podstawę różnych obszarów polityki zewnętrznej Unii, jak określono w art. 2, 3 i 21 TUE;
 3. podkreśla, że na mocy tytułu V rozdziału 1 traktatu UE działania na arenie międzynarodowej mają być oparte ą na zasadach demokracji, państwa prawa, a także powszechności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności; podkreśla, że zasady te stanowią wspólną podstawę stosunków z krajami spoza UE;
 4. jest w związku z tym zdania, że decyzja dotycząca tego, gdzie w strukturze ESDZ umieścić prawa człowieka, ma ogromne znaczenie; dlatego też wnioskuje o stworzenie dyrekcji ds. praw człowieka i demokracji, której zadaniem byłoby opracowanie solidnej strategii UE dotyczącej praw człowieka i demokracji oraz zapewnienie ogólnej koordynacji w ramach wszystkich forów wielostronnych; jest głęboko przekonany – podkreślając jednocześnie potrzebę uwzględnienia tego, że kompetencje w zakresie praw człowieka i demokracji muszą zostać uznane za najważniejszy obowiązek wszystkich oddziałów geograficznych lub politycznych w ramach ESDZ – że podejście to przeciwdziała odizolowaniu praw człowieka i stanowi jedyny sposób na zagwarantowanie pełnej zgodności z postanowieniami traktatu lizbońskiego;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0443.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

5. uznaje zobowiązanie wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej do budowania aktywnej roli UE na arenie światowej w celu poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka i demokracji na świecie; apeluje w związku z tym do wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej o podjęcie niezbędnych działań na rzecz stworzenia grupy roboczej ds. praw człowieka z siedzibą w Brukseli w celu skutecznego włączenia tego zagadnienia w główny nurt polityki oraz zagwarantowania dokonania w odpowiednim czasie wkładu w inne obszary instytucji i polityki UE; wzywa w tym samym duchu wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do rozważenia znaczenia obowiązkowego szkolenia z zakresu praw człowieka dla personelu UE, w tym dla szefów delegacji i dyrektorów ESDZ;
6. wzywa do stworzenia stanowiska specjalnego przedstawiciela ds. praw człowieka; podkreśla, że wyznaczenie specjalnych przedstawicieli UE ds. praw człowieka, a szczególnie ds. obrońców praw człowieka, w odniesieniu do międzynarodowego prawa humanitarne i międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości, jak i w odniesieniu do praw kobiet i praw dzieci, umożliwiłoby osiągnięcie większej spójności i widoczności zewnętrznych działań UE w tym obszarze; podkreśla, że ci specjaliści przedstawiciele UE powinni być ekspertami, posiadającymi potwierdzoną specjalistyczną wiedzę na temat praw człowieka;
7. jest zdania, że istnieje pilna potrzeba stworzenia bardziej spójnych ram, aby zwiększyć skuteczność wsparcia UE na rzecz budowania demokracji na całym świecie; jest zdania, że w konsekwentnej polityce zagranicznej UE absolutnym priorytetem musi być propagowanie demokracji i praw człowieka, zważywszy, że podstawą dla przestrzegania praw człowieka są demokratyczne społeczeństwo, praworządność i gwarancje podstawowych wolności, które należy uwzględniać we wszystkich umowach o współpracy i partnerstwie strategicznym, zawieranych między UE a państwami spoza UE; uważa, że nowa struktura instytucjonalna UE, a szczególnie ESDZ, daje szansę na zwiększenie spójności i skuteczności UE w tym obszarze;
8. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do dotrzymania swoich zobowiązań dotyczących włączenia kwestii praw człowieka w główny nurt działań zewnętrznych UE, aby kwestia ta była odzwierciedlona w strukturze ESDZ oraz w zasobach udostępnianych w ramach tej służby, dzięki czemu nowa służba będzie w stanie dopilnować, aby kwestie związane z prawami człowieka były uwzględniane we wszystkich obszarach działań zewnętrznych, w tym we WPBiO, polityce na rzecz rozwoju i polityce handlowej;
9. jest zdania, że należy rozwijać koncepcję specjalnych przedstawicieli UE, a nie stopniowo ją wycofywać, szczególnie w celu objęcia krajów i regionów, w których UE nie prowadzi misji dyplomatycznych; uważa za niezwykle istotne, aby – z uwagi na znaczenie kwestii praw człowieka w sytuacjach konfliktu i po jego zakończeniu – kompetencje wszystkich specjalnych przedstawicieli UE obejmowały prawa cywilne i polityczne, prawa gospodarcze, społeczne i kulturalne, prawa kobiet i dzieci, międzynarodowe prawo humanitarne i międzynarodowy wymiar sprawiedliwości, a w szczególności wspieranie praw człowieka, demokracji i praworządności oraz zapewnienie ich przestrzegania; podkreśla, że specjaliści przedstawiciele UE stanowią punkty koordynacji wewnętrznych wytycznych, specjalistycznej wiedzy i porad, oraz że są naturalnymi rozmówcami dla państw trzecich i innych podmiotów spoza UE; z zadowoleniem przyjmuje mianowanie w każdym przedstawicielstwie UE przynajmniej jednej osoby wyznaczonej do kontaktów, zajmującej się koordynacją polityki dotyczącej praw człowieka, włączaniem jej w główny nurt polityki oraz jej monitorowaniem;
10. z zadowoleniem przyjmuje gotowość wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej do przeprowadzenia gruntownego przeglądu skuteczności wszystkich instrumentów UE w tym obszarze, od dialogów na temat praw człowieka do wytycznych UE, od europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (EIDHR) do dwustronnej pomocy UE i działań na forach międzynarodowych, a także z zadowoleniem przyjmuje jej gotowość do uruchomienia procesu konsultacji na temat opracowania strategii krajowych w zakresie praw człowieka, obejmujących wszystkie prawa człowieka skodyfikowane w paktach międzynarodowych i konwencjach ONZ, która będzie również obejmować prawa gospodarcze, społeczne i kulturalne; podkreśla determinację do zagwarantowania pełnego udziału PE w tych konsultacjach, a także znaczenie jego pełnego udziału; podkreśla konieczność udziału w konsultacjach organizacji społeczeństwa obywatelskiego;
11. podziela pogląd, że takie krajowe strategie z zakresu praw człowieka, o stworzenie których wielokrotnie zwracał się Parlament, są w stanie znacznie zwiększyć spójność i skuteczność działań zewnętrznych UE, jeśli strategia krajowa stanie się dokumentem referencyjnym, ustanawiającym dla poszczególnych państw priorytety i cele, które należałoby włączyć we wszystkie odnośne zewnętrzne strategie polityczne i instrumenty UE;
12. w kontekście tego przeglądu nalega w szczególności na konieczność przeprowadzenia kompleksowej oceny aspektów praw człowieka w europejskiej polityce sąsiedztwa (EPS), która powinna przede wszystkim zapewniać spójność i skuteczność istniejących mechanizmów, takich jak plany działania, sprawozdania okresowe, dialogi z zakresu praw człowieka oraz proces podejmowania decyzji dotyczących rozszerzania stosunków z państwami spoza UE;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

13. uważa zmienioną umowę ramową dotyczącą stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją za przełom w stosunkach Parlamentu z Komisją, ale wyraża ubolewanie, że Rada nie jest stroną tej umowy; podkreśla konieczność zwiększenia przejrzystości i nieograniczonego dostępu do dokumentów między wszystkimi instytucjami UE, aby rozwinąć skuteczniejszą współpracę i spójność międzyinstytucjonalną;

14. przypomina, że stworzenie spójnej polityki zagranicznej UE ma podstawowe znaczenie dla tego, aby Unia odgrywała znaczącą i konstruktywną rolę we wspieraniu praw człowieka na całym świecie; wzywa państwa członkowskie do wykazywania niezachwianego zaangażowania i woli politycznej podczas realizacji tych celów;

15. podkreśla, że należy bardziej priorytetowo potraktować kwestię zwiększenia zdolności UE do szybkiego reagowania na przypadki łamania praw człowieka przez kraje spoza UE, szczególnie jeśli chodzi o udzielenie przez UE wsparcia obrońcom praw człowieka znajdującym się w niebezpieczeństwie, a także na przypadki łamania praw człowieka przez przedsiębiorstwa z siedzibą w UE w krajach spoza UE, poprzez opracowanie strategicznych programów działań;

16. uznaje, że organizacje pozarządowe mają podstawowe znaczenie dla rozwoju i pomyślności demokratycznych społeczeństw, propagowania wzajemnego porozumienia i tolerancji, a także przedstawiania i utrzymywania wykonalnych priorytetów politycznych oraz wspólnego sprostania wyzwaniom stojącym przed demokratycznym rozwojem;

Roczne sprawozdanie UE na temat praw człowieka na świecie

17. podkreśla znaczenie rocznego sprawozdania UE na temat praw człowieka dla analizy i oceny polityki UE w zakresie praw człowieka, zwłaszcza w kontekście dążenia do większego wyeksponowania kwestii praw człowieka w ogóle; podkreśla prawo Parlamentu Europejskiego do kontrolowania działań podejmowanych w obszarze praw człowieka przez Komisję i Radę; wzywa do pełnego zaangażowania Parlamentu Europejskiego w opracowywanie rozdziałów przyszłych sprawozdań rocznych dotyczących działań podejmowanych przez Parlament w związku z prawami człowieka, kontynuując praktykę kilku minionych prezydencji;

18. z zadowoleniem przyjmuje przedstawienie Parlamentowi przez wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą rocznego sprawozdania UE oraz nowy okres sprawozdawczy oparty o rok kalendarzowy, który umożliwi Parlamentowi poświęcenie grudniowej sesji plenarnej zagadnieniu praw człowieka poprzez przyznanie corocznej Nagrody im. Sacharowa za wolność myśli oraz dyskusję nad rocznym sprawozdaniem PE na temat praw człowieka na świecie oraz polityki UE w tym zakresie;

19. wzywa Parlament Europejski, Radę i Komisję do zwiększenia wysiłków mających na celu rozpowszechnianie rocznych sprawozdań UE na temat praw człowieka i demokracji oraz do zadbania o to, aby sprawozdania te dotarły do jak najszerszej grupy odbiorców, szczególnie do osób zaangażowanych w propagowanie praw człowieka i demokracji na całym świecie; wzywa ponadto do przeprowadzenia publicznych kampanii informacyjnych, mających na celu uwypuklenie roli UE w tym obszarze; przyznaje, że w obecnym sprawozdaniu nastąpiła poprawa, jeżeli chodzi o jaśniejsze przedstawienie informacji;

20. ponawia swój apel o zapewnienie większej ilości informacji oraz przekazywanie dokładniejszych informacji przez Radę, Komisję i delegacje UE oraz ambasady w terenie na potrzeby oceny strategii politycznych oraz o określenie i zaproponowanie konkretnych wytycznych w celu poprawy ogólnego podejścia, ograniczenia do minimum wszelkich sprzeczności oraz dostosowania priorytetów politycznych na podstawie sytuacji w poszczególnych krajach z myślą o przyjęciu strategii w zakresie praw człowieka w podziale na kraje zgodnie z definicją zawartą w programie ESDZ; uważa, że kwestia przejrzystości musi być wysuwana przez UE na pierwszy plan w ramach jej działań, a dostęp do programów i dokumentów, w ramach których omawia się z państwami spoza UE kwestię praw człowieka, powinien zostać zwiększony;

21. ponawia swoje wezwanie do regularnej oceny stosowania i efektów strategii politycznych Unii Europejskiej oraz jej instrumentów, inicjatyw i dialogów w zakresie praw człowieka w państwach spoza UE, a także do pełnego dzielenia się wynikami z Parlamentem; wzywa Radę i Komisję do opracowania odrębnych, wymiernych wskaźników i poziomów odniesienia, pozwalających zmierzyć skuteczność tych strategii politycznych;

Działania UE w obszarze praw człowieka na forach międzynarodowych

22. podkreśla przyszłe przystąpienie UE do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, traktując je jako możliwość wykazania, że UE jest zaangażowana na rzecz obrony praw człowieka w UE oraz poza jej granicami; wzywa państwa członkowskie UE do poparcia tego działania i zaangażowania obywateli UE;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

23. apeluje do Komisji i Rady o powszechne promowanie w Unii i poza nią europejskiej konwencji praw człowieka w celu m.in. edukowania opinii publicznej na temat istnienia jurysdykcji Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, która może zostać wykorzystana w celu zajęcia się naruszeniami i uzyskania zadośćuczynienia za naruszenia, jakim podlegali obywatele danego państwa członkowskiego Rady Europy lub jakim podlegało dane państwo członkowskie;
24. apeluje do wysokiej przedstawiciel o dopilnowanie, aby działania ESDZ były odpowiednio zintegrowane i skoordynowane z innymi organami międzynarodowymi, organizacjami regionalnymi oraz ich działaniami na rzecz promowania praw człowieka; wzywa wysoką przedstawiciel do dopilnowania, aby zalecenia, obawy i priorytety przedstawione w ramach systemu ONZ, Rady Europy, OBWE i innych instytucji międzynarodowych, a także przez te instytucje, były w pełni i systematycznie włączane w wszystkie obszary polityki UE, w szczególności w obszar praw człowieka;
25. zauważa z ubolewaniem powolny proces rozpatrywania spraw przez Europejski Trybunał Praw Człowieka, który trwa aż siedem lat; zauważa, że obecnie w trybunale na rozpatrzenie oczekuje mniej więcej 100 000 spraw; podkreśla, że trybunał musi być wzorcową instytucją pod względem ochrony prawa do sprawiedliwości i sprawiedliwego procesu; apeluje do instytucji UE i państw członkowskich UE o podjęcie wszelkich wysiłków mających na celu udzielenie trybunałowi wsparcia; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Rosja – która jest ostatnim z 47 państw uczestniczących w Radzie Europy, które odmawiało ratyfikacji protokołu nr 14 – ratyfikowała protokół nr 14 do europejskiej konwencji praw człowieka dotyczącego skuteczności trybunału, który przewiduje uproszczenie procedur trybunału oraz ma na celu ułatwienie rozpatrzenia zaległych spraw i który może wejść w życie jedynie wtedy, gdy zostanie ratyfikowany przez wszystkich członków Rady Europy;
26. wzywa do ściślejszej współpracy między Radą Europy i Unią Europejską w dziedzinie propagowania i zapewniania poszanowania praw człowieka, w tym praw gospodarczych i społecznych i praw osób należących do mniejszości, propagowania praw lesbijek, gejów, biseksualistów i osób transgenderowych oraz wspierania obrońców praw tych osób, a także w celu zadbania o to, aby ofiary dyskryminacji były świadome istnienia skutecznych prawnych środków walki z dyskryminacją przed organami krajowymi i miały dostęp do tych środków, oraz w celu ochrony języków regionalnych i mniejszościowych, przy wykorzystaniu narzędzi prawnych dotyczących niedyskryminacji i istniejących organizacji zajmujących się prawami społecznymi do propagowania różnorodności i tolerancji;
27. wzywa państwa członkowskie UE do podpisania i ratyfikacji wszystkich głównych konwencji ONZ i Rady Europy dotyczących praw człowieka oraz protokołów fakultatywnych do nich, a w szczególności Międzynarodowej konwencji o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin z 1990 r., Międzynarodowej konwencji w sprawie ochrony wszystkich osób przed wymuszonym zaginięciem, Deklaracji praw ludów tubylczych ONZ z dnia 13 września 2007 r., deklaracji MOP o fundamentalnych zasadach i prawach w pracy z 1998 r., konwencji ramowej Rady Europy na rzecz ochrony mniejszości narodowych, Europejskiej karty języków regionalnych lub mniejszościowych, protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, protokołów fakultatywnych do Konwencji o prawach dziecka oraz konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych; podkreśla, że protokół fakultatywny do tej konwencji powinien być postrzegany jako jej nieodłączna część oraz wzywa do równoczesnego przystąpienia do konwencji i protokołu⁽¹⁾;
28. podkreśla, że definicje praw człowieka przyjęte przez społeczność międzynarodową od czasu zakończenia drugiej wojny światowej okazały się wystarczająco elastyczne, aby uwzględnić w nich zmiany związane z postępem ludzkości, podkreśla jednak konieczność dokonania kodyfikacji nowych praw w celu przeciwdziałania nowym zagrożeniom dla wolności, takim jak zagrożenia związane z wolnością nauki, sumienia i wiedzy, tożsamości płci lub orientacji seksualnej oraz wszystkimi prawami związanymi ze światem cyfrowym, poczynając od powszechnego dostępu do Internetu;
29. podkreśla znaczenie wzmocnienia racjonalizacji i, jeśli to możliwe, koordynacji międzynarodowych organów posiadających jurysdykcję w zakresie praw człowieka oraz ich procedur w celu ciągłego zapewnienia bardziej skutecznego propagowania i obrony praw podstawowych, określonych w odnośnych instrumentach międzynarodowych;
30. podkreśla konieczność zwrócenia większej uwagi na różne mechanizmy monitorowania wykorzystywane przez Radę Europy i ONZ oraz bliższej współpracy z ich różnymi organami traktatowymi w celu lepszego wykorzystania ich wniosków i ich specjalistycznej wiedzy w tym obszarze;

(1) Według stanu na grudzień 2009 r. Austria, Belgia, Hiszpania, Niemcy, Portugalia, Słowenia, Szwecja, Węgry, Wielka Brytania i Włochy ratyfikowały zarówno konwencję, jak i protokół fakultatywny; wszystkie państwa członkowskie podpisały konwencję, ale 15 państw członkowskich jeszcze jej nie ratyfikowało (Bułgaria, Cypr, Estonia, Finlandia, Francja, Grecja, Holandia, Irlandia, Litwa, Luksemburg, Łotwa, Malta, Polska, Rumunia, Słowacja); 19 państw członkowskich podpisało również protokół, ale 10 jeszcze go nie ratyfikowało (Bułgaria, Cypr, Czechy, Finlandia, Francja, Litwa, Luksemburg, Malta, Rumunia, Słowacja).

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

31. z zadowoleniem przyjmuje starania UE na posiedzeniu Trzeciego Komitetu Zgromadzenia Ogólnego ONZ (kwestie społeczne, humanitarne i kulturalne) w odniesieniu do szeregu rezolucji, w szczególności do apelu o moratorium na wykonywanie kary śmierci, który uzyskał poparcie większej liczby krajów, praw dziecka, nietolerancji religijnej oraz sytuacji w zakresie praw człowieka w Birmie/Związku Myanmar i Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej (KRLD);

32. z zadowoleniem przyjmuje otwarcie w październiku 2009 r. pierwszego europejskiego Biura Regionalnego Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka w Brukseli; sugeruje nawiązanie skutecznej współpracy z Wysokim Komisarzem w celu bardziej skutecznego wspierania i kontrolowania procesu formułowania i wdrażania norm i strategii politycznych z zakresu praw człowieka w UE i w pozostałej części Europy;

33. wzywa Radę i Komisję do stworzenia strategii dotyczącej krajów, które odmawiają pełnej współpracy z mechanizmami ONZ i nie zezwalają na dostęp niezależnym ekspertom ONZ i specjalnym sprawozdawcom, aby zezwoliły im na pełny dostęp do swoich terytoriów i powstrzymały się od utrudniania ich pracy;

34. wyraża ubolewanie z powodu osłabienia polityki i postępowania UE względem birmańskiej junty i podkreśla, że obecna postawa nie pomaga zapobiegać tragicznej sytuacji politycznej, społecznej i humanitarnej, w której zmuszeni są żyć Birmańczycy od początku rządów wojskowych, a może dać podstawę do posądzenia UE o prowadzenie pewnego rodzaju polityki ustępstw wobec dyktatury;

35. z zadowoleniem przyjmuje wspieranie przez Unię Europejską inicjatyw na rzecz dekryminalizacji homoseksualizmu na szczeblu ONZ i na innych międzynarodowych forach; wzywa Unię Europejską do nieprzerwanego udzielania wsparcia inicjatywom potępiającym łamanie praw człowieka w odniesieniu do orientacji seksualnej i tożsamości płciowej na wszystkich międzynarodowych forach we współpracy z państwami wyrażającymi podobne poglądy; podkreśla, że polityka większości państw na świecie, także państw Unii, wobec lesbijek, gejów, osób biseksualnych, transseksualnych i transgenderowych ma charakter dyskryminacyjny i stanowi naruszenie praw człowieka; wzywa w związku z tym państwa członkowskie i Unię do zmiany tej sytuacji i zagwarantowania tym osobom równego dostępu do opieki zdrowotnej i leczenia, w tym leczenia chirurgicznego; wzywa Unię i państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi, np. za pośrednictwem ich polityki przyjmowania, na obywateli państw trzecich, którzy są ofiarami dyskryminacji ze względu na orientację seksualną i płeć;

36. wzywa Komisję i Radę do propagowania oficjalnej prawnej legitymizacji terminu „uchodźca klimatyczny” (oznaczającego osobę zmuszoną do opuszczenia swojego domu i szukania schronienia za granicą z powodu zmiany klimatu), który nie jest jeszcze uznawany w prawie międzynarodowym, ani w żadnym prawnie wiążącym porozumieniu międzynarodowym;

37. wzywa do pogłębionej współpracy między Organizacją Narodów Zjednoczonych, jej Stałym Forum do spraw Ludów Tubylczych oraz Unią Europejską w obszarze ochrony praw ludności tubylczej, ponieważ ludność tubylcza jest jedną z najbardziej narażonych grup na świecie;

Rada Praw Człowieka ONZ (RPC ONZ)

38. podkreśla rolę RPC ONZ w całym systemie ONZ, a także jej możliwości w zakresie tworzenia cennych podstaw dla wielostronnej aktywności Unii Europejskiej w zakresie praw człowieka; zwraca uwagę, że ten nowy organ musi nadal starać się prowadzić działalność zgodnie z najwyższymi standardami i w możliwie najbardziej efektywny sposób, aby uzyskać większą wiarygodność;

39. podkreśla, że aktywny udział organizacji społeczeństwa obywatelskiego jest niezbędny dla skuteczności działań RPC ONZ;

40. z ogromnym zadowoleniem przyjmuje fakt, że obecna administracja USA dąży do większego zaangażowania w prace ONZ, a USA zostały jednym z członków RPC ONZ na okres od 2009 do 2012 r.; przyznaje, że członkostwo USA zwiększa wiarygodność i możliwości RPC ONZ; wzywa UE do zacieśnienia współpracy z USA, szczególnie jeżeli chodzi o wymianę doświadczeń z dialogów na temat praw człowieka;

41. przypomina, że w 2011 r. dojdzie do poważnego przeglądu procedur RPC ONZ i w związku z tym wzywa UE do aktywnych przygotowań i aktywnego uczestnictwa w tym przeglądzie;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

42. podkreśla istotną rolę powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka i wzywa Radę, Komisję i w szczególności nową ESDZ do uważnego śledzenia i monitorowania działań w ramach tego przeglądu, a w kontekście przeglądu RPC ONZ do poprawy skuteczności tego przeglądu oraz przykładania większej wagi do opinii niezależnych ekspertów;
43. zdecydowanie popiera działania UE na rzecz zapobieżenia wszelkiej stronniczości i wszelkim manipulacjom w ramach powszechnych okresowych przeglądów praw człowieka; w tym kontekście zdecydowanie potępia wynik sesji w lutym 2009 r., któremu zaszkodziły utrudnienia proceduralne i próby manipulacji procesem przeglądu;
44. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do składania regularnych wizyt w RPC ONZ oraz do osobistego zadbania o to, aby między RPC ONZ a ESDZ istniały jak najściślejsze powiązania na wszystkich poziomach; zachęca przyszyły dział ESDZ zajmujący się prawami człowieka do nawiązania bliskich kontaktów roboczych z RPC ONZ; wzywa do prowadzenia skoordynowanego dialogu z krajami spoza UE w sprawie stanowisk przyjętych w Radzie Praw Człowieka ONZ nie tylko w Genewie i podczas szczególnych dialogów dotyczących praw człowieka, ale też w ramach wszystkich dwustronnych rozmów na temat współpracy w dziedzinie polityki, handlu i rozwoju prowadzonymi przez UE z tymi państwami;
45. zauważa, że państwa członkowskie UE są w mniejszości w RPC ONZ; apeluje do instytucji UE i do jej państw członkowskich o podjęcie wspólnych działań w celu stworzenia korzystnych sojuszy z państwami i podmiotami niepaństwowymi prowadzącymi walkę o powszechność i niepodzielność praw człowieka;
46. wzywa wysoką przedstawiciel i ministrów spraw zagranicznych UE do przyjęcia wniosków Rady do Spraw Zagranicznych przed każdą sesją Rady Praw Człowieka ONZ i Zgromadzenia Ogólnego ONZ w celu określenia priorytetów i strategii UE;
47. w tym kontekście wzywa Radę, Komisję i ESDZ do zacieśnienia kontaktów z demokratycznymi lub przechodzącymi proces demokratyzacji rządami z innych grup regionalnych należących do RPC ONZ w celu zwiększenia szans na powodzenie inicjatyw służących zapewnieniu przestrzegania zasad zapisanych w Powszechnej deklaracji praw człowieka; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do bardziej skutecznej koordynacji ich działań oraz zwraca się do Komisji o przedstawienie rocznego sprawozdania opisującego praktyki stosowane podczas głosowania w ONZ w sprawach dotyczących praw człowieka oraz analizującego, w jaki sposób wpływa na nie polityka UE i jej państw członkowskich oraz polityka innych bloków; podkreśla, że delegacja UE i państwa członkowskie UE w Genewie powinny nadać większy priorytet współpracy zewnętrznej z państwami spoza UE na wcześniejszym etapie rozmów, a także unikać przywiązywania nadmiernej wagi do rozmów wewnętrznych mających na celu osiągnięcie jedności UE, gdyż grozi to przyjęciem podejścia opartego na „najmniejszym wspólnym mianowniku”;
48. potwierdza ogromne znaczenie specjalnych procedur i mandatów krajowych w ramach RPC ONZ; z zadowoleniem przyjmuje nowo ustanowiony mandat tematyczny w obszarze praw kulturalnych oraz rozszerzenie mandatów tematycznych dotyczących prawa do wyżywienia, wolności wyznania i przekonań oraz uchodźców wewnętrznych; ponadto z zadowoleniem przyjmuje rozszerzenie mandatów krajowych dla Burundi, Haiti, Kambodży, Somalii, Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej (KRLD), Związku Myanmar i Sudanu; ubolewa, że nie rozszerzono mandatów dla Liberii i Demokratycznej Republiki Konga (DRK);
49. z ogromnym zadowoleniem przyjmuje decyzję RPC ONZ z 2008 r. dotyczącą rozszerzenia mandatu specjalnego przedstawiciela Sekretarza Generalnego ONZ ds. biznesu i praw człowieka oraz wnioski Rady przyjęte w grudniu 2009 r. w okresie szwedzkiej prezydencji, w których wyrażono zadowolenie z pracy specjalnego przedstawiciela; wzywa państwa członkowskie UE do kontynuowania działań na rzecz wprowadzenia w życie zaleceń końcowych dotyczących mandatu oraz ramowych wytycznych projektu ONZ „Protect, respect, remedy” (Chronić, szanować, naprawiać), które zostaną zaprezentowane RPC ONZ w 2011 r.;
50. z zadowoleniem przyjmuje specjalne sesje RPC ONZ na temat sytuacji praw człowieka we wschodniej części DRK, na temat wpływu światowego kryzysu gospodarczego i finansowego na powszechne stosowanie praw człowieka i skuteczne korzystanie z nich, na temat sytuacji praw człowieka na Sri Lance oraz na temat sytuacji praw człowieka na okupowanych terytoriach palestyńskich oraz we Wschodniej Jerozolimie; ubolewa, że podczas 12. sesji RPC ONZ w dniu 16 października 2009 r. państwa członkowskie UE nie przedstawiły jednomyślnego stanowiska podczas głosowania nad raportem Goldstone'a: 4 państwa członkowskie oddały głosy przeciw, 2 wstrzymały się od głosowania, a 2 były podczas głosowania nieobecne; wzywa państwa członkowskie i wszystkie właściwe w tym zakresie instytucje UE do ściślejszej koordynacji polityki w ramach RPC i innych organów ONZ; podkreśla, że poszanowanie międzynarodowego prawa praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarne przez wszystkie strony i w każdej sytuacji jest koniecznym warunkiem wstępnym osiągnięcia sprawiedliwego i trwałego pokoju na Bliskim Wschodzie; dlatego wzywa wszystkie strony do zastosowania się do rezolucji Zgromadzenia

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Ogólnego ONZ z 5 listopada 2009 r. i 26 lutego 2010 r. i przeprowadzenia dochodzeń spełniających standardy międzynarodowe; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do zadbania o to, aby sprawcy naruszeń prawa międzynarodowego zostali pociągnięci do odpowiedzialności zgodnie ze zobowiązaniem przyjętym przez UE na mocy konwencji genewskiej oraz zgodnie z priorytetem UE, jakim jest przeciwdziałanie bezkarności;

51. popiera niezależność Biura Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka (OHCHR); ubolewa, że w trakcie 10. sesji zwyczajnej w marcu 2009 r. pomimo sprzeciwu UE przyjęto rezolucję ograniczającą niezależność OHCHR; wzywa instytucje UE do zapewnienia dodatkowego wsparcia finansowego dla całego systemu procedur specjalnych OHCHR, aby upewnić się, że wszyscy dysponujący mandatem obejmującym procedury specjalne posiadają wystarczające zasoby do odpowiedniego wykonywania swoich funkcji;

Współpraca UE z Międzynarodowym Trybunałem Karnym

52. nieustannie podkreśla swoje zdecydowane poparcie dla Międzynarodowego Trybunału Karnego i jego głównego celu, jakim jest zwalczanie bezkarności za ludobójstwo, zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciw ludzkości; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że po ratyfikacji statutu rzymskiego przez Bangladesz, Seszele i Saint Lucię i Mołdawię w marcu, sierpniu i październiku 2010 r. liczba państw będących stronami tego statutu wzrosła do 114; podkreśla, że statut rzymski MTK został ratyfikowany przez wszystkie państwa członkowskie UE jako podstawowy element demokratycznych zasad i wartości Unii, i w związku z tym wzywa państwa członkowskie do pełnego przestrzegania statutu jako części dorobku prawnego UE; podkreśla znaczenie zasady powszechności i wzywa ESDZ, państwa członkowskie UE i Komisję do dalszych aktywnych starań o powszechną ratyfikację statutu rzymskiego i Umowy o przywilejach i immunitetach Międzynarodowego Trybunału Karnego oraz o przyjęcie krajowych przepisów wykonawczych, a także do dokonania przeglądu wspólnego stanowiska Rady 2003/444/WPZiB z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie Międzynarodowego Trybunału Karnego oraz nawiązującego do tego wspólnego stanowiska planu działania z 2004 r.; zwraca się o to, aby starania te zostały rozszerzone na Umowę o przywilejach i immunitetach Międzynarodowego Trybunału Karnego, będącą ważnym instrumentem operacyjnym dla trybunału; wzywa ponadto państwa członkowskie UE do dokonania przeglądu i zaktualizowania wspólnego stanowiska i planu działania dotyczącego MTK w celu wzmocnienia skutecznej pomocy UE dla MTK w świetle obecnych zmian, wyzwań i potrzeb trybunału oraz mając na uwadze, że wciąż wzrasta liczba nakazów aresztowania i postępowań przed MTK, a także do rozpoczęcia rozmów na temat ewentualnego przyjęcia wytycznych UE dotyczących międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości/MTK;

53. gorąco zachęca ESDZ, Komisję i państwa członkowskie UE do wspierania wdrażania decyzji MTK i do współpracy z trybunałem w trakcie negocjacji dotyczących rozszerzenia i procesów akcesyjnych, a także na wszystkich szczytach UE oraz w dialogach z krajami spoza UE, w tym ze Stanami Zjednoczonymi, Chinami, Rosją, Unią Afrykańską i Izraelem; apeluje w szczególności do Rady i Komisji o dopilnowanie, aby sprawiedliwość stanowiła nieodłączny element wszystkich negocjacji pokojowych; wzywa ESDZ do dążenia do systematycznego włączania klauzuli dotyczącej MTK do odnośnych umów zawieranych z państwami spoza UE; wzywa wysoką przedstawiciel do dopilnowania, aby kwestie dotyczące MTK były włączane we wszystkie priorytety UE z zakresu polityki zagranicznej oraz aby w stosownych przypadkach były uwzględniane w mandatach specjalnych przedstawicieli UE, a także do zadbania o to, aby pracownicy ESDZ byli regularnie przeszkalani z zakresu MTK, zarówno w głównej siedzibie, jak i w delegaturach UE; wzywa wysoką przedstawiciel do mianowania specjalnego wysłannika do spraw międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości z mandatem umożliwiającym propagowanie, włączanie w główny nurt polityki oraz reprezentowanie zaangażowania UE w walkę z bezkarnością i w działania MTK we wszystkich strategiach polityki zagranicznej UE;

54. z zadowoleniem przyjmuje wykonanie w przez Belgię dnia 3 lipca 2008 r. nakazu aresztowania Jean'a Pierre'a Bemby, wydanego przez III Izbę Przygotowawczą MTK; zauważa jednak z dużym zaniepokojeniem, że osiem nakazów aresztowania wydanych przez MTK, w tym nakazy aresztowania czterech przywódców Armii Bożego Oporu w Ugandzie, Bosco Ntagandy w DRK, a także Ahmada Haruna, Alego Kushayba i prezydenta Sudanu Omara Hassana Ahmada al-Baszira w Sudanie, nie zostało jeszcze wykonanych; wyraża ubolewanie z powodu tego, że Sudan nadal nie aresztował i nie przekazał MTK podejrzanych osób oraz wciąż odmawia podjęcia tych działań, ignorując swoje obowiązki określone w rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1593 (2005 r.); zauważa, że w dniu 26 maja 2010 r. I Izba Przygotowawcza MTK poinformowała Radę Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych o braku współpracy ze strony Republiki Sudanu w sprawie przeciwko Ahmadowi Harunowi i Alemu Kushaybowi; wyraża głębokie ubolewanie z powodu tego, że dwa państwa będące stronami statutu rzymskiego, Czad i Kenia, niedawno zaprosiły i przyjęły prezydenta Omara al-Baszira na swoim terytorium, pomimo ich obowiązku aresztowania go, wynikającego ze statutu rzymskiego, i nie wykonały odnośnego nakazu aresztowania; wzywa do kontynuowania poszukiwań pozostałych oskarżonych i podkreśla rolę, jaką UE i MTK mogłyby odegrać w zapewnianiu przeprowadzenia dochodzenia w sprawie domniemych zbrodni wojennych w Sri Lance i Demokratycznej Republice Konga;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

55. z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie Stanów Zjednoczonych w działania MTK oraz ich odnowione zobowiązanie wobec MTK, przejawiające się m.in. udziałem w charakterze obserwatora w ósmej sesji Zgromadzenia Państw-Stron w Hadze w listopadzie 2009 r., a także w pierwszej konferencji przeglądowej dotyczącej statutu rzymskiego w styczniu 2010 r.; zauważa z zadowoleniem pierwsze obiecujące oświadczenia dotyczące MTK ze strony administracji Stanów Zjednoczonych oraz obietnice współpracy z trybunałem, wyrażone podczas konferencji przeglądowej; wzywa Stany Zjednoczone do ponownego złożenia podpisu i do większego zaangażowania w prace MTK, zwłaszcza poprzez współpracę w sytuacjach podlegających dochodzeniu lub wstępnej analizie MTK oraz poprzez stworzenie kompleksowej polityki wobec MTK;

56. zachęca, aby podczas następnego posiedzenia Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE omówiono walkę z bezkarnością w ramach międzynarodowej współpracy na rzecz rozwoju i odnośnego dialogu politycznego, do czego wzywa kilka rezolucji oraz art. 11 ust. 6 zmienionej umowy z Kotonu, w celu włączenia walki z bezkarnością w główny nurt polityki oraz wzmocnienia zasady państwa prawa w ramach istniejących programów i działań dotyczących współpracy na rzecz rozwoju; wzywa UE i jej państwa członkowskie do kontynuowania dialogu z Unią Afrykańską w sprawie tych kwestii oraz do wspierania afrykańskich państw-stron w kontynuowaniu przestrzegania przez nie obowiązków wynikających ze statutu rzymskiego; wyraża poparcie dla wniosku trybunału dotyczącego otwarcia biura łącznikowego z Unią Afrykańską w Addis Abebie;

57. zwraca uwagę, że współpraca między państwami-stronami, państwami-sygnatariuszami i trybunałem zgodnie z art. 86 statutu rzymskiego wciąż ma podstawowe znaczenie dla skuteczności i pomyślności działania systemu międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, w szczególności pod względem zdolności w zakresie egzekwowania prawa i prowadzenia przez trybunał skutecznych i niezależnych działań sądowych; pozytywnie ocenia ponadto porozumienie o współpracy i pomocy między MTK a UE i – mając na uwadze to porozumienie – wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie do udzielania trybunałowi wszelkiej niezbędnej pomocy, w tym pomocy w terenie podczas prowadzonych przez niego spraw, w szczególności w związku z egzekwowaniem niewykonanych nakazów aresztowania; apeluje do wszystkich państw członkowskich UE o uchwalenie ustawodawstwa krajowego dotyczącego współpracy, zgodnie z częścią IX statutu rzymskiego, jeśli jeszcze tego nie uczyniły, oraz o zawieranie z trybunałem porozumień ad hoc w celu egzekwowania wyroków trybunału oraz ochrony i przenoszenia ofiar i świadków; wzywa państwa członkowskie UE do umieszczania kwestii współpracy jako stałego punktu w porządku dziennym Zgromadzenia Państw-Stron statutu rzymskiego w celu zapewnienia wymiany najlepszych praktyk oraz omawiania przypadków braku współpracy i podejmowania odpowiednich działań przez Zgromadzenie Państw-Stron;

58. podkreśla konieczność ogólnego wzmocnienia międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych i w tym względzie zauważa z zaniepokojeniem, że Ratko Mladić i Goran Hadžić pozostają na wolności i nie zostali doprowadzeni przed MTK; w tym kontekście wzywa władze serbskie do zapewnienia pełnej współpracy z MTK, która powinna prowadzić do aresztowania i przekazania wszystkich pozostałych oskarżonych, aby umożliwić ratyfikację układu o stabilizacji i stowarzyszeniu; zauważa potrzebę udzielania ciągłego wsparcia, w tym wsparcia finansowego, Nadzwyczajnemu Trybunałowi dla Sierra Leone w celu zakończenia trwających procesów, w tym zakończenia wszelkich procesów odwoławczych; zauważa ponadto postępy w ramach wielostronnej współpracy na rzecz wymiany specjalistycznej wiedzy i pomocy w przypadkach, kiedy identyfikacja, gromadzenie i ochrona informacji ułatwiłyby prowadzenie szeregu międzynarodowych i przejściowych działań wymiaru sprawiedliwości, w szczególności za pośrednictwem mechanizmu szybkiego reagowania w zakresie wymiaru sprawiedliwości, w którym uczestniczy ponad połowa państw członkowskich UE, a także zachęca do ciągłego udzielania zwiększonego wsparcia dla tego mechanizmu;

Wytyczne UE w zakresie praw człowieka

Kara śmierci

59. przypomina o rezolucji wzywającej do wprowadzenia powszechnego moratorium na wykonywanie kary śmierci (rezolucji nr 63/168), przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych w dniu 18 grudnia 2008 r.; podkreśla, że obecnie za tą rezolucją opowiada się 106 krajów, co potwierdza stopniowe jednoczenie się opinii światowej przeciwko karze śmierci;

60. z zadowoleniem przyjmuje decyzje o zniesieniu kary śmierci, podjęte w 2009 r. przez Burundi, Togo oraz amerykański stan Nowy Meksyk; wzywa USA do zniesienia kary śmierci i ubolewa nad faktem, że kara śmierci wciąż jest stosowana w 35 z 50 stanów USA;

61. wzywa Radę i Komisję do zachęcenia krajów, które jeszcze nie podpisały, nie ratyfikowały lub nie wdrożyły drugiego protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych (MPPOiP) lub podobnego instrumentu regionalnego, aby to uczyniły;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

62. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, by produkcja i sprzedaż tiopentalu sodu przez firmy mające siedzibę w UE były dozwolone tylko do celów medycznych oraz by każda licencja na produkcję tego leku nakładała wymogi w zakresie etykietowania umożliwiające wskazanie na opakowaniu, że nie może być on stosowany do wykonywania zastrzyków trucizny, zgodnie z krajowymi i europejskimi prawami zakazującymi wykonywania kary śmierci, stosowania tortur lub uciekania się do wszelkich innych okrutnych i nieludzkich czy poniżających zachowań lub kar;

63. nieustannie podkreśla, że UE sprzeciwia się karze śmierci niezależnie od okoliczności, w tym także egzekucjom pozasądowym; przypomina, że UE jest głównym donatorem na rzecz organizacji społeczeństwa obywatelskiego, które walczą przeciwko karze śmierci; zwraca się do Komisji, aby nadal priorytetowo traktowała walkę z tą okrutną i nieludzką karą i utrzymała tę kwestię jako priorytet tematyczny w ramach europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie oraz instrumentów geograficznych; nie uważa, aby kara dożywotniego pozbawienia wolności bez możliwości zwolnienia warunkowego była akceptowalną alternatywą dla kary śmierci;

64. wzywa kraje, które nadal stosują karę śmierci w formie kamienowania do uchylecia aktów prawnych przewidujących ten nieludzki rodzaj kary; wzywa przywódców irańskich do przyjęcia przepisów jednoznacznie zakazujących stosowania kamienowania jako legalnej kary, bowiem jest ono najbardziej barbarzyńską formą kary śmierci; potępia fakt, że w wielu krajach wciąż wydawane i wykonywane są wyroki śmierci wobec nieletnich przestępców; potępia stosowanie kary śmierci przez władze irańskie, co plasuje Iran na drugim miejscu po Chinach w czołówce krajów, w których odnotowuje się największą liczbę egzekucji; zdecydowanie potępia wzrost liczby egzekucji, jaki nastąpił po pokojowych demonstracjach po wyborach prezydenckich w Iranie w czerwcu 2009 r.; jest zaniepokojony tym, że Chiny nadal wykonują największą liczbę egzekucji na świecie i wzywa Chiny do ujawnienia danych dotyczących egzekucji w tym kraju, ażeby umożliwić przeprowadzenie przejrzystej analizy i debaty związanej z karą śmierci; z zadowoleniem przyjmuje pozytywne działania władz białoruskich, polegające na powołaniu grupy roboczej, której zadaniem jest przygotowanie projektów wniosków dotyczących wprowadzenia moratorium na karę śmierci; jest nadal zaniepokojony ciągłym przeprowadzaniem egzekucji na Białorusi, która jest jedynym krajem w Europie wciąż stosującym karę śmierci, i w której pozostawia się rodziny osób, na których wykonywany jest wyrok śmierci, bez informacji o terminie egzekucji lub miejscu pochowania ciała;

65. zwraca uwagę, że na świecie istnieją 32 jurysdykcje, których prawo zezwala na stosowanie kary śmierci w przypadku przestępstw narkotykowych; zauważa, że Biuro Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przestępczości, Komisja Europejska i poszczególne rządy państw europejskich aktywnie uczestniczą w finansowaniu i/lub udzielaniu pomocy technicznej, prawnej i finansowej w celu skuteczniejszych działań w walce z narkotykami w państwach, które nadal stosują karę śmierci za przestępstwa narkotykowe; jest zaniepokojony, że pomoc taka może prowadzić do większej liczby wyroków śmierci i egzekucji; wzywa Komisję do opracowania wytycznych dotyczących międzynarodowego finansowania krajowych i regionalnych działań w ramach walki z narkotykami w celu zadbania o to, aby programy takie nie prowadziły do łamania praw człowieka, w tym stosowania kary śmierci; podkreśla, że zniesienie kary śmierci za przestępstwa związane z narkotykami powinno być warunkiem wstępnym udzielenia pomocy finansowej i technicznej, wsparcia w celu budowania potencjału oraz innego wsparcia w walce z narkotykami;

66. jest zaniepokojony ciągłym przeprowadzaniem egzekucji na Białorusi, która jest jedynym krajem w Europie wciąż stosującym karę śmierci; wyraża poparcie dla władz w odniesieniu do powołania grupy roboczej, której zadaniem jest przygotowanie projektów wniosków dotyczących wprowadzenia moratorium na karę śmierci;

67. wyraża poważne zaniepokojenie z powodu projektu antyhomoseksualnej ustawy z 2009 r., który obecnie czytany jest w parlamencie Ugandy i który przewiduje karę grzywny i pozbawienia wolności za udzielanie wsparcia lesbijkom, gejom i osobom biseksualnym oraz karę grzywny, pozbawienia wolności i karę śmierci za homoseksualny stosunek płciowy; wzywa parlament Ugandy do odrzucenia tego aktu legislacyjnego oraz każdego innego o podobnym charakterze; potępia kryminalizację homoseksualności na świecie;

Prawa lesbijek, gejów, osób biseksualnych i transgenderowych

68. w świetle licznych przypadków łamania praw człowieka dotyczących lesbijek, gejów, osób biseksualnych i transgenderowych we wszystkich krajach świata w 2009 r., wyraża zadowolenie z powodu przyjęcia przygotowanego przez Grupę Roboczą ds. Praw Człowieka przy Radzie Unii Europejskiej zestawu narzędzi służących promowaniu i ochronie wszystkich praw człowieka przysługujących lesbijkom, gejom, osobom biseksualnym i transgenderowym (LGBT); wzywa delegację UE i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do pełnego wdrożenia wytycznych zawartych w tym zestawie narzędzi;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Przemoc wobec kobiet

69. zauważa, że trzy prezydencje: francuska, czeska i szwedzka (lipiec 2008 - grudzień 2009) nadały priorytet kwestii przemocy wobec kobiet i dziewcząt, i apeluje o spójność zasad i strategii politycznych zarówno w UE, jak i poza nią, w tym w odniesieniu do wspierania zakazu okaleczania narządów płciowych kobiet, które stanowi naruszenie praw człowieka; zwraca uwagę na niedawne przyjęcie nowego zestawu wytycznych w tej sprawie i oczekuje, że Komisja przedstawi Parlamentowi wyniki ich wdrożenia;

70. zwraca uwagę na nową strategię Komisji Europejskiej na rzecz równouprawnienia płci, odnoszącą się w sposób szczególny do kwestii okaleczania żeńskich narządów płciowych; ponownie podkreśla potrzebę spójności w zakresie wewnętrznej i zewnętrznej polityki UE w odniesieniu do tej kwestii; wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie UE do zajęcia się kwestią okaleczania żeńskich narządów płciowych w ramach dialogu politycznego z krajami partnerskimi i zainteresowanymi stronami, których dotyczy ta delikatna kwestia w kontekście krajowym, przy zastosowaniu podejścia partycypacyjnego i zaangażowaniu społeczności, których to zjawisko dotyczy; wzywa Komisję, Radę i państwa członkowskie do uruchomienia wszystkich środków politycznych i instytucjonalnych w celu wspierania inicjatyw zmierzających do możliwie najszybszego przyjęcia rezolucji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych, w której wzywa się do wprowadzenia ogólnowiatowego moratorium na okaleczanie żeńskich narządów płciowych;

71. uważa, że do przemocy wobec kobiet dochodzi również na płaszczyźnie psychologicznej; zauważa, że w kobiety nadal otrzymują niższe wynagrodzenie za pracę w porównaniu do mężczyzn i więcej kobiet zatrudnianych jest na niestabilnych stanowiskach pracy lub w niepełnym wymiarze godzin; dlatego podkreśla, że rola Komisji i państw członkowskich w tej dziedzinie, zarówno w Unii Europejskiej, jak i poza nią, nie może ograniczać się do przeciwdziałania przemocy w wąskim znaczeniu tego słowa, zważywszy na konieczność przeciwdziałania wszelkim formom przemocy względem kobiet – przemocy fizycznej, psychologicznej, społecznej i ekonomicznej – oraz że należy w sposób priorytetowy traktować kształcenie chłopców i dziewcząt oparte na równym traktowaniu płci od najwcześniejszych lat życia oraz zwalczanie stereotypów związanych z płcią;

72. podkreśla znaczenie kompleksowej realizacji rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ 1325, 1820, 888 i 1889, w których nawołuje się do udziału kobiet we wszystkich fazach i na wszystkich szczeblach rozwiązywania konfliktów oraz do ochrony kobiet i dziewcząt przed przemocą seksualną i dyskryminacją; wzywa państwa członkowskie do bezwzględnego przyjęcia krajowego planu działania na rzecz wdrożenia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ 1325, jeśli jeszcze tego nie uczyniły; zdecydowanie potępia wykorzystanie gwałtu jako narzędzia wojny oraz powtarzające się masowe gwałty w DRK; domaga się pełnego ujawnienia powodów niezdolności misji pokojowej MONUSCO do położenia kresu masowemu gwałtom; wzywa unijną wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą, za pośrednictwem EUSEC i EUPOL w DRK, do przeprowadzenia dochodzenia i przedstawienia sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu w sprawie wszystkich kongijskich i międzynarodowych przedsiębiorstw lub podmiotów działających w przemyśle wydobywczym w DRK, które opłacają grupy zbrojne i personel ochrony zaangażowany w masowe gwałty i inne zbrodnie systematycznie popełniane przeciwko ludności cywilnej;

73. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do zwiększenia liczby pracowników zajmujących się kwestiami płci w ramach działań zewnętrznych oraz do stworzenia w tym celu specjalnych struktur; zauważa postępy w WPBiO, jeżeli chodzi o misje i szkolenia pracowników;

74. wyraża ogromne zaniepokojenie głęboko zakorzenioną w kilku krajach dyskryminacją ze względu na płeć i przemocą domową, a także wskazuje, iż kobiety mieszkające na obszarach wiejskich tworzą szczególnie podatną grupę społeczną; jest również wyraźnie zaniepokojony przypadkami przemocy seksualnej i wysokim odsetkiem gwałtów na kobietach i dziewczętach w Republice Południowej Afryki, częstą nieudolnością dochodzeń utrudnianych wskutek nierównego traktowania płci, licznymi przeszkodami utrudniającymi ofiarom uzyskanie dostępu do opieki zdrowotnej oraz opóźnieniami w zapewnianiu leczenia; zdecydowanie potępia przemoc wobec kobiet i dziewcząt będącą chronicznym problemem w Gwatemali i Meksyku;

75. jest głęboko zaniepokojony sytuacją kobiet i dziewcząt w Iranie, DRK i Afganistanie; potępia brutalne przypadki łamania praw kobiet w DRK, wzywa społeczność międzynarodową do istotnego zwiększenia środków finansowych umożliwiających podejmowanie działań na rzecz ochrony kobiet przed gwałtem, a także podkreśla, jak pilne jest zwrócenie szczególnej uwagi przez społeczność międzynarodową na sytuację kobiet i dziewcząt w DRK; potępia przyjętą w marcu 2009 r. ustawę o szyickim kodeksie rodzinnym, która zdecydowanie narusza prawa kobiet afgańskich i jest sprzeczna z afgańską konstytucją i międzynarodowymi normami w zakresie praw człowieka; z zadowoleniem przyjmuje zmiany w ustawie dotyczącej osobistych spraw osób postępujących zgodnie z szyicką praktyką sądową, pozostaje jednak głęboko zaniepokojony niektórymi artykułami tej ustawy, które stoją w sprzeczności ze zobowiązaniami Afganistanu wynikającymi z Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet oraz Konwencji o prawach dziecka; wzywa władze afgańskie do niezwłocznego podjęcia działań w celu poprawy sytuacji w zakresie praw kobiet w Afganistanie;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

76. nalega, by kwestia praw kobiet była wyraźnie poruszana we wszystkich rozmowach na temat praw człowieka, a w szczególności zwalczanie i eliminowanie wszelkich form dyskryminacji i przemocy wobec kobiet i dziewcząt, obejmujących przede wszystkim aborcję podyktowaną płcią dziecka, wszelkie formy szkodliwych praktyk tradycyjnych lub zwyczajowych, na przykład okaleczanie żeńskich narządów płciowych oraz przedwczesne lub przymusowe małżeństwa, wszelkie formy handlu ludźmi, przemoc domową, kobietobójstwo, wykorzystywanie w pracy i wyzysk ekonomiczny, a także nalega, by nie akceptować powoływania się przez państwa na jakikolwiek zwyczaj, tradycję lub względy religijne w celu unikania ciężącego na nich obowiązku eliminowania takich przejawów brutalności; podkreśla, że starania podejmowane w celu wyeliminowania wszelkich form okaleczania żeńskich narządów płciowych powinny zostać wzmożone zarówno na szczeblu społecznym, jak i na szczeblu kształtowania polityki, ażeby uwidocznić fakt, że takie okaleczanie jest również przykładem braku równouprawnienia płci i naruszenia praw człowieka do integralności fizycznej; zwraca uwagę na sytuację imigrujących młodych kobiet, które przez wzgląd na zasady niektórych społeczności, religię lub honor rodziny, muszą znosić złe traktowanie, są ofiarami morderstw w imię honoru lub okaleczania narządów płciowych oraz są pozbawione wolności;

77. przypomina o milenijnych celach rozwoju i podkreśla, że dostęp do edukacji i opieki zdrowotnej należy do podstawowych praw człowieka; jest zdania, że programy w obszarze zdrowia, w tym zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, promowania równości płci, umożliwienia kobietom korzystania z pełni ich praw, a także praw dziecka powinny być wiodącymi programami w polityce rozwoju i praw człowieka UE, w szczególności tam, gdzie wszechobecna jest przemoc związana z płcią, kobiety i dzieci są narażone na zakażenie wirusem HIV i zachorowanie na AIDS lub gdzie odmawia się ludności dostępu do informacji, możliwości zapobiegania chorobom lub ich leczenia; wzywa Komisję do uwzględniania podstawowych praw pracowniczych i programu godnej pracy w swojej polityce rozwoju, zwłaszcza w odniesieniu do programów pomocowych związanych z wymianą handlową;

78. z zadowoleniem przyjmuje rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ z dnia 16 czerwca 2009 r. w sprawie możliwych do uniknięcia przypadków zgonów i zachorowań matek w okresie okołoporodowym i praw człowieka, która wzywa do pilnych działań zgodnie z milenijnymi celami rozwoju, aby zapobiegać niepotrzebnym zgonom kobiet ciężarnych i w trakcie porodu; zauważa, że rezolucja ta została poparta przez państwa członkowskie UE i wzywa je do skutecznego promowania ochrony praw człowieka w przypadku kobiet i dziewcząt, a zwłaszcza ich prawa do życia, równości w godności, do edukacji, do swobody poszukiwania, otrzymywania i przekazywania informacji, do korzystania z osiągnięć postępu naukowego, do wolności od dyskryminacji i do zachowania zdrowia fizycznego i psychicznego na jak najwyższym poziomie, w tym zdrowia seksualnego i rozrodczego;

79. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do propagowania w szczególności ratyfikacji i wprowadzania w życie przez państwa członkowskie Unii Afrykańskiej postanowień Protokołu w sprawie praw kobiet w Afryce;

Tortury i inne formy okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania

80. apeluje o to, aby narażanie zdrowia pacjentów i innych osób, zwłaszcza tych, które nie mogą się same bronić, uznawano za okrutne, nieludzkie i poniżające traktowanie, przyznając jednocześnie, że trudno jest udowodnić niektóre czyny i w związku z tym apeluje o najwyższy stopień czujności;

81. wzywa do uznania, że mniejszości, takie jak ludy tubylcze i osoby dyskryminowane ze względu na swoją przynależność kastową, są szczególnie zagrożone i poddawane torturom;

82. wzywa wszystkie państwa, które jeszcze tego nie uczyniły, do przystąpienia do Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania oraz do protokołu fakultatywnego do tej konwencji (OPCAT); wzywa państwa do odstąpienia od wszelkich zastrzeżeń, jakie zgłosiły do tych instrumentów; zachęca państwa, które podpisały OPCAT, do lepszego i szybszego wdrażania krajowego mechanizmu prewencji;

83. zachęca wszystkie państwa świata do przyjmowania i skutecznego wdrażania zaleceń Podręcznika skutecznego dochodzenia i dokumentacji w sprawach dotyczących stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania, powszechnie znanego jako protokół istambulski; uznaje protokół istambulski za istotny instrument w gromadzeniu materiałów dowodowych i zapobieganiu bezkarności; jest przekonany, że bezkarność oprawców nadal jest istotną przeszkodą w skutecznym zapobieganiu torturom, bowiem pośrednio zachęca oprawców do kontynuowania swoich odrażających praktyk;

84. podkreśla znaczenie skutecznego wdrożenia wytycznych UE dotyczących tortur i innych form okrutnego, nieludzkiego i poniżającego traktowania albo karania; wzywa Radę i Komisję do przedstawienia wyników realizacji tych wytycznych, ze zwróceniem szczególnej uwagi na kwestię rehabilitacji ofiar tortur w ramach europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

85. wzywa państwa członkowskie do podjęcia działań wnioskowanych w swojej rezolucji z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci, tortur lub innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania⁽¹⁾; wzywa Komisję do jak najszybszego przedstawienia nowelizacji kilku przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 1236/2005 z dnia 27 czerwca 2005 r.;

86. wyraża szczególne zaniepokojenie wysoką falą korupcji, przestępczością, prześladowaniem ze względów politycznych, a także torturowaniem i osadzaniem w więzieniach członków opozycji w Wenezueli wskutek „upolitycznienia” sił policyjnych, braku strategii politycznych i niezdolności rządu do usunięcia tych poważnych zagrożeń dla praw człowieka;

87. wyraża głębokie zaniepokojenie ponownym występowaniem przypadków łamania praw człowieka na świecie w odniesieniu do osób o odmiennej orientacji seksualnej oraz potępia każdy skierowany przeciwko nim akt przemocy; zauważa rosnącą liczbę zabójstw osób transseksualnych na świecie; głęboko ubolewa, że w wielu krajach homoseksualizm nadal uznawany jest za przestępstwo zagrożone karą pozbawienia wolności, a w niektórych przypadkach nawet karą śmierci; dlatego z zadowoleniem przyjmuje orzeczenie Wysokiego Sądu Stanu Delhi z dnia 2 lipca 2009 r., w którym legalizuje się homoseksualizm w Indiach, i wzywa inne kraje do podążenia tą samą drogą;

Prawa dzieci

88. głęboko ubolewa nad faktem, że prawdopodobnie około 215 milionów dzieci zmuszanych jest do pracy, z czego trzy czwarte wykonuje najgorsze formy pracy dzieci (dane MOP z 2009 r.); z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady UE z dnia 14 czerwca 2010 r. w sprawie pracy dzieci oraz powiązane tematycznie opracowanie Komisji (SEC(2010)0037), w którym wzywa się do przyjęcia kompleksowego podejścia do polityki UE, skoncentrowanego na rozwoju i eliminacji ubóstwa; wzywa Komisję do zapewnienia skutecznego monitorowania postępów w tej dziedzinie oraz do zachęcania wraz z państwami członkowskimi UE do jego włączania w dialog z państwami spoza UE;

89. przypomina o udanym, zorganizowanym wraz ze szwedzką prezydencją 11. Forum Praw Człowieka UE-organizacje pozarządowe (Sztokholm, lipiec 2009), które dotyczyło zwalczania przemocy wobec dzieci i na którym wezwano do kontynuacji działań prawnych na rzecz zakazania wszelkich form kar cielesnych we wszystkich środowiskach, w tym w domu, do określenia najlepszych praktyk i wniosków wynikających z walki z przemocą wobec dzieci w sytuacjach konfliktowych i pokonfliktowych, a także do zwiększenia spójności między działaniami zewnętrznymi UE a wewnętrznymi strategiami politycznymi UE/państw członkowskich w zakresie praw dzieci;

90. wyraża poważne zaniepokojenie faktem, że miliony dzieci nadal są ofiarami gwałtów, przemocy domowej, niegodziwego traktowania w sferze fizycznej, emocjonalnej i seksualnej, a także seksualnego i ekonomicznego wykorzystywania; podkreśla, że wszystkie prawa zagwarantowane w Konwencji o prawach dziecka i jej protokołach fakultatywnych są tak samo ważne oraz apeluje o pełną ratyfikację i wprowadzanie w życie wynikających stąd zobowiązań, jak również o zwrócenie szczególnej uwagi na nowe formy seksualnego wykorzystywania dzieci w celach komercyjnych;

91. jest głęboko zaniepokojony faktem, że Europa Wschodnia i Azja Środkowa nadal doświadczają szybkiego wzrostu zakażeń wirusem HIV wśród mężczyzn, kobiet i dzieci; zauważa z zaniepokojeniem, że dostęp do leczenia antyretrowirusowego należy do najniższych na świecie; zauważa z zaniepokojeniem, że piętnowanie i dyskryminacja naruszające podstawowe prawa i godność dzieci zarażonych HIV hamują dalsze postępy w prewencji, opiece i pomocy; wzywa Komisję do rozważenia reformy polityki, przesunięcia programowych i ponownego przydziału środków w celu ochrony praw i godności dzieci i młodzieży w trudnej sytuacji, zagrożonych HIV, żyjących z wirusem lub nim dotkniętych;

92. pilnie wzywa do przyjęcia dodatkowych środków UE przeciwko pracy dzieci i wzywa UE do skutecznego stosowania dostępnych jej instrumentów poprzez włączenie ich do dialogów i konsultacji na temat praw człowieka; wzywa UE do skutecznej realizacji wytycznych UE dotyczących praw dziecka i do zbadania możliwości przyjęcia wytycznych na temat walki z pracą dzieci; przypomina, że nawet polityka handlowa UE może okazać się użyteczna w walce z pracą dzieci, szczególnie dzięki wykorzystaniu zachęt w ramach systemu GSP+; wyraża nadzieję, że w przyszłości narzędzie to będzie oceniane lepiej i będzie poddawane corocznej ocenie przedstawianej Parlamentowi Europejskiemu przy okazji dorocznej debaty o prawach człowieka;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0236.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

93. zwraca uwagę, że w 2009 r. przypada 20. rocznica przyjęcia Konwencji o prawach dziecka; z satysfakcją zauważa, że niemal wszystkie państwa przystąpiły do tej konwencji i wzywa te kraje, które jeszcze do niej nie przystąpiły, do uczynienia tego jak najszybciej; jest nadal głęboko zaniepokojony tym, że prawa określone w tej konwencji są nadal w dużym stopniu łamane; apeluje o zwrócenie większej uwagi na potrzeby dzieci w zakresie specjalnych środków ochrony i form opieki, łącznie z odpowiednią ochroną prawną zarówno przed, jak i po narodzinach, zgodnie z postanowieniami Konwencji o prawach dziecka i Deklaracji praw dziecka; z zadowoleniem przyjmuje powołanie specjalnego przedstawiciela Sekretarza Generalnego ds. przemocy przeciw dzieciom i podkreśla znaczenie tego mandatu;

94. wyraża głębokie zaniepokojenie sytuacją dzieci zaangażowanych w konflikty zbrojne lub dotkniętych tymi konfliktami, a nawet zmuszanych do brania w nich czynnego udziału; wzywa Komisję i Radę do intensywniejszej realizacji wytycznych UE dotyczących dzieci w konfliktach zbrojnych; z zadowoleniem przyjmuje nową rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ 1882 (2009), która jeszcze bardziej zwiększa ochronę dzieci w konfliktach zbrojnych, zarówno dzieci aktywnie zaangażowanych w konflikt, jak i odczuwających jego skutki;

95. wyraża głębokie zaniepokojenie wykorzystaniem dzieci jako żołnierzy; wzywa UE i ONZ do podjęcia natychmiastowych działań mających na celu ich rozbrojenie, rehabilitację i resocjalizację;

Obrońcy praw człowieka

96. z zadowoleniem przyjmuje działania podejmowane w celu wdrożenia zmienionej i zaktualizowanej wersji wytycznych UE dotyczących obrońców praw człowieka zgodnie ze stanem na rok 2008; zwraca uwagę, że opracowano ponad 60 lokalnych strategii realizacji i powołano odpowiednich urzędników łącznikowych; wyraża jednak nadal szczególne obawy z powodu braku wdrożenia tych wytycznych przez delegatury UE, wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) do opracowania planu wdrożenia z jednoznacznymi miernikami i terminami w celu osiągnięcia dalszych postępów w zakresie skutecznego wdrażania tych wytycznych, domaga się przedstawienia listy dostępnych strategii lokalnych; wzywa ESDZ, Radę, Komisję i państwa członkowskie do zastosowania środków niezbędnych do podniesienia świadomości wśród obrońców praw człowieka i dyplomatów UE pracujących w państwach spoza UE na temat istnienia wytycznych; wzywa misje UE do utrzymywania regularnego kontaktu z obrońcami praw człowieka przed podjęciem działań w ich imieniu oraz do zapewniania im informacji zwrotnych; podkreśla, że w procesie opracowywania lokalnych strategii wdrożenia, należy konsultować się z wieloma obrońcami praw człowieka pracującymi zarówno w środowisku miejskim, jak i wiejskim, nad obroną praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych oraz praw obywatelskich i politycznych; zauważa, że lokalne strategie wdrożenia powinny obejmować konkretny wykaz środków, które zostaną podjęte w celu zwiększenia ochrony obrońców praw człowieka, oraz że wpływ tych strategii należy oceniać po upływie rozsądnej ilości czasu; wzywa w tym kontekście do oceny wdrażania programów pomocowych i środków przez organizacje społeczeństwa obywatelskiego w celu wspierania obrońców praw człowieka w ramach europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (EIDHR);

97. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do nadania priorytetu bardziej efektywnemu wdrażaniu istniejących narzędzi i mechanizmów w celu osiągnięcia spójnej i systematycznej ochrony obrońców praw człowieka, wzywa wysoką przedstawiciel Unii Europejskiej ds. wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz wszystkich komisarzy odpowiedzialnych za kwestie wchodzące w zakres stosunków zewnętrznych do nadania formalnego charakteru systematycznemu spotkaniu z obrońcami praw człowieka podczas oficjalnych wizyt w krajach spoza UE i podkreśla, że wspieranie obrońców praw człowieka powinno też być obowiązkowo uwzględnione w mandacie specjalnych przedstawicieli UE; podkreśla, że zarówno wysoka przedstawiciel, jak i specjaliści przedstawiciele będą odpowiadać przed Parlamentem Europejskim w zakresie działań podjętych w tej dziedzinie;

98. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do wdrożenia środków zaproponowanych przez Parlament w rezolucji w sprawie strategii politycznych UE na rzecz obrońców praw człowieka, przyjętej w czerwcu 2010 r., z naciskiem na środki mające na celu zapewnienie niezwłocznej pomocy znajdującym się w niebezpieczeństwie obrońcom praw człowieka, np. wizy wydawane w trybie pilnym i awaryjne schronienie, a także na środki związane z powszechnym wsparciem i wyraźnym uznaniem dla pracy obrońców praw człowieka, z uwzględnieniem problematyki płci we wdrożeniu wytycznych, tj. z uwzględnieniem obrońców praw człowieka i innych grup szczególnie narażonych, takich jak obrońcy pracujący na rzecz promowania praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych oraz ci pracujący w dziedzinie praw mniejszości i ludności rdzennej; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do podjęcia działań w celu wprowadzenia w życie programu dotyczącego miast schronienia dla obrońców praw człowieka w miastach Europy;

99. apeluje o to, by w kontekście wprowadzania w życie Traktatu z Lizbony i ustanowienia ESDZ instytucje UE ustanowiły mechanizm współpracy międzyinstytucjonalnej w zakresie obrońców praw człowieka; ma świadomość, że powołanie punktów koordynacji ds. obrońców praw człowieka oraz przyjęcie wyraźnych wytycznych w tym zakresie we wszystkich instytucjach UE, a także rozwinięcie ścisłej

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

współpracy z punktami koordynacji ds. obrońców praw człowieka i członkami misji i delegatur UE odpowiedzialnymi za prawa człowieka i demokrację ułatwiłoby utworzenie takiego mechanizmu; wzywa ESDZ do utworzenia statystycznej bazy danych dotyczącej przypadków, w których delegatury UE udzieliły wsparcia obrońcom praw człowieka, w celu oceny skuteczności wytycznych, oraz wzywa do składania PE sprawozdania z wyników tych ocen;

100. podziela konkluzje wielu sprawozdań dotyczących praw człowieka, zgodnie z którymi obrońcy praw człowieka, mimo iż wnoszą nieoceniony wkład w obronę i upowszechnianie praw człowieka, narażając własne bezpieczeństwo osobiste, narażeni są na coraz silniejsze i przybierające różne formy ataki, takie jak np. ataki na wolność sumienia, wolność wyznania, wolność wypowiedzi lub wolność stowarzyszeń, napaści na ważne osoby, a nawet ich zabójstwa, samowolne aresztowania, nieuczciwe procesy sądowe oraz zamykanie biur organizacji społeczeństwa obywatelskiego; wzywa delegatury UE do odgrywania bardziej aktywnej roli w zapobieganiu takim atakom we współpracy z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego w danych krajach przy jednoczesnym zachowaniu ostrożności, by nie narażać personelu i zwolenników takich organizacji na niebezpieczeństwo;

101. nadal uważnie przygląda się rządowi państw spoza UE, które wykorzystują przyjęcie kontrowersyjnych przepisów dotyczących organizacji pozarządowych, aby spróbować uciszyć ruch na rzecz praw człowieka, czego przykładem może być tzw. proklamacja w sprawie rejestracji i regulacji organizacji charytatywnych i stowarzyszeń zatwierdzona przez etiopski parlament w styczniu 2009 r., w której praktycznie zakazuje się podejmowania wszelkich działań na rzecz praw człowieka;

102. potępia ataki i anonimowe groźby skierowane przeciwko obrońcom praw człowieka, które w kilku krajach są na porządku dziennym, a także groźby i ataki, z którymi spotykają się dziennikarze z uwagi na swoją pracę, a zwłaszcza dziennikarze relacjonujący korupcję i przemysł narkotyków;

103. wyraża głębokie ubolewanie z powodu zabójstwa m.in. Stanisława Markelowa, Anastazji Baburowej i Natalii Estemirowej w Rosji oraz André Rwisereka i Jeana Leonarda Rugambage'a w Ruandzie, samowolnego aresztowania Roxany Saberi i Abdolfattaha Soltaniego w Iranie, przetrzymywania laureata Nagrody im. Sacharowa w 2008 r. Hu Jia w areszcie i niezapewnienia mu odpowiedniego dostępu do opieki zdrowotnej w Chinach, które to wydarzenia miały miejsce w okresie sprawozdawczym; wzywa chińskie władze do bezzwłocznego wyjaśnienia sytuacji Gao Zhishenga, wybitnego prawnika działającego na rzecz praw człowieka, który zniknął w dniu 4 lutego 2009 r., oraz do wszczęcia niezależnego i przejrzystego dochodzenia w sprawie jego zniknięcia;

104. potępia zatrzymanie i nękanie obrońców praw człowieka działających na rzecz rdzennej ludności Sahary Zachodniej, której teren kontrolowany jest przez Maroko, oraz wzywa ONZ do uwzględnienia monitorowania sytuacji praw człowieka w mandacie misji ONZ działającej na Saharze Zachodniej (MINURSO);

105. zwraca uwagę na uwolnienie lokalnych obrońców praw człowieka na Kubie; głęboko ubolewa nad faktem, że kubański rząd odmawia uznania monitorowania praw człowieka za zgodne z prawem działanie, nie przyznając statusu prawnego lokalnym grupom broniącym praw człowieka; z zaniepokojeniem zwraca uwagę, że aresztowanie obrońców praw człowieka na Kubie również stanowi poważne naruszenie praw człowieka; wzywa kubański rząd, aby nie skazywał więźniów politycznych na wygnanie i przyznał im swobodę w zakresie wyjazdu z Kuby i powrotu do kraju bez groźby osadzenia w areszcie;

106. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komitetu Noblowskiego o przyznaniu Liu Xiaobo Pokojowej Nagrody Nobla w 2010 r. za jego długotrwałą walkę bez przemocy na rzecz podstawowych praw i wolności w Chinach; wzywa rząd w Pekinie do natychmiastowego i bezwarunkowego zwolnienia Liu Xiaobo z aresztu oraz do zniesienia restrykcji nałożonych na jego żonę, Liu Xia;

107. jest ogromnie zaniepokojony, że w latach 2008–2009 Iran nadal tłumiał działalność niezależnych obrońców praw człowieka i członków społeczeństwa obywatelskiego oraz że nadal popełniane są – i to coraz częściej – poważne naruszenia praw człowieka; potępia samowolne aresztowanie, torturowanie i pozbawianie wolności obrońców praw człowieka z powodu ich działalności pod zarzutem „wykonywania działań zagrażających bezpieczeństwu narodowemu”; ubolewa z powodu obecnej polityki rządu skierowanej przeciwko nauczycielom i pracownikom naukowym i zakazującej studentom dostępu do szkolnictwa wyższego, a także potępia prześladowanie i pozbawianie wolności aktywistów studenckich; wyraża ubolewanie z powodu chaosu, który wybuchł w następstwie wyborów prezydenckich w dniu 12 czerwca 2009 r., oraz przemocy zastosowanej przez irańskie władze skutkującej samowolnym aresztowaniem co najmniej 400 osób, prawdopodobnym zabiciem co najmniej 40 osób, zbiorowym osądzeniem osób oskarżonych o przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu narodowemu, brutalnym traktowaniem i torturowaniem oraz wydaniem wyroków śmierci;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Klauzule dotyczące praw człowieka

108. podkreśla znaczenie i nieodzowność klauzul dotyczących praw człowieka i demokracji oraz mechanizmów skutecznego rozstrzygnięcia sporów w umowach handlowych, w tym umowach dotyczących rybołówstwa, zawieranych między UE a krajami spoza UE; ponownie domaga się jednak, by takim klauzulem towarzyszył mechanizm egzekwujący w celu zapewnienia stosowania tych klauzul w praktyce; podkreśla znaczenie uważnego monitorowania sytuacji, w jakiej znajdują się prawa człowieka w krajach spoza UE pozostających w stosunkach handlowych z UE; podkreśla, że takie monitorowanie i ocena powinny obejmować formalne konsultacje ze społeczeństwem obywatelskim na temat skutków takich umów; apeluje o stworzenie przejrzystego zbioru mierników przestrzegania praw człowieka i włączanie go do poszczególnych umów handlowych w celu zapewnienia, że istnieją jednoznaczne standardy i świadomość po obu stronach co do sytuacji i działań mogących uruchomić takie klauzule dotyczące praw człowieka;

109. potwierdza zasadę niepodzielności praw człowieka i potępia próby uznawania jakiegokolwiek prawa lub powodu do dyskryminacji za mniej ważny od innych; wzywa Komisję i Radę do poszanowania zasady niepodzielności podczas negocjowania klauzul dotyczących praw człowieka z krajami spoza UE;

110. podkreśla, że dążąc do wypełnienia swoich międzynarodowych zobowiązań w dziedzinie praw człowieka, UE powinna uwzględniać, biorąc pod uwagę charakter umów i sytuację właściwą dla każdego kraju partnerskiego, stałe klauzule dotyczące demokracji, państwa prawa i praw człowieka oraz norm społecznych i ekologicznych; uważa, że klauzule takie powinny pozwalać Komisji na przynajmniej tymczasowe zawieszenie korzyści handlowych, w tym również korzyści wynikających z umów o wolnym handlu, jeżeli albo z jej własnej inicjatywy, albo na wniosek państwa członkowskiego lub Parlamentu Europejskiego, zebrane zostaną wystarczające materiały dowodowe, by potwierdzić wystąpienie przypadków łamania praw człowieka, w tym praw pracowniczych; uważa, że niezależnie od okoliczności UE powinna wyraźnie określić odpowiednie kary nakładane na kraje spoza UE, które dopuściły się poważnego naruszenia praw człowieka, a także stosować te kary; ponawia swój apel do Komisji, Rady, a zwłaszcza wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącej Komisji o nadanie mocy obowiązującej klauzulom dotyczącym praw człowieka w obecnych umowach międzynarodowych i w następstwie o wprowadzenie procedury skutecznego wdrożenia tych klauzul w duchu art. 8, 9 i 96 umowy z Kotonu;

111. z zadowoleniem przyjmuje zastosowanie oceny wpływu na zrównoważony rozwój, ale uważa, że oceny takie powinny być przeprowadzane również po wejściu umowy w życie, a nie tylko ex ante, w celu zapewnienia ciągłości oceny;

112. odnotowuje funkcjonowanie GSP+ (systemu ogólnych preferencji taryfowych); uważa jednak, że system ten, który nagradza kraje znacznymi korzyściami handlowymi za przestrzeganie międzynarodowych konwencji i standardów dotyczących praw człowieka i praw pracowniczych, musi być monitorowany w bardziej klarowny i przejrzysty sposób, również przy wykorzystaniu szczegółowych ocen wpływu na prawa człowieka, spójnego i uczciwego systemu analizy porównawczej i otwartych konsultacji w procesie przyznawania preferencji oraz że preferencje handlowe mogą być przyznawane tylko krajom, które ratyfikowały i skutecznie wprowadziły w życie główne konwencje międzynarodowe dotyczące zrównoważonego rozwoju, praw człowieka – szczególnie w odniesieniu do pracy dzieci – oraz dobrych rządów; wzywa do uważniejszego monitorowania wdrażania postanowień przy udziale społeczeństwa obywatelskiego, związków zawodowych i społeczności, przy uwzględnieniu osiągnięć i niepowodzeń w rozwoju praw człowieka, w tym praw społecznych, gospodarczych, kulturalnych i związanych z ochroną środowiska; podkreśla znaczenie uważnego monitorowania wprowadzania w życie postanowień Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych (ICCPR) przez Pakistan, który zaproszony jest do uczestnictwa w systemie GSP+;

113. zachęca Komisję do przedstawienia wniosku w sprawie rozporządzenia zakazującego przywozu na teren UE produktów uzyskanych w wyniku pracy przymusowej, a zwłaszcza pracy dzieci, z naruszeniem podstawowych praw człowieka; podkreśla, że takie rozporządzenie musiałoby umożliwić UE prowadzenie dochodzenia w sprawie szczególnych roszczeń;

114. z zadowoleniem przyjmuje włączenie klauzuli dotyczącej praw człowieka do umowy o partnerstwie podpisanej przez UE z Indonezją oraz do układu o stabilizacji i stowarzyszeniu z Albanią, które to dokumenty weszły w życie w okresie sprawozdawczym, dzięki czemu liczba krajów akceptujących włączenie tej klauzuli do porozumień z UE wynosi już ponad 120;

115. ubolewa z powodu podejmowania niewystarczających działań w następstwie włączenia klauzul dotyczących praw człowieka do umowy z Kotonu oraz wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą, Komisję, Radę i państwa członkowskie do pełnego wykorzystania tych klauzul w celu kompleksowego zajęcia się problemami w dziedzinie praw człowieka i propagowaniem praw człowieka w dwustronnych i regionalnych rozmowach z krajami partnerskimi AKP;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Propagowanie demokracji i państwa prawa w stosunkach zewnętrznych

116. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady w sprawie wsparcia demokracji w stosunkach zewnętrznych UE ⁽¹⁾ oraz przyjęcie planu działania UE na rzecz wspierania demokracji w stosunkach zewnętrznych UE jako środek służący poprawie spójności i skuteczności unijnego wsparcia na rzecz demokracji;

117. apeluje do Komisji o bezzwłoczne podjęcie działań następczych, w tym o podjęcie niezbędnych inicjatyw i zobowiązań finansowych związanych ze sprawozdaniem dotyczącym praw człowieka za rok 2007, w którym Parlament uznał „niestosowanie przemocy za najbardziej właściwy sposób gwarantowania, że prawa człowieka będą służyć każdemu, będą utrzymywane w mocy, promowane i w pełni przestrzegane”, wyrażając przekonanie, „że ich promowanie powinno stanowić priorytetowy cel polityki UE z zakresu praw człowieka i demokracji”;

118. wzywa Komisję do pełniejszego włączenia planu na rzecz wsparcia demokracji do rocznych programów działania jej instrumentów zewnętrznych, zwłaszcza europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie, a także do regionalnych i krajowych dokumentów strategicznych, tym samym konsekwentnie uwzględniając szczególną sytuację danego kraju oraz strategię regionalną UE;

119. odnotowuje sprawozdanie Amnesty International z 2010 r., w którym przedstawia się trwający drugi proces byłego szefa koncernu naftowego JUKOS Michała Chodorkowskiego i jego partnera biznesowego Platona Lebediewa jako przykład niesprawiedliwych procesów prowadzonych w Rosji; wzywa Federację Rosyjską do dopilnowania, aby podstawowe normy z zakresu należytego procesu i praw człowieka były przestrzegane podczas prowadzenia postępowań dotyczących tych i wszystkich innych oskarżonych w ramach krajowego systemu sądowego;

120. apeluje do rosyjskich organów sądowych o nieustawianie w prowadzeniu dochodzenia w sprawie śmierci w dniu 16 listopada 2009 r. rosyjskiego prawnika Siergieja Magnickiego; wyraża ubolewanie, że sprawa ta wciąż stanowi przykład nieusuniętych poważnych braków w krajowym systemie sądowym; wyraża ubolewanie z powodu tego, że o ile obrońcy praw człowieka są często przedmiotem brutalnego traktowania i procesów sądowych, które ignorują kodeks postępowania karnego Federacji Rosyjskiej (np. jego art. 72 w sprawie o zniesławienie przeciwko Olegowi Orłowowi z organizacji Memoriał), o tyle osoby winne nie tylko aktów agresji wobec obrońców praw człowieka, niezależnych dziennikarzy i prawników, ale nawet ich zabójstw, nadal zbyt często pozostają bezkarne; wobec braku pozytywnych działań ze strony władz rosyjskich wzywa Radę do współpracy oraz do zbadania sprawy Siergieja Magnickiego, do domagania się od władz rosyjskich postawienia winnych przed wymiarem sprawiedliwości oraz do rozważenia nałożenia zakazu wjazdu do UE rosyjskim urzędnikom zamieszonym w tę sprawę i zachęca unijne agencje egzekwowania prawa do współpracy w celu zamrożenia kont bankowych i innych aktywów tych rosyjskich urzędników we wszystkich państwach członkowskich UE;

121. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji do zadbania o to, aby prawa człowieka i budowanie demokracji stały się motywem przewodnim wszystkich obszarów polityki zagranicznej; zauważa tymczasem z zaniepokojeniem, że Rada nie zapoznała się oficjalnie z żadnym ze sprawozdań dotyczących konkluzji Rady z listopada 2009 r. w sprawie wsparcia demokracji w stosunkach zewnętrznych UE oraz planu działań na rzecz wspierania demokracji, wbrew temu co zostało zawarte w konkluzjach Rady;

Międzynarodowe prawo humanitarne

122. z zadowoleniem przyjmuje przyjęte przez Radę w grudniu 2009 r. konkluzje dotyczące propagowania zgodności z międzynarodowym prawem humanitarnym, co nastąpiło w roku, na który przypadają obchody 60. rocznicy konwencji genewskich;

123. zwraca uwagę, że w 2009 r. przyjęto zaktualizowane wytyczne UE w sprawie propagowania zgodności z międzynarodowym prawem humanitarnym; wzywa Radę do skuteczniejszego zintegrowania wytycznych dotyczących międzynarodowego prawa humanitarnego z innymi wytycznymi UE w zakresie praw człowieka, a także do uwzględniania w większym stopniu międzynarodowego prawa humanitarnego we wszystkich działaniach zewnętrznych UE;

124. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie niezależnej międzynarodowej misji wyjaśniającej w sprawie konfliktu w Gruzji (IFFMCG – CEIIG) (tzw. „sprawozdanie Tagliaviniego”), opublikowane w dniu 30 września 2009 r., i popiera jego główne uwagi i wnioski określone w ramach międzynarodowego prawa humanitarnego i prawa z zakresu praw człowieka, w szczególności konieczność zapewnienia odpowiedzialności i zadośćuczynienia w odniesieniu do wszystkich naruszeń popełnionych w sierpniu 2008 r., i oczekuje, że obszerne informacje kontekstowe zawarte w tym sprawozdaniu zostaną wykorzystane w postępowaniach sądowych na szczeblu krajowym i międzynarodowym w celu ostatecznego wskazania odpowiedzialnych za zbrodnie popełnione podczas konfliktu między Rosją a Gruzją w sierpniu 2008 r.;

⁽¹⁾ Posiedzenie Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych (17 listopada 2009 r.)

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

125. głęboko ubolewa, że konsekwencją łamania międzynarodowego prawa humanitarnego podczas konfliktu zbrojnego między Rosją i Gruzją o Osetię Południową i Abchazję w sierpniu 2008 r. były setki ofiar i dziesiątki tysięcy osób wysiedlonych; przypomina, że do chwili obecnej Rosja wypełniła tylko pierwszy punkt z jej sześciopunktowej umowy o zawieszeniu broni z Gruzją; potępia celowe niszczenie etnicznych wiosek gruzińskich w Osetii Południowej i Abchazji w czasie konfliktu i po jego zakończeniu; podkreśla, że sprawy tych naruszeń do dzisiaj pozostają bezkarni;

Wolność wyznania lub przekonań

126. podkreśla, że wolność wyznania i przekonań jest, pośród wszystkich praw człowieka, zasadniczym i podstawowym prawem, które należy szanować, oraz że należy bardziej stanowczo i efektywniej egzekwować warunki uzależnione od poszanowania praw człowieka zawarte w dwustronnych umowach z państwami spoza UE;

127. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje Rady w sprawie wolności wyznania i przekonań, przyjęte w listopadzie 2009 r.; uznaje znaczenie wolności wyznania i przekonań dla tożsamości osób zarówno religijnych, jak i niereligijnych, zważywszy że przekonania, w jakiegokolwiek formie, są istotnym komponentem przynależności osobowej i społecznej; wzywa Radę i Komisję do przyjęcia i wprowadzenia w życie praktycznych środków służących walce z nietolerancją religijną i dyskryminacją oraz propagowaniu wolności wyznania i przekonań na całym świecie, tak jak uznała to Rada w wyżej wspomnianych konkluzjach; wzywa Radę i Komisję do angażowania w ten proces Parlamentu Europejskiego, organizacji społeczeństwa obywatelskiego i innych właściwych podmiotów;

128. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do włączania wolności wyznania lub przekonań do głównego nurtu polityki w zakresie praw człowieka oraz do szczegółowej oceny sytuacji w zakresie wolności wyznania lub przekonań w rocznym sprawozdaniu UE dotyczącym praw człowieka;

129. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do zwiększenia liczby pracowników zajmujących się poszanowaniem wolności wyznania lub przekonań w ramach działań zewnętrznych oraz do stworzenia w tym celu specjalnych struktur, zwłaszcza w kontekście ustanowienia Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych; zgadza się, że kwestia poszanowania wolności wyznania lub przekonań na świecie jest jednym z priorytetów ESDZ, zważywszy na poważne naruszenia tej swobody na świecie oraz oczywistą konieczność udzielenia pomocy prześladowanym mniejszościom religijnym w wielu obszarach świata;

130. wzywa Radę i Komisję do uwzględniania religii i dialogu z władzami religijnymi i organami zaangażowanymi w dialog międzywyznaniowy podczas zapobiegania konfliktom, rozwiązywania konfliktów i pojednania;

131. wciąż ubolewa nad tym, że dyskryminacja ze względu na religię lub przekonania ciągle jest obecna we wszystkich częściach świata i że osobom będącym członkami określonych wspólnot religijnych, w tym mniejszości religijnych, nadal odmawia się w wielu krajach, np. Korei Północnej, Iranie, Arabii Saudyjskiej, Somalii, Malediwach, Afganistanie, Jemenie, Mauretanii, Laosie, Uzbekistanie, Erytrei, Iraku, Pakistanie i Egipcie, przynależnych im praw człowieka; potępia władze chińskie za prześladowanie osób praktykujących swoją religię poza oficjalnie uznanymi kanałami, w tym chrześcijan, muzułmanów, buddystów i wyznawców Falun Gong; wzywa Chiny do ratyfikowania, zgodnie ze swoją obietnicą, Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych (ICCPR); wzywa władze chińskie do powstrzymania się od opresyjnej polityki w Tybecie, która może doprowadzić do unicestwienia tybetańskiej religii i kultury; potępia irańskie władze za prześladowanie osób należących do mniejszości religijnych, w tym chrześcijan, bahaitów i muzułmanów, którzy stali się wyznawcami innej religii lub zaprzestali jej praktykowania; wzywa irańskie władze do ochrony mniejszości religijnych zgodnie z zobowiązaniami przyjętymi na mocy ICCPR; wzywa władze Federacji Rosyjskiej do wprowadzenia moratorium na obowiązywanie ustawy z 2002 r. o przeciwdziałaniu działalności ekstremistycznej, która jest nadmiernie i niewłaściwie wykorzystywana do prześladowania pokojowych grup mniejszości religijnych; wyraża zaniepokojenie sytuacją chrześcijańskiej mniejszości Montagnard zamieszkującej Region Płaskowyżu Centralnego w Wietnamie; przypomina wietnamskim władzom, że prawa mniejszości obejmują wolność praktykowania religii bez ograniczeń, wolność zrzeszania się i wolność słowa, prawo do pokojowego zgromadzenia się, równe prawo do posiadania ziemi i korzystania z niej oraz prawo do pełnego i skutecznego udziału w podejmowaniu decyzji dotyczących takiej mniejszości, również w odniesieniu do przedsięwzięć gospodarczych i kwestii relokacji;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

132. wzywa UE do opracowania zestawu narzędzi w celu upowszechniania prawa do wolności wyznania i przekonań w swojej polityce zewnętrznej, do uznania zasadniczego znaczenia wolności religii i przekonań, do uwzględnienia listy kontrolnej w zakresie niezbędnych swobód w odniesieniu do prawa do wolności wyznania i przekonań w celu oceny stopnia ich poszanowania, oraz do uwzględnienia mechanizmów wykrywania naruszeń prawa do wolności wyznania i przekonań w celu lepszego upowszechniania wolności wyznania i przekonań w pracy urzędników służby cywilnej, zwłaszcza w Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych oraz do angażowania organizacji społeczeństwa obywatelskiego w przygotowanie zestawu narzędzi;

133. z zadowoleniem przyjmuje niezachwiane i zwierzchnie stanowisko UE względem rezolucji ZO ONZ (i RPC ONZ) w sprawie przeciwdziałania zniesławianiu religii; z zadowoleniem przyjmuje przedstawioną przez UE rezolucję w sprawie likwidacji wszystkich form nietolerancji i dyskryminacji ze względu na wyznanie lub przekonania; zachęca UE, by nadal dążyła do wypracowania zrównoważonego podejścia między wolnością wypowiedzi a zakazem podżegania do nienawiści religijnej; zachęca UE do angażowania się w konstruktywny dialog z Organizacją Konferencji Islamskiej oraz innymi zwolennikami zasady zniesławiania religii;

134. podkreśla, że międzynarodowe prawo w dziedzinie praw człowieka uznaje wolność wyznania i przekonań niezależnie od statusu rejestracji, zatem rejestracja nie powinna być obowiązkowym warunkiem wstępnym do praktykowania religii; ponadto z niepokojem obserwuje, że w Azerbejdżanie, Kazachstanie, Kirgistanie, Tadżykistanie, Turkmenistanie, Uzbekistanie i Wietnamie grupy religijne zobowiązane są do zarejestrowania się w agencjach rządowych i działają pod nadzorem kontrolowanych przez rząd rad zarządczych, które ingerują w ich religijną autonomię i ograniczają działalność;

135. wzywa Rosję do wprowadzenia moratorium na obowiązywanie ustawy z 2002 r. o przeciwdziałaniu działalności ekstremistycznej, ponieważ jest ona nadmiernie wykorzystywana do ograniczania wolności wyznania, do represjonowania i próby zdelegalizowania pokojowych grup religijnych; ponadto z ogromnym niepokojem obserwuje, że 265 organizacji religijnych i wyznaniowych znajduje się na czarnej liście tzw. organizacji ekstremistycznych;

136. wzywa ponadto następujące państwa do zaprzestania ograniczania wolności zrzeszania się i zgromadzeń grup religijnych oraz do poszanowania wolności wyznania lub przekonań: Arabia Saudyjska, Egipt, Erytrea, Iran, Somalia, Jemen, Białoruś, Korea Północna i Laos;

137. podkreśla, że w niektórych częściach świata, np. w Arabii Saudyjskiej, Indonezji, Pakistanie, Iraku, Somalii i Sudanie, nadal istnieją przeszkody uniemożliwiające niezakłócone praktykowanie wiary, zarówno na poziomie jednostki, jak i zbiorowości, a w krajach o ugruntowanych tradycjach demokratycznych, takich jak Indie, rośnie nietolerancja wobec mniejszości religijnych, oraz wzywa Komisję do położenia nacisku na te kwestie w kontekście odpowiednich dialogów politycznych;

138. stanowczo potępia uznawanie „apostazji” za przestępstwo lub karanie za „apostazję” w odniesieniu do przypadków nawrócenia się z jednej religii na inną lub przejścia z jednego wyznania religijnego (podgrupy) do innego, co nadal ma miejsce w większości państw Bliskiego Wschodu i Afryki Północnej; wzywa instytucje UE do wywarcia presji na te państwa i skłonienia ich do odrzucenia takich praktyk, zwłaszcza gdy przewidziana jest kara śmierci; wyraża głębokie zaniepokojenie ciągłym stosowaniem praktyk przymusowego nawracania w takich państwach, jak Arabia Saudyjska i Egipt, oraz zwraca się do instytucji UE o wyraźne zobowiązanie się do przeciwdziałania takim przypadkom łamania praw człowieka;

139. przypomina, że w wielu krajach świata nadal powszechną praktyką jest delegalizacja, konfiskata i niszczenie zarówno miejsc modlitwy, jak i publikacji religijnych, a także zakaz kształcenia duchownych; wzywa instytucje UE, by w swoich kontaktach z właściwymi rządami sprzeciwiały się takim naruszeniom i zachęcały te państwa, w których przepisy dotyczące bluźnierstwa są wykorzystywane w celu prześladowania członków mniejszości religijnych, do zmiany lub uchylecia takich przepisów;

140. podkreśla, że dla UE wolność sumienia jest podstawową wartością, obejmującą swobodę wyboru, by wierzyć lub nie wierzyć, oraz swobodę w zakresie praktykowania wybranej przez siebie religii;

Wolność słowa

141. jest zaniepokojony, że wolność słowa spotkała się z nowymi formami ataku, w szczególności poprzez wykorzystanie nowoczesnych technologii, takich jak Internet; nieustannie podkreśla, że wolność słowa obejmuje prawo do poszukiwania, otrzymania i przekazywania informacji i idei za pośrednictwem dowolnego środka przekazu;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

142. uważa, że nowe technologie dają bezprecedensowe możliwości uczestnictwa w życiu publicznym, wyrażania opinii, uzyskiwania dostępu do informacji o prawach człowieka oraz informowania całego świata o naruszeniach tych praw; jest zaniepokojony tym, że państwa coraz częściej korzystają z wyrafinowanych technik, takich jak technologie podwójnego zastosowania, w celu cenzurowania informacji i monitorowania działalności w Internecie oraz że w szeregu krajów doszło do prześladowania, ścigania, a nawet aresztowania osób realizujących swoje prawo do swobodnego wyrażania opinii i wolności słowa poprzez korzystanie z Internetu;

143. zachęca wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do przewodniczenia w zajęciu stanowiska i opracowaniu konkretnych strategii politycznych dla UE, by UE działała w charakterze globalnego podmiotu w odniesieniu do wolności Internetu, podejmując działania nie tylko w zakresie eliminacji zagrożeń dla praw człowieka poprzez wykorzystanie nowych technologii, ale także wykorzystanie tych technologii jako sposobu zwiększania możliwości ochrony i wspierania praw człowieka;

144. wzywa kraje ograniczające dostęp do Internetu do zniesienia restrykcji dotyczących swobodnego przepływu informacji; zauważa, że według organizacji „Reporterzy bez granic” „lista wrogów Internetu” obejmuje następujące państwa, w których ma miejsce wszechobecna cenzura Internetu: Arabia Saudyjska, Birma/Związek Myanmar, Białoruś, Chiny, Egipt, Iran, Korea Północna, Kuba, Syria, Tunezja, Turkmenistan, Uzbekistan oraz Wietnam;

145. usilnie wzywa Komisję do sporządzenia listy osób w sposób drastyczny łamiących prawa człowieka przez stosowanie tortur, cenzury oraz dokonywanie gwałtów i bezprawnych egzekucji w Iranie, szczególnie po wyborach w 2009 r., i do rozważenia kwestii nałożenia na nie sankcji w postaci zamrażania aktywów i zakazów podróży;

146. popiera prawo do wyrażania opinii i prawo do pokojowych zgromadzeń w Rosji, gwarantowane formalnie, ale nie w praktyce, przez art. 31 konstytucji rosyjskiej; wyraża solidarność z organizatorami i uczestnikami „Strategii 31”, serii protestów obywatelskich popierających to prawo, które rozpoczęły się 31 lipca 2009 r. i odbywały się na Placu Triumfalnym w Moskwie każdego ostatniego dnia miesiąca liczącego 31 dni; ubolewa nad tym, że oprócz ostatniej w dniu 31 października 2010 r. władze odmówiły wydania zezwolenia na wszystkie dotychczasowe demonstracje w ramach Strategii 31, z wyjątkiem ostatniej argumentując, że inne wydarzenia zostały zaplanowane na ten sam termin na Placu Triumfalnym; jest głęboko zaniepokojony tym, że 31 grudnia 2009 r. rosyjska policja zatrzymała – oprócz szeregu innych pokojowo protestujących osób – szefową Moskiewskiej Grupy Helsińskiej Ludmiłę Aleksiejewą, która zaledwie kilka tygodni wcześniej otrzymała parlamentarną Nagrodę Sacharowa; popiera apel rosyjskiego rzecznika praw człowieka, Władimira Łukina, o wszczęcie dochodzenia w sprawie brutalnej akcji rosyjskiej milicji w związku z demonstracjami w dniu 31 maja 2010 r.;

147. jest głęboko zaniepokojony brakiem wolności wypowiedzi w Wenezueli i na Kubie, kontrolowaniem informacyjnych środków masowego przekazu, ograniczonym i kontrolowanym korzystaniem z Internetu oraz próbami tłumienia odmiennych poglądów;

Prawa człowieka a walka z terroryzmem

148. potępia terroryzm we wszelkich jego formach; przypomina, że terroryzm na całym świecie prowadzi do śmierci tysięcy niewinnych cywilów oraz rujnuje życie wielu rodzin; jest zdania, że w przypadku ataków terrorystycznych konieczne jest mówienie przede wszystkim o prawach ofiar, a nie sprawców; podkreśla, że konieczne jest zapewnienie, że terroryści zostaną oddani w ręce wymiaru sprawiedliwości;

149. zauważa, że środki zwalczania terroryzmu doprowadziły do naruszeń podstawowych praw człowieka w wielu krajach na całym świecie, polegających na stosowaniu niewspółmiernych środków inwigilacji, nielegalnych zatrzymaniach i wykorzystywaniu tortur jako narzędzia wydobywania informacji od podejrzanych o terroryzm; wyraża zaniepokojenie, że niektóre państwa wykorzystują walkę z terroryzmem jako przykrywkę do tłumienia mniejszości etnicznych i lokalnych obrońców praw człowieka, apeluje o to, by walka z terroryzmem nie była wykorzystywana jako argument za ograniczeniem lub zakazaniem zgodnej z prawem i słusznej działalności obrońców praw człowieka; potępia te naruszenia praw człowieka, podkreśla stanowisko UE, zgodnie z którym walka z terroryzmem musi odbywać się przy pełnym poszanowaniu praw podstawowych i zasad państwa prawa, i wyraża przekonanie, że walka z terroryzmem nie powinna odbywać się kosztem wolności obywatelskich;

150. wzywa Komisję i Radę do skorzystania z możliwości prowadzenia z państwami spoza UE dwustronnych dialogów dotyczących polityki i praw człowieka w celu przypomnienia, że prawa człowieka winny być poszanowane w walce z terroryzmem oraz że w żadnych okolicznościach nie można wykorzystywać polityki antyterrorystycznej przeciwko obrońcom praw człowieka lub przeciwnikom politycznym; wzywa w szczególności wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do publicznego potępienia naruszeń praw człowieka w związku z prowadzeniem polityki i działań antyterrorystycznych;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

151. wzywa do większej koordynacji i współdziałania między COTER i COHOM w odniesieniu do tej kwestii w celu potępienia przypadków nadużywania polityki antyterrorystycznej przeciwko obrońcom praw człowieka w drodze systematycznego wystosowywania d'émarche zgodnie z wytycznymi UE dotyczącymi obrońców praw człowieka, oraz do przyjęcia tego samego podejścia w przypadkach stosowania tortur i niewłaściwego traktowania w związku z walką z terroryzmem zgodnie z wytycznymi UE w sprawie tortur;

152. przypomina o decyzji amerykańskiego prezydenta Baracka Obamy o zamknięciu więzienia w Zatoce Guantanamo ze stycznia 2009 r.; wyraża ubolewanie, że decyzja ta nie mogła zostać jeszcze w pełni wcielona w życie; przypomina o swojej rezolucji z dnia 13 czerwca 2006 r. w sprawie sytuacji więźniów w Guantanamo, w której podkreślono, że każdy więzień powinien być traktowany zgodnie z międzynarodowym prawem humanitarnym i – w przypadku postawienia mu zarzutów – bezzwłocznie osądzony w sprawiedliwej rozprawie publicznej; przypomina o wspólnym oświadczeniu UE i USA z dnia 15 czerwca 2009 r. w sprawie zamknięcia więzienia w zatoce Guantanamo oraz przyszłej współpracy w walce z terroryzmem, w którym z zadowoleniem przyjęto determinację USA do likwidacji niejawnych zakładów karnych; zwraca się do rządu USA o pełną realizację swoich zobowiązań; wzywa państwa członkowskie UE do uzgodnienia skoordynowanego planu działania, żeby pomóc USA w zamknięciu zakładu karnego w Guantanamo, poprzez udzielenie statusu uchodźcy byłym zatrzymanym, którym nie został postawiony zarzut popełnienia przestępstwa i którzy nie mogą być repatriowani ani relokowani w USA; z zadowoleniem przyjmuje konstruktywne zaangażowanie szeregu państw członkowskich UE w działania służące pomocy w przyjęciu niektórych byłych więźniów z Guantanamo oraz w znalezieniu miejsca pobytu dla niektórych osób zatwierdzonych do zwolnienia z tego więzienia; zwraca jednak uwagę, że dotychczas tylko następujące państwa członkowskie UE – Niemcy, Irlandia, Słowacja, Dania, Wielka Brytania, Hiszpania, Portugalia, Belgia, Francja, Węgry i Włochy – zgodziły się przyjąć zatrzymanych; jest zaniepokojony dalszym pozbawianiem przez USA wolności zatrzymanych bez przeprowadzenia procesu sądowego, np. w bazie lotniczej Bagram w Afganistanie;

153. zwraca uwagę na zwołanie w okresie francuskiej prezydencji w dniu 16 września 2008 r. inauguracyjnego szczytu w sprawie Romów oraz drugiego takiego szczytu w czasie hiszpańskiej prezydencji w dniach 9–10 kwietnia 2010 r.; z największym niepokojem obserwuje przypadki przymusowego wydalenia społeczności Romów w Europie oraz wzrost ksenofobii i zastosowania języka nienawiści wobec mniejszości i społeczności migrujących; ponawia apel Parlamentu Europejskiego do państw członkowskich o możliwie najpełniejsze wywiązywanie się z ich zobowiązań przyjętych na mocy prawa UE; a w przypadkach niewywiązania się państw członkowskich z ich zobowiązań, wzywa Komisję Europejską, by w sposób oficjalny i stanowczy wszczęła postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;

154. zwraca uwagę, że po wejściu w życie traktatu lizbońskiego procedura współdecyzji ma zastosowanie do dyrektyw i innych form prawodawstwa dotyczących walki z terroryzmem i przestępczością zorganizowaną, a zatem umowy międzynarodowe związane z tym tematem będą musiały uzyskać zgodę Parlamentu; zauważa, że te zmiany dadzą Parlamentowi dodatkową możliwość nacisku na odpowiednią równowagę między bezpieczeństwem a prawami człowieka; zobowiązuje się zatem do działania zgodnie ze swoimi nowymi prerogatywami, konsekwentnie wzywając do poszanowania i upowszechniania praw człowieka, wolności obywatelskich i politycznych oraz demokracji we wszystkich stosunkach UE z państwami spoza UE i organizacjami regionalnymi;

155. powtarza, że każde państwo członkowskie ma obowiązek działać na rzecz ochrony możliwych do zidentyfikowania, potencjalnych ofiar, które są realnie i bezpośrednio zagrożone atakami terrorystycznymi, oraz dodaje, iż wszystkie państwa członkowskie winny podejmować wszelkie rozsądne działania w celu wprowadzenia procedur zapobiegających atakom terrorystycznym oraz minimalizujących uboczne skutki działań antyterrorystycznych;

156. przypomina o ramowej decyzji Rady UE z marca 2001 r. w sprawie ofiar terroryzmu: pomoc doraźna, pomoc o charakterze stałym, dochodzenie i wniesienie oskarżenia, skuteczny dostęp do prawa i wymiaru sprawiedliwości, postępowanie sądowe, odszkodowanie, ochrona życia prywatnego i rodzinnego ofiar, zapewnienie godności i bezpieczeństwa ofiarom, udzielanie ofiarom informacji oraz specjalne szkolenie osób odpowiedzialnych za udzielanie ofiarom pomocy;

Dialogi i konsultacje z krajami spoza UE dotyczące praw człowieka

157. wyraża rozczarowanie brakiem postępów w licznych dialogach i konsultacjach dotyczących praw człowieka; zauważa fakt, że nie gwarantuje się systematycznego udziału społeczeństwa obywatelskiego w tych dialogach i konsultacjach, a udział ten podlega czasem ograniczeniom nałożonym przez strony spoza UE; jest zaniepokojony, że nawet gdy poruszane są pewne kwestie, rządy nie wypełniają swojego zobowiązania do przedstawiania UE sprawozdań na temat indywidualnych i strukturalnych kwestii podnoszonych w ramach dialogu;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

158. domaga się rzeczywistego uczestnictwa Parlamentu Europejskiego w trwających obecnie ocenach dialogów i konsultacji dotyczących praw człowieka; wnioskuje o pełny dostęp do dokumentów końcowych i innych relewantnych źródeł; oczekuje, że w wyniku tych ocen opracowane zostaną jasne wskaźniki służące do oceny rezultatów dialogów i wyraźnie określone propozycje, oparte na indywidualnym podejściu do każdego z krajów, służące poprawie tych rezultatów i niedopuszczeniu do powtórzenia wcześniejszych niepowodzeń w konsultacjach UE dotyczących praw człowieka;

159. wzywa instytucje europejskie do zapewnienia międzyinstytucjonalnej przejrzystości i spójności w zakresie celów, wartości i postaw w tej dziedzinie;

160. zwraca uwagę na potrzebę uwzględnienia konkluzji z dialogów i konsultacji dotyczących praw człowieka na szczytach UE z jej partnerami;

161. jest zdania, że generalnie dialogi i konsultacje dotyczące praw człowieka muszą być planowane i przeprowadzane w sposób przejrzysty oraz że przed rozpoczęciem dialogu należy określić cele, które muszą podlegać ocenie tuż po zakończeniu dialogu; wzywa Radę i Komisję do wywarcia nacisku na władze krajów spoza UE, aby zdecydowanie zaangażowały się na szczeblu ministerialnym w te dialogi i konsultacje;

162. wzywa kraje przystępujące do UE do poprawy poziomu ochrony praw człowieka na swoim terytorium w świetle poziomu przewidzianego na mocy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności;

163. wzywa Komisję i Radę, by podczas prowadzonych przez nie konsultacji i dialogów z państwami spoza UE na temat praw człowieka, zwróciły szczególną uwagę na sytuację mniejszości etnicznych i religijnych oraz na częste przypadki łamania ich praw;

164. z zadowoleniem przyjmuje ściślejszą koordynację i współpracę między Stanami Zjednoczonymi i Unią Europejską w dziedzinie praw człowieka;

165. z zadowoleniem przyjmuje nawiązanie dialogu dotyczącego praw człowieka z każdym z państw Azji Środkowej: Tadżykistanem, Kazachstanem, Kirgistanem, Turkmenistanem i Uzbekistanem, a także przeprowadzenie drugiego dialogu w każdym przypadku do listopada 2009 r.; z zadowoleniem przyjmuje również pierwsze seminarium z udziałem społeczeństwa obywatelskiego na temat dialogu dotyczącego praw człowieka między UE a Uzbekistanem w październiku 2008 r.; ubolewa nad tym, że dialogi dotyczące praw człowieka między UE a Chinami wciąż nie przynoszą żadnej poprawy, jeżeli chodzi o konkretne naruszenia praw człowieka w Chinach; zauważa, że mimo podjęcia przez chińskie władze pewnych działań w dobrym kierunku (reformy prawa pracy, rewizja kar śmierci przez Najwyższy Sąd Ludowy), sytuacja praw człowieka pogarsza się i odznacza szerszym niepokojem społecznym oraz większą kontrolą i represjonowaniem obrońców praw człowieka, prawników, bloggerów i aktywistów społecznych, a także ukierunkowaną polityką mającą na celu marginalizację Tybetańczyków i ich tożsamości kulturowej; jest głęboko zaniepokojony brakiem postępów w dialogu chińsko-tybetańskim; jest głęboko zaniepokojony pogarszającą się sytuacją praw człowieka w zamieszkującej Chiny populacji ujgurskiej; potępia długotrwałe uciskanie Ujgurów żyjących w Turkiestanie Wschodnim oraz ubolewa z powodu nieprzestrzegania przez chińskie władze gwarancji wolności, w tym wolności wypowiedzi, demonstracji, zgromadzeń, wyznania i wolności osobistej, zawartych w konstytucji Chińskiej Republiki Ludowej; ubolewa także z powodu prowadzonej przez ChRL polityki przesiedlania ludności, której celem jest osłabienie kultury Ujgurów i rozbicie ich jedności; wyraża rozczarowanie, że konsultacje UE-Rosja na temat praw człowieka nie przyniosły istotnych rezultatów; z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie w 2009 r. dialogu dotyczącego praw człowieka z Indonezją, jak również zorganizowanie pierwszych posiedzeń poświęconych dialogowi z Gruzją i Armenią; uważa, że chociaż takie dialogi dotyczące praw człowieka w sposób pożądanym kierują uwagę na problemy związane z prawami człowieka w stosunkach zewnętrznych UE, nie można pozwolić, by dialogi te stały się celem samym w sobie, bowiem muszą one koncentrować się na zapewnieniu podejmowania działań następczych w odniesieniu do kwestii poruszanych i omawianych w tych dialogach; ubolewa z powodu braku postępów w prowadzonym z Indiami dialogu dotyczącym praw człowieka oraz wyraża rozczarowanie z powodu nieomówienia kwestii dyskryminacji ze względu na przynależność kastową w ostatnim dialogu dotyczącym praw człowieka;

166. wzywa do ścisłej koordynacji działań między państwami członkowskimi UE, Komisją Europejską i Agencją Praw Podstawowych Unii Europejskiej przed każdym dialogiem dotyczącym praw człowieka prowadzonym przez UE z państwami spoza Unii; wskazuje, że UE musi również reagować na przypadki łamania praw człowieka w samej Unii, jeśli UE ma być postrzegana jako strażnik praw człowieka na świecie;

167. z zadowoleniem przyjmuje pierwszy dialog dotyczący praw człowieka między UE a Białorusią, który odbył się w czerwcu 2009 r., ubolewa jednocześnie, że sytuacja praw człowieka w tym kraju nadal jest dramatyczna, zważywszy na ciągłe ograniczanie wolności zrzeszania się, zgromadzeń i wypowiedzi oraz represje względem obrońców praw człowieka i dziennikarzy;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

168. z zadowoleniem przyjmuje starania rządu Meksyku w zakresie przeciwdziałania handlowi narkotykami i przestępczości zorganizowanej oraz przedstawienie Kongresowi projektu ustawy w celu zreformowania Kodeksu wojskowego wymiaru sprawiedliwości; podkreśla, że partnerstwo strategiczne UE–Meksyk należy postrzegać jako możliwość wzmocnienia praw człowieka i demokracji;

169. zauważa, że w kwietniu 2009 r. parlament Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej (Korei Północnej) zmienił konstytucję kraju, wprowadzając między innymi przepis, że Korea Północna „szanuje i chroni prawa człowieka”; usilnie nakłania władze północnokoreańskie do uczynienia konkretnych i namacalnych kroków w celu poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka, w tym kontekście wzywa władze, by pozwoliły niezależnym ekspertom międzynarodowym przeprowadzić kontrolę wszelkiego rodzaju ośrodków zatrzymań, a specjalnym sprawozdawcom ONZ odbyć wizytę w tym kraju; podkreśla, że przy ocenie sytuacji w zakresie praw człowieka w tym kraju należy uwzględnić nie tylko postanowienia konstytucji, lecz przede wszystkim stosowanie konkretnych środków; wzywa również północnokoreańskie władze do zniesienia restrykcji uniemożliwiających międzynarodowemu personelowi monitorowanie dystrybucji pomocy oraz do zagwarantowania, że pomoc międzynarodowa dociera do potrzebujących; wzywa przywódców Korei Północnej do konstruktywnego angażowania się w dialog z UE dotyczący praw człowieka;

170. jest nadal zaniepokojony, że prowadzony z Iranem dialog dotyczący praw człowieka pozostaje zawieszony od 2004 r. z powodu braku współpracy ze strony Iranu oraz uważa, że nadszedł czas, by międzynarodowa społeczność podjęła działania na rzecz wspierania irańskiego społeczeństwa obywatelskiego w tym krytycznym momencie w historii ruchu demokratycznego tego kraju; wzywa irańskie władze do ponownego podjęcia tego dialogu w celu wspierania wszystkich zainteresowanych stron społeczeństwa obywatelskiego, które oddane są idei demokracji, oraz w celu wzmocnienia – przy wykorzystaniu pokojowych środków i bez użycia siły – istniejących procesów, które mogą sprzyjać reformom demokratycznym, instytucjonalnym i konstytucyjnym, zapewnić trwałość tych reform i konsolidować zaangażowanie wszystkich irańskich obrońców praw człowieka i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego w procesy decyzyjne, wzmacniając rolę odgrywaną przez nie w powszechnym dyskursie politycznym; wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do wspierania i umacniania tych procesów; jest głęboko zaniepokojony, że w 2008 i 2009 roku sytuacja praw człowieka w Iranie pogorszyła się, a wolność wypowiedzi i zgromadzeń była ograniczana; w tym kontekście wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu ograniczania swobody dziennikarzy, pisarzy, naukowców oraz aktywistów praw człowieka i praw kobiet; jest nadal zaniepokojony z powodu represjonowania mniejszości etnicznych i religijnych w Iranie;

171. zwraca uwagę na niepokojący, autorytarny trend w Kambodży, opierający się na długoletniej bezkarności sprawców naruszeń praw człowieka i ograniczaniu swobody politycznej i wolności wypowiedzi osób należących do partii opozycyjnych i innych aktywistów politycznych; wzywa Komisję do podjęcia działania w celu reaktywacji porozumienia paryskiego z 1991 r. dotyczącego Kambodży;

Prawa ekonomiczne, społeczne i kulturalne

172. uważa, że należy przywiązywać równie wielką wagę do praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych jak do praw obywatelskich i politycznych, pamiętając o tym, że wszystkie prawa człowieka są uniwersalne, niepodzielne, współzależne i wzajemnie powiązane, co potwierdzono podczas Światowej Konferencji Praw Człowieka, która odbyła się w 1993 roku w Wiedniu; wzywa kraje na całym świecie do podpisania protokołu fakultatywnego do Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, który został otwarty do podpisu 24 września 2009 r.;

173. podkreśla, że prawa człowieka obejmują między innymi prawo do wyżywienia, wody i higieny komunalnej, edukacji, odpowiednich warunków mieszkaniowych, ziemi, godnej pracy i zabezpieczenia społecznego; prawa te powinny być przyznawane tak jak sprawiedliwy dostęp do zasobów naturalnych, zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, również przyszłym pokoleniom; przyznaje, że ubóstwo oraz niewłaściwe sprawowanie rządów to ważne czynniki leżące u podstaw wielu przypadków niewypełniania tych praw; apeluje do UE, aby włożyła więcej wysiłku w realizację milenijnych celów rozwoju, mając na względzie dowody, że świat daleki jest od spełnienia celów określonych na 2015 r.; w tym kontekście ponownie podkreśla znaczenie realizacji strategii politycznych w oparciu o prawa człowieka dla potrzeb realizacji milenijnych celów rozwoju;

174. docenia znaczenie systemu nadzorczego Międzynarodowej Organizacji Pracy dla obrony praw w obszarze handlu i zatrudnienia, systemów statystycznych, ochrony socjalnej i polityki zatrudnienia, a także bezpieczeństwa i higieny pracy;

175. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zagwarantowania, że przedsiębiorstwa, które działają zgodnie z prawem krajowym lub europejskim, szanują prawa człowieka oraz obowiązujące ich normy w zakresie ochrony zdrowia i środowiska, gdy ustanawiają swoją siedzibę lub prowadzą działalność w państwie spoza UE, a zwłaszcza w krajach rozwijających się;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

176. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o wypełnienie swoich zobowiązań wobec krajów rozwijających się w zakresie oficjalnej pomocy rozwojowej, mając na celu walkę ze światowym kryzysem gospodarczym i finansowym, a tym samym zmniejszenie negatywnych skutków tego kryzysu w zakresie praw człowieka na świecie; z zadowoleniem przyjmuje 10. sesję specjalną Rady Praw Człowieka pod hasłem „Wpływ światowych kryzysów gospodarczych i finansowych na powszechną realizację praw człowieka i skuteczne korzystanie z nich”, która odbyła się 20 lutego 2009 r.; wzywa państwa członkowskie UE do kontynuowania współpracy z państwami spoza UE w dziedzinie praw człowieka w obliczu kryzysu, a także nalega, by brak zasobów nigdy nie był wykorzystywany do usprawiedliwienia łamania praw człowieka;

Programy pomocy zewnętrznej Komisji i EIDHR

177. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że priorytety Parlamentu zostały uwzględnione w dokumentach programowych EIDHR na 2008 i 2009 r.;

178. popiera wkłady finansowe EIDHR, które głównie przeznaczone są na projekty obywatelskie prowadzone przez lokalne i międzynarodowe organizacje społeczeństwa obywatelskiego (90 % wkładów finansowych) oraz na regionalne i międzynarodowe organizacje w tym obszarze, takie jak Rada Europy, OBWE i Biuro Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka (10 % wkładów finansowych);

179. zauważa, że w latach 2008-2009 środki finansowe na wspieranie praw człowieka i demokracji wynosiły ponad 235 mln EUR, dzięki czemu możliwe było sfinansowanie 900 projektów w około 100 krajach; szczególnie dużą liczbę projektów sfinansowano w krajach objętych europejską polityką sąsiedztwa, natomiast największą kwotę otrzymały kraje AKP; zauważa z zaniepokojeniem brak równowagi działający na niekorzyść projektów wspierających demokrację wykraczających poza misje obserwacji wyborów; uważa, że należy znacznie zwiększyć środki finansowe europejskiego instrumentu na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (EIDHR), ażeby uwzględnić odpowiednie dofinansowanie europejskiej fundacji na rzecz demokracji oraz wspierać budowanie zdolności w dziedzinie praw człowieka i upowszechnianie demokracji w społeczeństwach najbardziej potrzebujących;

180. podkreśla, że jedną z najmocniejszych stron EIDHR jest to, że nie jest on uzależniony od przyzwolenia rządu przyjmującego, może zatem położyć nacisk na delikatne kwestie polityczne i innowacyjne podejście oraz współpracować bezpośrednio z lokalnymi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, które muszą zachować niezależność w stosunku do organów publicznych;

181. podkreśla, że ważne jest wykorzystywanie EIDHR jako sposobu reagowania na zagrożenia dla praw człowieka oraz sposobu dostarczania większego wsparcia obrońcom praw człowieka i ofiarom naruszeń praw człowieka; popiera sieć 11 organizacji finansowanych z EIDHR, której celem jest ochrona obrońców praw człowieka i szybkie reagowanie w sytuacjach kryzysowych; zachęca do opracowania specjalnych strategii odpowiadających potrzebom różnych kategorii obrońców praw człowieka, również broniących praw lesbijek, gejów, osób biseksualnych i transseksualnych oraz zaangażowanych w prowadzenie dochodzeń w sprawie naruszeń praw człowieka i prawa humanitarnego;

182. wzywa Komisję do zapewnienia spójności między priorytetami politycznymi Unii Europejskiej, jej umowami o partnerstwie i współpracy a wspieranymi przez nią projektami i programami, szczególnie w związku z jej dwustronnym programowaniem we współpracy z państwami spoza UE;

183. ma na uwadze wciąż niepokojącą sytuację praw człowieka na kontynencie afrykańskim oraz jest przekonany, że państwa Afryki podejmują istotne działania na rzecz propagowania zasad państwa prawa na szczeblu kontynentalnym poprzez przyjęcie Afrykańskiej karty praw człowieka i ludów (zwanej również Kartą z Banjul), w związku z tym rozważa wprowadzenie w budżecie pozycji ad hoc w celu wspierania pracy Afrykańskiego Trybunału Praw Człowieka i Ludów;

184. wzywa służby Komisji do regularnych spotkań z przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego w Brukseli w celu zacieśnienia dialogu z tymi partnerami, którzy bezpośrednio wdrażają projekty;

185. z zadowoleniem przyjmuje przydział środków finansowych na rzecz wspierania praw człowieka za pośrednictwem programów ukierunkowanych na konkretny obszar geograficzny, dzięki czemu wdrażanie polityki na szczeblu krajowym i regionalnym wspierane jest przez Europejski Fundusz Rozwoju (w krajach Afryki, Karaibów i Pacyfiku), instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (w Ameryce Łacińskiej, Azji, i Afryce Południowej) oraz Europejski Instrument Sąsiedztwa i Partnerstwa (w regionach sąsiadujących), a także za pośrednictwem instrumentów tematycznych, takich jak EIDHR, instrument na rzecz stabilności, instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (IWR) oraz instrument finansowania współpracy z państwami i terytoriami uprzemysłowionymi oraz innymi państwami i terytoriami o wysokim dochodzie (ICI Plus);

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Pomoc w organizacji wyborów oraz misje obserwacji wyborów

186. z zadowoleniem odnotowuje, że UE w coraz większym zakresie udziela pomocy w organizacji wyborów oraz wysłała misje obserwacji wyborów w celu wspierania demokracji w państwach spoza UE, przyczyniając się w ten sposób do większego przestrzegania praw człowieka, podstawowych wolności i zasad państwa prawa, oraz że powszechnie docenia się jakość i niezależność tych misji;

187. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do monitorowania wdrażania zaleceń zawartych w sprawozdaniach końcowych misji obserwacji wyborów z ramienia UE (EU EOM), do zapewnienia w razie potrzeby pomocy w następstwie sporządzenia tych sprawozdań oraz do regularnego informowania PE o postępach;

188. ponawia wezwanie do włączenia kwestii procesu wyborczego, w tym etapu przed- i powyborczego, do dialogu politycznego na różnych szczeblach z odnośnymi państwami spoza UE, któremu towarzyszyć będzie podejmowanie w odpowiednich przypadkach szczególnych środków, w celu zapewnienia spójności polityki UE oraz potwierdzenia kluczowej roli praw człowieka i demokracji;

189. wzywa do zwiększenia czujności w odniesieniu do kryteriów wyboru państw, w których nastąpić ma pomoc wyborcza/obserwacja wyborów, oraz kryteriów zgodności z metodyką i zasadami ustanowionymi na szczeblu międzynarodowym, zwłaszcza w odniesieniu do niezależności i skuteczności misji;

190. z zadowoleniem przyjmuje kwotę finansowania, która wyniosła ponad 50 mln EUR w trakcie 18-miesięcznego okresu, którego dotyczy sprawozdanie;

Wykorzystanie działań Parlamentu Europejskiego związanych z prawami człowieka

191. wzywa Radę i Komisję do gruntownego wykorzystania rezolucji i innych komunikatów Parlamentu Europejskiego i zareagowania w sposób konkretny na wyrażone w nich troski i życzenia, zwłaszcza w odniesieniu do rezolucji przyjmowanych w trybie pilnym;

192. ponownie podkreśla konieczność nadania większego rozgłosu Nagrodzie im. Sacharowa na rzecz wolności myśli, która jest przyznawana corocznie przez Parlament Europejski; ubolewa, że po przyznaniu nagrody nie są podejmowane odpowiednie działania następcze w celu sprawdzenia sytuacji, w jakiej znajdują się kandydaci i laureaci oraz ich kraje; wzywa również Radę i Komisję do zwrócenia uwagi na tę nagrodę między innymi poprzez uwzględnienie jej w rocznym sprawozdaniu dotyczącym praw człowieka; ponadto wzywa Radę i Komisję do utrzymywania kontaktu z kandydatami do Nagrody im. Sacharowa i jej laureatami w celu zapewnienia ciągłego dialogu i monitorowania sytuacji praw człowieka w odnośnych państwach oraz do oferowania ochrony osobom dotkliwie prześladowanym;

193. przypomina delegacjom Parlamentu, aby systematycznie włączały debaty na temat praw człowieka do porządku dziennego spotkań międzyparlamentarnych, aby uwzględniały w planie swoich wizyt projekty i instytucje działające na rzecz większego poszanowania praw człowieka, a także aby spotykały się z obrońcami praw człowieka i zapewniały im w stosownych przypadkach międzynarodowy rozgłos i ochronę;

194. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie sieci laureatów Nagrody im. Sacharowa; domaga się niezwłocznego znalezienia niezbędnych środków na realizację celów tej sieci oraz wsparcie komunikacji między laureatami Nagrody im. Sacharowa a Parlamentem poprzez nadanie laureatom specjalnego statusu, umożliwiającego im dostęp do pomieszczeń Parlamentu przy zastosowaniu uproszczonych procedur;

*

* *

195. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz krajów kandydujących, Organizacji Narodów Zjednoczonych, Radzie Europy oraz Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, a także rządów państw i terytoriów wymienionych w niniejszej rezolucji.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Nowa strategia dla Afganistanu

P7_TA(2010)0490

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie nowej strategii dla Afganistanu (2009/2217(INI))

(2012/C 169 E/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając poprzednie rezolucje w sprawie Afganistanu, a w szczególności rezolucję z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie stabilizacji sytuacji w Afganistanie ⁽¹⁾, rezolucję z dnia 15 stycznia 2009 r. w sprawie kontroli budżetowej środków UE w Afganistanie ⁽²⁾ oraz rezolucję z dnia 24 kwietnia 2009 r. w sprawie praw kobiet w Afganistanie ⁽³⁾,
- uwzględniając wspólne oświadczenie polityczne UE i Afganistanu podpisane w dniu 16 listopada 2005 r. oparte na wspólnych priorytetach na rzecz Afganistanu, takich jak ustanowienie stabilnych i odpowiedzialnych instytucji, reforma sektora bezpieczeństwa i wymiaru sprawiedliwości, walka z handlem narkotykami, rozwój i odbudowa,
- uwzględniając porozumienie Afghanistan Compact zawarte w 2006 r., w którym określono trzy główne obszary działania afgańskiego rządu na nadchodzące pięć lat, a mianowicie: bezpieczeństwo, administracja państwa, praworządność i prawa człowieka oraz rozwój gospodarczy i społeczny, a także zobowiązanie w zakresie wyeliminowania sektora narkotykowego,
- uwzględniając londyńską konferencję w sprawie Afganistanu zorganizowaną w styczniu 2010 r., dzięki której wspólnota międzynarodowa mogła ponownie zadeklarować swoje zobowiązania na rzecz Afganistanu oraz która stała się podstawą osiągnięcia międzynarodowego porozumienia w sprawie strategii dotyczącej niemilitarnego rozwiązania kryzysu afgańskiego, a także przekazywania siłom afgańskim obowiązków w zakresie utrzymywania bezpieczeństwa począwszy od 2011 r., które ma się w znacznym stopniu zakończyć do 2014 r.,
- uwzględniając rezolucję 1890 (2009) Rady Bezpieczeństwa ONZ, która przedłuża mandat Międzynarodowych Sił Wsparcia Bezpieczeństwa (ISAF) w Afganistanie na mocy rozdziału VII karty ONZ, zgodnie z rezolucjami 1386 (2001) i 1510 (2003), na okres kolejnych dwunastu miesięcy po 13 października 2009 r. i która wzywa państwa członkowskie ONZ biorące udział w ISAF, by podjęły wszelkie konieczne środki w celu wypełnienia swojego mandatu,
- uwzględniając proponowany fundusz powierniczy na rzecz pokoju i reintegracji, na który uczestnicy konferencji londyńskiej przekazali początkowo sumę 140 mln USD, w celu wsparcia integracji talibów i innych rebeliantów,
- uwzględniając afgańskie porozumienie narodowe oparte na konsultacjach loya jirga (tradycyjne afgańskie zgromadzenie przywódców), które odbyły się w Kabulu w czerwcu 2010 r., w celu osiągnięcia ogólnonarodowego porozumienia w sprawie pojednania z przeciwnikami,
- uwzględniając zorganizowaną 20 lipca 2010 r. konferencję kabulską, która dokonała oceny postępów we wdrażaniu decyzji podjętych na konferencji londyńskiej oraz dała rządowi Afganistanu sposobność przyjęcia roli przywódczej i odpowiedzialności za ten proces prowadzony we współpracy ze społecznością międzynarodową w celu zwiększenia bezpieczeństwa i wzmocnienia zdolności afgańskich sił bezpieczeństwa, poprawy zarządzania i praworządności, postępów, w tym w walce z produkcją narkotyków i handlem nimi oraz w zwalczaniu korupcji, jak również jeżeli chodzi o pokój i bezpieczeństwo, rozwój gospodarczy i społeczny, prawa człowieka i równouprawnienie kobiet i mężczyzn, uwzględniając wyniki konferencji kabulskiej, na której ustalono, że do końca 2014 r. dowództwo w operacjach wojskowych we wszystkich prowincjach zostanie przekazane siłom afgańskim,

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 E z 3.12.2009, s. 11.

⁽²⁾ Dz.U. C 46 E z 24.2.2010, s. 87.

⁽³⁾ Dz.U. C 184 E z 8.7.2010, s. 57.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

- uwzględniając dekret prezydencki z dnia 17 sierpnia 2010 r. wyznaczający czteromiesięczny termin rozwiązywania prywatnych firm odpowiedzialnych za bezpieczeństwo obecnych w Afganistanie, za wyjątkiem prywatnych firm ochroniarskich zatrudnionych w zamkniętych kompleksach wykorzystywanych przez ambasady, przedsiębiorstwa i organizacje pozarządowe,
- uwzględniając wybory prezydenckie, które odbyły się w Afganistanie w sierpniu 2009 r., a także bardzo istotne końcowe sprawozdanie misji obserwacji wyborów z ramienia UE opublikowane w grudniu 2009 r. i wybory parlamentarne przeprowadzone 18 września 2010 r.,
- uwzględniając wszystkie istotne wnioski Rady, a w szczególności wnioski Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dnia 27 października 2009 r. oraz jej plan działania w zakresie zwiększonego zaangażowania UE w Afganistanie i Pakistanie, a także wnioski Rady Spraw Zagranicznych z dnia 22 marca 2010 r.,
- uwzględniając mianowanie z dniem 1 kwietnia 2010 r. pełniącego dwie funkcje specjalnego przedstawiciela UE/ przewodniczącego delegacji UE do Afganistanu, a także uwzględniając decyzję Rady z dnia 11 sierpnia 2010 r. przedłużającą mandat specjalnego przedstawiciela Vygaudasa Usackasa do 31 sierpnia 2011 r.,
- uwzględniając oświadczenie Rady z dnia 18 maja 2010 r. przedłużające o trzy lata – od 31 maja 2010 r. do 31 maja 2013 r. – działania misji policyjnej Unii Europejskiej w Afganistanie (EUPOL Afganistan),
- uwzględniając krajowy dokument strategiczny na lata 2007-2013 określający zobowiązania Komisji wobec Afganistanu do 2013 r.,
- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010,
- uwzględniając raport o rozwoju społecznym ONZ z 2009 r., według którego Afganistan znajduje się na 181 miejscu na 182 państw,
- uwzględniając przeprowadzoną przez Afganistan krajową analizę zagrożeń i podatności z lat 2007-2008 oraz ocenę, według której koszt wyeliminowania ubóstwa w Afganistanie i podniesienia dochodów osób żyjących poniżej granicy ubóstwa wyniósłby ok. 570 mln USD,
- uwzględniając sprawozdanie organu koordynującego pomoc dla Afganistanu (Agency Coordinating Body For Afghan Relief) z 2008 r. pt. „Poniżej oczekiwań – skuteczność pomocy w Afganistanie”, które podkreśla, że ogromne kwoty przeznaczone na pomoc trafiają do przedsiębiorców (mogą one stanowić 50 % wartości kontraktu), oraz że procedura zamówień publicznych i organizacji przetargów cechuje bardzo niska przejrzystość, a koszty wynagrodzeń i świadczeń dla pracowników zagranicznych są wysokie,
- uwzględniając sprawozdanie misji wspierającej Organizacji Narodów Zjednoczonych w Afganistanie (UNAMA) z sierpnia 2010 r. w sprawie ochrony ludności cywilnej w konfliktach zbrojnych,
- uwzględniając zalecenia organizacji Peace Dividend Trust, która opowiada się za polityką korzystania z krajowych zasobów, zachęcając do prowadzenia przetargów publicznych na towary i usługi lokalnie w Afganistanie, nie zaś sprowadzania ich z zagranicy, tak aby było to przede wszystkim korzystne dla Afgańczyków,
- uwzględniając strategię NATO/ISAF dla Afganistanu skierowaną przeciw rebeliantom i jej realizację pod dowództwem generała Davida Petraeusa, oraz przegląd tej strategii zapowiedziany przez prezydenta Baracka Obamę na grudzień 2010 r.,
- uwzględniając większościowy raport Kongresu USA pt. „Warlord, Inc: wymuszenia i korupcja w łańcuchu dostaw USA do Afganistanu” (Komisja Kontroli i Reform Rządowych, Izba Reprezentantów USA, czerwiec 2010 r.),
- uwzględniając działania Biura Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przemoczości (UNODC), a w szczególności sprawozdanie z października 2009 r. pt. „Uzależnienie, przestępczość i ruchy powstańcze – ponadgraniczne zagrożenia związane z opium z Afganistanu”, a także wydany przez nie światowy raport narkotykowy z 2010 r.,

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Rozwoju (A7-0333/2010),
- A. mając na uwadze, że wspólnota międzynarodowa wielokrotnie potwierdziła swoje poparcie dla rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych, stojących na straży bezpieczeństwa, dobrobytu i praw człowieka wszystkich obywateli afgańskich; mając jednakże na uwadze, że wspólnota międzynarodowa pośrednio przyznała, iż trwająca dziewięć lat wojna i zaangażowanie międzynarodowe nie pomogły w zakończeniu działalności talibskich rebeliantów i zaprowadzeniu pokoju i stabilności w kraju, oraz mając na uwadze, że w 2009 r. zapoczątkowano nową politykę skierowaną przeciw rebeliantom oraz wyekspediowano wsparcie wojskowe w sile około 45 000 żołnierzy,
- B. mając na uwadze patową sytuację w Afganistanie oraz że utworzono koalicję sił międzynarodowych w tym kraju, która nie jest w stanie pokonać talibów i innych grup rebelianckich, a buntowniczymu ruchowi oporu oraz talibom nie udaje się osiągnąć przewagi nad tymi siłami wojskowymi,
- C. mając na uwadze, że w 2009 r. generał Stanley McChrystal stwierdził, iż nie dostrzega oznak obecności licznych członków Al-Kaidy w Afganistanie, a wysocy rangą urzędnicy amerykańscy potwierdzają znikomą obecność Al-Kaidy w Afganistanie,
- D. mając na uwadze pogorszenie się warunków bezpieczeństwa i życia, a także spadek poparcia społecznego dla obecności koalicjantów w porównaniu z przeszłością, oraz fakt, że są oni coraz częściej postrzegani przez ludność jako okupanci; mając na uwadze, że potrzebne jest szersze współdziałanie z ludnością Afganistanu na rzecz pokoju i pojednania, w tym z grupami niereprezentowanymi i ze społeczeństwem obywatelskim,
- E. mając na uwadze, że UE jest jednym z głównych darczyńców pomocy rozwojowej i pomocy humanitarnej dla Afganistanu; mając na uwadze, że jest to oddany partner w działaniach na rzecz odbudowy i stabilizacji,
- F. mając na uwadze, że na mocy porozumienia Afganistan Compact z 2006 r. oraz w oparciu o konferencję kabulską darczyńcy zgodzili się w miarę możliwości kierować coraz większą część pomocy, do 50 %, na podstawowy budżet rządu afgańskiego, albo bezpośrednio albo poprzez mechanizmy funduszy powierniczych; mając jednak na uwadze, że obecnie jedynie 20 % pomocy rozwojowej przekazywane jest poprzez budżet rządowy,
- G. mając na uwadze, że brak wystarczającej koordynacji obniża skuteczność pomocy UE dla Afganistanu,
- H. mając na uwadze, że w latach 2002-2009 skierowano do Afganistanu pomoc międzynarodową w wysokości ponad 40 mld USD; mając na uwadze, że w okresie tym wzrosła liczba dzieci uczęszczających do szkoły, mając jednak na uwadze, że według szacunkowych danych UNICEF-u w Afganistanie 59 % dzieci poniżej piątego roku życia nadal jest niedożywionych, a 5 mln dzieci nie może uczęszczać do szkół,
- I. mając na uwadze, że sytuacja kobiet w kraju pozostaje sprawą wielkiej troski; mając na uwadze, że według raportów ONZ wskaźnik umieralności kobiet w połogu w Afganistanie, wynoszący blisko 25 000 zgonów rocznie, plasuje ten kraj na drugim miejscu w świecie, że jedynie 12,6 % kobiet powyżej 15 roku życia potrafi czytać i pisać, a 57 % dziewcząt jest wydawanych za mąż poniżej ustawowego wieku 16 lat; mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet jest nadal powszechnym zjawiskiem; mając na uwadze, że dyskryminująca ustawa o szyickim kodeksie rodzinnym wciąż obowiązuje i między innymi uznaje za przestępstwo, jeżeli kobieta odmawia mężowi współżycia seksualnego, i zakazuje kobietom wychodzenia z domu bez zgody męża,
- J. mając na uwadze, że Afganistan jest stroną szeregu międzynarodowych konwencji chroniących prawa kobiet i dzieci, w szczególności Konwencji ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet z 1979 r. i Konwencji ONZ o prawach dziecka z 1989 r., oraz mając na uwadze, że konstytucja Afganistanu, a w szczególności jej art. 22, stanowi, iż „obywatele Afganistanu – mężczyźni i kobiety – mają równe prawa i obowiązki wobec prawa”; mając na uwadze, że obecnie przeprowadza się przegląd afgańskiego kodeksu rodzinnego w celu dostosowania go do konstytucji,

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

- K. mając na uwadze, że w lipcu 2010 r. Kongres USA zwrócił się o skontrolowanie finansowania przekazywanego w przeszłości Afganistanowi, które wyniosło wiele miliardów dolarów, oraz w głosowaniu postanowił tymczasowo zmniejszyć pomoc dla rządu Afganistanu o prawie 4 mld USD,
- L. mając na uwadze, że minister finansów Afganistanu Omar Zakhilwal skrytykował po pierwsze praktyki zawierania umów przez NATO/ISAF, które nie przynoszą korzyści lokalnej gospodarce Afganistanu, po drugie zaś jednostronną interpretację przez ISAF postanowień o wymianie wolnocłowej w umowie między ISAF i rządem afgańskim, a także oskarżył zagranicznych przedsiębiorców o przejęcie znacznej części finansowanych przez ISAF umów o wartości sięgającej 4 mld USD, co miałyby powodować stały odpływ środków pieniężnych z kraju; mając na uwadze, że rząd afgański wzywa do przeprowadzenia międzynarodowego dochodzenia w tej sprawie,
- M. mając na uwadze, że oczywiste stało się, iż rozwiązanie konfliktu w Afganistanie na drodze wojskowej nie jest możliwe, oraz mając na uwadze, że Stany Zjednoczone zadeklarowały zamiar rozpoczęcia wycofywania wojsk z Afganistanu w lecie 2011 r., a pozostałe państwa albo już wycofały swe wojska, albo planują ich wycofanie, albo też jeszcze nie zdecydowały się na ich wycofanie; mając jednak na uwadze, że wycofywanie wojsk musi odbywać się stopniowo i w sposób skoordynowany, zgodnie z planem politycznym, który zagwarantuje płynne przekazanie zadań afgańskim siłom bezpieczeństwa,
- N. mając na uwadze, iż podczas konferencji w Kabulu postanowiono, że liczebność krajowej armii afgańskiej powinna osiągnąć 171 600 osób, a afgańskich sił policyjnych 134 000 do października 2011 r., przy niezbędnym wsparciu finansowym i technicznym ze strony społeczności międzynarodowej,
- O. mając na uwadze, że głównym celem misji EUPOL Afganistan jest przyczynienie się do utworzenia afgańskiego systemu sił policyjnych zgodnie ze standardami międzynarodowymi,
- P. mając na uwadze, że Afganistan jest nie tylko wiodącym producentem opium na świecie i głównym dostawcą na rynek heroinowy w UE i w Federacji Rosyjskiej, ale ponadto – według niedawnego sprawozdania UNODC – jednym z największych producentów konopi indyjskich na świecie; mając jednakże na uwadze, że produkcja opium w Afganistanie spadła o 23 % na przestrzeni ostatnich 2 lat oraz o 1/3 od szczytowej aktywności w tym zakresie w 2007 r.; mając na uwadze, że UNODC ustalił, iż istnieje wyraźny związek między uprawą opium a terytoriami kontrolowanymi przez rebeliantów oraz że w tych częściach Afganistanu, gdzie rządowi udaje się lepiej egzekwować prawo, blisko dwie trzecie rolników twierdzi, iż nie uprawia opium, ponieważ jest to zakazane; mając na uwadze, że na południowym-wschodzie, gdzie zasięg władzy jest słabszy, niecałe 40 % rolników wymieniło zakaz jako powód rezygnacji z uprawy maku,
- Q. mając na uwadze, że według niedawnego sprawozdania UNODC liczba obywateli Afganistanu uzależnionych od narkotyków dramatycznie wzrosła w ostatnich latach, co niesie poważne społeczne konsekwencje dla przyszłości kraju,
- R. mając na uwadze, że UE odgrywa aktywną rolę we wspieraniu walki z narkotykami od początku procesu odbudowy, jednak dotychczas nie powiodło się jej skuteczne ograniczanie utrzymującego się wpływu przemysłu narkotykowego na gospodarkę, ustrój polityczny, instytucje państwowe i społeczeństwo,
- S. mając na uwadze, że w niektórych przypadkach pola makowe w Afganistanie niszczone przy wykorzystaniu chemicznych środków biobójczych oraz fakt, że ma to szkodliwy wpływ na organizm człowieka i środowisko, powodując zanieczyszczenie gleby i wód mając jednak na uwadze, że obecnie osiągnięto porozumienie co do konieczności nasilenia środków represyjnych przeciwko handlowi narkotykami i laboratoriom produkującym heroinę, a nie rolnikom; mając na uwadze, że główne działania koncentrują się obecnie na zapewnieniu rolnikom alternatywnych środków utrzymania,
- T. mając na uwadze, że Afganistan posiada znaczne bogactwa naturalne, w tym bogate zasoby surowców mineralnych, takich jak gaz i ropa, których wartość szacuje się na trzy biliony USD, oraz mając na uwadze, że rząd afgański liczy, iż zasoby te staną się bodźcem rozwoju gospodarczego po zaprowadzeniu pokoju i bezpieczeństwa w kraju,

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Nowa strategia UE

1. zdaje sobie sprawę, że postęp w Afganistanie jest utrudniony przez szereg czynników, ale zdecydował się skupić się w sprawozdaniu na czterech głównych elementach, które jego zdaniem przy zwiłokrotnionych wysiłkach mogą przynieść poprawę sytuacji; są to pomoc międzynarodowa, skutki procesu pokojowego, wpływ szkolenia sił policyjnych, likwidacja upraw opium poprzez zaproponowania rozwiązań alternatywnych;
2. wyraża poparcie dla nowej koncepcji strategii skierowanej przeciw rebeliantom, której celem jest ochrona ludności lokalnej i odbudowa obszarów, na których zapewniono bezpieczeństwo, a także poparcie dla planu działania UE na rzecz Afganistanu i Pakistanu;
3. jest zatem zdania, że strategia UE na rzecz Afganistanu winna opierać się na dwóch założeniach: należy przyznać, że poziom bezpieczeństwa i wskaźniki społeczno-gospodarcze w Afganistanie wciąż się obniżają pomimo trwających już niemal dziesięć lat działań i inwestycji wspólnoty międzynarodowej; należy uznać potrzebę dalszego zachęcania do głębokich przemian w sposobie myślenia wspólnoty międzynarodowej, która zbyt często w przeszłości, szczególnie przed realizacją strategii skierowanej przeciw rebeliantom, przygotowywała plany i decyzje w nikłym stopniu uwzględniające stronę afgańską, tak by w przyszłości te plany i decyzje wpływały ze ściślejszej współpracy z ludnością Afganistanu; zauważa, że ważnym krokiem w tym kierunku były konferencje w Londynie i Kabulu;
4. z zadowoleniem przyjmuje i popiera wnioski Rady z października 2009 r. pt. „Wzmożenie działań UE w Afganistanie i Pakistanie”, w których nakreślono bardziej spójne i skoordynowane podejście UE do tego regionu i podkreślono znaczenie współpracy regionalnej oraz zwrócenia większej uwagi na aspekty cywilne w polityce wobec Afganistanu;
5. podkreśla, że wszelkie długofalowe rozwiązania kryzysu afgańskiego muszą przede wszystkim uwzględniać zainteresowanie obywateli afgańskich ich bezpieczeństwem wewnętrznym, ochroną ludności, rozwojem gospodarczym i społecznym, zawierać konkretne środki na rzecz zwalczania ubóstwa, zbyt niskiego rozwoju i dyskryminacji kobiet, tak by zwiększyć poszanowanie praw człowieka i praworządności, wzmocnić mechanizmy pojednania, położyć kres produkcji opium, zaangażować się w zakrojone na szeroką skalę budowanie państwowości oraz pełną integrację Afganistanu we wspólnocie międzynarodowej, jak również wygnanie Al-Kaidy z tego kraju;
6. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje międzynarodowej konferencji w sprawie Afganistanu, która odbyła się w Kabulu; podkreśla, że zobowiązania rządu afgańskiego do poprawy bezpieczeństwa, zarządzania i perspektyw ekonomicznych obywateli tego kraju, a także zobowiązania społeczności międzynarodowej do wspierania procesu przemian i wspólnych celów muszą zostać dotrzymane;
7. ponownie podkreśla, że UE i państwa członkowskie powinny wspierać Afganistan w budowaniu własnego państwa ze stabilniejszymi instytucjami demokratycznymi zdolnymi do zagwarantowania suwerenności kraju, bezpieczeństwa opartego na wojsku i policji odpowiedzialnymi zgodnie z zasadami demokracji, kompetentnego i niezależnego sądownictwa, jedności kraju, integralności terytorialnej, równouprawnienia kobiet i mężczyzn, wolności mediów, szczególnego traktowania systemu edukacji i opieki zdrowotnej, trwałego rozwoju gospodarczego oraz dobrobytu ludności Afganistanu, jak również poszanowania tradycji historycznych, religijnych, duchowych i kulturowych wszystkich społeczności etnicznych i religijnych zamieszkujących terytorium afgańskie, jednocześnie uznając potrzebę zasadniczej zmiany w zakresie podejścia do kobiet; apeluje o większe wsparcie dla przedsięwzięć rozwojowych realizowanych przez władze lokalne w prowincjach, które wykazują się dobrym sprawowaniem rządów;
8. stwierdza, że 80 % ludności zamieszkuje obszary wiejskie, w których powierzchnia gruntów na mieszkańca zmniejszyła się z 0,55 ha w 1980 r. do 0,25 ha w 2007 r.; podkreśla fakt, że sytuacja w Afganistanie jest nadal trudna ze względu na niekorzystne warunki klimatyczne i rosnące ceny żywności na światowym rynku, podczas gdy powszechne i masowe użycie min przeciwpiechotnych stanowi poważne zagrożenie dla udanego rozwoju obszarów wiejskich; w związku z powyższym wyraża przekonanie, że podstawowe znaczenie ma dalsze finansowanie przeznaczone na rozwój obszarów wiejskich i lokalnego wytwarzania żywności, a nawet jego zwiększenie, aby zapewnić bezpieczeństwo zaopatrzenia w żywność;
9. odnotowuje zobowiązanie rządu afgańskiego do wdrożenia w ciągu następnych 12 miesięcy – w sposób stopniowy i zrównoważony pod względem budżetowym – zdecentralizowanej polityki zarządzania, wzmacniającej władze lokalne i ich potencjał instytucjonalny, a także do opracowania ram prawnych, finansowych i budżetowych obowiązujących na szczeblach niższych niż krajowy;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

10. zauważa, że słaba administracja publiczna i słaby potencjał służby publicznej mogą utrudnić bardziej znaczące zaangażowanie strony afgańskiej w proces przebudowy; jest w związku z tym przekonany, że należy zwrócić baczniejszą uwagę na te ważne obszary; z zadowoleniem przyjmuje pomysł opracowania przez Komisję i państwa członkowskie specjalnego długoterminowego sztandarowego programu podejmującego kwestię wzmocnienia administracji publicznej przez opracowanie programu szkolenia, pomoc w budowie lub wykorzystaniu istniejących budynków, połączenie z siecią instytucji administracji publicznej UE, a także doradzanie instytucjom służby publicznej w największych miastach Afganistanu, takich jak Kabul, Herat oraz Mazar-i Szarif;

11. przypomina, że wysiłki na rzecz rozwoju muszą być skoncentrowane na poprawie zdolności afgańskich struktur rządowych oraz że Afganistan musi w pełni uczestniczyć w wyznaczaniu priorytetów, a także w ich realizacji, aby wzmocnić proces przyswajania i przejmowania odpowiedzialności na poziomie krajowym i wspólnotowym; dlatego zwraca uwagę na istotną rolę organizacji społeczeństwa obywatelskiego w zadbaniu o to, by obywatele Afganistanu byli zaangażowani w proces demokratyzacji i odbudowy, a także ochrony przed zagrożeniem korupcją;

12. pomimo pewnej poprawy warunków życia kobiet od czasu zakończenia rządów talibów w 2001 r. jest nadal zaniepokojony ogólną sytuacją w zakresie praw człowieka w Afganistanie, a w szczególności pogorszeniem się standardów w zakresie praw podstawowych, politycznych, obywatelskich i społecznych kobiet w Afganistanie w ciągu ostatnich kilku lat oraz wyraża zaniepokojenie niekorzystnymi zjawiskami, na przykład tym, że większość z osadzonych w więzieniach afgańskich stanowią kobiety uciekające przed uciskiem ze strony krewnych, a także niedawnymi zmianami ordynacji wyborczej, które skutkują obniżeniem gwarantowanej kobietom liczby miejsc w parlamencie;

13. uważa, że przestrzeganie praw kobiet stanowi integralną część rozwiązania problemu bezpieczeństwa oraz że osiągnięcie stabilności w Afganistanie będzie niemożliwe dopóki kobiety nie będą mogły w pełni korzystać ze swoich praw politycznych, społecznych i gospodarczych; wzywa zatem władze Afganistanu i przedstawicieli społeczności międzynarodowej do uwzględniania kobiet na każdym etapie rozmów pokojowych i działań na rzecz pojednania/reintegracji zgodnie z rezolucją RB NZ nr 1325; apeluje o specjalną ochronę kobiet aktywnych w sferze publicznej lub politycznej, a zatem narażonych na niebezpieczeństwo ze strony fundamentalistów; stwierdza, że postępy w rozmowach pokojowych nie mogą w żadnym wypadku zakładać utraty praw kobiet uzyskanych w ostatnich latach; wzywa rząd Afganistanu do zwiększenia ochrony praw kobiet w wyniku zmiany obowiązującego prawodawstwa, np. kodeksu karnego, by uniknąć dyskryminacyjnych praktyk;

14. wzywa Komisję, Radę i państwa członkowskie UE, aby nadal podnosiły kwestię dyskryminacji kobiet i dzieci, a także ogólnie kwestie praw człowieka w stosunkach dwustronnych z Afganistanem, zgodnie z długofalowym zobowiązaniem UE do wspierania Afganistanu w działaniach na rzecz pokoju i odbudowy;

15. wzywa UE i społeczność międzynarodową do zwiększenia finansowania i wsparcia politycznego i technicznego dla strategii politycznych na rzecz poprawy sytuacji afgańskich kobiet oraz dla pozarządowych organizacji kobiecych, w tym obrońców praw kobiet;

16. stwierdza, że chociaż sytuacja w zakresie wolności słowa i prasy poprawiła się od czasu upadku reżimu talibów, to jednak w ostatnich latach doszło do jej pogorszenia; odnotowuje ataki i groźby wobec dziennikarzy ze strony uzbrojonych podmiotów i talibów, chcących uniknąć informowania o obszarach pozostających pod ich kontrolą; wzywa do przyjęcia w tej dziedzinie środków dających dziennikarzom gwarancje bezpiecznego wykonywania zawodu;

17. z niepokojem zauważa, że wybory parlamentarne, które odbyły się w Afganistanie w dniu 18 września 2010 r. i w których frekwencja wynosiła około 40 % pomimo warunków w zakresie bezpieczeństwa w tym państwie, po raz kolejny zostały naznaczone przez oszustwa i przemoc, w wyniku której według NATO zginęło 25 osób; ubolewa, że wielu Afgańczykom uniemożliwiono skorzystanie z przysługującego im podstawowego prawa do głosowania;

18. odnotowuje nieprawidłowości występujące w kraju w postępowaniach sądowych, które nie spełniają międzynarodowych norm wymiaru sprawiedliwości; wyraża ubolewanie z powodu wykonania w 2008 r. egzekucji na 16 osobach skazanych na śmierć; apeluje do UE o wspieranie przyjęcia moratorium na wykonywanie kary śmierci zgodnie z rezolucją ONZ 62/149 z 2007 r., w celu późniejszego całkowitego zniesienia kary śmierci;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Pomoc międzynarodowa – wykorzystanie i nadużycia

19. przypomina, że łączny budżet UE (Wspólnoty Europejskiej i państw członkowskich) na pomoc dla Afganistanu na okres 2002-2010 wynosi ok. 8 mld EUR;
20. podkreśla znaczenie wzmocnienia wolności mediów i społeczeństwa obywatelskiego w Afganistanie w celu wsparcia demokratyzacji w tym państwie; wyraża również uznanie dla wniosków z unijnej misji obserwacji wyborów w 2009 r.;
21. zauważa, że pomimo ogromnych nakładów finansowych w ramach pomocy zagranicznej sytuacja w Afganistanie nadal jest zasmucająca, a najwrażliwsze grupy ludności są pozbawione dostępu do pomocy humanitarnej i opieki zdrowotnej; coraz więcej Afgańczyków umiera raczej na skutek ubóstwa niż bezpośrednio w wyniku konfliktu zbrojnego, od 2002 r. śmiertelność wśród niemowląt alarmująco wzrosła, a oczekiwana długość życia przy urodzeniu i poziom umiejętności czytania i pisania znacząco się obniżyły, zaś od 2004 r. liczba ludności żyjącej poniżej granicy ubóstwa wzrosła o 130 %;
22. podkreśla znaczenie realizacji milenijnych celów rozwoju i wyraża żal, że pomimo postępów w niektórych dziedzinach, według wskaźnika rozwoju społecznego UNDP (Human Development Index) Afganistan spadł z 173 pozycji w 2003 r. na 181 (na 182 kraje), zaś poziom umieralności dzieci poniżej 5 roku życia oraz kobiet w połogu jest jednym z najwyższych na świecie; uważa, że nie należy zaniedbywać tych szczególnych celów, także w zakresie dostępu – w szczególności kobiet – do służby zdrowia i edukacji, oraz nawołuje do zwrócenia szczególnej uwagi na poprawę w zakresie osiągania dochodu i stworzenie prawidłowo działającego wymiaru sprawiedliwości;
23. podkreśla, że Biuro Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przemoczości (UNODC) stwierdza w swojej analizie ze stycznia 2010 r., że korupcja jest największym problemem tego społeczeństwa oraz że dochód pochodzący z łapówek sięga niemal jednej czwartej (23 %) PKB Afganistanu;
24. apeluje do Komisji o zagwarantowanie przejrzystości i rozliczalności pomocy finansowej przekazywanej rządowi afgańskiemu, organizacjom międzynarodowym i lokalnym organizacjom pozarządowym, aby zapewnić spójność pomocy oraz powodzenie procesu odbudowy i rozwoju Afganistanu;
25. nawołuje do bardziej spójnej geograficznie dystrybucji pomocy humanitarnej, opartej na analizie potrzeb i traktowanej jako priorytet;
26. zauważa jednak ograniczone postępy w dziedzinie infrastruktury, telekomunikacji i edukacji na poziomie podstawowym, które darczyńcy i rząd afgański zazwyczaj wymieniają jako obszary, w których odnotowuje się osiągnięcia;
27. zwraca uwagę na ogromne koszty prowadzenia działań zbrojnych poniesione w Afganistanie w latach 2001-2009, które szacuje się na 300 mld USD, co przewyższa ponad dwudziestokrotnie PKB Afganistanu, a zakładając dodatkowe nakłady na działania zbrojne, koszt ten może wzrosnąć do ponad 50 mld USD rocznie;
28. przyznaje, że pomimo powszechnego przekonania, iż skorumpowany afgański rząd ponosi całkowitą odpowiedzialność za brak dostępu do podstawowych usług dla obywateli, jednak zauważa również, że większość środków przeznaczanych na rozwój społeczno-gospodarczy jest przekazywana za pośrednictwem organizacji międzynarodowych, regionalnych banków rozwoju, organizacji pozarządowych, przedsiębiorców międzynarodowych itp., a nie za pośrednictwem rządu krajowego; wzywa rząd afgański i społeczność międzynarodową do sprawowania większej kontroli w celu wyeliminowania korupcji i zagwarantowania, że pomoc dociera do celu;
29. uważa, że zwalczanie korupcji powinno stanowić podstawę procesu pokojowego w Afganistanie, gdyż łapówkarstwo prowadzi do nieprawidłowości przy podziale zasobów, stanowi przeszkodę w dostępie do podstawowych usług publicznych, takich jak służba zdrowia i edukacja, i poważne utrudnienie dla rozwoju społeczno-gospodarczego; podkreśla również, że korupcja jest przyczyną braku zaufania do sektora publicznego i rządu, a co za tym idzie stanowi poważne zagrożenie dla stabilności kraju; dlatego domaga się, by udzielając wsparcia temu krajowi, UE poświęciła szczególną uwagę zwalczaniu korupcji;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

30. zauważa, że według afgańskiego ministra finansów, co potwierdzają inne niezależne źródła, jedynie 6 mld USD (czyli 15 %) z 40 mld USD przeznaczonych na pomoc rzeczywiście dotarło do afgańskiego rządu w latach 2002-2009 oraz że pozostałe 34 mld USD, które przekazano za pośrednictwem organizacji międzynarodowych, regionalnych banków rozwoju, organizacji pozarządowych, przedsiębiorstw międzynarodowych itd. w 70-80 % nie dotarło do docelowych beneficjentów, tzn. narodu afgańskiego; odnotowuje decyzję konferencji kabulskiej, w której przewidziano, zgodnie z wnioskiem Afgańczyków, że do 2012 r. 50 % pomocy międzynarodowej będzie przekazywane przez afgański budżet krajowy;
31. wyraża przekonanie o bezwzględnej konieczności wprowadzenia mechanizmów koordynacji wśród państw darczyńców międzynarodowych i przewidzenia szczegółowych ocen pomocy europejskiej i międzynarodowej w celu przeciwdziałania brakowi przejrzystości i ograniczonym mechanizmom egzekwowania odpowiedzialności darczyńców;
32. potępia fakt, że znaczna część europejskiej i międzynarodowej pomocy finansowej przepada w procesie rozdzielania środków, co bezlitośnie ujawniono przy okazji niedawnego skandalu związanego z Bankiem Kabulskim, i zwraca uwagę na cztery główne przyczyny tych strat: marnotrawstwo, nadmierne koszty pośrednictwa i bezpieczeństwa, zawyżanie kosztów usług i korupcja;
33. zauważa jednak, że straty UE równoważy fakt, że 50 % unijnej pomocy (w przypadku USA jest to tylko 10 %) rozdziela się poprzez wielostronny fundusz powierniczy, którego skuteczność jest bardzo wysoka (ok. 80 %);
34. wzywa UE do stworzenia scentralizowanej bazy danych i przeprowadzenia analiz kosztów i wpływu wszelkiej pomocy UE dla Afganistanu, ponieważ brak kompleksowych, aktualnych i przejrzystych danych osłabia skuteczność pomocy;
35. wzywa także wszystkie główne działające w Afganistanie organy zajmujące się pomocą humanitarną i rozwojem (począwszy od UE i jej państw członkowskich i USA aż po UNAMA, agencje ONZ, wiodące organizacje pozarządowe i Bank Światowy) do znaczącego obniżenia wydatków operacyjnych poprzez przekazywanie środków na konkretne projekty realizowane w drodze faktycznego i zrównoważonego partnerstwa z afgańskimi instytucjami, a także do zadbania o to, by pomoc ta rzeczywiście prowadziła do realizacji jej celu; w związku z tym podkreśla, że instytucje afgańskie powinny mieć prawo decydowania w zakresie wykorzystania funduszy, zapewniając jednocześnie należytą przejrzystość i odpowiedzialność;
36. podkreśla znaczenie koordynacji wysiłków na rzecz odbudowy i rozwoju na poziomie regionalnym, aby wspierać rozwój transgraniczny w regionach, w których więzi etniczne i plemienne często przekraczają granice państw;
37. zauważa, że należy popierać zwiększone zaangażowanie lokalnych i regionalnych władz afgańskich oraz podkreśla, że na tym poziomie lojalność, praworządność i demokracja mają zasadnicze znaczenie dla prawidłowego wykorzystania funduszy; wskazuje, że przydział funduszy na szczeblu lokalnym i regionalnym wymaga zatwierdzenia rządu centralnego, przez co wpływa na zwiększenie jego roli i odpowiedzialności;
38. wzywa wysokiego przedstawiciela do spraw polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, Radę oraz Komisję do powołania wspólnego zespołu naukowców w celu corocznej oceny wszystkich realizowanych przez UE i państwa członkowskie środków i misji w Afganistanie z zastosowaniem sprecyzowanych jakościowych i ilościowych wskaźników, zwłaszcza w odniesieniu do pomocy rozwojowej (w tym w dziedzinie zdrowia publicznego i rolnictwa), dobrego zarządzania (w tym w wymiarze sprawiedliwości i w dziedzinie przestrzegania praw człowieka) oraz bezpieczeństwa (zwłaszcza w zakresie szkolenia afgańskiej policji); apeluje też w tym kontekście o ocenę względnego wpływu środków unijnych na ogólną sytuację w państwie oraz o ocenę stopnia koordynacji i współpracy pomiędzy organami UE a innymi międzynarodowymi misjami i środkami, a także o opublikowanie wniosków i zaleceń wynikających z takiej oceny;
39. podkreśla, że bezpieczeństwo i terytorialny rozdział pomocy są od siebie wzajemnie uzależnione, i w związku z tym wzywa do bezpośredniego przekazywania pomocy dla dotkniętej trudną sytuacją ludności Afganistanu;
40. podkreśla, że zwalczanie korupcji w Afganistanie musi być priorytetem; zauważa lokalną korupcję, jednak wyraża nadzieję, że będzie jej przeciwdziałało wzmocnienie legitymizacji afgańskich instytucji państwowych przez uczynienie ich odpowiedzialnymi za zatwierdzanie przydziału środków i zapewnianie skuteczności pomocy;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

41. popiera politykę ogłaszania w miarę możliwości przetargów publicznych wśród afgańskich przedsiębiorstw zamiast sprowadzania towarów i usług z zagranicy;
42. uważa, że bezstronne organizacje humanitarne powinny być odpowiedzialne za dystrybucję pomocy w kraju oraz że siły zbrojne powinny być zaangażowane jedynie w całkowicie wyjątkowych okolicznościach, aby uszanować neutralny, bezstronny i niezależny charakter pracy organizacji humanitarnych, przy pełnym poszanowaniu właściwych standardów międzynarodowych zapisanych w wytycznych dotyczących wykorzystania mienia obrony wojskowej i ochrony ludności w celu wsparcia działań humanitarnych, a także ogłoszonych w ramach Europejskiego konsensusu w sprawie pomocy humanitarnej;
43. zwraca uwagę, iż wszelkie naruszenia zasad neutralności, bezstronności i niezależności dostrzeżone przez takie organizacje osłabiają ich zdolność do działania w terenie, tym bardziej że pozostaną one na miejscu przez długi czas po wycofaniu się oddziałów;
44. zauważa, że zgodnie z wieloma doniesieniami w prasie i sprawozdaniu Izby Reprezentantów USA pt. „Warlord Inc.” siły zbrojne USA w Afganistanie zlecają większość zadań logistycznych prywatnym przedsiębiorcom, którzy z kolei podzlecają ochronę konwojów wojskowych lokalnym afgańskim agencjom bezpieczeństwa, co ma katastrofalne skutki;
45. zauważa, że decyzja przekazania łańcucha dostaw wojskowych USA w prywatne ręce, bez zapewnienia żadnych wiarygodnych kryteriów zapewniających odpowiedzialność, przejrzystość i legalność, prowadzi do wymuszeń i nadużyć, ponieważ watażkowie, lokalna mafia i w końcu talibscy przywódcy przejmują znaczącą część zysków z logistyki wojskowej w Afganistanie, które wynoszą 2,2-3 mld USD;
46. jest zbulwersowany faktem, że „środki na ochronę” i wymuszenia na każdym szczeblu wojskowego łańcucha dostaw stanowią znaczące źródło finansowania rebelii, co stwierdziła sekretarz stanu USA Hillary Clinton w swoim oświadczeniu przed senacką Komisją Spraw Zagranicznych w grudniu 2009 r.;
47. jest także poruszony tym, że skoro to samo ma miejsce w odniesieniu do wojskowych operacji logistycznych USA i NATO/ISAF, możliwość pełnego prześledzenia wkładu finansowego UE może nie być zagwarantowana we wszystkich przypadkach;
48. całkowicie popiera nowe wytyczne wydane we wrześniu 2010 r. przez dowództwo wojsk NATO w Afganistanie i dotyczące zamówień – o wartości wycenianej obecnie szacunkowo na około 14 mld USD rocznie – mające na celu ograniczenie korupcji i zmniejszenie środków, które pośrednio trafiają do rebeliantów i talibów; wyraża nadzieję, że ta zmiana kierunku w polityce zamówień zostanie szybko wdrożona;
49. z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście niedawny dekret prezydenta Karzaja przewidujący czteromiesięczny termin na zaprzestanie działalności wszystkich lokalnych i zagranicznych prywatnych firm ochroniarskich w Afganistanie;

Proces pokojowy

50. podkreśla, że dobre zarządzanie, praworządność i prawa człowieka są podstawą stabilnego i dobrze prosperującego Afganistanu; podkreśla zatem, że wiarygodny proces sądowy jest fundamentalnym aspektem procesu pokojowego oraz że poszanowanie praw człowieka i zapobieganie szerzącej się bezkarności powinny być aspektami niepodlegającymi negocjacji na wszystkich etapach procesu pokojowego; apeluje w związku z tym do rządu afgańskiego o priorytetowe wdrożenie strategii reformy wymiaru sprawiedliwości;
51. uważa, że obecny impas w Afganistanie wynika w dużej mierze z poprzedzających nową strategię antyrebeliancką błędnych wyliczeń sił koalicyjnych, które prognozowały szybkie pokonanie talibów i łatwe przywrócenie stabilności i demokratycznego państwa cieszącego się silnym poparciem Zachodu;
52. uważa w związku z tym, że nie doceniono obecności talibów i przeceniono potencjał rządu Karzaja w zakresie administrowania państwem oraz że w efekcie zadanie przebudowy i rozwoju państwa zepchnięto na drugi plan;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

53. obawia się, że te błędy doprowadziły do zaognienia rebelii talibów obejmującej ponad połowę kraju, co w jeszcze większym stopniu pogorszyło sytuację w zakresie bezpieczeństwa w całym regionie oraz przestrzegania praw człowieka, a zwłaszcza praw kobiet;
54. wskazuje, że skoncentrowanie się na działaniach wojskowych, jakie dominowało w przeszłości, nie doprowadziło do osiągnięcia zamierzonych celów, a zatem zdecydowanie popiera podejście w większym stopniu cywilne;
55. uznaje, że jedynym możliwym rozwiązaniem jest rozwiązanie polityczne oraz że powinno ono obejmować negocjacje – które powinny ostatecznie zostać podjęte po zawieszeniu broni – z talibami i innymi walczącymi grupami, a także innymi podmiotami politycznymi w kraju gotowymi do udziału w rządzie jedności narodowej zdolnym do zakończenia wojny domowej, w której kraj pogrążony jest od prawie trzydziestu lat oraz do zapewnienia pewnego poszanowania praworządności i podstawowych praw człowieka; uważa, że aby wypracować rozwiązanie polityczne, należy dać nowej polityce antyrebelianckiej czas na wykazanie wyników zgodnie z harmonogramem ogłoszonym przez prezydenta Obamę;
56. wyraża stanowcze przekonanie, że taki proces pokojowy może odbyć się przy spełnieniu trzech określonych przez UE głównych warunków: zaangażowanie wszystkich zainteresowanych stron w negocjacje mające na celu wydalenie Al-Kaidy z kraju oraz uniemożliwienie jej wspierania międzynarodowego terroryzmu, a także wydalenie wszelkich innych grup terrorystycznych; podjęcie działań w celu likwidacji upraw maku; ustanowienie polityki promowania i poszanowania podstawowych praw człowieka i afgańskiej konstytucji;
57. jest także zdania, że wszystkie pozostałe kwestie powinien rozstrzygać naród afgański zgodnie ze swoją wolą i możliwościami;
58. zauważa, że talibowie nie są jednorodną i jednolitą formacją oraz że mają co najmniej 33 przywódców najwyższego szczebla, 820 przywódców średniego/ niskiego szczebla oraz 25 000-36 000 „żołnierzy” w 220 społecznościach, z których niektóre walczą z powodów ideologicznych, a inne z chęci zysku; uważa zatem, że powinno się odtąd zachęcać do negocjacji na szczeblu lokalnym pomiędzy demokratycznie wybranym rządem lokalnym a członkami zbrojnej opozycji, „którzy wyrzekają się przemocy, nie mają żadnych powiązań z międzynarodowymi organizacjami terrorystycznymi, szanują Konstytucję i pragną wziąć udział w budowaniu pokojowego Afganistanu”, zgodnie z ust. 13 i 14 komunikatu kabulskiego z dnia 20 lipca 2010 r.;
59. z zadowoleniem przyjmuje program rządu Afganistanu na rzecz pokoju i integracji, otwarty dla wszystkich członków afgańskiej zbrojnej opozycji i dla reprezentowanych przez nich społeczności na podstawie wspomnianych wyżej ust. 13 i 14 komunikatu kabulskiego;
60. zaznacza, że wszelka strategia rozbrojenia i ponownego zjednoczenia musi poświęcić należytą uwagę problemowi powrotu kombatantów i uchodźców do miejsc, z których pochodzą;
61. podkreśla znaczenie zwiększenia wiarygodności, odpowiedzialności i kompetencji rządu afgańskiego, aby poprawić jego reputację w oczach własnych obywateli;
62. podkreśla kluczową rolę Pakistanu, jako że talibowie nie będą zainteresowani podjęciem poważnych negocjacji, dopóki pakistańska granica będzie stać dla nich otworem; zaleca szerszą międzynarodową koordynację oraz zaangażowanie w ten proces również krajów ościennych i wiodących podmiotów regionalnych – w szczególności Iranu, Turcji, Chin, Indii i Federacji Rosyjskiej;
63. wzywa Komisję do oceny strategicznych i politycznych skutków, jakie miały dla Afganistanu i szerszego regionu niedawne katastrofalne powodzie w Pakistanie, oraz do podjęcia wszelkich niezbędnych działań na rzecz pomocy dotkniętej ludności tego kraju oraz afgańskim uchodźcom, których obozy zostały zniszczone przez powódź;
64. podkreśla znaczenie dobrego zarządzania zasobami wodnymi w i wokół Afganistanu oraz zwraca uwagę na korzyści współpracy regionalnej i transgranicznej w tej dziedzinie, m.in. pod względem budowy zaufania wśród sąsiadów w Azji Południowo-Zachodniej;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

65. odnotowuje zaangażowanie w rebelię wywiadu pakistańskiego (ISI), w celu zapewnienia, by pokój był korzystny również dla Pakistanu;

66. podkreśla jednak, że by w Afganistanie mógł zapanować pokój, potrzebne są umowy polityczne z kluczowymi regionalnymi potęgami, w tym Indiami, Pakistanem, Iranem i państwami Azji Środkowej, Chinami i Turcją, oraz wspólna polityka nieingerencji i wsparcie dla niezależnego Afganistanu; wzywa też do znormalizowania stosunków między Afganistanem a Pakistanem, w szczególności poprzez ostateczne porozumienie w kwestii granicy między tymi dwoma krajami;

67. wzywa UE, by nadal wspierała proces pokojowy i pojednawczy w Afganistanie oraz wysiłki tego kraju na rzecz ponownej integracji tych, którzy są gotowi do zrezygnowania z przemocy, umożliwiając rządowi Karazja wystarczającą elastyczność co do wyboru partnerów do dialogu, jednak nalegając, by proces pokojowy opierał się prawnie i politycznie na konstytucji Afganistanu i poszanowaniu podstawowych praw człowieka;

68. z zadowoleniem przyjmuje krajowe programy priorytetowe przygotowane przez afgański rząd zgodnie z krajową strategią rozwoju Afganistanu oraz wspierane na konferencji kabulskiej oraz wzywa do ich pełnego i skutecznego wdrożenia;

69. wciąż zdecydowanie podkreśla potrzebę aktywniejszego zaangażowania UE w odbudowę i rozwój Afganistanu, jako że trwały pokój w samym Afganistanie lub w całym regionie jest absolutnie niemożliwy, jeśli znacząco nie zmniejszy się ubóstwa i nie zapewni zrównoważonego rozwoju kraju; przyznaje, że nie ma rozwoju bez bezpieczeństwa, podobnie jak nie ma bezpieczeństwa bez rozwoju;

70. zwraca się do UE i jej państw członkowskich, by współpracowały ze Stanami Zjednoczonymi w celu przekazywania większego zakresu pomocy międzynarodowej za pośrednictwem administracji krajowej i rządu w Kabulu oraz by zapewniły, żeby zdalnie sterowane samoloty, siły specjalne USA i lokalne bojówki walczące przeciwko przywódcom Talibów były wykorzystywane zgodnie z rozkazami generała Petraeusa przewidującymi zero tolerancji dla strat wśród niewinnej ludności cywilnej;

71. oddaje hołd wszystkim żołnierzom sił sojusznicznych, którzy oddali życie broniąc wolności oraz składa kondolencje ich rodzinom oraz rodzinom wszystkich niewinnych afgańskich ofiar;

72. zauważa, że obecność wojsk niektórych państw członkowskich UE i ich sojuszników w Afganistanie jest częścią operacji NATO/ISAF i jej celem jest prowadzenie walki z zagrożeniem międzynarodowym terroryzmem oraz z produkcją narkotyków i handlem nimi;

73. podkreśla, że obecność tych sił może pomóc w stworzeniu warunków bezpieczeństwa, które pozwolą na wdrożenie niedawnych planów afgańskiego rządu dotyczących eksploatacji mającego ogromny potencjał krajowego przemysłu wydobywczego i mineralnego, co zapewni temu krajowi pilnie mu potrzebne zasoby własne dla budżetu krajowego;

74. podkreśla, że potencjalnie bogate zasoby kopalne i mineralne na terytorium afgańskim należą wyłącznie do narodu afgańskiego i że „ochrona” tych dóbr nie może nigdy stać się pretekstem do stałej obecności obcych sił zbrojnych na ziemi afgańskiej;

Policja i praworządność

75. zauważa, że nie można osiągnąć stabilności ani pokoju w Afganistanie, o ile państwo nie zapewni w pierwszej kolejności, na własną odpowiedzialność, bezpieczeństwa swoim obywatelom;

76. z zadowoleniem przyjmuje zadeklarowany przez prezydenta Karazja cel, zgodnie z którym do końca 2014 r. dowodzenie operacjom wojskowym i prowadzenie ich we wszystkich prowincjach zostanie powierzone wyłącznie krajowym afgańskim siłom bezpieczeństwa, a także zobowiązanie afgańskiego rządu do stopniowego przejmowania pełnej odpowiedzialności za własne bezpieczeństwo;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

77. podkreśla, że w Afganistanie muszą działać skuteczne siły policyjne i autonomiczna armia zdolne zapewnić bezpieczeństwo, co umożliwi w konsekwencji wycofanie obcych wojsk z tego kraju;
78. dostrzega zalety koncepcji generała Petraeusa, zgodnie z którą lokalne, demokratycznie wybrane władze mogłyby korzystać z lokalnej żandarmerii w celu utrzymania prawa i porządku oraz ochrony ludności lokalnej;
79. uznaje jednak, że samowystarczalne siły bezpieczeństwa są raczej długoterminowym celem, i w związku z tym zwraca szczególną uwagę na potrzebę bardziej skoordynowanego i zintegrowanego podejścia w zakresie szkolenia policji oraz, osobno, szkolenia wojskowych, a także zwraca uwagę, że obecne środki inwestowane w szkolenie policji przynoszą ograniczone rezultaty; wzywa wszystkie zainteresowane strony do ścisłej koordynacji ich prac, tak aby uniknąć niepotrzebnego powielania się oraz wypełnić dodatkowe cele na poziomie strategicznym i operacyjnym;
80. podkreśla potrzebę kompleksowej reformy ministerstwa spraw wewnętrznych, bez której wysiłki na rzecz reformy i ponownego utworzenia sił policyjnych mogą zakończyć się fiaskiem i w związku z tym zauważa, znaczenie nadzoru, wspierania, doradztwa i kształcenia na szczeblu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz na szczeblu lokalnym i na szczeblu prowincji, zgodnie z kolejnym celem EUPOL-u;
81. jest zdania, że zdecydowanie niesprecyzowany zasięg działania EUPOL-u i jego dotychczas ograniczone osiągnięcia nie pozwalają tej misji na pełnienie zaszereżonej wiodącej roli w ramach UE; ubolewa nad faktem, że trzy lata po rozpoczęciu misji EUPOL nadal nie osiągnął — swojej dopuszczalnej liczebności; wzywa też ponownie Radę i państwa członkowskie UE do pełnego wywiązywania się z ich zobowiązań dotyczących tej misji;
82. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie przez EUPOL-Afganistan urzędu prokuratora ds. korupcji w celu zbadania spraw przeciwko wysoko postawionym urzędnikom publicznym oraz innym urzędnikom podejrzanym o korupcję;
83. jest zaniepokojony danymi Międzynarodowych Sił Wspierania Bezpieczeństwa (ISAF), według których na 94 tys. członków afgańskiej policji krajowej 90 % jest analfabetami, 20 % przyjmuje narkotyki, a ponad 30 % po roku samowolnie odchodzi ze służby, nie wspominając o tym, że około tysiąca osób corocznie ginie na służbie;
84. uważa, że główne czynniki wpływające na niską skuteczność całego systemu szkoleń to brak koordynacji różnych aspektów szkoleń policyjnych oraz praktyka przekazywania obowiązków prywatnym agencjom wojskowym prywatnym agencjom ochrony (PMSC);
85. zauważa, że wysiłki UE i jej państw członkowskich na rzecz utworzenia zawodowych afgańskich sił policyjnych mogą nie przynieść spodziewanych efektów z powodu popularności tzw. opcji ekspresowej stosowanej przez kilka dużych firm z USA odpowiedzialnych za bezpieczeństwo (nieskuteczny proces kwalifikowania przyszłych policjantów do służby, sześciotygodniowe szkolenie bez podręczników z powodu analfabetyzmu kandydatów, minimalne szkolenie w terenie, po którym rekrutom daje się odznakę, mundur i broń i wysyła w teren); podkreśla potrzebę spójniejszego i bardziej zrównoważonego szkolenia policji, umożliwiającego wspólne działanie różnych sił afgańskiej policji; podkreśla, że misje mające na celu szkolenie policji powinny nie tylko skupiać się na kwestiach technicznych, ale również muszą gwarantować umiejętność czytania i pisania wśród rekrutów oraz dawać im podstawową znajomość prawa krajowego i międzynarodowego;
86. jest zaniepokojony niedostateczną kontrolą finansową sprawowaną nad tymi prywatnymi firmami i przywołuje wspólne sprawozdanie Departamentu Obrony i Departamentu Stanu USA z 2006 r. – którego wyniki nie straciły na aktualności – mówiące, że siły policyjne w Afganistanie nie są w stanie prowadzić rutynowych działań służących zapewnieniu przestrzegania prawa oraz że brakuje skutecznego programu szkoleń praktycznych; uznaje próby podejmowane przez naczelne dowództwo i w ramach polityki skierowanej przeciw rebeliantom, mające na celu zapewnienie pewnego stopnia kontroli nad prywatnymi zagranicznymi bojówkami, które z całkowitą bezkarnością działają w Afganistanie
87. zaleca jak najszybsze odejście od zlecania prywatnym wykonawcom prowadzenia szkoleń dla sił policyjnych;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

88. wzywa do poprawy międzynarodowej współpracy i koordynacji w celu zwiększenia potencjału w zakresie szkoleń policyjnych i w celu dalszej poprawy skuteczności programów szkoleniowych; proponuje, by EUPOL i NATO/ISAF uruchomiły szeroko zakrojony program szkoleniowy, obejmujący jednostki krajowej policji, jak uzgodniono z afgańskim rządem, co pozwoli zapobiec powielaniu działań, marnotrawstwu zasobów i rozdrobnieniu;

89. wzywa wysokiego przedstawiciela do spraw polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz państwa członkowskie UE do zintensyfikowania szkoleń dla sił policyjnych w Afganistanie oraz do znacznego zwiększenia liczby szkółących na miejscu, tak aby cel konferencji w Londynie wyszkolenia 134 000 afgańskich policjantów do końca 2011 r. stał się realistyczny; wzywa wysokiego przedstawiciela do spraw polityki zagranicznej i bezpieczeństwa do zmiany misji EUPOL – Afganistan upoważniając również do szkoleń personel niskiego szczebla we wszystkich prowincjach przez zwiększenie liczby tygodni poświęconych szkoleniu podstawowemu oraz zapewnienie wspólnego prowadzenia w terenie patroli i innych operacji policyjnych; wzywa państwa członkowskie UE nie tylko do połączenia ich dwustronnych misji szkolenia sił policyjnych z EUPOL-em, lecz również niezgłaszania zastrzeżeń do angażowania krajowych sił policyjnych w EUPOL-u;

90. zaleca, by podnieść wynagrodzenia afgańskich policjantów i dokonać przeglądu całego procesu rekrutacji, preferencyjnie traktując rekrutów o co najmniej podstawowych umiejętnościach czytania i pisania, którzy nie używają narkotyków oraz lepiej psychicznie i fizycznie nadają się do służby niż obecni policjanci;

91. podkreśla, że szkolenia policji nie mogą się sprawdzić bez odpowiednio funkcjonującego sądownictwa, i w związku z tym wzywa wspólnotę międzynarodową do dostarczenia większego wsparcia finansowego i technicznego w celu wzmocnienia systemu sadowniczego, w tym przez podnoszenie pensji sędziów wszystkich szczebli; wzywa również Radę do zorganizowania, w koordynacji z ONZ, specjalistycznego programu szkoleń dla sędziów oraz urzędników publicznych w Ministerstwie Sprawiedliwości oraz systemie karnym Afganistanu;

92. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że afgański rząd zobowiązał się na konferencji w Kabulu zwiększyć, z pomocą międzynarodowych partnerów, dostęp do wymiaru sprawiedliwości w całym kraju poprzez wdrażanie konkretnych środków w ciągu następujących 12 miesięcy, oraz zwiększyć potencjał instytucji sądowych, w tym przez ułożenie i wdrożenie kompleksowej strategii dotyczącej zasobów ludzkich;

Narkotyki

93. zaznacza, że z Afganistanu pochodzi 90 % nielegalnego opium na świecie, a jednak gdy w 2001 r. siły koalicyjne wkroczyły do Kabulu, w Afganistanie nie uprawiano maku dzięki temu, że ONZ udało się doprowadzić do zakazu jego uprawy;

94. jest zdania, że duże odpowiednio wyposażone oddziały wojskowe powinny były utrzymać istniejącą sytuację i zapobiec ponownemu uprawianiu maku dzięki lokalnym projektom rozwoju rolnego chronionym przed talibami i lokalnymi watażkami;

95. zauważa jednak, że produkcja opium jest kluczową kwestią społeczną, gospodarczą i bezpieczeństwa oraz wzywa UE do uznania tego za priorytet w jej polityce w stosunku do Afganistanu;

96. przypomina, że ponad 90 % heroiny w Europie pochodzi z Afganistanu i że związane z tym koszty dla zdrowia publicznego w państwach europejskich liczy się w miliardach dolarów; podkreśla, że problemy wywołane przez przemysł narkotykowy w Afganistanie muszą być rozwiązywane nie tylko na szczeblu krajowym, ale też międzynarodowym, poprzez zajęcie się wszystkimi ogniwami narkotykowego łańcucha, oraz że zakłada to w szczególności pomoc rolnikom w ograniczeniu podaży, a także zapobieganie i leczenie narkomanii w celu ograniczenia popytu oraz prawne ściganie pośredników; sugeruje w szczególności, by w związku z powyższym masowo inwestować w wypracowanie globalnej polityki rolnej i polityki obszarów wiejskich, w celu zaoferowania wiarygodnej i trwałej alternatywy producentom opium. kładzie również nacisk na potrzebę włączenia do strategii w zakresie rolnictwa i obszarów wiejskich zagadnień dotyczących ochrony środowiska, gdyż degradacja środowiska – spowodowana między innymi złym zarządzaniem zasobami wodnymi czy niszczeniem naturalnych lasów – jest jedną z głównych przeszkód w rozwoju gospodarki rolnej;

97. zauważa, że w związku z bezkarnością uprawiających mak i handlujących narkotykami w ciągu dwóch lat skala upraw osiągnęła poziom sprzed 2001 r., a kilku wpływowych watażków stanęło na czele ogromnego kartelu narkotykowego;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

98. wyraża głębokie zaniepokojenie dramatycznym wzrostem liczby Afgańczyków uzależnionych od narkotyków, co wskazano w niedawnym raporcie UNODC; wzywa do natychmiastowego podjęcia ukierunkowanych działań na rzecz obniżenia liczby osób uzależnionych od narkotyków, a także na rzecz ich leczenia; w związku z tym podkreśla konieczność finansowania programów tworzenia ośrodków odwykowych w kraju, zwłaszcza w regionach, w których nie ma dostępu do opieki medycznej;
99. zauważa, że pomimo wcześniejszego spadku cen związanego z nadmierną produkcją w 2009 r. handel narkotykami przyniósł całkowity dochód w wysokości 3,4 mld USD, a potencjalna eksportowa wartość brutto opium stanowiła 26 % PKB Afganistanu, przy czym szacuje się, że około 3,4 mln Afgańczyków (12 % ludności) jest zaangażowanych w nielegalny sektor narkotykowy;
100. zwraca jednak uwagę na wnioski niedawno opublikowanego sprawozdania UNODC, zgodnie z którym talibowie czerpią jedynie 4 % zysków z handlu narkotykami w skali roku, zaś lokalni rolnicy 21 %, natomiast 75 % przejmują urzędnicy rządowi, policja, lokalni i regionalni pośrednicy oraz handlarze; zauważa, w skrócie, że lwia część zysków z handlu narkotykami trafia do afgańskich sojuszników NATO;
101. zauważa, że w latach 2001-2009 USA i wspólnota międzynarodowa wydały 1,61 mld USD na działania antynarkotykowe bez znaczącego wpływu na produkcję i handel oraz przypomina słowa specjalnego przedstawiciela USA ds. Afganistanu i Pakistanu Richarda Holbrooke'a, który opisał dotychczasowe amerykańskie wysiłki na rzecz walki z narkotykami w Afganistanie jako najbardziej nieopłacalny i nieskuteczny program zarówno w kategorii programów rządowych, jak i pozarządowych;
102. zauważa, że bez oderwania gospodarki Afganistanu od jej zależności od narkotyków i bez znalezienia alternatywnego modelu trwałego rozwoju gospodarczego nie można zrealizować celów bezpieczeństwa i stabilności w regionie;
103. podkreśla znaczenie wysiłków – które dotychczas nie przyniosły większych efektów – na rzecz stopniowego ograniczenia upraw opium w Afganistanie i w związku z tym wzywa zapewnienia innych opłacalnych źródeł dochodu dla 3,4 mln Afgańczyków, którzy żyją z opium, oraz do poprawy sytuacji pozostałej części wiejskiej ludności Afganistanu;
104. zauważa uwieńczone sukcesem próby stopniowego zlikwidowania upraw opium w Pakistanie, Laosie i Tajlandii poprzez zastąpienie ich alternatywnymi uprawami; zwraca także uwagę na pojawienie się w Afganistanie innych obiecujących upraw, takich jak szafran, które mogą przynieść dużo wyższe dochody niż uprawa maku do produkcji opium;
105. zauważa, że podobny proces stopniowej likwidacji upraw maku do produkcji opium można przeprowadzić w Afganistanie za kwotę 100 mln EUR rocznie, przeznaczając specjalnie na ten cel 10 % rocznych środków UE na pomoc dla tego kraju przez okres pięciu lat;
106. zauważa, że niedawno podpisany między Afganistanem a Pakistanem układ o handlu i tranzycie stwarza okazję dla producentów granatów, najbardziej popularnej legalnej uprawy w regionie, która była wielokrotnie wymieniana przez pracowników zagranicznych organizacji rozwojowych jako mająca kluczowe znaczenie dla stworzenia alternatywnych przyzwoitych warunków życia dla hodowców maków na południu Afganistanu;
107. pochwała aktywne działania UNODC na rzecz wspierania afgańskiego rządu w walce z nielegalnymi używkami oraz wzywa do wzmocnienia UNODC i jego programów w Afganistanie;
108. wzywa do przeprowadzenia pięcioletniego krajowego planu eliminacji nielegalnego opium, obejmującego konkretny harmonogram i standardy, który miałby być realizowany przez odrębną agencję z własnym budżetem i personelem;
109. podkreśla, że plan ten powinien być realizowany we współpracy między UE a Federacją Rosyjską, w której afgańska heroina wyrządza ogromne szkody i która jest drugim największym rynkiem zbytu opiatów po UE na świecie;
110. wzywa rząd i parlament Afganistanu do wdrażania konkretnych przepisów zakazujących wszelkich praktyk mających na celu wykorzenienie upraw w sposób inny niż ręcznie i mechanicznie;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

111. wzywa Radę i Komisję do pełnego wdrożenia tej proponowanej strategii do ich istniejących strategii oraz wzywa państwa członkowskie UE do pełnego uwzględnienia tego wniosku w ich własnych planach krajowych;

112. wzywa Radę i Komisję do pełnego uwzględnienia skutków finansowych wniosków zawartych w tym sprawozdaniu;

*

* *

113. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, Sekretarzowi Generalnemu NATO, a także rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Islamskiej Republiki Afganistanu.

Ustanowienie stałego mechanizmu kryzysowego w celu ochron stabilności finansowej strefy euro

P7_TA(2010)0491

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie utworzenia stałego mechanizmu kryzysowego służącego ochronie stabilności finansowej strefy euro

(2012/C 169 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 121, 122, 126, 136 i 148 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 lipca 2010 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie transgranicznego zarządzania kryzysowego w sektorze bankowym ⁽¹⁾ (zwaną dalej „sprawozdaniem Ferreiry”),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 lipca 2010 r. dotyczącą europejskiego instrumentu stabilizacji finansowej i europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej oraz działań na przyszłość ⁽²⁾,
- uwzględniając pytanie z dnia 24 czerwca 2010 r. skierowane do Komisji dotyczące europejskiego instrumentu stabilizacji finansowej i europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej oraz działań na przyszłość ⁽³⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie wniosku w sprawie rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 479/2009 w zakresie jakości danych statystycznych w kontekście procedury nadmiernego deficytu ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 22 września 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Europejski Organ Nadzoru Bankowego ⁽⁵⁾ (zwaną dalej „sprawozdaniem Garcii-Margallo”),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 października 2010 r. w sprawie poprawy zarządzania gospodarką i ram stabilności Unii, w szczególności w strefie euro ⁽⁶⁾ (zwaną dalej „sprawozdaniem Feio”),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0276.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0277.

⁽³⁾ Pytanie ustne 0095/2010.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0253.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0337.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0377.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 października 2010 r. w sprawie kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego: zalecenia dotyczące działań i inicjatyw do podjęcia (sprawozdanie śródkresowe) ⁽¹⁾ (zwaną dalej „sprawozdaniem Berès”),
 - uwzględniając oświadczenie szefów państw i rządów strefy euro z dnia 25 marca 2010 r.,
 - uwzględniając konkluzje nadzwyczajnego posiedzenia Rady ECOFIN w dniach 9-10 maja 2010 r.,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 407/2010 z dnia 11 maja 2010 r. ustanawiające europejski mechanizm stabilizacji finansowej ⁽²⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 maja 2010 r. w sprawie zacieśnienia koordynacji polityki gospodarczej (COM(2010)0250),
 - uwzględniając dokument Europejskiego Banku Centralnego (EBC) za dnia 10 czerwca 2010 r. w sprawie wzmocnienia zarządzania gospodarczego w strefie euro,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 czerwca 2010 r. zatytułowany „Wzmocnienie koordynacji polityki gospodarczej w interesie stabilności, wzrostu gospodarczego i zatrudnienia – Narzędzia na rzecz silniejszego zarządzania gospodarczego w UE” (COM(2010)0367),
 - uwzględniając sześć wniosków legislacyjnych Komisji dotyczących zarządzania gospodarczego w UE z dnia 29 września 2010 r. (zwane dalej „pakietem legislacyjnym w sprawie zarządzania gospodarczego” – COM(2010)0522, COM(2010)0523, COM(2010)0524, COM(2010)0525, COM(2010)0526 i COM(2010)0527),
 - uwzględniając decyzję Europejskiego Banku Centralnego 2010/624/UE z dnia 14 października 2010 r. w sprawie zarządzania operacjami zaciągania i udzielania pożyczek wykonywanymi przez Unię w ramach europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej ⁽³⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie w sprawie wzmocnienia zarządzania gospodarczego w UE przedstawione Radzie Europejskiej przez grupę zadaniową ds. zarządzania gospodarczego w dniu 21 października 2010 r.,
 - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dni 28-29 października 2010 r.,
 - uwzględniając oświadczenie Eurogrupy z dnia 28 listopada 2010 r.,
 - uwzględniając pytanie B7-0199/2010 skierowane do Komisji w sprawie utworzenia stałego mechanizmu kryzysowego służącego ochronie stabilności finansowej strefy euro,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że potrzebne jest kompleksowe i zintegrowane rozwiązanie kryzysu związanego z zadłużeniem w strefie euro, ponieważ dotychczasowe fragmentaryczne podejście okazało się nieskuteczne,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0376.

⁽²⁾ Dz.U. L 118 z 12.5.2010, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 275 z 20.10.2010, s. 10.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

- B. mając na uwadze, że na nadzwyczajnym posiedzeniu ECOFIN w dniach 9-10 maja 2010 r. Rada i państwa członkowskie uzgodniły ustanowienie tymczasowego mechanizmu w wysokości 750 mld EUR służącego utrzymaniu stabilności finansowej, obejmującego szybko uruchomiany fundusz stabilizacyjny (europejski mechanizm stabilizacji finansowej – EFSM) w łącznej wysokości do 60 mld EUR oraz europejski instrument stabilizacji finansowej (EFSF) w łącznej wysokości do 440 mld EUR, który ma zastać uzupełniony kwotą do 250 mld EUR ze środków MFW,
- C. mając na uwadze, że podstawę prawną EFSM stanowi art. 122 ust. 2 TFUE oraz międzyrządowe porozumienie między państwami członkowskimi; mając na uwadze, że jego uruchomienie obwarowane jest rygorystycznymi warunkami w związku ze wspólnym wsparciem ze strony UE i MFW, a także warunkami podobnymi do warunków MFW dostosowanymi do specyfiki społecznej i gospodarczej państw, w których jest wdrażany oraz zgodnie z ich programem rozwoju,
- D. mając na uwadze, że EFSF został utworzony jako spółka specjalnego przeznaczenia, gwarantowana w sposób proporcjonalny i skoordynowany przez uczestniczące państwa członkowskie według ich udziału w kapitale wniesionym do EBC oraz z poszanowaniem ich krajowych wymogów konstytucyjnych, oraz że instrument ten wygaśnie po trzech latach,
- E. mając na uwadze, że w komunikacie z dnia 12 maja 2010 r. Komisja stwierdziła, iż kryzys ujawnił, że solidne ramy zarządzania w sytuacji kryzysowej są niezbędnym uzupełnieniem wdrażania rozszerzonego paktu na rzecz stabilności i wzrostu oraz nowego makroekonomicznego mechanizmu dozoru finansowego mającego zapobiegać niekorzystnym zjawiskom w zakresie budżetu i konkurencyjności,
- F. mając na uwadze, że w dokumencie z 10 czerwca 2010 r. EBC zawarł propozycje ram zarządzania w sytuacji kryzysu związanego z zadłużeniem, zapewniających wsparcie finansowe dla państw członkowskich strefy euro mających utrudniony dostęp do kredytów prywatnych,
- G. mając na uwadze, że podczas posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 28-29 października 2010 r. szefowie państw i rządów zgodzili się, że istnieje potrzeba utworzenia przez państwa członkowskie mechanizmu służącego ochronie stabilności finansowej całej strefy euro (europejski mechanizm stabilizacyjny – ESM),
- H. mając na uwadze, że ESM ma stanowić uzupełnienie nowych ram wzmocnionego zarządzania gospodarczego w celu zapewnienia skutecznego i ścisłego dozoru i koordynacji ekonomicznej oraz że skupi się na zapobieganiu i znacząco zmniejszy prawdopodobieństwo wystąpienia kryzysu w przyszłości,
- I. mając na uwadze, że Parlament jest przekonany o potrzebie istnienia stałego mechanizmu kryzysowego służącego ochronie stabilności finansowej strefy euro oraz że w sprawozdaniu Feio apelował o utworzenie europejskiego funduszu walutowego (EFW),
- J. mając na uwadze, że w sprawozdaniach Ferreiry i Garcii-Margallo Parlament określił również potrzebę posiadania mechanizmu rozwiązywania sytuacji kryzysowych w sektorze bankowym jako niezbędnego uzupełnienia uprawnień nadzorczych nadanych nowym organom (ESA), aby zapewnić nadzór nad systemem finansowym Unii,
- K. mając na uwadze, że na posiedzeniu Eurogrupy w dniu 6 grudnia 2010 r. jej przewodniczący zaproponował utworzenie paneuropejskich obligacji w celu wsparcia państw popadających w kłopoty finansowe, jednak propozycja ta nie została poddana pod dyskusję, ponieważ niektóre państwa wyraziły sprzeciw wobec tego pomysłu,
- L. mając na uwadze, że od czasu gdy w dniu 29 września 2010 r. Komisja przedstawiła Parlamentowi i Radzie wnioski legislacyjne w sprawie zarządzania gospodarczego rynki zostały dotknięte nowymi kryzysami, które muszą zostać uwzględnione przez Parlament i Radę, między innymi kryzysem zadłużenia w Irlandii,
- M. mając na uwadze, że wyjątkowo ważne jest usprawnienie obecnych procesów koordynacji polityki gospodarczej oraz usunięcie elementów pokrywających się, aby zapewnić zrozumienie strategii UE przez operatorów rynku i obywateli, a także aby zbliżyć się do bardziej zintegrowanego podejścia i spowodować zmiany w procesie decyzyjnym,

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

- N. mając na uwadze, że Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego (ESRB) jest odpowiedzialna za makroostrożnościowy dozór nad systemem finansowym w celu lepszego przeciwdziałania systemowemu zagrożeniu stabilności finansowej w UE, tak aby unikać okresów powszechnych trudności finansowych i przyczynić się do sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego, a tym samym zapewniać trwałą wkład sektora finansowego we wzrost gospodarczy,
1. wzywa Radę Europejską, aby jak najszybciej określiła, jakie zmiany Traktatu są niezbędne do ustanowienia stałego ESM;
 2. podkreśla, że z racjonalnego, praktycznego i demokratycznego punktu widzenia pakietu legislacyjnego w sprawie zarządzania gospodarczego nie można rozpatrywać w oderwaniu od decyzji podjętej przez Radę Europejską w sprawie utworzenia stałego mechanizmu;
 3. jako współprawodawca pragnie podkreślić potrzebę utworzenia stałego mechanizmu kryzysowego, który jest wiarygodny, solidny, trwały i oparty na rzeczywistych istotnych warunkach technicznych, i który powinien zostać przyjęty w zwykłej procedurze ustawodawczej oraz opierać się na metodzie wspólnotowej w celu z jednej strony zwiększenia udziału Parlamentu, a tym samym poprawy odpowiedzialności demokratycznej oraz z drugiej strony wykorzystania wiedzy fachowej, niezależności i bezstronności Komisji; wzywa zatem Radę Europejską do zapewnienia właściwej podstawy prawnej podczas przeglądu TFUE w tym celu;
 4. zauważa, że w każdym przypadku ESM/EFW powinien opierać się na solidarności, podlegać rygorystycznym warunkom oraz powinien być finansowany między innymi za pomocą nowatorskich instrumentów finansowych lub kar nakładanych na państwa członkowskie w wyniku zastosowania procedury nadmiernego deficytu lub środków w przypadku nadmiernego zadłużenia lub nadmiernej nierównowagi finansowej, jeżeli odpowiednie przepisy zawarte są w pakiecie legislacyjnym dotyczącym ładu gospodarczego i będącym obecnie przedmiotem negocjacji oraz w formie wymaganej zgodnie z tymi przepisami;
 5. wzywa Komisję, aby przedstawiła komunikat zawierający zarówno ogólne kierunki polityki gospodarczej (art. 121 ust. 2 TFUE), jak i wytyczne dotyczące polityki zatrudnienia (art. 148 ust. 2 TFUE) do rozpatrzenia w trakcie debaty nad europejskim okresem oceny, aby ograniczyć niemerytoryczne i niekończące się dyskusje; wzywa Komisję, aby zapewniła większy udział Parlamentu Europejskiego na każdym etapie tej debaty w celu zwiększenia odpowiedzialności demokratycznej i nadania dyskusji bardziej publicznego charakteru;
 6. uważa, że podczas wdrażania wniosków legislacyjnych w sprawie zarządzania gospodarczego omawianych obecnie przez Parlament i Radę należy szczególnie uwzględnić reakcję polityczną na konkretne zalecenia dla państw członkowskich w ramach europejskiego okresu oceny;
 7. zauważa, że ESRB powinna ściśle współpracować z Komisją, Radą i Parlamentem w zakresie określania ryzyka systemowego i zapewniania właściwego funkcjonowania ESM, zwłaszcza jeśli chodzi o ocenę wypłacalności danego państwa;
 8. wzywa Komisję, aby po konsultacji z EBC przedstawiła komunikat zawierający wszechstronny opis ESM, wyjaśniający pozycję inwestorów, oszczędzających i uczestników rynku oraz stwierdzający jednoznacznie, że ESM będzie w pełni spójny z polityką MFW i praktyką MFW w odniesieniu do udziału sektora prywatnego, aby rozwiązać obawy rynku;
 9. stwierdza, że stały mechanizm kryzysowy powinien zostać wprowadzony możliwie szybko, aby zapewnić stabilność rynków i wzmocnić pewność co do obligacji wyemitowanych przed utworzeniem stałego mechanizmu kryzysowego;
 10. przyznaje, że o ile ustanowienie skutecznego mechanizmu kryzysowego leży w interesie wszystkich państw członkowskich, nie wszystkie państwa członkowskie będą należeć lub kandydować do strefy euro do czasu wprowadzenia takiego mechanizmu, oraz zauważa, że należy wyjaśnić ich szczególną sytuację, zwłaszcza państw ubiegających się o przynależność do strefy euro, które mają dług publiczny w euro; przypomina, że państwa nienależące do strefy euro korzystają na mocy art. 143 TFUE z instrumentu wsparcia bilansu płatniczego;
 11. zauważa zatem, że państwa członkowskie spoza strefy euro powinny zostać zaangażowane w tworzenie takiego mechanizmu, a państwa członkowskie, które chcą uczestniczyć w mechanizmie, powinny mieć taką możliwość;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

12. wzywa Radę Europejską do przekazania niezbędnego sygnału politycznego w sprawie zbadania przez Komisję przyszłego europejskiego systemu obligacji z wyraźnym wyszczególnieniem warunków, pod którymi taki system byłby korzystny dla wszystkich uczestniczących państw członkowskich i dla strefy euro jako całości;
13. podkreśla, że takie rygorystyczne uwarunkowania o narastającym charakterze powinny posłużyć do przywrócenia zrównoważonego wzrostu, co nie powinno odbywać się kosztem najsłabszych, nie powinny być zatem równoznaczne z obniżaniem minimalnych dochodów i pogłębianiem ubóstwa i nierówności;
14. wzywa Komisję do przyspieszenia wniosku legislacyjnego dotyczącego określenia wspólnej jednolitej podstawy opodatkowania osób prawnych (CCCTB);
15. utrzymuje, że należy dostosować przepisy, aby uwzględnić, indywidualnie w każdym przypadku, udział wierzycieli z sektora prywatnego, z zachowaniem pełnej spójności z polityką MFW;
16. podkreśla konieczność zachowania wysokiego poziomu przejrzystości informacji dotyczących rachunków krajowych, w tym wszystkich działań pozabilansowych; zauważa, że wspomagać to muszą zewnętrzne audyty, wiarygodne statystyki i dane oraz odpowiedzialność; z zadowoleniem przyjmuje zwiększenie uprawnień Eurostatu i przypomina, że w przeszłości Parlament wnosił o umożliwienie Eurostatowi przeprowadzania niezapowiedzianych kontroli rachunków państw członkowskich, co stanowiłoby środek zwiększający dozór fiskalny;
17. wzywa Komisję do przedstawienia komunikatu zawierającego wszechstronny opis klauzul i warunków odnoszących się do EFSM, a także innych unijnych instrumentów i pakietów pomocy finansowej udzielanych w reakcji na kryzys;
18. zwraca się do Komisji, aby poinformowała Parlament Europejski o spodziewanych skutkach dla wiarygodności kredytowej UE a) utworzenia mechanizmu stabilizacji finansowej oraz b) wykorzystania całej linii kredytowej;
19. zwraca się do Komisji o uszeregowanie pod względem ważności wydatków z budżetu UE w każdym roku istnienia EFSM, aby ustalić kolejność anulowania wydatków, w razie gdyby zaistniała konieczność zwrotu kwoty w wysokości do 60 mld EUR;
20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji przewodniczącemu Rady Europejskiej, Radzie, przewodniczącemu Eurogrupy, Komisji, EBC oraz parlamentom i rządami państw członkowskich.

Sytuacja w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej

P7_TA(2010)0492

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie sytuacji w Wybrzeżu Kości Słoniowej

(2012/C 169 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wcześniejsze rezolucje PE w sprawie Wybrzeża Kości Słoniowej,
- uwzględniając przepisy kodeksu wyborczego Wybrzeża Kości Słoniowej, w szczególności ustawę 2001-303 oraz rozporządzenie 2008-133, a zwłaszcza jego art. 64,
- uwzględniając sprawozdanie śródkresowe misji obserwacji wyborów Unii Europejskiej,

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

- uwzględniając komunikat przewodniczącego Unii Afrykańskiej, oświadczenie Rady ds. Pokoju i Bezpieczeństwa Unii Afrykańskiej, jak i końcowe oświadczenie ECOWAS w sprawie Wybrzeża Kości Słoniowej z dnia 7 grudnia 2010 r. wydane na posiedzeniu nadzwyczajnym głów państw i szefów rządów, które odbyło się w Abudży w Nigerii,
 - uwzględniając przyjęte w dniu 3 grudnia 2010 r. w Kinszasie oświadczenie Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE,
 - uwzględniając oświadczenia wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej Catherine Ashton w sprawie procesu wyborów, w szczególności oświadczenie z dnia 3 grudnia 2010 r. w sprawie wyników wyborów w Wybrzeżu Kości Słoniowej oraz oświadczenie z dnia 1 grudnia 2010 r. w sprawie drugiej tury wyborów prezydenckich w Wybrzeżu Kości Słoniowej,
 - uwzględniając oświadczenie Young Jin Choiego, specjalnego przedstawiciela sekretarza generalnego ONZ w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej, z dnia 3 grudnia 2010 r., w sprawie zatwierdzenia wyników drugiej tury wyborów prezydenckich, która odbyła się w dniu 28 listopada 2010 r.,
 - uwzględniając oświadczenie Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 8 grudnia 2010 r.,
 - uwzględniając konkluzje w sprawie Wybrzeża Kości Słoniowej przyjęte przez Radę do Spraw Zagranicznych UE na 3058. posiedzeniu w dniu 13 grudnia 2010 r.,
 - uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. uwzględniając przeprowadzone w Wybrzeżu Kości Słoniowej wybory prezydenckie oraz poważny kryzys polityczny i instytucjonalny, który w następstwie drugiej tury mającej miejsce w dniu 28 listopada 2010 r. ogarnął cały kraj; mając na uwadze, że kampania wyborcza do drugiej tury wyborów charakteryzowała się atmosferą napięcia i aktów przemocy, w wyniku których odnotowano rannych i ofiary śmiertelne,
 - B. mając na uwadze, że według niezależnych sprawozdań obserwacyjnych, w szczególności autorstwa ONZ i Unii Europejskiej, wybory – których organizacja kosztowała 400 mln USD – miały zasadniczo zadowolający przebieg,
 - C. mając na uwadze, że Niezależna Komisja Wyborcza Wybrzeża Kości Słoniowej ogłosiła zwycięstwo wyborcze A. Ouattary, natomiast Rada Konstytucyjna tego kraju unieważniła wyniki, twierdząc, że w niektórych regionach doszło do oszustw wyborczych, i ogłosiła L. Gbagbo zwycięzcą wyborów,
 - D. mając na uwadze, że Rada Konstytucyjna ma obowiązek bezstronnego stosowania prawa wobec obywateli Wybrzeża Kości Słoniowej oraz mając na uwadze, że konstytucja, ustawa 2001-303 i art. 64 rozporządzenia z 2008 r. dają Radzie uprawnienia wyłącznie w zakresie unieważnienia wyborów prezydenckich, ale nie ogłaszania wyników innych niż wynik stwierdzony przez Niezależną Komisję Wyborczą,
 - E. mając na uwadze, że dwie rezolucje ONZ przyjęte po porozumieniu pokojowym z 2005 r. dają ONZ uprawnienie do zatwierdzenia wyników, co ma miejsce po raz pierwszy w historii Afryki,
 - F. mając na uwadze, że specjalny przedstawiciel sekretarza generalnego ONZ potwierdził zadowolającą jakość procesu wyborczego w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej oraz fakt, że wyniki ogłoszone przez Niezależną Komisję Wyborczą reprezentują wolę obywateli Wybrzeża Kości Słoniowej i ogłosił wygraną wyborczą A. Ouattary,
 - G. mając na uwadze, że Rada Bezpieczeństwa ONZ pozytywnie odniosła się do ogłoszenia wstępnych wyników przez Niezależną Komisję Wyborczą (NKW) Wybrzeża Kości Słoniowej i przypomniała o swojej gotowości do podjęcia odpowiednich środków przeciw tym, którzy będą zakłócać proces pokojowy, w szczególności prace NKW, w oparciu o ust. 6 rezolucji nr 1946(2010),

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

- H. mając na uwadze, że jedynym źródłem demokratycznego mandatu są wybory powszechne, których wynik został zatwierdzony przez ONZ,
- I. mając na uwadze, że na nadzwyczajnym posiedzeniu w dniu 7 grudnia 2010 r. Wspólnota Gospodarcza Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS) wezwała L. Gbagbo do bezzwłocznego oddania władzy i wykluczyła Wybrzeże Kości Słoniowej ze wszystkich swoich prac aż do odwołania,
- J. mając na uwadze, że przewodniczący Unii Afrykańskiej Bingu Wa Mutharika uznał w oficjalnym oświadczeniu z dnia 8 grudnia 2010 r., że „L. Gbagbo musi przestrzegać woli narodu wyrażonej w głosowaniu i pokojowo oddać władzę, aby uniknąć kolejnego rozlewu krwi w Afryce” oraz że „Unia Afrykańska stoi po stronie ECOWAS i obserwatorów międzynarodowych, którzy potwierdzili zwycięstwo A. Ouattary”,
- K. mając na uwadze obawy podmiotów gospodarczych wynikające z faktu, że obecna sytuacja może zubożyć kraj i jego ludność, a także całą Afrykę Zachodnią, ponieważ Wybrzeże Kości Słoniowej generuje 40 % PKB Unii Gospodarczej i Walutowej Afryki Zachodniej (UEMOA),
- L. mając na uwadze, że ustępujący prezydent ma obowiązek umożliwić pokojową zmianę władzy, która zachowa pokój wewnętrzny niezbędny dla przyszłości Wybrzeża Kości Słoniowej, poprzez wycofanie się ze stanowiska, dzięki czemu obywatele i kraj unikną kolejnych cierpień,
1. uważa, że jedynym źródłem demokratycznego mandatu są wybory powszechne, których wynik został zatwierdzony przez ONZ, i wzywa w związku z tym L. Gbagbo do ustąpienia i przekazania władzy Alassanowi Ouattarze;
 2. apeluje do wszystkich sił politycznych i zbrojnych Wybrzeża Kości Słoniowej, by uszanowały wolę narodu, którą odzwierciedlają wyniki wyborów z dnia 28 listopada 2010 r. ogłoszone przez NKW i potwierdzone przez specjalnego przedstawiciela Sekretarza Generalnego ONZ;
 3. ubolewa nad brutalnymi starciami, które poprzedziły ogłoszenie wyników drugiej tury wyborów prezydenckich w Wybrzeżu Kości Słoniowej i solidaryzuje się z ofiarami i ich rodzinami; wyraża ubolewanie z powodu politycznego impasu i prób zastraszania członków NKW, co ostatecznie doprowadziło do opóźnienia ogłoszenia wstępnych wyników, zakłócając w ten sposób poprawny przebieg demokratycznego procesu wyborczego;
 4. wyraża głębokie ubolewanie z powodu decyzji Rady Konstytucyjnej Wybrzeża Kości Słoniowej, której wszyscy członkowie zostali mianowani przez ustępującego prezydenta, o zmianie wyników ogłoszonych przez NKW, co jest pogwałceniem przepisów, których przestrzegania Rada ta miała dopilnować, oraz uważa, że decyzja ta jest sprzeczna z wolą wyrażoną przy urnach wyborczych przez obywateli Wybrzeża Kości Słoniowej;
 5. podkreśla znaczenie decyzji UA dotyczącej wykluczenia Wybrzeża Kości Słoniowej z uczestnictwa we wszelkich pracach tej organizacji dopóki demokratycznie wybrany prezydent, Alassane Ouattara, nie przejmie faktycznie władzy;
 6. przyjmuje z zadowoleniem wsparcie dla procesu wyborczego w Wybrzeżu Kości Słoniowej oraz uznanie A. Ouattary za prawowitego ich zwycięzcę, wyrażane przez różne podmioty będące częścią wspólnoty międzynarodowej;
 7. zdecydowanie popiera starania UA i ECOWAS dążące do uniknięcia przemocy i zapewnienia uznania prawowitego rządu;
 8. wyraża pełne poparcie dla specjalnego przedstawiciela Sekretarza Generalnego ONZ odpowiedzialnego za zatwierdzenie wyników;
 9. jest głęboko zaniepokojony obecnym powyborczym impasem politycznym panującym w kraju, jak i doniesieniami o aktach przemocy, w które bywają zaangażowane siły bezpieczeństwa Wybrzeża Kości Słoniowej; podkreśla konieczność ścisłego monitorowania sytuacji panującej w kraju oraz doniesień o aktach przemocy;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

10. wyraża ubolewanie z powodu aktów przemocy, które miały miejsce, i uważa, że ochrona ludności cywilnej jest priorytetem; nakłania wszystkie zainteresowane strony w tym kraju do unikania wszelkiego ryzyka eskalacji napięć oraz zapobiegania konfrontacjom; wzywa w związku z tym do działań na rzecz przywrócenia demokratycznego funkcjonowania instytucji w interesie ludności Wybrzeża Kości Słoniowej oraz do utrzymania pokoju;
11. przyjmuje z zadowoleniem wszelkie próby mediacji i wzywa wszystkie siły polityczne Wybrzeża Kości Słoniowej do aktywnego wsparcia pokojowego rozwiązania tej sytuacji, które pozwoli na uniknięcie podziału kraju;
12. z całą mocą potępia próby zastraszania skierowane przeciwko obserwatorom Unii Europejskiej w Wybrzeżu Kości Słoniowej, które zmusiły misję do wycofania się ze względów bezpieczeństwa;
13. ubolewa nad zablokowaniem pozarządowych środków przekazu w Wybrzeżu Kości Słoniowej; przypomina, że sprawą najwyższej wagi jest, by ludność Wybrzeża Kości Słoniowej miała pełny dostęp do zróżnicowanych i wielostronnych informacji w środkach przekazu i wzywa władze Wybrzeża Kości Słoniowej do natychmiastowego przywrócenia sprawiedliwego dostępu do państwowych środków przekazu;
14. popiera decyzję UE dotyczącą nałożenia sankcji na Laurenta Gbagbo i przyjmuje z zadowoleniem decyzję Rady Europejskiej o przyjęciu ukierunkowanych środków przeciwko osobom utrudniającym proces pokojowy i narodowe pojednanie, a zwłaszcza osobom narażającym na szwank wynik procesu wyborczego; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Catherine Ashton do jak najszybszego przedstawienia nowych inicjatyw wspierających demokratycznie wybrane władze Wybrzeża Kości Słoniowej;
15. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej Catherine Ashton, Radzie Bezpieczeństwa ONZ, sekretarzowi generalnemu ONZ, misji ONZ w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej (ONUCI), instytucjom Unii Afrykańskiej, ECOWAS, Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE oraz państwom członkowskim UE.

Dobrostan kur niosek

P7_TA(2010)0493

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie unijnego sektora chowu kur niosek: zakaz stosowania klatek w systemie bateryjnym od 2012 r.

(2012/C 169 E/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dyrektywę Rady 1999/74/WE ustanawiającą minimalne normy ochrony kur niosek ⁽¹⁾, która weszła w życie z dniem 3 sierpnia 1999 r. i w której wprowadzono zakaz stosowania klatek w systemie bateryjnym w hodowli kur niosek oraz przyznano producentom ponaddwunastoletni okres przejściowy na zmianę systemów chowu,
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 589/2008 ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w sprawie norm handlowych w odniesieniu do jaj ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 stycznia 2008 r. „w sprawie różnych systemów chowu kur niosek, w szczególności objętych dyrektywą 1999/74/WE (SEC(2007)1750)” COM(2007)0865,

⁽¹⁾ Dz.U. L 203 z 3.8.1999, s. 53.

⁽²⁾ Dz.U. L 163 z 24.6.2008, s. 6.

⁽³⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.07, str. 1.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 798/2008, zmienione rozporządzeniami Komisji (WE) nr 1291/2008, (WE) nr 411/2009, (UE) nr 215/2010, (UE) nr 241/2010, (UE) nr 254/2010, (UE) nr 332/2010, (UE) nr 925/2010 oraz (UE) nr 955/2010, ustanawiające wykaz państw trzecich, terytoriów, stref lub grup, z których dopuszczalny jest przywóz do i tranzyt przez terytorium Wspólnoty drobiu i produktów drobiowych oraz wymogów dotyczących świadectw weterynaryjnych (zastępujące od 1 stycznia 2009 r. decyzję Komisji 2006/696/WE) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rezolucję z 11 listopada 2010 r. w sprawie kryzysu w sektorze hodowlanym UE ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że na posiedzeniach Komisji Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich Parlamentu Europejskiego z 30 sierpnia i 29 września 2010 r. Komisja udzieliła informacji w przedmiotowej sprawie, ale nie zdołała udzielić satysfakcjonujących odpowiedzi na pytania członków komisji, np. dlatego że nie przedstawiono planu działania,
- B. mając na uwadze, że dobrostan kur niosek (1999/74/WE) zakazuje od dnia 1 stycznia 2012 r. chów kur niosek w nieulepszonych systemach klatek i mając na uwadze, że państwa członkowskie i producenci w UE 15 krajów mieli do tego czasu ponad 12 latami, aby dostosować się do tych przepisów, a także mając na uwadze, że producenci w UE-10 oraz UE-2 uzyskują okresy odpowiednio ośmiu i pięciu lat licząc od rozszerzenia, aby zastosować się do tych przepisów,
- C. mając na uwadze, że w ostatnich latach przedmiotowa branża borykała się z poważnymi epizootiami oraz dużym kryzysem rynkowym, który częściowo wynikał z olbrzymich kosztów produkcji spowodowanych wzrostem cen paszy – która zajmuje do 50 % całkowitych kosztów ponoszonych przez producentów – w wyniku spekulacji na rynku zbożowym,
- D. mając na uwadze, że wielu producentów w Unii zaczęło zmieniać swoje systemy produkcji, aby zastosować się do przepisów dyrektywy Rady 1999/74/WE, jednak nie zakończą tego procesu terminu wyznaczonego na 1 stycznia 2012 r.),
- E. mając na uwadze, że Komisja przyjęła w 2008 r. komunikat w sprawie różnych systemów chowu kur niosek, w szczególności objętych dyrektywą 1999/74/WE, w którym potwierdziła, że decyzja w sprawie wycofania klatek w systemie baterijnym od dnia 1 stycznia 2012 r. jest uzasadniona oraz że nie jest konieczna żadna zmiana tej dyrektywy; mając na uwadze, że Komisja potwierdziła to stanowisko podczas posiedzenia Rady ds. Rolnictwa w dniu 22 lutego 2010 r.,
- F. mając na uwadze, że jaja, które nie są produkowane zgodnie z dyrektywą 1999/74/WE, nie mogą być zgodnie z prawem dopuszczone do obrotu w UE,
- G. mając na uwadze, że państwa członkowskie są odpowiedzialne za wprowadzanie proporcjonalnych, skutecznych i odstraszających systemów sankcji, aby zapewnić wdrożenie wspomnianej dyrektywy, natomiast Komisja – jako strażniczka Traktatu – ma obowiązek nadzorować postępy w jej wdrażaniu w całej UE oraz podejmować odpowiednie kroki,
- H. mając na uwadze, że zgodnie ze sprawozdaniami DG AGRI na temat aktualnej sytuacji oraz z szacunkami branżowymi dotyczącymi najbliższych lat znaczna liczba państw członkowskich oraz 30 % producentów jaj prawdopodobnie nie dostosuje się do zakazu stosowania klatek w systemie baterijnym do dnia 1 stycznia 2012 r.,
- I. mając na uwadze, że dyrektywa 1999/74/WE nie przewiduje specjalnego mechanizmu, dzięki któremu państwo członkowskie mogłoby zakazać na swoim terytorium wprowadzania jajek lub produktów jajecznych z innego państwa członkowskiego, które nie podejmuje środków niezbędnych do uniemożliwienia wprowadzania do obrotu jajek z zakładów, które nie są dostosowane do dyrektywy 1999/74/WE,

⁽¹⁾ Dz.U. L 226 z 23.8.2008, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0402.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

- J. mając na uwadze, że sektor producentów drobiu i jaj nie otrzymuje dotacji UE w ramach pierwszego filaru WPR i w ostatnich kilku latach przeżywa głęboki kryzys rynkowy, m.in. niedawny znaczny wzrost cen pasz, będąc zmuszonym do zastosowania się do norm UE w zakresie zdrowia i dobrostanu zwierząt, które są jednymi z najsurowszych w świecie,
- K. mając na uwadze, że koszty produkcji ponoszone przez producentów jaj stosujących ulepszone klatki są o 8-13 % wyższe w porównaniu do producentów stosujących zwykłe klatki, a różnica w dochodach jest szacowana na 3-4 %,
1. wzywa Komisję do utrzymania wymogu dotyczącego zakazu stosowania klatek w systemie bateryjnym od dnia 1 stycznia 2012 r. zgodnie z przepisami dyrektywy w sprawie dobrostanu kur niosek (1999/74/WE) oraz do zdecydowanego sprzeciwu wobec wszelkich prób uzyskania odroczenia tego terminu podejmowanych przez państwa członkowskie;
 2. podkreśla, że co do zasady wszelkie przypadki odroczenia zakazu lub odstępstw od niego poważnie zaszkodziłyby dobrostanowi kur niosek, zakłóciłyby funkcjonowaniu rynku i działałyby ze szkodą dla tych producentów, którzy już zainwestowali w systemy bezklatkowe bądź systemy ulepszonych klatek; uważa jednak, że należy znaleźć rozwiązanie – podlegające jasno określonym warunkom – dla producentów, którzy zaczęli zmieniać swoje systemy hodowli, wprowadzając nowe klatki lub alternatywne metody hodowli, ale nie zakończył jeszcze tego procesu do 1 stycznia 2012 r.;
 3. wyraża głębokie zaniepokojenie w związku ze znaczną liczbą państw członkowskich i producentów jaj, którzy spóźniają się z pracami prowadzającymi do terminowego zastosowania się do zakazu z początkiem 2012 r.;
 4. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji, by zorganizować w styczniu 2011 r. spotkanie z głównymi zainteresowanymi stronami i właściwymi władzami w celu dokonania oceny aktualnej sytuacji w zakresie wdrażania wspomnianej dyrektywy, lecz podkreśla, że starania te są dalece spóźnione;
 5. wzywa Komisję do niezwłocznego zapewnienia przejrzystości w odniesieniu do sytuacji w państwach członkowskich i ujawnienia najpóźniej do dnia 1 marca 2011 r., jakie środki Komisja zamierza podjąć, aby zapewnić przestrzeganie tej dyrektywy;
 6. podkreśla, że środki te powinny przede wszystkim służyć utrzymaniu równych warunków i chronić producentów, którzy zastosują się do zakazu od dnia 1 stycznia 2012 r., przed nieuczciwą konkurencją ze strony producentów z UE i spoza UE, którzy nadal będą bezprawnie stosowali klatki w systemie bateryjnym po tej dacie;
 7. apeluje do Komisji o częste monitorowanie postępów i podjęcie pilnych działań wobec państw członkowskich, aby zagwarantować, że producenci jaj z tych państw zastosują się do zakazu od dnia 1 stycznia 2012 r., oraz by nakłonić te państwa do opracowania krajowych planów działania obejmujących sankcje odstrasżające służące zaprzestaniu stosowania klatek w systemie bateryjnym na ich terytorium z dniem 1 stycznia 2012 r.;
 8. jest przekonany, że państwa członkowskie i producenci jaj, którzy dokonali wysiłku dostosowania się do przepisów dyrektywy Rady 1999/74/WE, nie powinni ponosić szkód z powodu nieuczciwej i nielegalnej konkurencji, zwłaszcza z powodu importu jaj i produktów jajecznych z krajów trzecich; podkreśla, że jaja nieprodukowane zgodnie z dyrektywą 1999/74/WE nie mogą być legalnie wprowadzane do obrotu lub występować w handlu wewnętrznym w UE; wzywa zatem Komisję do podjęcia kroków, aby zapobiec zakłóceniom handlu i uniemożliwić producentom niestosującym się do zakazu prowadzenie wywozu poza terytorium ich krajów;
 9. nalega no to, by Komisja nie podejmowała żadnych działań w stosunku do państw członkowskich, które nie zgadzają się na wprowadzanie na rynek ani na przywóz jaj wyprodukowanych niezgodnie z prawem UE;
 10. zauważa, że niektóre, ale nie wszystkie państwa członkowskie skorzystały z możliwości zapewnienia producentom funduszy wspierających przejście na ulepszone klatki; podkreśla jednak, że obecne ograniczenia finansowe w niektórych państwach członkowskich oraz napotykanie przez rolników w UE trudności przy uzyskiwaniu pożyczek bankowych w celu sfinansowania inwestycji w gospodarstwach mogą utrudniać proces przechodzenia na ulepszone klatki do 1 stycznia 2012 r.;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

11. wzywa wszystkie państwa członkowskie, by w swoich programach rozwoju obszarów wiejskich zapisały środki wspomagające sektor drobiarski w spełnianiu wymogów dyrektywy;
12. podkreśla potrzebę podniesienia świadomości konsumentów na temat tej kwestii oraz skutków niezgodności w zakresie dobrostanu kur niosek oraz nieuczciwej konkurencji między rolnikami;
13. zauważa, że jaja powinno się postrzegać jako podstawowe pożywienie, oraz wskazuje, że niezgodność z dyrektywą 1999/74/WE może wywołać niebezpieczeństwo niedoboru jaj i dużych wzrostów cen konsumenckich; ponadto podkreśla, że takie niedobory i wzrosty cen mogą prowadzić do zwiększonego przywozu jaj lub produktów jajecznych z krajów trzecich, które nie przestrzegają standardów UE w zakresie dobrostanu;
14. zwraca się do Komisji o nasilenie kontroli wdrażania wspomnianej dyrektywy za pomocą częstszych inspekcji prowadzonych przez Biuro ds. Żywności i Weterynarii;
15. wzywa Komisję do przedstawienia najpóźniej do 31 grudnia 2011 r. wykazu producentów, przetwórców i detalistów jaj i produktów jajecznych, którzy nie spełniają przepisów dyrektywy 1999/74/WE;
16. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Malezja: praktykowanie chłosty

P7_TA(2010)0494

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie Malezji – kara chłosty

(2012/C 169 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając całkowity zakaz stosowania tortur i innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania, który ma zastosowanie bez względu na okoliczności i, jako bezwzględnie obowiązująca norma prawa międzynarodowego, we wszystkich krajach,
- uwzględniając obecność tego zakazu w szeregu międzynarodowych i regionalnych instrumentów i dokumentów dotyczących praw człowieka, w tym w Powszechnej deklaracji praw człowieka, Międzynarodowym pakcie praw obywatelskich i politycznych (MPPOiP) oraz Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania (konwencji przeciwko torturom),
- uwzględniając oenzetowskie wzorcowe zasady minimum dotyczące traktowania więźniów,
- uwzględniając Konwencję ONZ dotyczącą statusu uchodźców,
- uwzględniając Kartę ASEAN dotyczącą propagowania i ochrony praw człowieka i podstawowych wolności, która weszła w życie dnia 15 grudnia 2008 r., a także powołanie Międzyrządowej Komisji Praw Człowieka ASEAN dnia 23 października 2009 r.,
- uwzględniając Deklarację ASEAN w sprawie ochrony i propagowania praw pracowników migrujących z dnia 13 stycznia 2007 r.,
- uwzględniając wytyczne w sprawie polityki UE wobec państw trzecich w dziedzinie tortur oraz innego okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania, przyjęte w 2001 r. i poddane przeglądowi w 2008 r.,

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

- uwzględniając dokument strategiczny dotyczący stosunków między UE a Malezją na lata 2007-2013,
- uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że prawo międzynarodowe zakazuje wszelkich form kar cielesnych bez względu na okoliczności,
- B. mając na uwadze, że prawo malezyjskie przewiduje karę chłosty za co najmniej 66 przestępstw, a także mając na uwadze, że według szacunków Amnesty International co roku ok. 10 tys. obywateli Malezji oraz rosnąca liczba uchodźców i imigrantów jest poddawanych chłości w malezyjskich więzieniach,
- C. mając na uwadze, że w ostatnich latach władze malezyjskie rozszerzyły listę przestępstw zagrożonych karą chłosty, umieszczając na niej na przykład nielegalny wjazd na terytorium kraju czy narkomania,
- D. mając na uwadze, że Rada Praw Człowieka ONZ, której Malezja jest członkiem, przyjęła rezolucję nr 8/8 stanowiącą, że „kara cielesna może być równoznaczna z torturą”, a także mając na uwadze, że chłosta powoduje dotkliwy ból i cierpienie, pozostawiając długotrwałe urazy fizyczne i psychiczne,
- E. mając na uwadze, że choć chłosta – będąca pozostałością czasów kolonialnych – jest nadal stosowana w kilku krajach, Malezja jest spośród nich jedynym państwem o znacznej liczbie ludności i wysokim poziomie rozwoju społecznego,
- F. mając na uwadze, że ofiary chłosty spoza Malezji często nie są informowane o stawianych im zarzutach, są pozbawiane prawa do tłumaczenia ustnego i dostępu do porady prawnej, co stanowi naruszenie ich prawa do obiektywnego i bezstronnego procesu,
- G. mając na uwadze, że lekarze uczestniczący w procesie – których rolą jest jedynie potwierdzenie, że więźniowie mogą zostać poddani chłości, i ocucenie w razie utraty przytomności – naruszają zasady etyki medycznej,
- H. mając na uwadze, że Malezyjskie Stowarzyszenie Prawników, reprezentujące 8 tys. przedstawicieli tego zawodu, wezwało do zniesienia tej kary, uznając ją za sprzeczną z wszelkimi międzynarodowymi normami praw człowieka i różnymi konwencjami w sprawie tortur,
 1. zdecydowanie potępia chłostę oraz wszystkie formy kar cielesnych i brutalnego traktowania więźniów; stanowczo uważa, że Malezja nie może powoływać się na swoje prawo krajowe, by uzasadnić praktykę, która zalicza się do tortur i jest jednoznacznie uznana za nielegalną na mocy prawa międzynarodowego;
 2. wzywa Malezję do wprowadzenia moratorium na karę chłosty i wszystkie rodzaje kar cielesnych we wszystkich przypadkach z myślą o ich zniesieniu w prawie i w praktyce;
 3. wzywa władze malezyjskie do natychmiastowego położenia kresu obecnej praktyce zmuszania funkcjonariuszy służby więziennej i pracowników służb medycznych do współudziału w brutalnym traktowaniu więźniów w czasie wykonywania chłosty;
 4. wzywa parlament malezyjski do ratyfikowania konwencji ONZ przeciwko torturom i jej protokołu fakultatywnego, a także Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych oraz jego protokołów; wzywa też do zmiany przepisów, tak by przestępstwa imigracyjne były traktowane jako przestępstwa administracyjne, a nie czyny zagrożone więzieniem lub karami cielesnymi; ponadto domaga się, by zaprzestano stosowania kar cielesnych za przestępstwa narkotykowe;
 5. wzywa malezyjską Komisję Praw Człowieka (SUHAKAM) oraz malezyjski Komitet Reform Prawnych do wydania odpowiednich zaleceń dla rządu dotyczących zniesienia kar cielesnych w prawie;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

6. wzywa władze malezyjskie do wdrożenia międzynarodowych norm w dziedzinie ochrony imigrantów, uchodźców oraz osób ubiegających się o azyl i do kierowania się nimi m.in. w postępowaniach karnych przeciwko takim osobom w celu zapewnienia im skutecznej ochrony przed torturami i niewłaściwym traktowaniem;
7. wzywa wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Komisję i Radę do regularnego podnoszenia kwestii praw człowieka w Malezji w kontaktach politycznych z tym krajem, ze szczególnym uwzględnieniem zarzutów rozlicznych naruszeń i niewłaściwego traktowania imigrantów oraz osób ubiegających się o azyl;
8. apeluje do wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Rady i Komisji o kontynuowanie działań dyplomatycznych w stosunku do wszystkich partnerów Unii Europejskiej na arenie międzynarodowej i wzywając ich do ratyfikacji i wdrożenia międzynarodowych konwencji zakazujących stosowania tortur i niewłaściwego traktowania; wzywa Unię Europejską, aby uznała walkę ze stosowaniem tortur i brutalnym traktowaniem za absolutny priorytet swojej polityki w dziedzinie praw człowieka, szczególnie przez intensywniejsze wdrażanie wytycznych i innych instrumentów unijnych, takich jak europejski instrument na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (EIDHR);
9. uważa, że powołanie Międzyrządowej Komisji Praw Człowieka ASEAN stanowi pozytywny krok w kierunku bardziej kompleksowego podejścia i skuteczniejszego wdrażania norm praw człowieka w całym regionie; uważa, że ASEAN mogłoby zająć się kwestią chłosty w Malezji, która często dotyka imigrantów i osoby ubiegające się o azyl pochodzące z państw członkowskich tego stowarzyszenia;
10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, rządowi i parlamentowi państw członkowskich, rządowi i parlamentowi Malezji, rządowi państw członkowskich ASEAN, specjalnemu sprawozdawcy ONZ ds. tortur oraz sekretarzowi generalnemu ONZ.

Uganda: Bahati Bill i dyskryminacja wobec osób LGBT

P7_TA(2010)0495

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie Ugandy: tak zwana ustawa Bahatiego i dyskryminacja wobec osób LGBT

(2012/C 169 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając międzynarodowe zobowiązania i instrumenty dotyczące praw człowieka, w tym te zawarte w konwencjach ONZ w sprawie praw człowieka oraz w europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, gwarantujące prawa człowieka i podstawowe wolności oraz zakazujące dyskryminacji,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. (umowę z Kotonu), a także klauzule dotyczącą praw człowieka w niej zawarte, w szczególności art. 9,
- uwzględniając art. 6 i 7 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz art. 19 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), które zobowiązują Unię Europejską i państwa członkowskie do stania na straży praw człowieka i podstawowych wolności oraz umożliwiają przeciwdziałanie dyskryminacji i łamaniu praw człowieka na szczeblu UE,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności jej art. 21, zakazujący dyskryminacji ze względu na orientację seksualną,

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

- uwzględniając wszystkie działania UE w zakresie zwalczania homofobii i dyskryminacji ze względu na orientację seksualną,
 - uwzględniając swoje poprzednie rezolucje na temat homofobii, ochrony mniejszości i strategii walki z dyskryminacją,
 - uwzględniając swoją poprzednią rezolucję z dnia 17 grudnia 2009 r. pt. Uganda: projekt ustawy przeciwko homoseksualizmowi⁽¹⁾,
 - uwzględniając oświadczenie wysokiej przedstawiciel, Catherine Ashton, w sprawie Międzynarodowego Dnia przeciw Homofobii, z dnia 17 maja 2010 r.,
 - uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE z dnia 3 grudnia 2009 r. w sprawie integracji społecznej i kulturowej oraz udziału w niej ludzi młodych,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze ustawę przeciwko homoseksualizmowi, którą we własnym imieniu złożył poseł David Bahati w dniu 25 września 2009 r. w parlamencie ugandyjskim, przewidującą za stosunki homoseksualne karę więzienia od siedmiu lat do dożywocia, a także karę śmierci; mając na uwadze, że ustawa przewiduje karę do trzech lat więzienia w przypadku nieujawnienia homoseksualizmu dziecka lub pacjenta; mając na uwadze, że ustawa jest nadal rozpatrywana,
- B. mając na uwadze, że międzynarodowa wspólnota w znakomitej większości potępiła proponowane prawo, a niektóre państwa członkowskie UE zagroziły wstrzymaniem pomocy rozwojowej dla Ugandy w przypadku uchwalenia ustawy,
- C. mając na uwadze, że w dniu 9 października i 15 listopada 2010 r. lokalna gazeta „Rolling Stone” opublikowała nazwiska i dane osobowe osób podejrzanych o homoseksualizm, nawołując czytelników do ich atakowania lub powieszenia; mając na uwadze, że Sąd Najwyższy w Ugandzie tymczasowo zakazał gazecie publikacji,
- D. mając na uwadze, że w Afryce homoseksualizm jest legalny w jedynie 13 krajach, a w 38 krajach stanowi przestępstwo; mając na uwadze, że w Mauretanii, Sudanie i północnej Nigerii za homoseksualizm grozi kara śmierci,
1. ponownie stwierdza, że orientacja seksualna jest zagadnieniem indywidualnym, powiązaniem z prawem do prywatności, gwarantowanym na mocy międzynarodowego prawa praw człowieka, zgodnie z którym należy chronić równe traktowanie oraz traktowanie wolne od dyskryminacji, jak również gwarantować wolność wypowiedzi;
 2. przypomina władzom Ugandy o zobowiązaniach wynikających z prawa międzynarodowego oraz umowy z Kotonu, która wzywa do poszanowania uniwersalnych praw człowieka;
 3. ponownie deklaruje swoje przywiązanie do uniwersalnych praw człowieka; zauważa w związku z tym, że ochronę podstawowych praw osób LGBT należy kwalifikować nie jako narzucanie europejskich wartości, lecz jako ochronę i promowanie wspólnych uniwersalnych praw człowieka, co jest jednym z celów UE, we wszystkich działaniach zewnętrznych UE;
 4. potępią wszelkie próby nawoływania do nienawiści i zalecania przemocy wobec którejkolwiek z mniejszości, w tym ze względu na płeć lub orientację seksualną; w tym kontekście potępią złożenie ustawy przeciwko homoseksualizmowi w parlamencie ugandyjskim i wzywa władze Ugandy do odrzucenia ustawy i zmiany obowiązującego prawa krajowego celem depenalizacji homoseksualizmu oraz depenalizacji marginalizowanych grup, w tym aktywistów LGBT; podkreśla, że taka ustawa przeciw homoseksualizmowi poważnie zaszkodziłaby walce z HIV/AIDS;
 5. po raz kolejny zdecydowanie sprzeciwia się, niezależnie od okoliczności, wszelkim działaniom mającym na celu wprowadzenie kary śmierci oraz procedur ekstradycyjnych dla obywateli Ugandy, którzy utrzymują stosunki homoseksualne za granicą;

(1) Dz.U. C 286 E z 22.10.2010, s. 25.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

6. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Sąd Najwyższy Ugandy zakazał gazecie „Rolling Stone” publikacji; jest jednak nadal zaniepokojony faktem, że wielu Ugandyjczyków zostało zaatakowanych bezpośrednio z powodu artykułu, a wielu nadal obawia się ataków, oraz wzywa władze do ochrony tych osób;

7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz prezydentowi Republiki Ugandy, marszałkowi Parlamentu Ugandy, Zgromadzeniu Legislacyjnemu Afryki Wschodniej oraz Komisji Unii Afrykańskiej i jej instytucjom.

Erytrejscy uchodźcy przetrzymywani w charakterze zakładników na półwyspie Synaj

P7_TA(2010)0496

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie erytrejskich uchodźców przetrzymywanych w charakterze zakładników na półwyspie Synaj

(2012/C 169 E/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając deklarację z Barcelony z listopada 1995 r.,
 - uwzględniając pierwszą konferencję Eurośródziemnomorskiej Sieci ds. Praw Człowieka w Kairze w dniach 26–27 stycznia 2006 r.,
 - A. mając na uwadze, że egipskie służby bezpieczeństwa poszukują setek erytrejskich uchodźców, którzy zdaniem Wysokiego Komisarza Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców są przetrzymywani na półwyspie Synaj przez beduińskich przemytników w charakterze zakładników, ponieważ nie zapłacili przemytnikom żądanej kwoty za pomoc w przedostaniu się do Izraela,
 - B. mając na uwadze, że we wtorek 7 grudnia 2010 r. biuro Wysokiego Komisarza ONZ ds. Uchodźców wyraziło zaniepokojenie faktem, że – jak się przypuszcza – 250 erytrejskich migrantów przetrzymywanych jest w charakterze zakładników na pustyni na półwyspie Synaj,
 - C. mając na uwadze, że przemytnicy żądają rzekomo kwoty 800 dolarów amerykańskich od osoby za uwolnienie oraz że ludzie są przetrzymywani w kontenerach oraz maltretowani,
 - D. mając na uwadze, że we wspólnym apelu organizacji pozarządowych, opublikowanym 1 grudnia 2010 r., informuje się o setkach *nielegalnych* uchodźców z Rogu Afryki od miesiąca przetrzymywanych w pobliżu nieznanej miejscowości na półwyspie Synaj,
 - E. mając na uwadze, że zakładnicy zapłacili już 2 000 dolarów amerykańskich za przedostanie się do Izraela, o czym donoszą organizacje pozarządowe twierdzące również, że przemytnicy traktują uchodźców w sposób niezwykle poniżający i nieludzki,
 - F. mając na uwadze, że lokalni urzędnicy z Synaju Północnego potwierdzili, że siły bezpieczeństwa prowadzą poszukiwania Erytrejczyków, którzy są rzekomo przetrzymywani w rozproszonych grupach,
1. wzywa władze Egiptu do podjęcia wszelkich niezbędnych działań zmierzających do uwolnienia Erytrejczyków przetrzymywanych w charakterze zakładników, do niestosowania zbrojnej przemocy wobec nielegalnych migrantów przekraczających granice kraju, do ochrony ich godności i nienaruszania ich integralności cielesnej i psychologicznej oraz do zagwarantowania zatrzymanym migrantom możliwości kontaktu z Wysokim Komisarzem ONZ do spraw Uchodźców, któremu należy zapewnić dostęp do wszystkich osób ubiegających się o azyl i uchodźców przebywających w areszcie;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

2. docenia ciągle starania władz Egiptu o weryfikację informacji pochodzących ze sprawozdań publikowanych przez Wysokiego Komisarza ONZ do spraw Uchodźców, które dotyczą grupy ok. 250 Erytrejczyków przetrzymywanych w charakterze zakładników na półwyspie Synaj przez przemytników dopuszczających się tym samym pogwałcenia praw krajowych i praw człowieka;
3. podkreśla, że granica na pustyni Synaj stała się szlakiem przemytniczym dla afrykańskich migrantów poszukujących pracy; tysiące Erytrejczyków uciekają co roku z kraju, a wielu z nich kieruje się do Izraela;
4. przypomina, że w sierpniu siedem osób zginęło w starciach z przemytnikami niedaleko granicy z Izraelem, po tym jak afrykańscy migranci przetrzymywani przez przemytników chwycili za broń poręczającą, aby podjąć próbę ucieczki;
5. zwraca uwagę, że w listopadzie Izrael rozpoczął wzdłuż granicy prace nad ogrodzeniem długości 250 km, które ma powstrzymać napływ nielegalnych migrantów;
6. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Egiptu w zakresie zwalczania przemytu ludzi, a zwłaszcza powołanie w 2007 r. krajowego komitetu koordynującego zwalczanie przemytu ludzi i działania prewencyjne, jak również fakt, iż Egipt wezwał wszystkie kraje do podjęcia działań w celu rozwiązania problemu, jakim jest przestępczy proceder przemytu ludzi na całym świecie, a także w celu poszanowania odnośnego prawa krajowego;
7. docenia nieustanne zaangażowanie Egiptu na rzecz wypełnienia zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych, a zwłaszcza z konwencji w sprawie uchodźców z 1951 r.;
8. przyznaje, że zgodnie z definicją Wysokiego Komisarza ONZ do spraw Uchodźców każdego uchodźcę, który popełnia czyny bezpośrednio lub pośrednio zagrażające bezpieczeństwu i niepodległości kraju przyjmującego, należy traktować jak zagrożenie bezpieczeństwa narodowego tegoż kraju;
9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wysokiej przedstawiciel i wiceprzewodniczącej, Radzie i Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, rządowi Egiptu, sekretarzowi generalnemu ONZ i Radzie Praw Człowieka ONZ.

Wsparcia dla zaostrzenia wydanego przez Unię Europejską zakazu odcinania płetw rekinom

P7_TA(2010)0497

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie wsparcia dla zaostrzenia wydanego przez Unię Europejską zakazu odcinania płetw rekinom

(2012/C 169 E/18)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 123 Regulaminu,

- A. mając na uwadze, że odcinanie płetw to marnotrawna praktyka polegająca obcinaniu płetw rekinom i wyrzucaniu tuszy rekinów do morza, którą napędza wysoki popyt na przysmak, zupę z płetwy rekina,
- B. mając na uwadze, że proceder ten powoduje ogromny spadek liczebności wolno rosnącej populacji rekina,
- C. mając na uwadze, że jednej trzeciej gatunku rekina europejskiego grozi wyginięcie,
- D. mając na uwadze, że wprowadzony przez UE zakaz obcinania płetw rekinom jest najłagodniejszy na całym świecie i obejmuje odstępstwa dotyczące wyładowywania osobno płetw i tuszy rekina, a także nadmierny stosunek wagi płetw do tuszy,

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

- E. mając na uwadze, że Komisja rozważa szereg możliwości zmiany zakazu (rozporządzenie (WE) nr 1185/2003),
 - F. mając na uwadze, że w 2006 r. Parlament zwrócił się do Komisji z wnioskiem o wypełnienie luk prawnych w zakazie obcinania płetw rekinom,
 - G. mając na uwadze, że większość naukowców, a także Międzynarodowa Unia Ochrony Przyrody i Jej Zasobów (IUCN) zalecają, aby rekiny były wyładowywane z płetwami naturalnie przytwierdzonymi do tuszy,
 - H. mając na uwadze, że Kostaryka opowiedziała się w ONZ za metodą „naturalnie przytwierdzonych płetw”, która znajduje szerokie zastosowanie w rybołówstwie Ameryki Środkowej i Północnej,
1. wzywa Komisję do przedstawienia wniosku w sprawie wprowadzenia zakazu odcinania płetw rekinom na pokładach statków do czasu drugiej rocznicy wspólnotowego programu działania dotyczącego rekinów (luty 2011 r.);
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia wraz z nazwiskami sygnatariuszy ⁽¹⁾ Komisji.

⁽¹⁾ Lista sygnatariuszy została opublikowana w załączniku 1 do protokołu z dnia 16 grudnia 2010 r. (P7_PV(2010)12-16(ANN1)).

Większe wsparcie Unii Europejskiej dla sportów uprawianych na poziomie podstawowym

P7_TA(2010)0498

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie większego wsparcia Unii Europejskiej dla sportów uprawianych na poziomie podstawowym

(2012/C 169 E/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 165 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 123 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że sport został jedną z nowych kompetencji UE,
 - B. mając na uwadze, że sport jest istotnym czynnikiem wpływającym na spójność społeczną oraz że przyczynia się on do osiągnięcia wielu celów polityki, takich jak promowanie zdrowia, edukacja, integracja społeczna, zwalczanie dyskryminacji, promowanie kultury oraz ograniczanie przestępczości i walka z uzależnieniem od narkotyków,
 - C. mając na uwadze, że znaczna większość Europejczyków, którzy uprawiają sport i rekreacyjną aktywność fizyczną, robi to na poziomie podstawowym,
 - D. mając na uwadze, że kryzys gospodarczy i presja na ograniczenie wydatków rządowych mogą mieć poważne konsekwencje dla finansowania sportów uprawianych na poziomie podstawowym,
1. apeluje do Komisji i państw członkowskich o propagowanie sportu dla wszystkich, o wzmacnianie edukacyjnej i integracyjnej roli sportu, przy zwróceniu szczególnej uwagi na zbyt słabo reprezentowane grupy, do których należą kobiety, osoby starsze i osoby niepełnosprawne;
 2. apeluje do państw członkowskich o zagwarantowanie, że sport uprawiany na poziomie podstawowym nie będzie podlegał znaczącym cięciom budżetowym w czasach kryzysu;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

3. apeluje do Komisji o zwrócenie koniecznej uwagi na sport uprawiany na poziomie podstawowym w przygotowywanym komunikacie w sprawie sportu oraz o zapewnienie wystarczającego finansowania programu UE na rzecz sportu począwszy od roku 2012;
4. apeluje do Komisji o właściwe uwzględnienie wyników analizy na temat finansowania sportów uprawianych na poziomie podstawowym, mając na uwadze ewentualną inicjatywę UE dotyczącą gier losowych;
5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia wraz z nazwiskami sygnatariuszy ⁽¹⁾ Komisji i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Lista sygnatariuszy została opublikowana w załączniku 2 do protokołu z dnia 16 grudnia 2010 r. (P7_PV(2010)12-16(ANN2)).

Strategia UE na rzecz przeciwdziałania bezdomności

P7_TA(2010)0499

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie strategii UE na rzecz przeciwdziałania bezdomności

(2012/C 169 E/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje oświadczenie z dnia 22 kwietnia 2008 r. w sprawie rozwiązania kwestii bezdomności ulicznej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 123 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że zjawisko bezdomności dotyka ludzi we wszystkich państwach członkowskich i stanowi przykład niedopuszczalnego naruszenia podstawowych praw człowieka,
 - B. mając na uwadze, że rok 2010 jest Europejskim rokiem walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym,
1. ponownie apeluje do Rady, aby do końca 2010 r. zobowiązała się, że kwestia bezdomności ulicznej zostanie rozwiązana do 2015 r.;
 2. wzywa Komisję Europejską do sporządzenia ambitnej strategii UE na rzecz przeciwdziałania bezdomności oraz do wspierania państw członkowskich w opracowywaniu skutecznych strategii krajowych uwzględniających wytyczne zawarte we wspólnym sprawozdaniu na temat ochrony socjalnej i integracji społecznej, przyjętym w marcu 2010 r., które stanowią część strategii UE 2020;
 3. apeluje do Eurostatu o gromadzenie danych dotyczących bezdomności w UE;
 4. popiera następujące priorytety w działaniach mających zapewnić, że: nikt nie będzie spać pod gołym niebem, osoby korzystające z zakwaterowania zastępczego w sytuacji nadzwyczajnej nie będą tam mieszkać po jej zakończeniu, osoby korzystające z tymczasowego zakwaterowania będą tam przebywać tylko tak długo, jak jest to niezbędne do powrotu do normalnego życia, nikt nie opuści instytucji, jeżeli nie ma gdzie zamieszkać, oraz że żadne młode osoby nie staną się bezdomne w wyniku rozpoczęcia samodzielnego życia;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia wraz z nazwiskami sygnatariuszy ⁽²⁾ Radzie, Komisji oraz parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 259 E z 29.10.2009, s. 19.

⁽²⁾ Lista sygnatariuszy została opublikowana w załączniku 3 do protokołu z dnia 16 grudnia 2010 r. (P7_PV(2010)12-16(ANN3)).

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

ZALECENIA

PARLAMENT EUROPEJSKI

Utworzenie unijnych sił szybkiego reagowania

P7_TA(2010)0465

Zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie utworzenia unijnych sił szybkiego reagowania (2010/2096 (INI))

(2012/C 169 E/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 196 Traktatu z Lizbony, który przewiduje, że „Unia zachęca do współpracy między państwami członkowskimi w celu zwiększenia skuteczności systemów zapobiegania klęskom żywiołowym i katastrofom spowodowanymi przez człowieka i ochrony przed nimi” oraz że „Działania Unii zmierzają do: wspierania spójności międzynarodowych działań w zakresie obrony cywilnej”,
- uwzględniając art. 214 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który stanowi, że działania Unii w dziedzinie pomocy humanitarnej mają „na celu niesienie doraźnej pomocy i opieki dla ludności w państwach trzecich, która stała się ofiarą klęsk żywiołowych lub katastrof spowodowanych przez człowieka” oraz że działania te „prowadzone są zgodnie z zasadami prawa międzynarodowego oraz zasadami bezstronności, neutralności i niedyskryminacji”,
- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie pomocy humanitarnej podpisany w grudniu 2007 r. przez przewodniczącego Rady Unii Europejskiej, Parlament Europejski i Komisję Europejską oraz przedstawiony przez Komisję w maju 2008 r. plan działania w zakresie wdrażania tego konsensusu,
- uwzględniając wnioski Rady Europejskiej z grudnia 2007 r., w których poproszono Komisję o jak najlepsze wykorzystanie mechanizmu Wspólnoty w dziedzinie ochrony cywilnej i dalszego wzmocnienia współpracy państw członkowskich,
- uwzględniając wytyczne dotyczące wykorzystania zasobów wojska i służb ochrony cywilnej w akcjach ratowniczych w razie wystąpienia katastrofy (wytyczne z Oslo), zmienione w dniu 27 listopada 2006 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 23 lutego 2009 r. zatytułowany „Strategia UE na rzecz wspierania działań zmniejszających ryzyko związane z klęskami żywiołowymi w krajach rozwijających się”,

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z marca 2008 r. w sprawie wzmocnienia zdolności Unii do reagowania w przypadku katastrof (COM(2008)0130) oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 19 czerwca 2008 r. pt. „Zwiększenie zdolności Unii Europejskiej do reagowania w przypadku katastrof” ⁽¹⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Michela Barniera z dnia 9 maja 2006 r. zatytułowane „Europejskie siły ochrony ludności: pomoc Europy”,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie niedawnego trzęsienia ziemi na Haiti ⁽²⁾,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 21 września 2010 r. w sprawie zapobiegania klęskom żywiołowym oraz katastrofom spowodowanym przez człowieka,
 - uwzględniając projekt zalecenia dla Rady przyjęty zgodnie z art. 121 ust. 1 Regulaminu dnia 23 marca 2010 r. w sprawie utworzenia unijnych sił szybkiego reagowania złożony przez Anneli Jäätteenmäki, Charlesa Goerensa, Louisa Michela, Marielle De Sarnez i Frédérique Ries w imieniu grupy politycznej ALDE (B7-0228/2010),
 - uwzględniając art. 121 ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0332/2010),
- A. mając na uwadze, że klęski i katastrofy przyczyniające się do ogromnych szkód społecznych, gospodarczych i negatywnie wpływające na środowisko naturalne występują na świecie coraz częściej, mając na uwadze, że przede wszystkim wskutek zmian klimatu kryzysy te występują z coraz większą intensywnością i częstotliwością, powodując coraz większe szkody, a także obejmując inne regiony świata, mając także na uwadze, że Unia Europejska dokłada wszelkich starań, by odpowiednio reagować na te kryzysy,
- B. mając na uwadze, że na coraz liczniejsze i coraz częstsze interwencje, zarówno w obrębie Unii Europejskiej, jak i poza jej granicami wpływa także sytuacja finansowa na świecie oraz ograniczenia budżetowe, które uwyplukają potrzebę prowadzenia bardziej rentownych działań,
- C. mając na uwadze, że wzajemne wykorzystanie środków przez 31 państw uczestniczących we wspólnotowym mechanizmie ochrony ludności (UE-27, Norwegia, Lichtenstein, Chorwacja, Islandia) lub w ramach wzmocnionej współpracy między państwami członkowskimi może być atutem zarówno operacyjnym, jak i finansowym,
- D. mając na uwadze, że budżet Komisji przeznaczony na katastrofy humanitarne, a konkretnie budżet DG ECHO, nie tylko został zamrożony, ale w ciągu ostatnich pięciu lat nastąpił wręcz jego lekki realny spadek,
- E. mając na uwadze poczynione w ostatnich latach postępy w zakresie bardziej spójnego reagowania UE na katastrofy, a mianowicie poprzez stopniowe wzmocnianie mechanizmów ochrony cywilnej, lepszą współpracę/ koordynację pomiędzy jednostkami odpowiedzialnymi za ochronę cywilną a pomocą humanitarną oraz uznanie, że spójne podejście do zarządzania na wypadek katastrof wymaga nie tylko reagowania na nie, lecz także przeciwdziałania im i przygotowania się do nich,
- F. mając na uwadze, że reakcja Unii Europejskiej na trzęsienie ziemi na Haiti pociągnęła za sobą nie tylko szybką i znaczącą interwencję humanitarną na dużą skalę, lecz także doprowadziły do uruchomienia mechanizmów cywilnej ochrony ludności, które można było bezzwłocznie zastosować i, po raz pierwszy, dwóch jednostek (zajmującej się oczyszczaniem wody oraz wyspecjalizowanego punktu medycznego), które finansowano ze środków planu przygotowawczego europejskich sił szybkiego reagowania na 2008 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 286 E z 27.11.2009, s. 15.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0015.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- G. mając na uwadze, że doświadczenia ostatnich kryzysów wciąż wskazują na potrzebę poprawy skuteczności, koordynacji i dostrzegalności reakcji, oraz że te klęski i katastrofy po raz kolejny podkreśliły konieczność utworzenia unijnych sił szybkiego reagowania (unijnych sił ochrony ludności),
- H. mając na uwadze, że zdolność Unii do ochrony życia i dobytku obywateli ma zasadnicze znaczenie dla jej wiarygodności,
1. zaleca Radzie podjęcie następujących działań:
- a) uznaje, że ujęcie ochrony cywilnej i pomocy humanitarnej w zakresie obowiązków jednego komisarza odpowiedzialnego za pomoc humanitarną i reagowanie kryzysowe uwalnia większą synergię w Komisji i pomaga poprawić spójność ogólnej reakcji UE na katastrofy;
- b) wzywa do większej integracji metodologii pracy w zakresie ochrony ludności i pomocy humanitarnej w ramach DG ECHO przy jednoczesnym zachowaniu ich specyfiki poprzez utrzymanie jasnego rozróżnienia i odgraniczenia ich ról w celu maksymalizacji efektów synergii i komplementarności oraz zwiększenia skuteczności; domaga się również, by personel wojskowy, cywilny oraz podmioty humanitarne uczestniczące w interwencjach w razie katastrof lub w operacjach humanitarnych działały zgodnie z zasadami neutralności, niezależności i bezstronności;
- c) ponownie podkreśla, że wykorzystanie zasobów ochrony cywilnej w obliczu kryzysu humanitarnego, powinno opierać się na potrzebach, uzupełniać pomoc humanitarną i być z nią spójne, zgodnie z Konsensusem europejskim w sprawie pomocy humanitarnej oraz wytycznymi Narodów Zjednoczonych (wytyczne z Oslo), w szczególności, aby zagwarantować przestrzeganie humanitarnych zasad neutralności, humanitaryzmu, bezstronności i niezależności;
- d) podkreśla, że pomoc UE w przypadku klęsk żywiołowych lub katastrof spowodowanych przez człowieka powinna być w miarę możliwości ukierunkowana na wsparcie lokalnej gospodarki na przykład poprzez zakup środków spożywczych produkcji lokalnej lub regionalnej, jak również na zapewnianie rolnikom niezbędnych artykułów z myślą o ponownymżywieniu gospodarki wiejskiej;
- e) wzywa Radę i Komisję do sprecyzowania zasad współpracy i koordynacji pomiędzy Europejską Służbą Działań Zewnętrznych (ESDZ) a Komisją na rzecz zarządzania reakcją na katastrofy na dużą skalę poza terytorium Unii Europejskiej;
- f) sugeruje prowadzenie zlokalizowanych działań koordynacyjnych we współpracy z rządem krajowym zainteresowanego państwa oraz przy pomocy przedstawicieli UE i państw członkowskich w terenie, aby zapewnić ukierunkowane i właściwe reagowanie z korzyścią dla miejscowości dotkniętych katastrofą;
- g) wzywa Radę do priorytetowego wzmocnienia europejskich sił reagowania na katastrofy, szczególnie w obliczu dyskusji na temat utworzenia unijnych sił ochrony ludności, i do podjęcia działań w związku z ponawianymi przez Parlament Europejski wnioskami o realizację propozycji zawartych w sprawozdaniu Michela Barniera z 2006 r.);
- h) wzywa do natychmiastowego utworzenia unijnych sił ochrony ludności, które muszą być odpowiednio wyposażone w niezbędne zasoby technologiczne i techniczne;
- i) w kontekście operacji prowadzonych w następstwie katastrof lub klęsk żywiołowych popiera również lepszą koordynację między agencjami humanitarnymi i mechanizmami ochrony ludności państw członkowskich a DG ECHO oraz ewentualnymi europejskimi siłami ochrony ludności;
- j) wzywa Komisję do opracowania – wraz z rządami krajowymi, władzami lokalnymi i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego w krajach beneficjentach – programów dotyczących zdolności społeczności lokalnych w zakresie przeciwdziałania katastrofom i zarządzania reagowaniem na nie;

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- k) zachęca Radę, by na wniosek Komisji, zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, przyjęła środki na rzecz poprawy przewidywalności i planowania w ramach istniejącego europejskiego mechanizmu ochrony ludności, który obecnie opiera się na dobrowolnym, doraźnym zaangażowaniu państw członkowskich; proponuje, by środki te obejmowały sposoby postępowania testowane w ramach planu przygotowawczego UE, w tym kapitał europejski, dobrowolne przekazywanie zasobów, określanie dostępnego potencjału, tworzenie scenariuszy postępowania i tworzenie nowych działań szkoleniowych;
- l) wzywa również do opracowywania realistycznych budżetów, w ramach których przyznawanie środków przeznaczonych na klęski żywiołowe lub działania humanitarne byłoby oparte na doświadczeniu w zakresie wydatków z poprzednich lat;
- m) wyraża przekonanie, że unijne siły ochrony ludności powinny opierać się na unijnym mechanizmie ochrony ludności, powinny zakładać optymalizację dostępnych narzędzi, co korzystnie wpłynęłoby na ich skuteczność i dostrzegalność oraz zakładać wspólne, dobrowolne wykorzystanie dostępnych zasobów logistycznych i kadr, czy to jeśli chodzi o szkolenia w zakresie reagowania na katastrofę, czy zarządzanie w sytuacji kryzysowej, przy jednoczesnym rozwijaniu inicjatyw podejmowanych w ramach działań przygotowawczych i które będą w stanie zapewnić pierwszą pomoc w ciągu 24 godzin po wystąpieniu katastrofy;
- n) zaleca, aby działania unijnych sił ochrony ludności opierały się na zasadzie, zgodnie z którą siły te powinny:
- opierać się na ocenie potrzeb zrealizowanej z udziałem wszystkich podmiotów w dziedzinie pomocy humanitarnej;
 - mieć charakter cywilny;
 - działanie pod patronatem UE
 - działać w poszanowaniu międzynarodowego prawa humanitarnego;
 - działać w poszanowaniu zasady dobrowolnego udziału państw członkowskich w ramach przewidzianych zadań;
 - opierać się na zasadzie podziału obciążenia (ang. burden sharing);
 - być gotowe na udział państw trzecich;
 - uznawać ogólną rolę ONZ w koordynowaniu pomocy międzynarodowej poza terytorium Unii Europejskiej;
 - być zorganizowane na zasadzie zapobiegawczości, w zależności od sytuacji;
- o) wyraża przekonanie, że zwłaszcza w odniesieniu do operacji niesienia pomocy humanitarnej, w oparciu o doświadczenie zdobyte podczas interwencji na Haiti i w Pakistanie UE powinna zawsze, gdy istnieje taka możliwość, działać w ramach akcji koordynowanych przez ONZ i skupiać się na tych dziedzinach, w których jej interwencja może przynieść największą wartość dodaną;
- p) uważa, że europejskie siły obrony ludności cywilnej mogłyby opierać się na zobowiązaniu niektórych państw członkowskich do dobrowolnego udostępnienia modułów obrony cywilnej, określonych z wyprzedzeniem i gotowych do natychmiastowej interwencji w ramach unijnych operacji koordynowanych przez MIC oraz że większość tych modułów – już dostępnych na szczeblu krajowym, co oznacza, że nie pociągną one za sobą dodatkowych wysokich kosztów –, pozostałoby pod kontrolą tych państw, a postawienie ich w pogotowiu byłoby podstawą dla reakcji unijnej obrony cywilnej w przypadku klęsk w obrębie Unii Europejskiej i poza jej granicami;

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- q) uważa, że UE mogłaby finansować niektóre szczególne potrzeby dodatkowych modułów obrony cywilnej, w odniesieniu do których stwierdzono braki i których finansowanie na szczeblu europejskim przyniosłoby wartość dodaną i podkreśla znacznie, jakie ma zwiększenie finansowania transportu oraz rozwinięcie modułów transportu postawionych w pogotowiu;
- r) podkreśla konieczność wypracowania wszechstronnego i proaktywnego podejścia do reagowania w obliczu katastrof, łączącego różne środki działania, jakimi dysponuje Unia i jej państwa członkowskie, takie jak zarządzanie kryzysowe (cywilne i wojskowe), pomoc finansowa i rozwój czy polityka socjalna i polityka ochrony środowiska; uważa w tym kontekście, że należy skuteczniej zarządzać procesem przejścia między reakcją na katastrofę i odbudową po katastrofie; przypomina o propozycji utworzenia Europejskiego Ochotniczego Korpusu Pomocy Humanitarnej na mocy przepisów Traktatu z Lizbony (art. 214 ust. 5), a w obliczu Europejskiego Roku Wolontariatu w 2011 r. zachęca Komisję Europejską i Radę do jak najszybszego rozpoczęcia współpracy z Parlamentem Europejskim nad przepisami i procedurami dotyczącymi działania tego korpusu, zwłaszcza w świetle podobnych inicjatyw podejmowanych przez niektóre państwa członkowskie;
- s) przypomina Radzie, że wykorzystanie zasobów wojskowych i sił zbrojnych w reakcji na katastrofy, w szczególności aby wspierać operacje pomocy humanitarnej w zakresie logistyki, transportu i infrastruktury, może zachodzić tylko w wyjątkowych sytuacjach i tylko jeżeli jest to „ostatnia deska ratunku”, zawsze zgodnie z obowiązującymi porozumieniami, takimi jak Konsensus europejski w sprawie pomocy humanitarnej oraz wytyczne z Oslo dotyczące wykorzystania zasobów wojskowych i obrony cywilnej w międzynarodowym reagowaniu na katastrofy;
- t) przyznaje, że zgodnie z Konsensusem europejskim w sprawie pomocy humanitarnej oraz z wytycznymi z Oslo zasoby wojska i służb obrony cywilnej powinny być wykorzystywane podczas reagowania na katastrofy tylko w ostateczności; przypomina, że środki wojskowe, wraz z ochroną ludności i pomocą humanitarną, wnoszą często istotny wkład w reakcję na katastrofę i zauważa, że zasoby wojska mogą być niezbędne do wypełnienia krytycznych niedoborów (zwłaszcza w zakresie transportu strategicznego, sprzętu specjalistycznego, ciężkiego sprzętu i transportu); podkreśla zatem konieczność opracowania kompleksowego podejścia i poprawy synergii między zasobami cywilnymi i wojskowymi oraz potrzebę określenia obszarów, w których państwa członkowskie mogłyby połączyć wysiłki i zasoby na szczeblu UE, aby wnieść wkład w reakcje UE na katastrofy, co jest szczególnie istotne w trudnym kontekście gospodarczym;
- u) podkreśla konieczność utworzenia stale dostępnych zasobów cywilnych UE działających niezależnie od struktur wojskowych, a także wskazania dziedzin, w których państwa członkowskie mogą na szczeblu UE połączyć swe działania i zdolności w tym zakresie;
- v) wzywa Radę i Komisję do współpracy nad wdrożeniem planu działań na rzecz dostrzegalności, który powinien obejmować konkretne środki zwiększające dostrzegalność reakcji UE na katastrofy;
- w) zachęca do wykorzystania systemu globalnego monitorowania środowiska naturalnego i bezpieczeństwa (GMES) jako narzędzia służącego do monitorowania potencjalnych obszarów kryzysowych, pozwalającego na większą gotowość w zakresie wysyłania pomocy humanitarnej, a także podkreśla kluczowe znaczenie ustanowienia mechanizmu monitorowania podejmowanych przez UE działań i oceny wysyłanej pomocy;
- x) zachęca do zwiększenia budżetów na badania i potencjału przemysłowego (np. systemu obrazowania satelitarne w ramach programu GMES), aby ulepszyć fazy zarządzania katastrofami lub klęskami;
- y) zwraca się do Rady, by uwzględniła powyższe zalecenia podczas prac i przygotowywania wniosków w sprawie planowanego przez Komisję komunikatu dotyczącego wzmocnienia potencjału Unii Europejskiej w zakresie reagowania na katastrofy;
2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego zalecenia Radzie i, tytułem informacji, Komisji.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Uruchomienie Funduszu Solidarności UE: powódzie w Portugalii, nawałnica Xynthia we Francji

P7_TA(2010)0453

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej zgodnie z pkt 26 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2010)0578 – C7-0323/2010 – 2010/2237(BUD))

(2012/C 169 E/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0578 – C7-0323/2010),
 - uwzględniając zawarte pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾, a w szczególności jego pkt 26,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2012/2002 z dnia 11 listopada 2002 r. ustanawiające Fundusz Solidarności Unii Europejskiej ⁽²⁾,
 - uwzględniając wspólną deklarację Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą podczas posiedzenia pojednawczego w dniu 17 lipca 2008 r., dotyczącą Funduszu Solidarności,
 - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0335/2010),
1. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania decyzji wraz z przewodniczącym Rady oraz do zarządzenia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 311 z 14.11.2002, s. 3.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia ...

w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej zgodnie z pkt 26 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając zawarte pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾, a w szczególności jego pkt 26,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2012/2002 z dnia 11 listopada 2002 r. ustanawiające Fundusz Solidarności Unii Europejskiej ⁽²⁾,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska ustanowiła Fundusz Solidarności Unii Europejskiej („fundusz”) w celu okazania solidarności z ludnością zamieszkującą regiony dotknięte klęskami.
- (2) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. dopuszcza możliwość uruchomienia funduszu w granicach rocznego pułapu wynoszącego 1 mld EUR.
- (3) Rozporządzenie (WE) nr 2012/2002 zawiera przepisy, w oparciu o które możliwe jest uruchomienie funduszu.
- (4) Portugalia złożyła wniosek o uruchomienie funduszu w związku z klęską żywiołową spowodowaną przez osunięcia ziemi i powodzie na Maderze.
- (5) Francja złożyła wniosek o uruchomienie funduszu w związku z klęską żywiołową spowodowaną przez huragan Xynthia.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W ramach budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 uruchamia się Fundusz Solidarności Unii Europejskiej w celu udostępnienia kwoty 66 891 540 EUR w postaci środków na zobowiązania i środków na płatności.

Artykuł 2

Niniejszą decyzję publikuje się w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.06, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 311 z 14.11.2002, s. 3.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

Projekt budżetu korygującego nr 9/2010 - Fundusz Solidarności UE (powodzie w Portugalii - huragan Xynthia we Francji) - naprawa gospodarcza: Europejska sieć morskiej energii wiatrowej

P7_TA(2010)0454

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 9/2010 na rok budżetowy 2010, sekcja 3 – Komisja (17633/2010 – C7-0409/2010 – 2010/2238(BUD))

(2012/C 169 E/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 314, oraz Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1605/2002 Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 37 i 38,
 - uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010, ostatecznie przyjęty w dniu 17 grudnia 2009 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾,
 - uwzględniając projekt budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 9/2010 na rok budżetowy 2010, przedstawiony przez Komisję dnia 13 października 2010 r. (COM(2010)0577),
 - uwzględniając stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 9/2010 zajęte przez Radę dnia 10 grudnia 2010 r. (17633/2010 – C7-0409/2010),
 - uwzględniając art. 75b i 75e Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0341/2010),
- A. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 9/2010 do budżetu ogólnego na rok 2010 obejmuje:
- uruchomienie Funduszu Solidarności UE na kwotę 66,9 mln EUR w środkach na zobowiązania i płatności w związku z konsekwencjami osuwisk i poważnych powodzi na Maderze (Portugalia) oraz konsekwencjami huraganu Xynthia we Francji,
 - odpowiednią redukcję środków na płatności w wysokości 66,9 mln EUR z pozycji 06 04 14 03 – Projekty w dziedzinie energetyki wspomagające naprawę gospodarczą — Europejska sieć morskiej energii wiatrowej,
- B. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 9/2010 służy formalnemu wprowadzeniu tej korekty do budżetu na rok 2010,

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 64 z 12.3.2010.⁽³⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

1. przyjmuje do wiadomości projekt budżetu korygującego nr 9/2010;
2. zatwierdza stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 9/2010 bez poprawek i zobowiązuje swojego przewodniczącego do ogłoszenia, że budżet korygujący nr 8/2010 został ostatecznie przyjęty, oraz do zarządzania jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: SI/Mura, Słowenia

P7_TA(2010)0455

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/014 SI/Mura ze Słowenii) (COM(2010)0582 – C7-0334/2010 – 2010/2243(BUD))

(2012/C 169 E/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0582 – C7-0334/2010),
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r. ⁽¹⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0336/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,
- D. mając na uwadze, że Słowenia wystąpiła o pomoc w związku ze zwolnieniem 2 554 pracowników w przedsiębiorstwie Mura, European Fashion Design, prowadzącego działalność w sektorze odzieżowym,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków mających na celu przyspieszenie uruchomienia EFG;
 2. przypomina, że instytucje zobowiązane są do zagwarantowania sprawnej i szybkiej procedury przyjęcia decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniających jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką może odegrać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
 3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG, należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych indywidualnych pracowników; ponownie podkreśla, że wsparcie z EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
 4. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują szczegółowe dane na temat jego komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych, w tym oceny wpływu, jaki te tymczasowe i zindywidualizowane usługi mają na długotrwały powrót na rynek pracy zwolnionych pracowników;
 5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w kontekście uruchomienia EFG Komisja zaproponowała alternatywne w stosunku do niewykorzystanych funduszy Europejskiego Funduszu Społecznego źródło środków na płatności, stosując się tym samym do częstych napomnień Parlamentu Europejskiego, że EFG powstał jako odrębny instrument mający własne cele i harmonogram, wobec czego należy określić stosowne linie budżetowe dla celów przesunięć;
 6. zwraca uwagę, że aby uruchomić EFG w tym przypadku, środki na płatności zostaną przesunięte z linii budżetowej przeznaczonej na wsparcie MŚP oraz innowacji; wyraża ubolewanie z powodu poważnych zaniedbań ze strony Komisji przy wdrażaniu programów ramowych na rzecz konkurencyjności i innowacji, szczególnie w okresie kryzysu gospodarczego, który znacznie zwiększył potrzeby w zakresie takiego wsparcia;
 7. przypomina, że należy dokonać oceny funkcjonowania i wartości dodanej EFG w kontekście ogólnej oceny programów i różnych innych instrumentów utworzonych na mocy porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r., w ramach procedury przeglądu śródkresowego wieloletnich ram finansowych na lata 2007–2013;
 8. z zadowoleniem przyjmuje nowy format wniosku Komisji, który przedstawia w uzasadnieniu jasne i szczegółowe informacje na temat wniosku, analizuje kryteria kwalifikowalności i wyjaśnia, dlaczego doszło do zatwierdzenia wniosku, co jest zgodne z żądaniami Parlamentu;
 9. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania niniejszej decyzji wraz z przewodniczącym Rady i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.
-

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia ...

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/014 SI/Mura ze Słowenii)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r. ⁽¹⁾, w szczególności jego pkt 28,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) ustanowiono w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia pracownikom zwolnionym w wyniku istotnych zmian w strukturze światowego handlu spowodowanych globalizacją oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy.
- (2) Zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego.
- (3) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pozwala uruchomić EFG w ramach rocznego pułapu w wysokości 500 mln EUR.
- (4) W dniu 28 kwietnia 2010 r. Słowenia przedłożyła wniosek o uruchomienie środków z EFG w związku ze zwolnieniami w przedsiębiorstwie Mura i uzupełniła go dodatkowymi informacjami w dniu 24 czerwca 2010 r. Wniosek jest zgodny z wymogami określania wkładów finansowych zawartymi w art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006. Komisja wnosi zatem o uruchomienie kwoty 2 247 940 EUR.
- (5) Należy zatem uruchomić środki z EFG, aby zapewnić wkład finansowy dla wniosku złożonego przez Słowenię.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W ramach budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 uruchamia się środki z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, aby udostępnić kwotę 2 247 940 EUR w formie środków na zobowiązania i środków na płatności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG): Heidelberger Druckmaschinen AG/ Niemcy

P7_TA(2010)0456

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/018 DE/Heidelberger Druckmaschinen z Niemiec) (COM(2010)0568 – C7-0332/2010 – 2010/2241(BUD))

(2012/C 169 E/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0568 – C7-0332/2010),
 - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0337/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy uwzględnieniu PMI z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,
- D. mając na uwadze, że Niemcy wystąpiły o pomoc w związku ze zwolnieniem 1 181 pracowników czterech zakładów produkcyjnych przedsiębiorstwa Heidelberger Druckmaschinen w Badenii-Wirtembergii, działającego w branży produkcji maszyn drukarskich,
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków mających na celu przyspieszenie uruchomienia EFG;
 2. przypomina, że instytucje zobowiązane są do zagwarantowania sprawnej i szybkiej procedury przyjęcia decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniających jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką może odegrać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
 3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych indywidualnych pracowników; ponownie podkreśla, że wsparcie z EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
 4. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują szczegółowe dane na temat jego komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych, w tym oceny wpływu, jaki te tymczasowe i zindywidualizowane usługi mają na długotrwały powrót na rynek pracy zwolnionych pracowników;
 5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w kontekście uruchomienia EFG Komisja zaproponowała źródło środków na płatności alternatywne w stosunku do niewykorzystanych środków Europejskiego Funduszu Społecznego, stosując się tym samym do częstych napomnień Parlamentu Europejskiego, że EFG powstał jako odrębny instrument mający własne cele i harmonogram, wobec czego należy określić stosowne linie budżetowe dla celów przesunięć;
 6. zwraca uwagę, że aby uruchomić EFG w tym przypadku, środki na płatności zostaną przekazane z linii budżetowej poświęconej wspieraniu MŚP oraz innowacji; ubolewa z powodu poważnych zaniedbań ze strony Komisji przy wdrażaniu programów ramowych na rzecz konkurencyjności i innowacji, szczególnie w okresie kryzysu gospodarczego, który znacznie zwiększył potrzeby w zakresie takiego wsparcia;
 7. przypomina, że należy dokonać oceny funkcjonowania i wartości dodanej EFG w kontekście ogólnej oceny programów i różnych innych instrumentów utworzonych na mocy porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r., w ramach procedury przeglądu śródkresowego wieloletnich ram finansowych na lata 2007–2013;
 8. z zadowoleniem przyjmuje nowy format wniosku Komisji, w którego uzasadnieniu przedstawiono jasne i szczegółowe informacje na temat wniosku o uruchomienie EFG, przeanalizowano kryteria kwalifikowalności i wyjaśniono powody jego zatwierdzenia co jest zgodne z żądaniami Parlamentu;
 9. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia ...

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/018 DE/Heidelberger Druckmaschinen z Niemiec)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając zawarte pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾, a w szczególności jego pkt 28,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji⁽²⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) ustanowiono w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia pracownikom zwolnionym w wyniku istotnych zmian w strukturze światowego handlu spowodowanych globalizacją oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy.
- (2) Zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego.
- (3) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pozwala uruchomić EFG w ramach rocznego pułapu w wysokości 500 mln EUR.
- (4) W dniu 27 maja 2010 r. Niemcy złożyły wniosek o uruchomienie środków z EFG w związku ze zwolnieniami w przedsiębiorstwie Heidelberger Druckmaschinen, uzupełniając go o dodatkowe informacje do dnia 1 lipca 2010 r. Wniosek jest zgodny z wymogami określania wkładów finansowych zawartymi w art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006. Komisja wnosi zatem o uruchomienie kwoty 8 308 555 EUR.
- (5) Należy zatem uruchomić środki z EFG, aby zapewnić wkład finansowy w związku z wnioskiem złożonym przez Niemcy.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W budżecie ogólnym Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 uruchamia się środki z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, aby udostępnić kwotę 8 308 555 EUR w formie środków na zobowiązania i środków na płatności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

Artykuł 2

Niniejszą decyzję publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Wielkopolska Automotive z Polski

P7_TA(2010)0457

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/004 PL/Wielkopolskie Automotive Polska) (COM(2010)0616 – C7-0347/2010 – 2010/2253(BUD))

(2012/C 169 E/26)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0616 – C7-0347/2010),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (PMI z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0359/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami istotnych zmian w strukturze światowego handlu oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojednawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy uwzględnieniu PMI z dnia 17 maja 2006 r. w zakresie dotyczącym przyjmowania decyzji o uruchomieniu EFG,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- D. mając na uwadze, że Polska wystąpiła o pomoc w związku z 590 zwolnieniami, do których doszło w dwóch przedsiębiorstwach prowadzących działalność w dziale 29 według klasyfikacji NACE Rev. 2 (produkcja pojazdów samochodowych, przyczep i naczep) w regionie Wielkopolski (klasyfikacja NUTS II),
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków celem szybszego uruchomienia EFG;
 2. przypomina o zobowiązaniu instytucji do zapewnienia sprawnej i szybkiej procedury przyjmowania decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniających jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką może odegrać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
 3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych pracowników; ponownie podkreśla, że wsparcie z EFG nie może zastępować działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
 4. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują szczegółowe dane na temat jego komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
 5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w kontekście uruchomienia EFG Komisja zaproponowała źródło środków na płatności alternatywne w stosunku do niewykorzystanych środków Europejskiego Funduszu Społecznego, stosując się tym samym do częstych napomnień Parlamentu Europejskiego, że EFG powstał jako odrębny instrument mający własne cele i harmonogram, wobec czego należy określić stosowne linie budżetowe dla celów przesunięć;
 6. zwraca jednak uwagę, że aby uruchomić EFG w tym przypadku, środki na płatności zostaną przesunięte z linii budżetowej przeznaczonej na wsparcie MŚP oraz innowacji; wyraża ubolewanie z powodu poważnych zaniedbań ze strony Komisji przy wdrażaniu programów na rzecz konkurencyjności i innowacji, szczególnie w okresie kryzysu gospodarczego, który znacznie zwiększył potrzeby w zakresie takiego wsparcia;
 7. przypomina, że należy dokonać oceny funkcjonowania i wartości dodanej EFG w kontekście ogólnej oceny programów i różnych innych instrumentów utworzonych na mocy PMI z dnia 17 maja 2006 r., w ramach procedury przeglądu śródkresowego wieloletnich ram finansowych na lata 2007-2013;
 8. z zadowoleniem przyjmuje nowy format wniosku Komisji, w którego uzasadnieniu przedstawiono jasne i szczegółowe informacje na temat wniosku, przeanalizowano kryteria kwalifikowalności i wyjaśniono powody jego zatwierdzenia, co jest zgodne z żądaniami Parlamentu;
 9. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia ...

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/004 PL/Wielkopolskie Automotive Polska)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾, w szczególności jego pkt 28,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji⁽²⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) ustanowiono w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia pracownikom zwolnionym w wyniku istotnych zmian w strukturze światowego handlu spowodowanych globalizacją oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy.
- (2) Zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego.
- (3) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. dopuszcza możliwość uruchomienia EFG w granicach rocznego pułapu wynoszącego 500 mln EUR.
- (4) W dniu 5 lutego 2010 r. Polska przedłożyła wniosek o uruchomienie środków z EFG w związku ze zwolnieniami w dwóch przedsiębiorstwach prowadzących działalność w dziale 29 według klasyfikacji NACE Rev. 2 (produkcja pojazdów samochodowych, przyczep i naczep) w regionie według klasyfikacji NUTS II Wielkopolskie (PL41) i uzupełniła go dodatkowymi informacjami do dnia 6 lipca 2010 r. Wniosek jest zgodny z wymogami określania wkładów finansowych zawartymi w art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006. Komisja wnioskuje zatem o uruchomienie środków w wysokości 633 077 EUR.
- (5) Należy zatem uruchomić środki z EFG, aby zapewnić wkład finansowy dla wniosku złożonego przez Polskę,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W budżecie ogólnym Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 uruchamia się środki z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, aby udostępnić kwotę 633 077 EUR w formie środków na zobowiązania i środków na płatności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Aragon Retail trade z Hiszpanii

P7_TA(2010)0458

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/016 ES/Aragón Retail trade z Hiszpanii) (COM(2010)0615 – C7-0346/2010 – 2010/2252(BUD))

(2012/C 169 E/27)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0615 – C7-0346/2010),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾ (PMI z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0358/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami istotnych zmian w strukturze światowego handlu oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojednawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy uwzględnieniu PMI z dnia 17 maja 2006 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- D. mając na uwadze, że Hiszpania wystąpiła o pomoc w związku z 1 154 zwolnieniami, do których doszło w 593 przedsiębiorstwach prowadzących działalność w dziale 47 według klasyfikacji NACE Rev. 2 (Handel detaliczny, z wyłączeniem handlu pojazdami samochodowymi i motocyklami) w regionie Aragonia według klasyfikacji NUTS II,
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków celem szybszego uruchamiania EFG;
 2. przypomina o zobowiązaniu instytucji do zapewnienia sprawnej i szybkiej procedury przyjmowania decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniających jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką może odegrać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
 3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych pracowników; ponownie podkreśla, że wsparcie z EFG nie może zastępować działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
 4. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują szczegółowe dane na temat jego komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
 5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w kontekście uruchomienia EFG Komisja zaproponowała źródło środków na płatności alternatywne w stosunku do niewykorzystanych środków Europejskiego Funduszu Społecznego, stosując się tym samym do częstych napomnień Parlamentu Europejskiego, że EFG powstał jako odrębny instrument mający własne cele i harmonogram, wobec czego należy określić stosowne linie budżetowe dla celów przesunięć;
 6. zwraca jednak uwagę, że aby uruchomić EFG w tym przypadku, środki na płatności zostaną przesunięte z linii budżetowej przeznaczonej na wsparcie MŚP oraz innowacji; wyraża ubolewanie z powodu poważnych zaniedbań ze strony Komisji przy wdrażaniu programów na rzecz konkurencyjności i innowacji, szczególnie w okresie kryzysu gospodarczego, który znacznie zwiększył potrzeby w zakresie takiego wsparcia;
 7. przypomina, że należy dokonać oceny funkcjonowania i wartości dodanej EFG w kontekście ogólnej oceny programów i różnych innych instrumentów utworzonych na mocy PMI z dnia 17 maja 2006 r., w ramach procedury przeglądu śródkresowego wieloletnich ram finansowych na lata 2007-2013;
 8. z zadowoleniem przyjmuje nowy format wniosku Komisji, w którego uzasadnieniu przedstawiono jasne i szczegółowe informacje na temat wniosku, przeanalizowano kryteria kwalifikowalności i wyjaśniono powody jego zatwierdzenia, co jest zgodne z żądaniami Parlamentu;
 9. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w Dzienniku *Urzędowym Unii Europejskiej*;
 11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia ...

w sprawie uruchomienia środków z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/016 ES/Aragón Retail trade z Hiszpanii)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾, w szczególności jego pkt 28,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji⁽²⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) ustanowiono w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia pracownikom zwolnionym w wyniku istotnych zmian w strukturze światowego handlu spowodowanych globalizacją oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy.
- (2) Zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego.
- (3) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. dopuszcza możliwość uruchomienia EFG w granicach rocznego pułapu wynoszącego 500 mln EUR.
- (4) Dnia 6 maja 2010 r. Hiszpania przedłożyła wniosek o uruchomienie EFG w odniesieniu do zwolnień w 593 przedsiębiorstwach prowadzących działalność w dziale 47 według klasyfikacji NACE Rev. 2 (Handel detaliczny, z wyłączeniem handlu pojazdami samochodowymi i motocyklami) w regionie Aragonia według klasyfikacji NUTS II (ES24), uzupełniając go o dodatkowe informacje do dnia 1 lipca 2010 r. Wniosek jest zgodny z wymogami określania wkładów finansowych zawartymi w art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006. Komisja wnosi zatem o uruchomienie kwoty 1 560 000 EUR.
- (5) Należy zatem uruchomić środki z EFG, aby zapewnić wkład finansowy dla wniosku złożonego przez Hiszpanię,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W ramach budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 uruchamia się środki z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, aby udostępnić kwotę 1 560 000 EUR w formie środków na zobowiązania i środków na płatności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Comunidad Valenciana Textiles z Hiszpanii

P7_TA(2010)0459

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/009 ES/ Comunidad Valenciana Textiles, z Hiszpanii) (COM(2010)0613 – C7-0345/2010 – 2010/2251(BUD))

(2012/C 169 E/28)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0613 – C7-0345/2010),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (PMI z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0357/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami istotnych zmian w strukturze światowego handlu oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji przyjętą na posiedzeniu pojednawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy uwzględnieniu PMI z dnia 17 maja 2006 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- D. mając na uwadze, że Hiszpania wystąpiła o pomoc w związku z 350 zwolnieniami, do których doszło w 143 przedsiębiorstwach prowadzących działalność w dziale 13 według klasyfikacji NACE Rev. 2 (Produkcja wyrobów tekstylnych) we Wspólnocie Autonomicznej Walencji według klasyfikacji NUTS II,
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków celem szybszego uruchamiania EFG;
 2. przypomina o zobowiązaniu instytucji do zapewnienia sprawnej i szybkiej procedury przyjmowania decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniających jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką może odegrać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
 3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych pracowników; ponownie podkreśla, że wsparcie z EFG nie może zastępować działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
 4. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują szczegółowe dane na temat jego komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
 5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w kontekście uruchomienia EFG Komisja zaproponowała źródło środków na płatności alternatywne w stosunku do niewykorzystanych środków Europejskiego Funduszu Społecznego, stosując się tym samym do częstych napomnień Parlamentu Europejskiego, że EFG powstał jako odrębny instrument mający własne cele i harmonogram, wobec czego należy określić stosowne linie budżetowe dla celów przesunięć;
 6. zwraca jednak uwagę, że aby uruchomić EFG w tym przypadku, środki na płatności zostaną przesunięte z linii budżetowej poświęconej wspieraniu MŚP oraz innowacji; wyraża ubolewanie z powodu poważnych zaniedbań ze strony Komisji przy wdrażaniu programów na rzecz konkurencyjności i innowacji, szczególnie w okresie kryzysu gospodarczego, który znacznie zwiększył potrzeby w zakresie takiego wsparcia;
 7. przypomina, że należy dokonać oceny funkcjonowania i wartości dodanej EFG w kontekście ogólnej oceny programów i różnych innych instrumentów utworzonych na mocy PMI z dnia 17 maja 2006 r., w ramach procedury przeglądu śródkresowego wieloletnich ram finansowych na lata 2007-2013;
 8. z zadowoleniem przyjmuje nowy format wniosku Komisji, w którego uzasadnieniu przedstawiono jasne i szczegółowe informacje na temat wniosku, przeanalizowano kryteria kwalifikowalności i wyjaśniono powody jego zatwierdzenia, co jest zgodne z żądaniami Parlamentu;
 9. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.
-

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia ...

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/009 ES/ Comunidad Valenciana Textiles, z Hiszpanii)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾, w szczególności jego pkt 28,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji⁽²⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) ustanowiono w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia pracownikom zwolnionym w wyniku istotnych zmian w strukturze światowego handlu spowodowanych globalizacją oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy.
- (2) Zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników zwolnionych na skutek globalnego kryzysu finansowego i gospodarczego.
- (3) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. dopuszcza możliwość uruchomienia EFG w granicach rocznego pułapu wynoszącego 500 mln EUR.
- (4) Dnia 22 marca 2010 r. Hiszpania złożyła wniosek o uruchomienie środków z EFG w związku ze zwolnieniami w 143 przedsiębiorstwach prowadzących działalność w dziale 13 klasyfikacji NACE Rev. 2 (Produkcja wyrobów tekstylnych) w jednym regionie na poziomie NUTS II, Wspólnocie Autonomicznej Walencji (ES52), oraz uzupełniła go o dodatkowe informacje do dnia 17 czerwca 2010 r. Wniosek jest zgodny z wymogami określania wkładów finansowych zawartymi w art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006. Komisja wnioskuje zatem o uruchomienie środków w wysokości 2 059 466 EUR.
- (5) Należy zatem uruchomić środki z EFG, aby zapewnić wkład finansowy dla wniosku złożonego przez Hiszpanię,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W ogólnym budżecie Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 uruchamia się środki Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, aby udostępnić kwotę 2 059 466 EUR w formie środków na zobowiązania i na płatności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Comunidad Valenciana Natural Stone z Hiszpanii

P7_TA(2010)0460

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/005 ES/ Comunidad Valenciana Natural Stone, z Hiszpanii) (COM(2010)0617 – C7-0344/2010 – 2010/2250(BUD))

(2012/C 169 E/29)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0617 – C7-0344/2010),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (PMI z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0356/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami istotnych zmian w strukturze światowego handlu oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojednawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy uwzględnieniu PMI z dnia 17 maja 2006 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- D. mając na uwadze, że Hiszpania wystąpiła o pomoc w związku z 300 zwolnieniami, do których doszło w 66 przedsiębiorstwach prowadzących działalność w dziale 23 według klasyfikacji NACE Rev. 2 (Produkcja wyrobów z pozostałych mineralnych surowców niemetalicznych) w regionie Wspólnota Autonomiczna Walencji według klasyfikacji NUTS II,
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków celem szybszego uruchamiania EFG;
 2. przypomina o zobowiązaniu instytucji do zapewnienia sprawnej i szybkiej procedury przyjmowania decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniających jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką może odegrać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
 3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych pracowników; ponownie podkreśla, że wsparcie z EFG nie może zastępować działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
 4. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują szczegółowe dane na temat jego komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
 5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w kontekście uruchomienia EFG Komisja zaproponowała źródło środków na płatności alternatywne w stosunku do niewykorzystanych środków Europejskiego Funduszu Społecznego, stosując się tym samym do częstych napomnień Parlamentu Europejskiego, że EFG powstał jako odrębny instrument mający własne cele i harmonogram, wobec czego należy określić stosowne linie budżetowe dla celów przesunięć;
 6. zwraca jednak uwagę, że aby uruchomić EFG w tym przypadku, środki na płatności zostaną przekazane z linii budżetowej poświęconej wspieraniu MŚP oraz innowacji; wyraża ubolewanie z powodu poważnych zaniedbań ze strony Komisji przy wdrażaniu programów na rzecz konkurencyjności i innowacji, szczególnie w okresie kryzysu gospodarczego, który znacznie zwiększył potrzeby w zakresie takiego wsparcia;
 7. przypomina, że należy dokonać oceny funkcjonowania i wartości dodanej EFG w kontekście ogólnej oceny programów i różnych innych instrumentów utworzonych na mocy PMI z dnia 17 maja 2006 r., w ramach procedury przeglądu śródkresowego wieloletnich ram finansowych na lata 2007-2013;
 8. z zadowoleniem przyjmuje nowy format wniosku Komisji, w którego uzasadnieniu przedstawiono jasne i szczegółowe informacje na temat wniosku, przeanalizowano kryteria kwalifikowalności i wyjaśniono powody jego zatwierdzenia, co jest zgodne z żądaniami Parlamentu;
 9. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia ...

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/005 ES/ Comunidad Valenciana Natural Stone, z Hiszpanii)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾ z dnia 17 maja 2006 r., w szczególności jego pkt 28,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji⁽²⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) ustanowiono w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia pracownikom zwolnionym w wyniku istotnych zmian w strukturze światowego handlu spowodowanych globalizacją oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy.
- (2) Zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego.
- (3) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. dopuszcza możliwość uruchomienia EFG w granicach rocznego pułapu wynoszącego 500 mln EUR.
- (4) Dnia 9 marca 2010 r. Hiszpania złożyła wniosek o uruchomienie środków z EFG w związku ze zwolnieniami w 66 przedsiębiorstwach prowadzących działalność w dziale 23 klasyfikacji NACE Rev. 2 (Produkcja wyrobów z pozostałych mineralnych surowców niemetalicznych) w jednym regionie według klasyfikacji NUTS II, Wspólnota Autonomiczna Walencji (ES52), oraz uzupełniła go o dodatkowe informacje do dnia 25 maja 2010 r. Wniosek jest zgodny z wymogami określania wkładów finansowych zawartymi w art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006. Komisja wnosi zatem o uruchomienie kwoty 1 422 850 EUR.
- (5) Należy zatem uruchomić środki z EFG, aby zapewnić wkład finansowy dla wniosku złożonego przez Hiszpanię,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W ramach budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 uruchamia się środki z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, aby udostępnić kwotę 1 422 850 EUR w formie środków na zobowiązania i środków na płatności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Lear z Hiszpanii

P7_TA(2010)0461

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/023 ES/Lear z Hiszpanii) (COM(2010)0625 – C7-0360/2010 – 2010/2265(BUD))

(2012/C 169 E/30)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0625 – C7-0360/2010),
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (PMI z dnia 17 maja 2006 r.), a w szczególności jego pkt 28,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0351/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy uwzględnieniu PMI z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139, z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- D. mając na uwadze, że Hiszpania złożyła wniosek o pomoc w związku ze zwolnieniem 508 osób w przedsiębiorstwie Lear Automotive (EEDS) Spain, S.L. Sociedad Unipersonal, prowadzącym działalność w sektorze samochodowym,
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków mających na celu przyspieszenie uruchomienia EFG;
 2. przypomina, że instytucje zobowiązane są do zagwarantowania sprawnej i szybkiej procedury przyjęcia decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniających jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką może odegrać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
 3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych indywidualnych pracowników; ponownie podkreśla, że wsparcie z EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
 4. stwierdza, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują szczegółowe dane na temat jego komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych, w tym oceny wpływu, jaki te tymczasowe i zindywidualizowane usługi mają na długotrwały powrót na rynek pracy zwolnionych pracowników;
 5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w kontekście uruchomienia EFG Komisja zaproponowała alternatywne w stosunku do niewykorzystanych funduszy Europejskiego Funduszu Społecznego źródło środków na płatności, stosując się tym samym do częstych napomnień Parlamentu Europejskiego, że EFG powstał jako odrębny instrument mający własne cele i harmonogram, wobec czego należy określić stosowne linie budżetowe dla celów przesunięć;
 6. zwraca jednak uwagę, że aby uruchomić EFG w tym przypadku, środki na płatności zostaną przesunięte z linii budżetowej przeznaczonej na wsparcie MŚP oraz innowacji; wyraża ubolewanie z powodu poważnych zaniedbań ze strony Komisji przy wdrażaniu programów na rzecz konkurencyjności i innowacji, szczególnie w okresie kryzysu gospodarczego, który znacznie zwiększył potrzeby w zakresie takiego wsparcia;
 7. przypomina, że należy dokonać oceny funkcjonowania i wartości dodanej EFG w kontekście ogólnej oceny programów i różnych innych instrumentów utworzonych na mocy porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r., w ramach procedury przeglądu śródkresowego wieloletnich ram finansowych na lata 2007-2013;
 8. z zadowoleniem przyjmuje nowy format wniosku Komisji, który przedstawia w uzasadnieniu jasne i szczegółowe informacje na temat wniosku, analizuje kryteria kwalifikowalności i wyjaśnia, dlaczego doszło do zatwierdzenia wniosku, co jest zgodne z żądaniami Parlamentu;
 9. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia ...

w sprawie uruchomienia środków z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/023 ES/Lear z Hiszpanii)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾, a w szczególności jego pkt 28,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji⁽²⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) ustanowiono w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia pracownikom zwolnionym w wyniku istotnych zmian w strukturze światowego handlu spowodowanych globalizacją oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy.
- (2) Zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego.
- (3) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pozwala uruchomić EFG w ramach rocznego pułapu w wysokości 500 mln EUR.
- (4) W dniu 23 lipca 2010 r. Hiszpania przedłożyła wniosek o uruchomienie środków z EFG w związku ze zwolnieniami w przedsiębiorstwie Lear i uzupełniła go dodatkowymi informacjami w dniu 10 sierpnia 2010 r. Wniosek jest zgodny z wymogami określania wkładów finansowych zawartymi w art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006. Komisja wnosi zatem o uruchomienie kwoty 382 200 EUR.
- (5) Należy zatem uruchomić środki z EFG, aby zapewnić wkład finansowy dla powyższego wniosku złożonego przez Hiszpanię.

PRZYMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W ramach budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 uruchamia się środki z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, aby udostępnić kwotę 382 200 EUR w formie środków na zobowiązania i środków na płatności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139, z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: H. Cegielski - Poznań z Polski

P7_TA(2010)0462

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/006 PL/H. Cegielski-Poznań z Polski) (COM(2010)0631 – C7-0361/2010 – 2010/2266(BUD))

(2012/C 169 E/31)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0631 – C7-0361/2010),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾ (PMI z dnia 17 maja 2006 r.), a w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0352/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy uwzględnieniu PMI z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139, z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- D. mając na uwadze, że Polska złożyła wniosek o pomoc w związku ze zwolnieniem 189 osób w przedsiębiorstwie H. Cegielski-Poznań i czterech przedsiębiorstwach będących jego dostawcami, prowadzących działalność w sektorze produkcji silników okrętowych o zapłonie samoczynnym,
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków mających na celu przyspieszenie uruchomienia EFG;
 2. przypomina, że instytucje zobowiązane są do zagwarantowania sprawnej i szybkiej procedury przyjęcia decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniających jednorazowe, ograniczone w czasie i indywidualne wsparcie, mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką może odegrać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
 3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych indywidualnych pracowników; ponownie podkreśla, że wsparcie z EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
 4. stwierdza, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują szczegółowe dane na temat jego komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych, w tym oceny wpływu, jaki te tymczasowe i zindywidualizowane usługi mają na długotrwały powrót na rynek pracy zwolnionych pracowników;
 5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w kontekście uruchomienia EFG Komisja zaproponowała alternatywne w stosunku do niewykorzystanych funduszy Europejskiego Funduszu Społecznego źródło środków na płatności, stosując się tym samym do częstych napomnień Parlamentu Europejskiego, że EFG powstał jako odrębny instrument mający własne cele i harmonogram, wobec czego należy określić stosowne linie budżetowe dla celów przesunięć;
 6. zwraca jednak uwagę, że aby uruchomić EFG w tym przypadku, środki na płatności zostaną przesunięte z linii budżetowej przeznaczonej na wsparcie MŚP oraz innowacji; wyraża ubolewanie z powodu poważnych zaniedbań ze strony Komisji przy wdrażaniu programów na rzecz konkurencyjności i innowacji, szczególnie w okresie kryzysu gospodarczego, który znacznie zwiększył potrzeby w zakresie takiego wsparcia;
 7. przypomina, że należy dokonać oceny funkcjonowania i wartości dodanej EFG w kontekście ogólnej oceny programów i różnych innych instrumentów utworzonych na mocy porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r., w ramach procedury przeglądu śródkresowego wieloletnich ram finansowych na lata 2007-2013;
 8. z zadowoleniem przyjmuje nowy format wniosku Komisji, który przedstawia w uzasadnieniu jasne i szczegółowe informacje na temat wniosku, analizuje kryteria kwalifikowalności i wyjaśnia, dlaczego doszło do zatwierdzenia wniosku, co jest zgodne z żądaniami Parlamentu;
 9. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
 10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
 11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia ...

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/006 PL/H. Cegielski-Poznań z Polski)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾, a w szczególności jego pkt 28,uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) ustanowiono w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia pracownikom zwolnionym w wyniku istotnych zmian w strukturze światowego handlu spowodowanych globalizacją oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy.
- (2) Zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego.
- (3) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pozwala uruchomić EFG w ramach rocznego pułapu w wysokości 500 mln EUR.
- (4) W dniu 8 marca 2010 r. Polska złożyła wniosek o uruchomienie EFG w związku ze zwolnieniami w przedsiębiorstwie H. Cegielski-Poznań S.A. i uzupełniła go o dodatkowe informacje do dnia 10 sierpnia 2010 r. Wniosek jest zgodny z wymogami określania wkładów finansowych zawartymi w art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006. Komisja wnosi zatem o uruchomienie kwoty 114 250 EUR.
- (5) Należy zatem uruchomić środki z EFG, aby zapewnić wkład finansowy w związku z wnioskiem złożonym przez Polskę.

PRZYMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W ramach budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 uruchamia się środki z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, aby udostępnić kwotę 114 250 EUR w formie środków na zobowiązania i środków na płatności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139, z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Sporządzono w ...

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Rozszerzenie zakresu obowiązywania dyrektywy 2003/109/WE na osoby objęte ochroną międzynarodową *I**

P7_TA(2010)0463

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2003/109/WE w celu rozszerzenia zakresu jej obowiązywania na osoby objęte ochroną międzynarodową (COM(2007)0298 – C6-0196/2007 – 2007/0112(COD))

(2012/C 169 E/32)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2007)0298),
- uwzględniając art. 63 ust. 3 i ust. 4 Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0196/2007),
- uwzględniając stanowisko Parlamentu z dnia 23 kwietnia 2008 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 79 ust. 2 lit. a) i b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając zobowiązanie podjęte przez przedstawiciela Rady w piśmie z dnia 18 listopada 2010 r. dotyczące zatwierdzenia stanowiska Parlamentu, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0347/2010),

1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;
2. zwraca się do Komisji o ponowne przedłożenie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego projektu lub zastąpienie go innym tekstem;

⁽¹⁾ Dz.U. C 259 E z 29.10.2009, s. 126.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom państw członkowskich.

P7_TC1-COD(2007)0112

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 grudnia 2010 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE zmieniającej dyrektywę Rady 2003/109/WE w celu rozszerzenia jej zakresu na osoby objęte ochroną międzynarodową

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2011/51/UE)

Umowa między UE a Gruzją o ułatwieniach w wydawaniu wiz ***

P7_TA(2010)0464

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady dotyczącej podpisania Umowy między Unią Europejską a Gruzją o ułatwieniach w wydawaniu wiz (11324/2010 – C7-0391/2010 – 2010/0106(NLE))

(2012/C 169 E/33)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (11324/2010),
- uwzględniając projekt Umowy między Unią Europejską a Gruzją o ułatwieniach w wydawaniu wiz (10304/2010),
- uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 77 ust. 2 lit. a) oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0391/2010),
- uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 8 Regulaminu,
- uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0345/2010),

1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Gruzji.
-

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

Utworzenie sieci oficerów łącznikowych ds. imigracji ***I

P7_TA(2010)0469

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) 377/2004 w sprawie utworzenia sieci oficerów łącznikowych ds. imigracji (COM(2009)0322 – C7-0055/2009 – 2009/0098(COD))

(2012/C 169 E/34)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0322),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2, art. 63 ust. 3 lit. b) i art. 66 traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C7-0055/2009),
 - uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 oraz art. 74 i 79 ust. 2 lit. c) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 1 grudnia 2010 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 TFUE
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu PE,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0342/2010),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu swoje stanowisko określone poniżej;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom narodowym.

—

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

P7_TC1-COD(2009)0098

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 grudnia 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) 377/2004 w sprawie utworzenia sieci oficerów łącznikowych ds. imigracji

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 493/2011).

Europejski nakaz ochrony *I**

P7_TA(2010)0470

Komisja Praw Kobiet i Równouprawnienia Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskiego nakazu ochrony (00002/2010 – C7-0006/2010 – 2010/0802(COD))

(2012/C 169 E/35)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając inicjatywę grupy państw członkowskich (00002/2010),
 - uwzględniając art. 76 lit. b), art. 82 ust. 1 akapit drugi lit. d) i art. 289 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Rada przedłożyła Parlamentowi projekt aktu prawnego (C7-0006/2010),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 i ust. 15 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając uzasadnioną opinię przedstawioną – na mocy protokołu (nr 2) w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez jeden z parlamentów krajowych, w której stwierdzono, że projekt aktu legislacyjnego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając uwagi do projektu aktu legislacyjnego przekazane przez parlamenty krajowe,
 - uwzględniając art. 37, art. 44 i art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając wspólne posiedzenia Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia zgodnie z art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0354/2010),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu przedstawione poniżej stanowisko;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.
-

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

P7_TC1-COD(2010)0802

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 grudnia 2010 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE w sprawie europejskiego nakazu ochrony

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 82 ust. 1 lit. **a)** i **d)**,

uwzględniając inicjatywę Królestwa Belgii, Republiki Bułgarii, Republiki Estońskiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Włoskiej, Republiki Węgierskiej, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Rumunii, Republiki Finlandii, Królestwa Szwecji,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska postawiła sobie za cel utrzymanie i rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.
- (2) Art. 82 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewiduje, że współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych w Unii opiera się na zasadzie wzajemnego uznawania wyroków i orzeczeń sądowych.
- (3) Zgodnie z programem sztokholmskim, przyjętym przez Radę Europejską na posiedzeniu w dniach 10–11 grudnia 2009 r., wzajemne uznawanie mogłoby dotyczyć wszystkich rodzajów wyroków i orzeczeń sądowych, które mogą, zależnie od systemu prawnego, mieć charakter karny albo administracyjny. **W programie wzywa się także Komisję i państwa członkowskie do analizy możliwych sposobów udoskonalenia ustawodawstwa i środków praktycznego wsparcia w zakresie ochrony ofiar.** W programie wskazuje się również, że ofiarom przestępstw można zaoferować specjalne środki ochronne, które powinny mieć zastosowanie w Unii. **Niniejsza dyrektywa stanowi część spójnego i kompleksowego zestawu środków dotyczących praw ofiar.**
- (4) Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet wzywa państwa członkowskie do poprawienia przepisów prawa krajowego i strategii politycznych w zakresie zwalczania wszelkich form przemocy wobec kobiet oraz do podjęcia działań ukierunkowanych na przyczyny przemocy wobec kobiet, przede wszystkim za pomocą środków prewencyjnych, a także wzywa Unię do zagwarantowania wszystkim ofiarom przemocy prawa do otrzymania pomocy i wsparcia. W rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie równości kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej – rok 2009 poparto propozycję dotyczącą wprowadzenia europejskiego nakazu ochrony ofiar.
- (5) We wspólnej przestrzeni sprawiedliwości pozbawionej granic wewnętrznych należy zadbać o to, aby ochrona zapewniona danej osobie **fizycznej** w jednym państwie członkowskim była utrzymana i kontynuowana we wszystkich innych państwach członkowskich, do których przemieszcza się lub przemieściła się ta osoba. Należy również dopilnować, aby uzasadnione korzystanie przez obywateli Unii z prawa do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, zgodnie z art. 3 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i art. 21 TFUE, nie prowadziło do obniżenia poziomu ich **ochrony**.
- (6) Z myślą o osiągnięciu tych celów należy w niniejszej dyrektywie ustanowić przepisy, na mocy których ochrona wynikająca z **określonych środków ochronnych** przyjętych zgodnie z prawem jednego państwa członkowskiego („państwa wydającego”) może zostać rozszerzona na inne państwo członkowskie, **w którym** osoba podlegająca ochronie **zdecyduje się zamieszkać lub przebywać** („państwo wykonujące”) **■**.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- (7) Niniejsza dyrektywa uwzględnia różne tradycje prawne państw członkowskich oraz fakt, że skuteczną ochronę można zapewnić dzięki nakazom ochrony wydanym przez organ inny niż sąd karny. Niniejsza dyrektywa nie ustanawia obowiązku zmiany krajowych systemów prawnych w zakresie przyjmowania środków ochronnych.
- (8) Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do środków ochronnych, które mają chronić daną osobę przed cudzym czynem zabronionym mogącym w jakikolwiek sposób zagrozić jej życiu, nieetykalności fizycznej, psychicznej czy seksualnej (np. poprzez uniemożliwienie wszelkich form molestowania), a także jej godności lub wolności osobistej (np. poprzez uniemożliwienie uprowadzenia, nękania i innych form przymusu pośredniego), oraz które mają zapobiegać nowym czynom zabronionym lub łagodzić skutki wcześniejszych czynów zabronionych. Te prawa osobiste przysługujące osobie podlegającej ochronie odpowiadają podstawowym wartościom uznawanym i upowszechnianym we wszystkich państwach członkowskich. Trzeba podkreślić, że niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do środków ochronnych, które mają na celu ochronę ofiar wszelkich form przemocy, a nie tylko przemocy uwarunkowanej płcią, z uwzględnieniem specyfiki każdego rodzaju odnośnego przestępstwa.
- (9) Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do środków ochronnych, bez względu na kategorię prawną (karną, cywilną lub administracyjną) organu sądowego lub jemu równoważnego, który wydał dane orzeczenie, czy to w wyniku postępowania karnego, czy to w wyniku jakiegokolwiek innego postępowania, które dotyczyło czynu, który był lub mógł być przedmiotem postępowania przez sądem posiadającym właściwość zwłaszcza w sprawach karnych.
- (10) Niniejsza dyrektywa ma mieć zastosowanie do środków ochronnych wydanych dla dobra ofiar lub ewentualnych ofiar przestępstw; nie powinna natomiast mieć zastosowania do środków orzekanych z myślą o ochronie świadków.
- (11) Jeżeli środek ochronny określony w niniejszej dyrektywie jest wydawany w celu ochrony krewnej głównej osoby podlegającej ochronie, można zażądać europejskiego nakazu ochrony i wydać go w związku z tym krewnym, na warunkach wymienionych w niniejszej dyrektywie.
- (12) Wnioski o wydanie europejskiego nakazu ochrony powinny być rozpatrywane odpowiednio szybko z uwzględnieniem szczególnych okoliczności danej sprawy, w tym jej pilności, daty przewidzianego przybycia osoby podlegającej ochronie na terytorium państwa wykonującego i w miarę możliwości stopnia zagrożenia osoby podlegającej ochronie.
- (13) Jeżeli na mocy niniejszej dyrektywy ma być przekazana informacja osobie stwarzającej zagrożenie lub osobie podlegającej ochronie, informacja ta powinna być również przekazywana opiekunowi lub przedstawicielowi danej osoby, o ile tacy istnieją. Należy również zwrócić należytą uwagę na konieczność otrzymywania przez osobę podlegającą ochronie, osobę stwarzającą zagrożenie lub ich przedstawicieli w trakcie postępowania informacji w zrozumiałym dla nich języku, zgodnie z niniejszą dyrektywą.
- (14) W ramach procedur związanych z wydawaniem i uznawaniem europejskiego nakazu ochrony właściwe organy powinny odpowiednio uwzględniać potrzeby ofiar, w tym najsłabszych osób, takich jak małoletnich i osób niepełnosprawnych.
- (15) Na użytek niniejszej dyrektywy środkiem ochronnym może być środek nałożony wyrokiem – zdefiniowanym w art. 2 ramowej decyzji Rady 2008/947/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków i decyzji w sprawie zawieszenia lub warunkowego zwolnienia w celu nadzorowania przestrzegania warunków zawieszenia i obowiązków wynikających z kar alternatywnych ⁽¹⁾ – lub decyzją w sprawie środków nadzoru – zdefiniowaną w art. 4 ramowej decyzji Rady 2009/829/WSiSW z dnia 23 października 2009 r. w sprawie stosowania przez państwa członkowskie Unii Europejskiej zasady wzajemnego stosowania do decyzji w sprawie środków nadzoru stanowiących alternatywę dla tymczasowego aresztowania ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 16.12.2008, s. 102.

⁽²⁾ Dz.U. L 294 z 11.11.2009, s. 20.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- (16) Zgodnie z art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz zgodnie z art. 47 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej osobie stwarzającej zagrożenie należy – w trakcie procedury prowadzącej do orzeczenia środka ochronnego albo przed wydaniem europejskiego nakazu ochrony – zapewnić prawo do przedstawienia swoich racji oraz prawo do zakwestionowania danego środka ochronnego.
- (17) Aby móc na swoim terytorium zapobiec popełnieniu przestępstwa lub nowego przestępstwa przeciwko ofierze, państwo wykonujące powinno otrzymać podstawę prawną, która pozwala uznać orzeczenie wydane wcześniej na korzyść ofiary w państwie wydającym, a równocześnie która pozwala jej uniknąć wszczynania nowego postępowania czy ponownego okazywania dowodów w państwie wykonującym, jak gdyby państwo wydające nie wydało wspomnianego orzeczenia. **Uznanie europejskiego nakazu ochrony przez państwo wykonujące oznacza m.in., że właściwy organ tego państwa akceptuje w granicach wyznaczonych niniejszą dyrektywą istnienie i ważność środka ochronnego orzeczonego w państwie wydającym, uznaje stan faktyczny opisany w europejskim nakazie ochrony oraz zgadza się na zapewnienie lub dalsze zapewnianie ochrony zgodnie z własnym prawem krajowym.**
- (18) Niniejsza dyrektywa zawiera zamkniętą liczbę obowiązków i zakazów, które – jeżeli zostaną nałożone w państwie wydającym i zawarte w europejskim nakazie ochrony – powinny zostać uznane i wdrożone w państwie wykonującym, z zastrzeżeniem ograniczeń określonych w niniejszej dyrektywie. Na szczeblu krajowym mogą występować inne rodzaje środków ochronnych, takie jak nakładany na osobę stwarzającą zagrożenie obowiązek pozostawania w określonym miejscu, jeżeli tak przewiduje prawo krajowe. Takie środki mogą być zostać nałożone w państwie wydającym w ramach procedury prowadzącej do orzeczenia jednego ze środków ochronnych, które zgodnie z niniejszą dyrektywą mogą stanowić podstawę europejskiego nakazu ochrony.
- (19) Ponieważ w państwach członkowskich różne rodzaje organów (cywilne, karne lub administracyjne) są właściwe dla wydawania i egzekwowania środków ochronnych, właściwym krokiem wydaje się zapewnienie wysokiego stopnia elastyczności, jeżeli chodzi o mechanizm współpracy między państwami członkowskimi oparty na niniejszej dyrektywie. W związku z tym właściwy organ w wykonującym państwie członkowskim nie musi we wszystkich przypadkach orzekać takiego samego środka ochronnego, jaki orzeczono w państwie wydającym, ma on bowiem pewną swobodę, by orzec dowolny środek, który uzna on – w świetle swojego prawa krajowego i w świetle środka ochronnego orzeczonego w państwie wydającym i opisanego w europejskim nakazie ochrony – za adekwatny i właściwy w podobnej sprawie do ciągłej ochrony osoby podlegającej ochronie.
- (20) Obowiązki czy zakazy, do których ma zastosowanie niniejsza dyrektywa, obejmują m.in. środki mające ograniczyć osobiste i zdalne kontakty między osobą podlegającą ochronie a osobą stwarzającą zagrożenie (na przykład poprzez obwarowanie takich kontaktów określonymi warunkami czy narzucenie ograniczeń co do ich treści).
- (21) Właściwy organ państwa wykonującego powinien poinformować osobę stwarzającą zagrożenie, właściwy organ państwa wydającego oraz osobę podlegającą ochronie o wszelkich środkach przedsięwziętych na podstawie europejskiego nakazu ochrony. Informując osobę stwarzającą zagrożenie, należy zwrócić należytą uwagę na dobro osoby podlegającej ochronie, tak by nie ujawnić jej adresu ani innych danych kontaktowych. Dane takie – jeżeli nie figurują w treści obowiązku lub zakazu nałożonego w ramach środka ochronnego na osobę stwarzającą zagrożenie – nie powinny się znaleźć wśród udzielanych informacji.
- (22) Jeżeli właściwy organ państwa wydającego wycofał europejski nakaz ochrony, właściwy organ państwa wykonującego powinien zaprzestać stosowania środków podjętych w celu wykonania europejskiego nakazu ochrony, przy czym jest zrozumiałe, że właściwy organ w wykonującym państwie członkowskim może samodzielnie i zgodnie z własnym prawem krajowym orzec dowolny środek ochronny na podstawie własnego prawa krajowego, by chronić daną osobę.
- (23) Ponieważ niniejsza dyrektywa dotyczy przypadków, w których osoba podlegająca ochronie przenosi się do innego państwa członkowskiego, wykonywanie przepisów dyrektywy nie oznacza przeniesienia na państwo wykonujące żadnych uprawnień co do kar głównych, kar w zawieszeniu, kar alternatywnych, warunkowych lub pobocznych ani żadnych uprawnień co do środków bezpieczeństwa nałożonych na osobę stwarzającą zagrożenie, jeżeli osoba ta nadal mieszka w państwie, które orzekło taki środek ochronny.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- (24) W stosownych przypadkach powinno być możliwe zastosowanie metod elektronicznych w celu wprowadzenia w życie środków przyjętych w ramach stosowania niniejszej dyrektywy, zgodnie z przepisami i procedurami krajowymi.
- (25) W ramach współpracy organów zaangażowanych w zapewnianie bezpieczeństwa osobie podlegającej ochronie właściwy organ państwa wykonującego powinien powiadomić właściwy organ państwa wydającego o wszelkich przypadkach naruszenia środków, które państwo wykonujące orzekło w celu wykonania europejskiego nakazu ochrony. Informacja ta powinna umożliwić właściwemu organowi państwa wydającego szybkie podjęcie decyzji na temat właściwej reakcji w odniesieniu do środka ochronnego nałożonego w jego państwie na osobę stwarzającą zagrożenie. Reakcja taka może w stosownych przypadkach obejmować nałożenie środka polegającego na pozbawieniu wolności w miejsce środka niepolegającego na pozbawieniu wolności, który pierwotnie orzeczono np. jako środek alternatywny względem tymczasowego aresztowania lub wskutek warunkowego zawieszenia wykonania kary. Zrozumiałym jest, że ponieważ decyzja taka nie oznacza nałożenia kary *ex novo* za nowe przestępstwo, nie wyklucza ona możliwości, by państwo wykonujące nałożyło w stosownych przypadkach sankcje karne lub inne, jeżeli nastąpi naruszenie środków orzeczonych z myślą o wykonaniu europejskiego nakazu ochrony.
- (26) Zważywszy na różne tradycje prawne w państwach członkowskich, jeżeli w sprawie analogicznej do sytuacji faktycznej opisanej w europejskim nakazie ochrony nie byłby w państwie wykonującym dostępny żaden środek ochronny, właściwy organ państwa wykonującego powinien zgłaszać właściwemu organowi państwa wydającego wszelkie wiadome mu przypadki naruszenia środka ochronnego opisanego w europejskim nakazie ochrony.
- (27) Aby zapewnić sprawne stosowanie niniejszej dyrektywy w każdej poszczególniej sprawie, właściwe organy państwa wydającego i wykonującego powinny wykonywać swoje uprawnienia zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy i przy uwzględnieniu zasady *ne bis in idem*.
- (28) Od osoby podlegającej ochronie nie powinno wymagać się ponoszenia kosztów uznawania europejskiego nakazu ochrony, które są nieproporcjonalne w stosunku do podobnej sprawy krajowej. Przy wdrażaniu niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny dopilnować, by po uznaniu europejskiego nakazu ochrony oraz w bezpośredniej konsekwencji jego uznania osoba podlegająca ochronie nie musiała wszczynać dalszego postępowania krajowego w celu uzyskania od organu wykonującego decyzji o przyjęciu wszelkich środków, jakie byłyby dostępne na mocy prawa krajowego w podobnej sprawie w celu zapewnienia bezpieczeństwa osoby podlegającej ochronie.
- (29) Pamiętając o zasadzie wzajemnego uznawania, która jest podwaliną niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie powinny w jak najszerszym zakresie przyczynić się do tego, by przy wykonywaniu niniejszego aktu właściwe organy pozostawały ze sobą w bezpośrednim kontakcie.
- (30) Bez uszczerbku dla niezależności sądowej i różnic w organizacji systemów sądowych w Unii państwa członkowskie powinny rozważyć możliwość zwrócenia się do osób odpowiedzialnych za szkolenia sędziów, prokuratorów, policji i pracowników wymiaru sprawiedliwości zaangażowanych w procedury mające na celu wydawanie i uznawanie europejskiego nakazu ochrony o przeprowadzanie odpowiednich szkoleń w związku z celami niniejszej dyrektywy.
- (31) W celu ułatwienia oceny stosowania niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny przekazywać Komisji odnośne dane związane ze stosowaniem krajowych procedur związanych z europejskim nakazem ochrony, przynajmniej dotyczące liczby europejskich nakazów ochrony, o których wydanie wystąpiono, które wydano i/lub które uznano. W tym kontekście inne dane, takie jak np. rodzaj przestępstwa, również byłyby użyteczne.
- (32) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie ochrona osób znajdujących się w niebezpieczeństwie, nie może zostać osiągnięty w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie działające pojedynczo z uwagi na transgraniczny charakter takich sytuacji, natomiast ze względu na skalę i potencjalne skutki może on zostać lepiej osiągnięty na szczeblu unijnym, Unia może przyjąć środki zgodne z zasadą pomocniczości, o której mowa w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- (33) Niniejsza dyrektywa powinna przyczynić się do ochrony osób znajdujących się w niebezpieczeństwie, uzupełniając tym samym, ale nie wpływając na akty, które już w tej dziedzinie obowiązują, takie jak decyzja ramowa Rady 2008/947/WSiSW oraz decyzja ramowa Rady 2009/829/WSiSW.
- (34) Gdy orzeczenie dotyczące środka ochronnego podlega zakresowi stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾, rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej⁽²⁾ lub konwencji haskiej z roku 1996 o jurysdykcji, prawie właściwym, uznawaniu, wykonywaniu i współpracy w zakresie odpowiedzialności rodzicielskiej oraz środków ochrony dzieci⁽³⁾, orzeczenie takie powinno zostać uznane i wykonane zgodnie z przepisami tego aktu prawnego.
- (35) W odpowiednim przypadku państwa członkowskie i Komisja powinny zawrzeć informację o europejskim nakazie aresztowania w prowadzonych kampaniach edukacyjnych i uświadamiających dotyczących ochrony ofiar przestępstw.
- (36) Dane osobowe przetwarzane podczas stosowania niniejszej dyrektywy powinny być chronione zgodnie z decyzją ramową Rady 2008/977/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych⁽⁴⁾ oraz zgodnie z zasadami określonymi w konwencji Rady Europy z dnia 28 stycznia 1981 r. o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych, którą ratyfikowały wszystkie państwa członkowskie.
- (37) Niniejsza dyrektywa, zgodnie z art. 6 TUE, nie narusza praw podstawowych zagwarantowanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej i europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.
- (38) Zachęca się państwa członkowskie do tego, by podczas stosowania niniejszej dyrektywy brały pod uwagę prawa i zasady zapisane w Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cel

Niniejsza dyrektywa określa zasady pozwalające organowi sądowemu lub jemu równoważnemu w państwie członkowskim, w którym orzeczono środek ochronny z myślą o ochronie osoby przed cudzym czynem zabronionym mogącym zagrazić jej życiu, nietykalności fizycznej lub psychicznej, wolności osobistej lub nietykalności seksualnej, wydać europejski nakaz ochrony, dzięki któremu właściwy organ w innym państwie członkowskim może nadal chronić daną osobę na terytorium swojego państwa członkowskiego po tym, jak w państwie wydającym popełniono czyn, który był lub mógł być przedmiotem postępowania przed sądem posiadającym właściwość, w szczególności w sprawach karnych.

Artykuł 2

Definicje

Na potrzeby niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

⁽¹⁾ Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 338 z 23.12.2003, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 151 z 11.6.2008, s. 39.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 350 z 30.12.2008, s. 60.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- 1) „Europejski nakaz ochrony” oznacza orzeczenie **■** o środku ochronnym, **które wydał organ sądowy lub jemu równoważny w państwie członkowskim i na podstawie którego organ sądowy lub jemu równoważny w innym państwie członkowskim podejmuje wszelkie środki stosowne w świetle własnego prawa krajowego, by dalej zabezpieczać osobę podlegającą ochronie.**
- 2) „Środek ochronny” oznacza decyzję podjętą **w państwie wydającym zgodnie z jego prawem i procedurami krajowymi i które na osobę stwarzającą zagrożenie nakłada co najmniej jeden z określonych w art. 5 obowiązków lub zakazów dla dobra osoby podlegającej ochronie, tak aby osoba ta była chroniona przed czynem zabronionym mogącym zagrozić jej życiu, nieetykalności fizycznej lub psychicznej, wolności osobistej lub nieetykalności seksualnej.**
- 3) „Osoba podlegająca ochronie” oznacza osobę **fizyczną, którą otacza się ochroną w postaci środka ochronnego przyjętego przez państwo wydające.**
- 4) „Osoba stwarzająca zagrożenie” oznacza osobę **fizyczną**, na którą nałożono co najmniej jeden z obowiązków lub zakazów, o których mowa w **art. 5.**
- 5) „Państwo wydające” oznacza państwo członkowskie, w którym **■** przyjęto środek ochronny stanowiący podstawę do wydania europejskiego nakazu ochrony.
- 6) „Państwo wykonujące” oznacza państwo członkowskie, któremu przekazano europejski nakaz ochrony, aby go uznało.
- 7) „Państwo nadzoru” oznacza państwo członkowskie, do którego przekazano wyrok, zgodnie z jego definicją zawartą w art. 2 decyzji ramowej Rady 2008/947/WSiSW, lub decyzję w sprawie środków nadzoru, zgodnie z jej definicją zawartą w art. 4 decyzji ramowej 2009/829/WSiSW.

■

Artykuł 3

Wyznaczanie właściwych organów

1. Każde państwo członkowskie informuje **Komisję** o tym, **który(-e) organ(y) sądowy(-e) lub jemu (im) równorzędny(-e) jest (są) właściwy(-e)**, na mocy jego prawa krajowego, do wydawania europejskiego nakazu ochrony i do uznawania takiego nakazu zgodnie z niniejszą dyrektywą, gdy to państwo członkowskie jest odpowiednio państwem wydającym lub państwem wykonującym.

■

2. **Komisja** udostępnia otrzymane informacje wszystkim państwom członkowskim. **Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich zmianach związanych z informacjami określonymi w ust. 1.**

Artykuł 4

Ewentualne zaangażowanie organu centralnego

1. **Każde państwo członkowskie może do wspomagania swoich właściwych organów wyznaczyć organ centralny lub, jeżeli przewiduje to jego system prawny, kilka organów centralnych.**
2. **Państwo członkowskie może, jeżeli to konieczne z uwagi na uwarunkowania organizacyjne jego wewnętrznego systemu sądowego, przydzielić organowi(-om) centralnemu(-ym) zadanie urzędowego przekazywania i odbioru europejskich nakazów ochrony, jak również odpowiedzialność za wszelką inną odnośną korespondencję urzędową. Zatem wszelkie zawiadomienia, konsultacje, informacje, zapytania i notyfikacje mogą być wymieniane między właściwymi organami z pomocą, w odpowiednich przypadkach, wyznaczonego (-ych) organu(-ów) centralnego(-ych) danego państwa członkowskiego.**

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

3. Państwa członkowskie pragnące skorzystać z możliwości, o których mowa w niniejszym artykule, powiadają Komisję o wyznaczonym(-ych) organie(-ach) centralnym(-ych). Podawane informacje są wiążące dla wszystkich organów wydającego państwa członkowskiego.

Artykuł 5

Wymóg istnienia środka ochronnego na mocy prawa krajowego

Europejski nakaz ochrony można wydać tylko wtedy, gdy w państwie wydającym przyjęto wcześniej środek ochronny, który nakłada na osobę stwarzającą zagrożenie co najmniej jeden z poniższych obowiązków lub zakazów:

- a) zakaz przebywania w niektórych lokalizacjach, miejscach lub określonych obszarach, na których mieszka, lub które odwiedza osoba podlegająca ochronie;
- b) zakaz lub reglamentacja wszelkich form kontaktu z osobą podlegającą ochronie, w tym kontaktów telefonicznych, elektronicznych, korespondencyjnych, faksowych czy innych; lub
- c) zakaz lub reglamentacja zbliżania do osoby podlegającej ochronie na określoną odległość.

Artykuł 6

Wydawanie europejskiego nakazu ochrony

1. Europejski nakaz ochrony można wydać, gdy osoba podlegająca ochronie postanowi zamieszkać lub już mieszka w innym państwie członkowskim, albo gdy zdecyduje się na pobyt lub już przebywa w innym państwie członkowskim. Decydując o wydaniu europejskiego nakazu ochrony, właściwy organ państwa wydającego uwzględnia m.in. długość okresu(-ów), jaki(-e) osoba podlegająca ochronie planuje spędzić w państwie wykonującym, oraz zasadność potrzeby ochrony.

2. Właściwy organ sądowy w państwie wydającym może wydać europejski nakaz ochrony tylko na żądanie osoby podlegającej ochronie, sprawdzwszy, czy dany środek ochronny spełnia wszystkie kryteria przedstawione w art. 5.

3. Osoba podlegająca ochronie **może** przedłożyć wniosek o wydanie europejskiego nakazu ochrony właściwemu organowi państwa wydającego lub państwa wykonującego. W przypadku złożenia takiego wniosku w państwie wykonującym, właściwy organ tego państwa bezzwłocznie przekazuje go właściwemu organowi państwa wydającego ■.

4. Zanim zostanie wydany europejski nakaz ochrony, należy osobie stwarzającej zagrożenie zapewnić prawo do przedstawienia swoich racji oraz prawo do zakwestionowania danego środka ochronnego, jeżeli prawa te nie przysługiwały jej podczas procedury prowadzącej do orzeczenia tego środka ochronnego.

5. Jeżeli właściwy organ przyjmie środek ochronny przewidujący co najmniej jeden z obowiązków lub zakazów, o których mowa w art. 5, powiadamia **on w dowolny właściwy sposób w trybie zgodnym z jego prawem krajowym** osobę podlegającą ochronie o możliwości wystąpienia o wydanie europejskiego nakazu ochrony, w przypadku gdy osoba ta **postanowi wyjechać** do innego państwa członkowskiego, **a także o podstawowych warunkach dla złożenia takiego wniosku**. Organ ten doradza osobie podlegającej ochronie, by wniosek złożyła przed opuszczeniem terytorium państwa wydającego.

6. Jeżeli osoba podlegająca ochronie ma opiekuna lub przedstawiciela, opiekun ten lub przedstawiciel mogą w jej imieniu złożyć wniosek, o którym mowa w ust. 2 i 3.

7. Jeżeli wniosek o wydanie europejskiego nakazu ochrony zostanie odrzucony, właściwy organ państwa wydającego powiadamia w stosownych przypadkach osobę podlegającą ochronie o dostępnych w jej prawie krajowym środkach prawnych w celu odwołania się od tej decyzji.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

Artykuł 7

Forma i treść europejskiego nakazu ochrony

Europejski nakaz ochrony **jest wydawany** na formularzu przedstawionym w załączniku I do niniejszej dyrektywy. Zawiera on w szczególności następujące informacje:

- a) tożsamość i obywatelstwo osoby podlegającej ochronie, jak również tożsamość i obywatelstwo **jej opiekuna lub** przedstawiciela ■, jeżeli osoba podlegająca ochronie jest małoletnia lub ubezwłasnowolniona;
- b) **datę, od której osoba podlegająca ochronie planuje mieszkać lub przebywać w państwie wykonującym, oraz okres(y) pobytu, jeżeli jest (są) znany(-e);**
- c) nazwę, adres, numer telefonu i faksu oraz adres e-mail właściwego organu państwa wydającego;
- d) **dane (np. poprzez sygnaturę i datę wydania) aktu prawnego orzekającego środek ochronny**, na podstawie którego przyjmowany jest europejski nakaz ochrony;
- e) streszczenie faktów i okoliczności, które doprowadziły do przyjęcia środka ochronnego w państwie wydającym;
- f) obowiązki lub zakazy nałożone za pomocą środka ochronnego na osobę stwarzającą zagrożenie, okres ich obowiązywania i ■ wskazanie **ewentualnej kary lub sankcji w razie naruszenia danego obowiązku lub zakazu;**
- g) **informacje o ewentualnych urządzeniach technicznych, w które wyposażono osobę podlegającą ochronie lub osobę stwarzającą zagrożenie w celu wykonania środka ochronnego;**
- h) tożsamość i obywatelstwo osoby stwarzającej zagrożenie **oraz jej dane kontaktowe;**
- i) **jeżeli taka informacja jest znana właściwemu organowi państwa wydającego i nie wymaga dalszego dochodzenia, fakt uzyskania przez osobę podlegającą ochronie i/lub osobę stwarzającą zagrożenie bezpłatnej pomocy prawnej w państwie wydającym;**
- j) w stosownych przypadkach, inne okoliczności, które mogły mieć wpływ na ocenę niebezpieczeństwa zagrażającego osobie podlegającej ochronie;
- k) w stosownych przypadkach – wyraźną informację, że wyrok zdefiniowany w art. 2 decyzji ramowej Rady 2008/947/WSiSW lub decyzję w sprawie środków nadzoru zdefiniowaną w art. 4 decyzji ramowej Rady 2009/829/WSiSW przekazano już **państwu nadzoru**, oraz dane organu właściwego **w tym państwie** do wykonania takiego wyroku lub takiej decyzji.

Artykuł 8

Procedura przekazywania

1. Właściwy organ państwa wydającego przekazuje europejski nakaz ochrony właściwemu organowi państwa wykonującego dowolną metodą pozwalającą zachować pisemny ślad, tak aby umożliwić właściwemu organowi państwa wykonującego ustalenie autentyczności tego nakazu. **Cała urzędowa korespondencja odbywa się również bezpośrednio między tymi właściwymi organami.**

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

2. Jeżeli właściwy organ państwa wykonującego albo wydającego nie jest znany właściwemu organowi drugiego państwa, organ drugiego państwa stara się ustalić potrzebne informacje wszelkimi stosownymi metodami, w tym za pośrednictwem punktów kontaktowych europejskiej sieci sądowej, **o której mowa w decyzji Rady 2008/976/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie utworzenia europejskiej sieci sądowej** ⁽¹⁾, za pośrednictwem krajowego członka Eurojustu lub za pośrednictwem krajowego systemu koordynacji Eurojustu funkcjonującego w państwie tego organu.

3. Jeżeli organ państwa wykonującego, który otrzymał europejski nakaz ochrony, nie jest organem właściwym do jego uznania, organ ten z urzędu przekazuje europejski nakaz ochrony właściwemu organowi **i bezwzględnie, dowolną metodą pozwalającą zachować pisemny ślad, powiadamia o tym właściwy organ państwa wydającego.**

Artykuł 9

Środki w państwie wykonującym

1. **Po otrzymaniu europejskiego nakazu ochrony przekazanego zgodnie z art. 8 właściwy organ państwa wykonującego uznaje ten nakaz bez zbędnej zwłoki i podejmuje decyzję o przedsięwzięciu środka, który jest w analogicznych przypadkach dopuszczalny w świetle jego prawa krajowego, w celu zapewnienia bezpieczeństwa osobie podlegającej ochronie, chyba że zdecyduje się powołać na jedną z podstaw nieuznania, o których mowa w art. 10.**

2. **Środek orzeczony przez właściwy organ państwa wykonującego zgodnie z ust. 1, a także wszelkie inne środki podjęte na podstawie kolejnego orzeczenia, o których mowa w art. 11, odpowiadają w największym możliwym stopniu środkowi ochronnemu orzeczonemu w państwie wydającym.**

3. Właściwy organ państwa wykonującego powiadamia **osobę stwarzającą zagrożenie**, właściwy organ państwa wydającego i osobę podlegającą ochronie o wszelkich **środkach podjętych zgodnie z ust. 1, a także o możliwych skutkach prawnych naruszenia takiego środka, przewidzianych na mocy prawa krajowego i zgodnie z art. 11 ust. 2. Adres lub inne dane kontaktowe osoby podlegającej ochronie nie są ujawniane osobie stwarzającej zagrożenie, chyba że jest to konieczne w celu wykonania środka przyjętego zgodnie z ust. 1.**

4. **Jeżeli właściwy organ w państwie wykonującym uzna, że informacje otrzymane zgodnie z art. 7 w europejskim nakazie ochrony są niekompletne, powiadamia on o tym niezwłocznie – dowolną metodą pozwalającą zachować pisemny ślad – właściwy organ państwa wydającego i wyznacza mu termin na przekazanie brakujących informacji.**

Artykuł 10

Podstawy nieuznania europejskiego nakazu ochrony

I

1. Właściwy organ państwa wykonującego może odmówić uznania europejskiego nakazu ochrony w następujących okolicznościach:

- a) europejski nakaz ochrony jest niepełny lub nie został uzupełniony w terminie ustalonym przez właściwy organ państwa wykonującego;
- b) nie spełniono wymogów określonych w **art. 5**;
- c) **środek ochronny dotyczy czynu, który w świetle prawa państwa wykonującego nie stanowi przestępstwa;**

⁽¹⁾ Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 130.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- d) ochrona wynika z wykonania kary lub środka objętego amnestią zgodnie z prawem państwa wykonującego i dotyczy czynu **lub postępowania, które** leży w zakresie jego kompetencji w świetle tego prawa;
 - e) w świetle prawa państwa wykonującego osobie stwarzającej zagrożenie przysługuje immunitet, co uniemożliwia podjęcie środków **na podstawie europejskiego nakazu ochrony**;
 - f) **karne ściganie osoby stwarzającej zagrożenie z powodu czynu lub formy zachowania, na podstawie których orzeczono środek ochronny, w świetle prawa państwa wykonującego uległo przedawnieniu w przypadku czynu lub formy zachowania wchodzących zgodnie z jego prawem krajowym w zakres jego kompetencji**;
 - g) **uznanie europejskiego nakazu ochrony naruszałoby zasadę ne bis in idem**;
 - h) **zgodnie z przepisami państwa wykonującego osoba stwarzająca zagrożenie nie może ze względu na swój wiek zostać pociągnięta do odpowiedzialności karnej za czyn lub działanie, w którego następstwie orzeczono środek ochronny**;
 - i) **dany środek ochronny dotyczy przestępstwa, które w świetle prawa państwa wykonującego jest uznawane za popełnione w całości lub w większej lub zasadniczej części na jego terytorium**.
2. Jeżeli właściwy organ państwa wykonującego odmawia uznania europejskiego nakazu ochrony, powołując się na jedną z wymienionych powyżej podstaw, organ ten:
- a) informuje bez zbędnej zwłoki państwo wydające i osobę podlegającą ochronie o tej odmowie i o jej powodach;
 - b) informuje w stosownych przypadkach osobę podlegającą ochronie o możliwości wystąpienia o orzeczenie środka ochronnego zgodnie z jej prawem krajowym;
 - c) informuje w stosownych przypadkach osobę podlegającą ochronie o dostępnych w prawie krajowym środkach prawnych w celu odwołania się od tej decyzji.

Artykuł 11

Prawo właściwe i kompetencja państwa wykonującego

1. Państwo wykonujące jest państwem właściwym do orzekania i wykonywania na swoim terenie środków w następstwie uznania europejskiego nakazu ochrony. Do orzekania i wykonywania decyzji przewidzianych w art. 9 ust. 1 mają zastosowanie przepisy państwa wykonującego, w tym przepisy o odwoływaniu się od orzeczeń państwa wykonującego wydanych w związku z europejskim nakazem ochrony.
2. W przypadku naruszenia co najmniej jednego ze środków podjętych przez państwo wykonujące w następstwie uznania europejskiego nakazu ochrony, właściwy organ państwa wykonującego ma na mocy ust. 1 kompetencje do tego, by:
- a) **nałożyć sankcje karne i podjąć wszelkie inne środki w konsekwencji naruszenia takiego środka, jeżeli naruszenie to w świetle przepisów państwa wykonującego nosi znamiona przestępstwa**;
 - b) **wydania w związku z tym naruszeniem dowolnego orzeczenia niemającego charakteru karnego**;
 - c) **przyjąć wszelkie pilne tymczasowe środki w celu położenia kresu naruszeniom, w stosownych przypadkach do czasu decyzji państwa wydającego**.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

3. Jeżeli w państwie wykonującym nie są dostępne na szczeblu krajowym żadne środki, które można przyjąć w analogicznych przypadkach, właściwy organ państwa wykonującego zgłasza właściwemu organowi państwa wydającego wszelkie wiadome mu przypadki naruszenia środka ochronnego opisanego w europejskim nakazie ochrony.

Artykuł 12

Powiadomienie w razie naruszenia

Właściwy organ państwa wykonującego powiadamia właściwy organ państwa wydającego lub państwa nadzoru o wszelkich naruszeniach środka(-ów) orzeczonego(-ych) na podstawie europejskiego nakazu ochrony. Do powiadomienia używa się standardowego formularza przedstawionego w załączniku II.

Artykuł 13

Kompetencje państwa wydającego

1. Właściwy organ państwa wydającego **ma wyłączne kompetencje do decydowania o:**
 - a) **odnowieniu, zweryfikowaniu, zmianie, uchyleniu i wycofaniu** środka ochronnego, **a zatem i europejskiego nakazu ochrony;**
 - b) **nałożeniu środka polegającego na pozbawieniu wolności po uchyleniu środka ochronnego, pod warunkiem że środek ochronny obowiązywał na podstawie wyroku określonego w art. 2 decyzji ramowej Rady 2008/947/WSiSW lub na podstawie decyzji w sprawie środków nadzoru określonej w art. 4 decyzji ramowej Rady 2009/829/WSiSW.**
2. Do decyzji podjętych zgodnie z ust. 1 zastosowanie ma prawo państwa wydającego.
3. W przypadku gdy wyrok zdefiniowany w art. 2 ramowej decyzji Rady 2008/947/WSiSW lub decyzja w sprawie środków nadzoru zdefiniowana w art. 4 ramowej decyzji Rady 2009/829/WSiSW zostały już przekazane innemu państwu członkowskiemu **lub zostaną mu przekazane po wydaniu europejskiego nakazu ochrony**, dalsze decyzje podejmuje się zgodnie z odpowiednimi przepisami tych decyzji ramowych.
4. **Właściwy organ wydającego państwa członkowskiego niezwłocznie informuje właściwy organ wykonującego państwa członkowskiego o wszelkich decyzjach podjętych na podstawie ust. 1.**
5. Jeżeli właściwy organ państwa wydającego uchylił lub wycofał europejski nakaz ochrony na podstawie ust. 1 lit. a), właściwy organ państwa wykonującego zaprzestaje stosowania środków orzeczonych zgodnie z art. 9 ust. 1, gdy tylko właściwy organ państwa wydającego przekaże mu odpowiednią informację.
6. Jeżeli właściwy organ państwa wydającego zmienił europejski nakaz ochrony na podstawie ust. 1 lit. a), właściwy organ państwa wykonującego podejmuje w stosownych przypadkach następujące czynności:
 - a) **zmienia środki przewidziane na podstawie europejskiego nakazu ochrony, działając zgodnie z art. 9; lub**
 - b) **odmawia wykonania zmienionego obowiązku lub zakazu, jeżeli nie mieści się on w kategoriach obowiązków lub zakazów wymienionych w art. 5 lub jeżeli informacje przekazane w europejskim nakazie ochrony zgodnie z art. 7 są niekompletne i nie zostały uzupełnione w terminie wyznaczonym zgodnie z art. 9 ust. 4 przez właściwy organ państwa wykonującego.**

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

Artykuł 14

Podstawy do **zaprzestania stosowania środków wprowadzonych na podstawie** europejskiego nakazu ochrony

1. Właściwy organ państwa wykonującego może **zaprzestać stosowania środków przedsięwziętych w celu wykonania** europejskiego nakazu ochrony:
 - a) jeżeli istnieją jasne przesłanki, że osoba podlegająca ochronie nie mieszka ani nie przebywa na terytorium państwa wykonującego lub jego terytorium definitywnie opuściła;
 - b) jeżeli upłynął maksymalny – w świetle jego prawa krajowego – okres obowiązywania środków, które przedsięwzięto w celu wykonania europejskiego nakazu ochrony;
 - c) jeżeli zachodzi przypadek, o którym mowa w art. 10 ust. 6 lit. b);
 - d) jeżeli wyrok, zgodnie z jego definicją zawartą w art. 2 decyzji ramowej Rady 2008/947/WSiSW, lub decyzja w sprawie środków nadzoru, zgodnie z jej definicją zawartą w art. 4 decyzji ramowej Rady 2009/829/WSiSW, zostaną przekazane państwu wykonującemu po uznaniu europejskiego nakazu ochrony.
2. Właściwy organ państwa wykonującego powiadamia właściwy organ państwa wydającego i w miarę możliwości osobę podlegającą ochronie o takiej decyzji.
3. Przed zaprzestaniem stosowania środków na podstawie ust. 1 lit. b) właściwy organ państwa wykonującego może zwrócić się do właściwego organu państwa wydającego z zapytaniem, czy zważywszy na okoliczności danej sprawy ochrona przewidywana w europejskim nakazie ochrony jest nadal konieczna. Właściwy organ państwa wydającego niezwłocznie odpowiada na takie zapytanie.

Artykuł 15

Priorytet uznawania europejskiego nakazu ochrony

Europejski nakaz ochrony jest uznawany z takim samym priorytetem, jaki miałyby zastosowanie do podobnej sprawy krajowej, z uwzględnieniem szczególnych okoliczności danej sprawy, w tym jej pilności, daty przewidzianego przybycia osoby podlegającej ochronie na terytorium państwa wykonującego i w miarę możliwości stopnia zagrożenia osoby podlegającej ochronie.

I

Artykuł 16

Konsultacje między właściwymi organami

W stosownych przypadkach właściwe organy państwa wydającego i państwa wykonującego mogą konsultować się ze sobą w celu ułatwienia bezproblemowego i sprawnego wykonania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 17

Języki

1. Europejski nakaz ochrony jest tłumaczony przez właściwy organ państwa wydającego na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa wykonującego.
2. Formularz, o którym mowa w art. 12, jest tłumaczony przez właściwy organ państwa wykonującego na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa wydającego.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

3. Każde państwo członkowskie może w momencie przyjmowania niniejszej dyrektywy albo w późniejszym terminie oświadczyć w deklaracji **przekazanej Komisji**, że będzie akceptowało tłumaczenia na co najmniej jeden inny język urzędowy Unii.

Artykuł 18

Koszty

Koszty wynikające ze stosowania niniejszej dyrektywy ponosi – **zgodnie ze swoim prawem krajowym** – państwo wykonujące, z wyjątkiem kosztów powstałych wyłącznie na terytorium państwa wydającego.

Artykuł 19

Związek z innymi umowami i uzgodnieniami.

1. Państwa członkowskie mogą nadal stosować umowy i uzgodnienia dwu- i wielostronne obowiązujące w chwili wejścia w życie niniejszej dyrektywy, o ile takie umowy i uzgodnienia pozwalają rozszerzać lub zwiększać cele niniejszej dyrektywy oraz pomagają dalej upraszczać lub ułatwiać tryb podejmowania środków ochronnych.

2. Państwa członkowskie mogą zawierać umowy i uzgodnienia dwu- i wielostronne po wejściu w życie niniejszej dyrektywy, o ile takie umowy i uzgodnienia pozwalają rozszerzać lub zwiększać cele niniejszej dyrektywy oraz pomagają dalej upraszczać lub ułatwiać tryb podejmowania środków ochronnych.

3. Do dnia ... (*), państwa członkowskie informują ■ Komisję o obowiązujących umowach i uzgodnieniach, o których mowa w ust. 1 i które zamierzają nadal stosować. Państwa członkowskie informują także ■ Komisję o wszelkich nowych umowach i uzgodnieniach, o których mowa w ust. 2, w terminie trzech miesięcy od ich podpisania.

Artykuł 20

Związek z innymi instrumentami

1. **Niniejsza dyrektywa nie wpływa na stosowanie rozporządzenia (WE) nr 44/2001, rozporządzenia (WE) nr 2201/2003, ani konwencji haskiej z roku 1996 o jurysdykcji, prawie właściwym, uznawaniu, wykonywaniu i współpracy w zakresie odpowiedzialności rodzicielskiej oraz środków ochrony dzieci, ani na stosowanie konwencji haskiej z roku 1980 dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę.**

2. **Niniejsza dyrektywa nie wpływa na stosowanie decyzji ramowej Rady 2008/947/WSiSW ani decyzji ramowej Rady 2009/829/WSiSW.**

Artykuł 21

Wdrażanie

1. Państwa członkowskie **wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne do wykonania** niniejszej dyrektywy do dnia ... (**) **i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia są określane przez państwa członkowskie.**

2. Państwa członkowskie przekazują ■ Komisji tekst **podstawowych** przepisów ■ prawa krajowego **przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.**

(*) Trzy miesiące po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

(**) **Trzy lata** po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

Artykuł 22**Gromadzenie danych**

W celu ułatwienia oceny stosowania niniejszej dyrektywy państwa członkowskie przekazują Komisji odnośne dane związane ze stosowaniem krajowych procedur związanych z europejskim nakazem ochrony, dotyczące przynajmniej liczby europejskich nakazów ochrony, o których wydanie wystąpiono, które wydano i/lub które uznano.

Artykuł 23

Przegląd

Do ... (*) ***Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie*** sprawozdanie ***dotyczące stosowania*** niniejszej dyrektywy. W razie konieczności do sprawozdania załącza się wnioski prawodawcze.

Artykuł 24

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

(*) Cztery lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

ZAŁĄCZNIK I

EUROPEJSKI NAKAZ OCHRONY,

o którym mowa w art. 7

DYREKTYWA 2011/.../UE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Z DNIA ... W SPRAWIE
EUROPEJSKIEGO NAKAZU OCHRONY (*)*Informacje zawarte w niniejszym formularzu należy traktować z zachowaniem należytej poufności*

Państwo wydające: Państwo wykonujące:
a) Informacje o osobie podlegającej ochronie: Nazwisko: Imię (imiona): Nazwisko rodowe lub poprzednie (jeżeli dotyczy): Płeć: Obywatelstwo: Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli jest dostępny): Data urodzenia: Miejsce urodzenia: Adresy/miejsca pobytu: — w państwie wydającym: — w państwie wykonującym: — w innym miejscu: Język lub języki, które dana osoba rozumie (jeżeli są znane): Czy osoba podlegająca ochronie otrzymała bezpłatną pomoc prawną w państwie wydającym (jeżeli można uzyskać taką informację bez prowadzenia dalszego dochodzenia)? ☐ Tak. ☐ Nie. ☐ Nie wiadomo. W przypadku, gdy osoba podlegająca ochronie jest małoletnia lub ubezwłasnowolniona, informacje dotyczące opiekuna lub przedstawiciela ☐ osoby fizycznej: Nazwisko: Imię (imiona): Nazwisko rodowe lub poprzednie (jeżeli dotyczy): Płeć: Obywatelstwo: Adres służbowy:

(*) Numer i data niniejszej dyrektywy.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

b) *Osoba podlegająca ochronie postanowiła zamieszkać lub już mieszka w wykonującym państwie członkowskim, albo postanowiła przebywać lub już przebywa w wykonującym państwie członkowskim.*

Data, od której osoba podlegająca ochronie planuje mieszkać lub przebywać w państwie wykonującym (jeżeli jest znana):

Okres(-y) pobytu (jeżeli są znane):

c) Czy osobie podlegającej ochronie **lub osobie stwarzającej zagrożenie** udostępniono jakiegokolwiek urządzenia techniczne w celu wykonania środka ochronnego:

Tak; proszę zamieścić krótki opis wykorzystanych urządzeń:

Nie.

d) Właściwy organ, który wydał europejski nakaz ochrony:

Oficjalna nazwa:

Pełny adres:

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)

Dane osoby (osób) kontaktowej(-ych)

Nazwisko:

Imię (imiona):

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)

Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)

Adres poczty elektronicznej (jeżeli posiadany):

Języki, w których można się komunikować:

e) Opis środka ochronnego, na podstawie którego wydany został europejski nakaz ochrony:

Środek ochronny został wydany w dniu (data: w formacie dd-mm-rrrr):

Środek ochronny stał się wykonalny w dniu (data: w formacie dd-mm-rrrr):

Sygnatura środka ochronnego (jeżeli jest dostępna):

Organ, który przyjął środek ochronny:

f) Streszczenie faktów i opis okoliczności, **w tym w stosownym przypadku klasyfikację przestępstwa**, które doprowadziły do nałożenia środka ochronnego, o którym mowa w lit. e) powyżej:

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

g) Informacje o obowiązkach lub zakazach nałożonych za pomocą środka ochronnego na osobę stwarzającą zagrożenie:

Charakter obowiązku(-ków): (można zaznaczyć więcej niż jeden punkt):

zakaz przebywania w niektórych lokalizacjach, miejscach lub określonych obszarach, na których mieszka lub które odwiedza osoba podlegająca ochronie;

— jeśli zaznaczyli Państwo to pole, proszę dokładnie wskazać, w których lokalizacjach, miejscach lub określonych obszarach nie wolno przebywać osobie stwarzającej zagrożenie:

zakaz lub reglamentacja wszelkich form kontaktu z osobą podlegającą ochronie, w tym kontaktów telefonicznych, elektronicznych, korespondencyjnych, faksowych czy innych;

— jeśli zaznaczyli Państwo to pole, proszę przedstawić odpowiednie informacje:

zakaz lub reglamentacja zbliżania się **do osoby podlegającej ochronie na określoną odległość;** ;

— jeśli zaznaczyli Państwo to pole, proszę dokładnie wskazać, na jaką odległość osoba stwarzająca zagrożenie może zbliżyć się do osoby podlegającej ochronie;

Proszę wskazać, jaki okres ważności ma(ją) powyższy(-sze) obowiązek(owiązki) nałożony(-ne) na osobę stwarzającą zagrożenie:

Określenie wymiaru kary lub **sankcji (jeżeli ma zastosowanie) w razie naruszenia zakazu:**

h) Informacje osobie stwarzającej zagrożenie, na którą nałożono obowiązek(owiązki) wymienione w lit. g)

Nazwisko:

Imię (imiona):

Nazwisko rodowe **lub poprzednie** (jeżeli dotyczy):

Pseudonim(-y) (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli jest dostępny):

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Adresy/miejsca pobytu:

— w państwie wydającym:

— w państwie wykonującym:

— w innym miejscu:

Język lub języki, które dana osoba rozumie (jeżeli są znane):

Proszę podać następujące informacje, jeżeli są dostępne:

— Rodzaj i numer dokumentu(-tów) tożsamości danej osoby (dowodu osobistego, paszportu):

Czy osoba stwarzająca zagrożenie otrzymała bezpłatną pomoc prawną w państwie wydającym (jeżeli można uzyskać taką informację bez prowadzenia dalszego dochodzenia)?

Tak.

Nie.

Nie wiadomo.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

i) Inne okoliczności, które mogłyby mieć wpływ na ocenę niebezpieczeństwa potencjalnie zagrażającego osobie podlegającej ochronie (informacje fakultatywne):

j) **Inne przydatne informacje (takie jak, w razie dostępności i konieczności, informacje o innych państwach, gdzie przedsięwzięto uprzednio środki ochronne w odniesieniu do tej samej osoby podlegającej ochronie):**

k) Proszę zaznaczyć odpowiednie pole i wypełnić:

wyrok, zgodnie z jego definicją zawartą w art. 2 decyzji ramowej Rady 2008/947/WSiSW, został już przekazany innemu państwu członkowskiemu

— Jeśli zaznaczyli Państwo to pole, proszę podać dane kontaktowe właściwego organu, któremu przekazano wyrok:

decyzja w sprawie środków nadzoru, zgodnie z jej definicją zawartą w art. 4 decyzji ramowej Rady 2009/829/WSiSW, została już przekazana innemu państwu członkowskiemu

— Jeśli zaznaczyli Państwo to pole, proszę podać dane kontaktowe właściwego organu, któremu przekazano decyzję w sprawie środków nadzoru:

Podpis w imieniu organu wystawiającego europejski nakaz ochrony lub podpis przedstawiciela tego organu potwierdzający zgodność treści nakazu z prawdą:

Imię i nazwisko:

Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):

Data:

Sygnatura akt (jeżeli znana):

Pieczczęć urzędowa (jeżeli dotyczy):

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

ZAŁĄCZNIK II

FORMULARZ,

o którym mowa w art. 12

DYREKTYWA 2011/.../UE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Z DNIA ... W SPRAWIE EUROPEJSKIEGO NAKAZU OCHRONY (*)

INFORMACJE O NARUSZENIU ŚRODKA OCHRONNEGO PRZEDSIĘWZIĘTEGO NA PODSTAWIE EUROPEJSKIEGO NAKAZU OCHRONY

Informacje zawarte w niniejszym formularzu należy traktować z zachowaniem należytej poufności

<p>a) Dane osoby stwarzającej zagrożenie</p> <p>Nazwisko:</p> <p>Imię (imiona):</p> <p>Nazwisko rodowe lub poprzednie (jeżeli dotyczy):</p> <p>Pseudonim(-y) (jeżeli dotyczy):</p> <p>Płeć:</p> <p>Obywatelstwo:</p> <p>Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeżeli jest dostępny):</p> <p>Data urodzenia:</p> <p>Miejsce urodzenia:</p> <p>Adres:</p> <p>Język lub języki, które dana osoba rozumie (jeżeli są znane):</p>
<p>b) Dane osoby podlegającej ochronie:</p> <p>Nazwisko:</p> <p>Imię (imiona):</p> <p>Nazwisko rodowe lub poprzednie (jeżeli dotyczy):</p> <p>Płeć:</p> <p>Obywatelstwo:</p> <p>Data urodzenia:</p> <p>Miejsce urodzenia:</p> <p>Adres:</p> <p>Język lub języki, które dana osoba rozumie (jeżeli są znane):</p>
<p>c) Informacje o europejskim nakazie ochrony:</p> <p>Nakaz został wydany w dniu:</p> <p>Sygnatura akt (jeżeli znana):</p> <p>Organ, który wydał nakaz:</p> <p>Oficjalna nazwa:</p> <p>Adres:</p>

(*) Numer i data niniejszej dyrektywy.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

- d) Dane ewentualnego organu odpowiedzialnego za wykonanie środka ochronnego, który został zastosowany w państwie wykonującym zgodnie z europejskim nakazem ochrony:
- Oficjalna nazwa organu:
- Imię i nazwisko osoby kontaktowej:
- Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):
- Adres:
- Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)
- Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)
- E-mail:
- Języki, w których można się komunikować:
- e) Naruszenie **obowiązku(-ów) nałożonego(-ych) przez właściwe organy państwa wykonującego po uznaniu europejskiego nakazu** ochrony i/lub inne ustalenia mogące spowodować podjęcie dalszej decyzji:
- Naruszenie dotyczy następującego(-cych) obowiązku(-ków) (można zaznaczyć kilka pól):
- zakaz przebywania w niektórych lokalizacjach, miejscach lub określonych obszarach, na których mieszka, lub które odwiedza osoba podlegająca ochronie;**
- zakaz lub reglamentacja wszelkich form kontaktu z osobą podlegającą ochronie, w tym kontaktów telefonicznych, elektronicznych, korespondencyjnych, faksowych czy innych;**
- zakaz lub reglamentacja zbliżania się** ■ **do osoby podlegającej ochronie na określoną odległość;**
- każdy inny środek, odpowiadający środkowi ochronnemu leżącemu u podstaw europejskiego nakazu ochrony, przedsięwzięty przez odpowiednie organy wykonującego państwa po uznaniu europejskiego nakazu ochrony.**
- Opis naruszenia lub naruszeń (miejsce, data i okoliczności naruszenia):
- Zgodnie z art. 11 ust. 2:**
- **środki przedsięwzięte w wykonującym państwie członkowskim w wyniku naruszenia;**
- **ewentualne skutki prawne naruszenia w państwie wykonującym.**
- Inne ustalenia mogące spowodować podjęcie dalszej decyzji
- Opis tych ustaleń:
- f) Dane osoby kontaktowej, na wypadek gdyby konieczne były dodatkowe informacje dotyczące naruszenia:
- Nazwisko:
- Imię (imiona):
- Adres:
- Nr tel.: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)
- Nr faksu: (numer kierunkowy państwa) (numer kierunkowy miejscowości) (numer)
- Adres poczty elektronicznej:
- Języki, w których można się komunikować:
- Podpis w imieniu organu wydającego formularz lub podpis przedstawiciela tego organu potwierdzający zgodność treści formularza z prawdą:
- Imię i nazwisko:
- Funkcja (stanowisko/stopień służbowy):
- Data:
- Pieczęć urzędowa (jeżeli dotyczy):

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

Handel ludźmi ***I

P7_TA(2010)0471

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, uchylającej decyzję ramową 2002/629/WSiSW (COM(2010)0095 – C7-0087/2010 – 2010/0065(COD))

(2012/C 169 E/36)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0095),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 82 ust. 2 i art. 83 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0087/2010),
 - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając uwagi do projektu aktu ustawodawczego przekazane przez parlamenty narodowe,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 21 października 2010 r.,
 - po konsultacji z Komitetem Regionów,
 - uwzględniając zobowiązanie podjęte przez przedstawiciela Rady w piśmie z dnia 25 listopada 2010 r. dotyczące zatwierdzenia stanowiska Parlamentu, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 i 37 Regulaminu,
 - uwzględniając wspólne posiedzenia Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia zgodnie z art. 51 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0348/2010),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

P7_TC1-COD(2010)0065

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 grudnia 2010 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, zastępująca decyzję ramową Rady 2002/629/WSiSW

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2011/36/UE).

Umowa między UE a Gruzją o readmisji osób przebywających nielegalnie ***

P7_TA(2010)0472

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy między Wspólnotą Europejską a Gruzją o readmisji osób przebywających nielegalnie (15507/2010 – C7-0392/2010 – 2010/0108(NLE))

(2012/C 169 E/37)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (15507/2010),
 - uwzględniając projekt umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską a Gruzją w sprawie readmisji osób przebywających bez zezwolenia (14654/2010),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 79 ust. 3 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0392/2010),
 - uwzględniając art. 81 i art. 90 ust. 8 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0346/2010),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Gruzji.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

Uruchomienie instrumentu elastyczności na potrzeby uczenia się przez całe życie, programu na rzecz konkurencyjności i innowacji oraz Palestyny

P7_TA(2010)0474

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia instrumentu elastyczności (COM(2010)0760 – C7-0398/2010 – 2010/2293(BUD))

(2012/C 169 E/38)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0760 – C7-0398/2010),
 - uwzględniając zawarte pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾ (PMI z 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 27,
 - uwzględniając swoje pierwsze czytanie projektu budżetu ogólnego na rok 2011 w dniu 20 października 2010 r.⁽²⁾,
 - uwzględniając wyniki posiedzenia pojednawczego z dnia 15 listopada 2010 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0367/2010),
- A. mając na uwadze, że pułapy wieloletnich ram finansowych, zwłaszcza w dziale 1a i w dziale 4, nie umożliwiają finansowania priorytetów UE bez szkody dla istniejących instrumentów i strategii politycznych,
- B. mając na uwadze, że obydwa organy władzy budżetowej porozumiały się w ramach postępowania pojednawczego – z zastrzeżeniem osiągnięcia ogólnego porozumienia w sprawie wszystkich nierozstrzygniętych kwestii – co do uruchomienia instrumentu elastyczności w celu skompensowania dodatkowych środków na określone priorytety w ramach tych dwóch działów,
1. zauważa, że mimo ograniczonego wzrostu środków na zobowiązania dotyczące niewielkiej liczby pozycji budżetowych pułapy w dziale 1a i w dziale 4 nie umożliwiają odpowiedniego finansowania wybranych priorytetów realizowanych przez Parlament i Radę;
 2. wobec tego z zadowoleniem przyjmuje porozumienie osiągnięte podczas postępowania pojednawczego dotyczące wykorzystania instrumentu elastyczności w celu finansowania programu uczenia się przez całe życie oraz programu na rzecz konkurencyjności i innowacyjności w dziale 1a, a także w celu udzielenia pomocy finansowej Palestynie oraz finansowania procesu pokojowego i Agencji Narodów Zjednoczonych ds. Pomocy Uchodźcom Palestyńskim na Bliskim Wschodzie w dziale 4 przy pomocy całkowitej kwoty w wysokości 105 mln euro;
 3. przypomina, że programy te mają decydujące znaczenie dla przyszłości UE, ponieważ stymulują działalność gospodarczą i stanowią jasne opowiedzenie się za rolą UE jako podmiotu działającego w skali globalnej;
 4. ponownie przypomina, że uruchomienie tego instrumentu, przewidziane w pkt 27 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r., jeszcze raz podkreśla istotną potrzebę uczynienia z budżetu UE narzędzia o jeszcze większej elastyczności;

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0372.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

5. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAAŁĄCZNIK

**DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
w sprawie uruchomienia instrumentu elastyczności**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając zawarte pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾, a w szczególności jego pkt 27 ust. 5,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

mając na uwadze, że po przeanalizowaniu wszystkich możliwości ponownego przyznania środków w ramach poddziału 1a i działu 4 na posiedzeniu pojedynczym w dniu 11 listopada 2010 r. obydwie organy władzy budżetowej postanowiły uruchomić instrument elastyczności w celu uzupełnienia finansowania w budżecie na rok 2011 poddziału 1a i 4 powyżej ich pułapów:

- 18 mln euro na program uczenia się przez całe życie w poddziale 1a;
- 16 mln euro na program na rzecz konkurencyjności i innowacji w poddziale 1a;
- 71 mln euro dla Palestyny w dziale 4.

STANOWIĄ CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

W budżecie ogólnym Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011 instrument elastyczności zostanie uruchomiony w celu udostępnienia kwoty w wysokości 34 mln euro jako środków na zobowiązania w poddziale 1a i kwoty w wysokości 71 mln euro jako środków na zobowiązania w dziale 4.

Kwota ta zostanie wykorzystana w celu uzupełnienia środków finansowych w następujących pozycjach:

- 18 mln euro na program uczenia się przez całe życie w ramach poddziału 1a;
- 16 mln euro na program na rzecz konkurencyjności i innowacji w ramach poddziału 1a;
- 71 mln euro dla Palestyny w ramach działu 4.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

Artykuł 2

Decyzja ta zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w,

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Projekt budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011, wszystkie sekcje, ze zmianami Rady

P7_TA(2010)0475

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011, wszystkie sekcje, ze zmianami Rady (17635/2010 - C7-0411/2010 - 2010/2290(BUD))

(2012/C 169 E/39)

Parlament Europejski,

- uwzględniając artykuł 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i artykuł 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
- uwzględniając decyzję Rady 2007/436/WE, Euratom z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽²⁾,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie budżetu na 2011 r. ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 15 czerwca 2010 r. w sprawie upoważnienia do rozmów trójstronnych dotyczących projektu budżetu na rok 2011 ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 20 października 2010 r. w sprawie stanowiska Rady w sprawie projektu budżetu Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011 - wszystkie sekcje ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie trwających negocjacji w sprawie budżetu na 2011 r. ⁽⁷⁾,
- uwzględniając nowy wstępny projekt budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011 przedstawiony przez Komisję dnia 26 listopada 2010 r. (COM(2010)0750) zgodnie z art. 314 ust. 8 TFUE,

⁽¹⁾ Dz.U. L 163 z 23.6.2007, s. 17.

⁽²⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0086.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0205.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0372.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0433.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

- uwzględniając wyniki debaty trójstronnej w sprawie budżetu z dnia 6 grudnia 2010 r.,
 - uwzględniając stanowisko w sprawie projektu budżetu Unii Europejskiej przyjęte przez Radę w dniu 10 grudnia 2010 r. (17635/2010 - C7-0411/2010),
 - uwzględniając art. 75b i 75e Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0369/2010),
1. jest zdania, że chociaż projekt budżetu w wersji zmienionej przez Radę nie całkiem zaspokaja autentyczną potrzebę wyważonego, spójnego i racjonalnego budżetu Unii, zadaniem Parlamentu jest zapewnić Unii budżet, który od początku roku budżetowego może zostać wykonany w pełny i przewidywalny sposób;
 2. uważa, że sposób, w jaki ewoluował system zasobów własnych UE, ustępując stopniowo miejsca wkładom krajowym i w konsekwencji stając się nadmiernym ciężarem dla krajowych finansów publicznych, sprawia, że jego reforma jest bardziej konieczna niż kiedykolwiek przedtem; przyjmuje do wiadomości oświadczenie Komisji; niemniej jednak ponownie podkreśla, jak ważne jest przedstawienie przez Komisję do dnia 1 lipca 2011 r. konkretnych wniosków w sprawie nowych zasobów własnych UE w oparciu o art. 311 TFUE i wzywa Radę do zobowiązania się, że przedyskutuje te wnioski z Parlamentem w ramach negocjacji w sprawie kolejnych wieloletnich ram finansowych, zgodnie z deklaracją nr 3 zawartą w porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 17 maja 2006 r.;
 3. uważa, zgodnie z art. 314 ust. 4 TFUE, że konieczne są niektóre rezerwy środków, aby pomóc Komisji poprawić przejrzystość informacji i wydatkowanie środków w ramach sekcji 3 budżetu; zatwierdza projekt budżetu po zmianach wprowadzonych przez stanowisko Rady;
 4. zatwierdza wspólne oświadczenie dotyczące środków na płatności załączone do niniejszej rezolucji;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do stwierdzenia, że budżet został ostatecznie przyjęty, oraz do zapewnienia jego publikacji w Dzienniku Urzędowym;
 6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz innym zainteresowanym instytucjom i organom.

ZAŁĄCZNIK

WSPÓLNE OŚWIADCZENIE DOTYCZĄCE ŚRODKÓW NA PŁATNOŚCI

„Uwzględniając podejmowane obecnie w państwach członkowskich działania na rzecz konsolidacji budżetowej, Parlament Europejski i Rada akceptują poziom środków na płatności na rok 2011 zaproponowany w projekcie budżetu przedstawionym przez Komisję w dniu 26 listopada 2010 r. Zwracają się do Komisji o przedłożenie budżetu korygującego, gdyby środki zapisane w budżecie na 2011 rok okazały się niewystarczające, aby pokryć wydatki w ramach poddziału 1a (Konkurencyjność na rzecz wzrostu i zatrudnienia), poddziału 1b (Spójność na rzecz wzrostu i zatrudnienia), działu 2 (Gospodarowanie zasobami naturalnymi i ich ochrona), działu 3 (Obywatelstwo, wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość) i działu 4 (UE jako partner globalny).

W szczególności Parlament Europejski i Rada apelują do Komisji, by nie później niż przed końcem września 2011 roku przedstawiła zaktualizowane dane liczbowe dotyczące sytuacji i szacunków odnoszących się do środków na płatności w ramach poddziału 1b (Spójność na rzecz wzrostu i zatrudnienia) i rozwoju obszarów wiejskich w ramach działu 2 (Zarządzanie zasobami naturalnymi i ich ochrona) oraz by w razie potrzeby przedłożyła projekt budżetu korygującego dotyczącego wyłącznie tej kwestii.

Parlament Europejski i Rada przyjmą stanowisko w sprawie każdego projektu budżetu korygującego jak najszybciej, tak aby uniknąć wszelkich braków w środkach na płatności. Ponadto Parlament Europejski i Rada zobowiązują się do szybkiego rozpatrywania wszelkich ewentualnych przesunięć środków na płatności, w tym między działami ram finansowych, tak aby jak najlepiej wykorzystać zapisane w budżecie środki na płatności i dostosować je do rzeczywistego wykonania i potrzeb.”

Środa, 15 grudnia 2010 r.

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Noord Holland ICT z Niderlandów

P7_TA(2010)0476

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/012 NL/Noord Holland ICT z Niderlandów) (COM(2010)0685 – C7-0389/2010 – 2010/2279(BUD))

(2012/C 169 E/40)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0685 – C7-0389/2010),
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾ (PMI z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 28,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
- uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0353/2010),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym konsekwencjami poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,
- D. mając na uwadze, że Niderlandy wystąpiły o pomoc w związku z 613 zwolnieniami w dwóch przedsiębiorstwach prowadzących działalność w dziale 46 według klasyfikacji NACE Rev. 2 (handel hurtowy, z wyłączeniem handlu pojazdami samochodowymi i motocyklami) w regionie Noord Holland (Niderlandy) według klasyfikacji NUTS II,
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków mających na celu przyspieszenie uruchomienia EFG;
2. przypomina o zobowiązaniu instytucji do zapewnienia sprawnej i szybkiej procedury przyjmowania decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniających jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką może odegrać EFG w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych pracowników; ponownie podkreśla, że wsparcie z EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
4. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują szczegółowe dane na temat jego komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;
5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w kontekście uruchomienia EFG Komisja zaproponowała alternatywne w stosunku do niewykorzystanych funduszy Europejskiego Funduszu Społecznego źródło środków na płatności, stosując się tym samym do częstych napomnień Parlamentu Europejskiego, że EFG powstał jako odrębny instrument mający własne cele i terminy, wobec czego należy określić stosowne linie budżetowe z myślą o przesunięciach;
6. zwraca jednak uwagę, że aby uruchomić EFG w tym przypadku, środki na płatności zostaną przesunięte z linii budżetowej przeznaczonej na wsparcie MŚP oraz innowacji; wyraża ubolewanie z powodu poważnych zaniedbań ze strony Komisji przy wdrażaniu programów na rzecz konkurencyjności i innowacji, szczególnie w okresie kryzysu gospodarczego, który powinien znacznie zwiększyć potrzeby w zakresie takiego wsparcia;
7. przypomina, że należy dokonać oceny funkcjonowania i wartości dodanej EFG w kontekście ogólnej oceny programów i różnych innych instrumentów utworzonych na mocy porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r., w ramach procedury przeglądu śródkresowego wieloletnich ram finansowych na lata 2007-2013;
8. z zadowoleniem przyjmuje nowy format wniosku Komisji, który przedstawia w uzasadnieniu jasne i szczegółowe informacje na temat wniosku, analizuje kryteria kwalifikowalności i wyjaśnia, dlaczego doszło do zatwierdzenia wniosku, co jest zgodne z żądaniami Parlamentu;
9. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
11. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/012 NL/Noord Holland ICT z Niderlandów)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami⁽¹⁾, w szczególności jego pkt 28,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji⁽²⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) ustanowiono w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia pracownikom zwolnionym w wyniku poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym spowodowanych globalizacją oraz udzielenia im pomocy umożliwiającej powrót na rynek pracy.
- (2) Zakres zastosowania EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego.
- (3) Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. dopuszcza możliwość uruchomienia EFG w granicach rocznego pułapu wynoszącego 500 mln EUR.
- (4) Dnia 8 kwietnia 2010 r. Niderlandy złożyły wniosek o wkład finansowy z EFG w związku ze zwolnieniami w dwóch przedsiębiorstwach prowadzących działalność w dziale 46 według klasyfikacji NACE Rev. 2 (handel hurtowy, z wyłączeniem handlu pojazdami samochodowymi i motocyklami) w regionie Noord Holland (NL32) według klasyfikacji NUTS II i uzupełniło go dodatkowymi informacjami do dnia 5 sierpnia 2010 r. Wniosek jest zgodny z wymogami określania wkładów finansowych zawartymi w art. 10 rozporządzenia (WE) nr 1927/2006. Komisja wnosi zatem o uruchomienie kwoty 2 557 135 EUR.
- (5) Należy zatem uruchomić środki z EFG, aby zapewnić wkład finansowy dla wniosku złożonego przez Niderlandy,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W ramach budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2010 uruchamia się środki z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, aby udostępnić kwotę 2 557 135 EUR w formie środków na zobowiązania i środków na płatności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Prawo właściwe dla rozwodów i separacji prawej *

P7_TA(2010)0477

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady wprowadzającego w życie wzmocnioną współpracę w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji prawnej (COM(2010)0105 – C7-0315/2010 – 2010/0067(CNS))

(2012/C 169 E/41)

(Specjalna procedura ustawodawcza – procedura konsultacji – wzmocniona współpraca)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2010)0105),
 - uwzględniając art. 81 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0315/2010),
 - uwzględniając swoje stanowisko z dnia 16 czerwca 2010 r. ⁽¹⁾, w którym wyraził zgodę na projekt decyzji Rady upoważniającej do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji,
 - uwzględniając decyzję 2010/405/UE Rady z dnia 12 lipca 2010 r. w sprawie upoważnienia do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji ⁽²⁾,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 14 lipca 2010 r.,
 - uwzględniając art. 55 i art. 74g ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0360/2010),
1. zatwierdza po poprawkach wnioski Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 3. wzywa Komisję do przedłożenia wniosku dotyczącego zmiany rozporządzenia (WE) nr 2201/2003 ograniczającej się do dodania w trybie pilnym klauzuli o właściwości wyłącznej przed zapowiedzianym ogólnym przeglądem przedmiotowego rozporządzenia;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0216.

⁽²⁾ Dz.U. L 189 z 22.7.2010, s. 12.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

4. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
5. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom państw członkowskich.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Odniesienie 2

uwzględniając decyzję [...] Rady z dnia [...] upoważniającą do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji prawej⁽⁷⁾,

⁽⁷⁾ Dz.U. L [...] z [...], s. [...].

Uwzględniając decyzję **2010/405/UE** Rady z dnia **12 lipca 2010 r.** upoważniającą do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji *prawnej*⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L **189** z **22.7.2010**, s. **12**.

Poprawka 2
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 1 preambuły

(1) Unia postawiła sobie za cel utrzymanie i dalszy rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w obrębie której zapewniony jest swobodny przepływ osób. W celu stopniowego tworzenia tej przestrzeni, Unia **powinna** przyjąć środki w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach cywilnych mających skutki transgraniczne.

(1) Unia postawiła sobie za cel utrzymanie i dalszy rozwój przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w obrębie której zapewniony jest swobodny przepływ osób. W celu stopniowego tworzenia tej przestrzeni, Unia **ma** przyjąć środki w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach cywilnych mających skutki transgraniczne, **zwłaszcza kiedy jest to konieczne dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego**.

Poprawka 3
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 2 preambuły

(2) Zgodnie z art. 81 **ust. 3** Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej środki **dotyczące prawa rodzinnego mające skutki transgraniczne są ustanawiane przez Radę**.

(2) Zgodnie z art. 81 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przedmiotowe środki **mają obejmować środki służące zapewnieniu zgodności norm mających zastosowanie w państwach członkowskich w przypadku kolizji przepisów**.

Poprawka 4
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 6 preambuły

(6) Bułgaria, Grecja, Hiszpania, Francja, Włochy, Luksemburg, Węgry, Austria, Rumunia i Słowenia zwróciły się następnie do Komisji informując, że mają zamiar ustanowić między sobą wzmocnioną współpracę w dziedzinie prawa właściwego w sprawach małżeńskich **i wzywając Komisję do przedłożenia Radzie wniosku w tej sprawie**.

(6) **Belgia**, Bułgaria, **Niemcy**, Grecja, Hiszpania, Francja, Włochy, **Łotwa**, Luksemburg, Węgry, **Malta**, Austria, **Portugalia**, Rumunia i Słowenia zwróciły się następnie do Komisji informując, że mają zamiar ustanowić między sobą wzmocnioną współpracę w dziedzinie prawa właściwego w sprawach małżeńskich. **W dniu 3 marca 2010 r. Grecja wycofała swój wniosek**.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 5
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 7 preambuły

(7) Rada przyjęła dnia [...] decyzję [...] upoważniającą do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji prawej,

(7) Rada przyjęła dnia **12 lipca 2010 r.** decyzję **2010/405/UE** upoważniającą do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji prawnej.

Poprawka 6
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 8 preambuły

(8) Zgodnie z art. 328 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, od chwili ustanowienia wzmocnionej współpracy pozostaje ona otwarta dla wszystkich państw członkowskich pod warunkiem spełnienia ewentualnych warunków uczestnictwa określonych w decyzji upoważniającej. Państwa członkowskie mogą przystąpić do współpracy także w dowolnym innym momencie, o ile, poza spełnieniem wyżej wymienionych warunków, będą również przestrzegać aktów już przyjętych w ramach tej współpracy.

(8) Zgodnie z art. 328 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, od chwili ustanowienia wzmocnionej współpracy pozostaje ona otwarta dla wszystkich państw członkowskich pod warunkiem spełnienia ewentualnych warunków uczestnictwa określonych w decyzji upoważniającej. Państwa członkowskie mogą przystąpić do współpracy także w dowolnym innym momencie, o ile, poza spełnieniem wyżej wymienionych warunków, będą również przestrzegać aktów już przyjętych w ramach tej współpracy. **Komisja i państwa członkowskie uczestniczące we wzmocnionej współpracy powinny zapewnić wsparcie dla uczestnictwa w niej możliwie największej liczby państw członkowskich. Niniejsze rozporządzenie powinno wiązać w całości i być bezpośrednio stosowane jedynie w uczestniczących państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.**

Poprawka 7
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 9 a preambuły (nowy)

(9a) Zakres merytoryczny i część normatywna niniejszego rozporządzenia powinny być zgodne z rozporządzeniem (WE) nr 2201/2003. Nie powinno to jednak mieć zastosowania do unieważnienia małżeństwa. Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie jedynie do rozwiązania lub rozluźnienia związku małżeńskiego. Do przyczyn rozwodu i separacji prawnej zastosowanie powinno mieć prawo określone na podstawie norm kolizyjnych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. Kwestie wstępne dotyczące zagadnień takich jak zdolność prawna i zdolność do czynności prawnych oraz ważność małżeństwa, a także spraw takich jak wpływ rozwodu lub separacji prawnej na własność, nazwisko, odpowiedzialność rodzicielską, obowiązki alimentacyjne lub wszelkie inne środki pomocnicze powinny być rozstrzygane na podstawie norm kolizyjnych mających zastosowanie w danym uczestniczącym państwie członkowskim.

Poprawka 8
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 10 preambuły

(10) W celu ograniczenia terytorialnego zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, należy określić państwa członkowskie, które uczestniczą we wzmocnionej współpracy.

(10) W celu ograniczenia terytorialnego zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, należy **zgodnie z art. 1 ust. 2** określić państwa członkowskie, które uczestniczą we wzmocnionej współpracy.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 9**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 10 a preambuły (nowy)**

(10a) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć charakter uniwersalny, w tym sensie, że jednolite normy kolizyjne w nim określone mogą służyć wyznaczeniu zarówno prawa uczestniczącego państwa członkowskiego, jak i prawa nieuczestniczącego państwa członkowskiego lub prawa państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej.

Poprawka 10**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 11 preambuły**

(11) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie niezależnie od charakteru sądu lub trybunału rozpatrującego sprawę.

(11) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie niezależnie od charakteru sądu lub trybunału rozpatrującego sprawę. **W stosownym przypadku sprawa powinna zostać rozpatrzona przez sąd zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2201/2003.**

Poprawka 11**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 12 preambuły**

(12) Aby małżonkowie mieli możliwość wyboru prawa właściwego, z którym mają ścisły związek, lub, w przypadku niedokonania wyboru, aby prawo to stosowało się do ich rozvodu lub separacji prawnej, powinno ono mieć zastosowanie, nawet jeśli nie jest to prawo uczestniczącego państwa członkowskiego. W przypadkach wyznaczenia prawa innego państwa członkowskiego, sieć utworzona na mocy decyzji 2001/470/WE Rady z dnia 28 maja 2001 r. ustanawiającej europejską sieć sądową w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ **może** dostarczyć sądom informacje na temat treści prawa obcego.

(12) Aby małżonkowie mieli możliwość wyboru prawa właściwego, z którym mają ścisły związek, lub, w przypadku niedokonania wyboru, aby prawo to stosowało się do ich rozvodu lub separacji prawnej, powinno ono mieć zastosowanie, nawet jeśli nie jest to prawo uczestniczącego państwa członkowskiego. W przypadkach wyznaczenia prawa innego państwa członkowskiego, sieć utworzona na mocy decyzji 2001/470/WE Rady z dnia 28 maja 2001 r. ustanawiającej europejską sieć sądową w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾, **zmienionej decyzją nr 568/2009/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. ⁽²⁾, mogłaby** dostarczyć sądom informacje na temat treści prawa obcego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 174 z 27.6.2001, s. 25.

⁽¹⁾ Dz.U. L 174 z 27.6.2001, s. 25.

⁽²⁾ Dz.U. L 168 z 30.6.2009, s. 35.

Poprawka 12**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 13 preambuły**

(13) Większa mobilność obywateli wymaga, z jednej strony, większej elastyczności i, z drugiej strony, większej pewności prawnej. Aby osiągnąć ten cel, niniejsze rozporządzenie powinno zwiększyć autonomię stron w dziedzinie rozwodów i separacji prawnej, dając im pewne możliwości wyboru prawa właściwego w postępowaniu dotyczącym ich rozvodu lub separacji prawnej. **Taka możliwość nie powinna obejmować unieważnienia małżeństwa, jako że jest ono ściśle związane z ważnością małżeństwa, w którym to przypadku autonomia stron nie jest właściwa.**

(13) Większa mobilność obywateli wymaga, z jednej strony, większej elastyczności i, z drugiej strony, większej pewności prawnej. Aby osiągnąć ten cel, niniejsze rozporządzenie powinno zwiększyć autonomię stron w dziedzinie rozwodów i separacji prawnej, dając im pewne możliwości wyboru prawa właściwego w postępowaniu dotyczącym ich rozvodu lub separacji prawnej.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 13
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 14 preambuły

(14) Małżonkowie powinni mieć możliwość wyboru jako prawa właściwego w postępowaniu dotyczącym ich rozwodu lub separacji prawnej prawa państwa, z którym mają szczególnie związek, lub prawa miejsca siedziby sądu. Prawo wybrane przez małżonków musi być zgodne z prawami podstawowymi **określonymi** w traktatach i Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. **Możliwość wyboru prawa właściwego dla rozwodów i separacji prawnej nie powinno stać w sprzeczności z potrzebą najlepszego zabezpieczenia interesów dziecka.**

(14) Małżonkowie powinni mieć możliwość wyboru jako prawa właściwego w postępowaniu dotyczącym ich rozwodu lub separacji prawnej prawa państwa, z którym mają szczególnie związek, lub prawa miejsca siedziby sądu. Prawo wybrane przez małżonków musi być zgodne z prawami **uznanymi** w traktatach i Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.

Poprawka 14
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 15 preambuły

(15) Przed wyznaczeniem prawa właściwego ważne jest, aby małżonkowie mieli dostęp do aktualnych informacji dotyczących zasadniczych aspektów prawa krajowego i Unii oraz postępowań w dziedzinie rozwodów i separacji prawnej. Aby zagwarantować dostęp do odpowiedniej jakości informacji Komisja aktualizuje je systematycznie w internetowym publicznym systemie informacji utworzonym na mocy decyzji **Rady** 2001/470/WE.

(15) Przed wyznaczeniem prawa właściwego ważne jest, aby małżonkowie mieli dostęp do aktualnych informacji dotyczących zasadniczych aspektów prawa krajowego i Unii oraz postępowań w dziedzinie rozwodów i separacji prawnej. Aby zagwarantować dostęp do odpowiedniej jakości informacji Komisja aktualizuje je systematycznie w internetowym publicznym systemie informacji utworzonym na mocy decyzji 2001/470/WE, **zmienionej decyzją nr 568/2009/WE.**

Poprawka 15
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 15 a preambuły (nowy)

(15a) Jeżeli małżonkowie nie są w stanie osiągnąć porozumienia co do wyboru prawa właściwego, powinni wszcząć postępowanie medacyjne, przewidujące przynajmniej jedną konsultację z upoważnionym mediatorem.

Poprawka 16
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 16 preambuły

(16) Podstawową zasadą niniejszego rozporządzenia jest świadomy wybór dokonywany przez **oboje** małżonków. Każdy ze współmałżonków powinien dokładnie wiedzieć, jakie są prawne i społeczne konsekwencje wyboru danego prawa właściwego. Możliwość wyboru prawa właściwego za obopólną zgodą nie powinna naruszać praw i równości szans **obojga** małżonków. W związku z tym sędziowie **krajowi** powinni mieć świadomość wagi świadomego wyboru **obojga** małżonków wobec konsekwencji prawnych zawartego porozumienia co do wyboru prawa.

(16) Podstawową zasadą niniejszego rozporządzenia jest świadomy wybór dokonywany przez małżonków. Każdy ze współmałżonków powinien dokładnie wiedzieć, jakie są prawne i społeczne konsekwencje wyboru danego prawa właściwego. Możliwość wyboru prawa właściwego za obopólną zgodą nie powinna naruszać praw i równości szans małżonków. W związku z tym sędziowie **w uczestniczących państwach członkowskich** powinni mieć świadomość wagi świadomego wyboru małżonków wobec konsekwencji prawnych zawartego porozumienia co do wyboru prawa.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 17

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 17 preambuły

(17) Należy także wprowadzić specjalne mechanizmy zabezpieczające gwarantujące, że małżonkowie będą świadomi konsekwencji swojego wyboru. Porozumienie co do wyboru prawa właściwego powinno zostać przynajmniej sporządzone na piśmie, opatrzone datą i podpisane przez obie strony. Jednakże jeśli prawo uczestniczącego państwa członkowskiego, w którym oboje współmałżonkowie mają zwykłe miejsce pobytu, przewiduje dodatkowe wymogi formalne, **należy** ich przestrzegać. Takie formalne wymogi mogą na przykład istnieć w uczestniczącym państwie członkowskim, w którym porozumienie zostaje włączone do umowy małżeńskiej.

(17) **Przepisy dotyczące ważności materialnej i formalnej powinny być określone tak, aby ułatwić świadomy wybór dokonywany przez małżonków i aby ich zgoda była respektowana, z myślą o zapewnieniu pewności prawnej, a także lepszego dostępu do wymiaru sprawiedliwości. Co do ważności formalnej** – należy także wprowadzić specjalne mechanizmy zabezpieczające gwarantujące, że małżonkowie będą świadomi konsekwencji swojego wyboru. Porozumienie co do wyboru prawa właściwego powinno zostać przynajmniej sporządzone na piśmie, opatrzone datą i podpisane przez obie strony. Jednakże jeśli prawo uczestniczącego państwa członkowskiego, w którym oboje współmałżonkowie mają zwykłe miejsce pobytu **w chwili zawarcia porozumienia**, przewiduje dodatkowe wymogi formalne, **powinno się** ich przestrzegać. Takie formalne wymogi mogą na przykład istnieć w uczestniczącym państwie członkowskim, w którym porozumienie zostaje włączone do umowy małżeńskiej. **Jeśli w chwili zawarcia porozumienia małżonkowie mają zwykłe miejsce pobytu w różnych uczestniczących państwach członkowskich, które przewidują różne wymogi formalne, wystarczy przestrzegać wymogów formalnych jednego z tych państw. Jeśli w chwili zawarcia porozumienia tylko jedno z małżonków ma zwykłe miejsce pobytu w uczestniczącym państwie członkowskim, które przewiduje dodatkowe wymogi formalne, powinno się tych wymogów przestrzegać.**

Poprawka 19

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 19 preambuły

(19) W przypadku niedokonania wyboru prawa właściwego niniejsze rozporządzenie powinno wprowadzać zharmonizowane normy kolizyjne w oparciu o skalę kolejnych kryteriów łącznikowych opartych na istnieniu ścisłego związku między małżonkami a danym prawem, dla zapewnienia pewności prawnej i przewidywalności oraz zapobieżenia sytuacjom, w których jedno ze małżonków wnosi pozew o rozwód ubiegając współmałżonka, aby zagwarantować sobie tym samym zastosowanie do postępowania określonego systemu prawa, który uznaje za korzystniejszy do zabezpieczenia własnych interesów. Łączniki **zostały** wybrane w taki sposób, aby zapewnić zastosowanie do postępowania dotyczącego rozwodu lub separacji prawnej systemu prawa, z którym małżeństwo ma ścisły związek, **i są oparte w pierwszym rzędzie na prawie miejsca zwykłego pobytu małżonków.**

(19) W przypadku niedokonania wyboru prawa właściwego niniejsze rozporządzenie powinno wprowadzać zharmonizowane normy kolizyjne w oparciu o skalę kolejnych kryteriów łącznikowych opartych na istnieniu ścisłego związku między małżonkami a danym prawem, dla zapewnienia pewności prawnej i przewidywalności oraz zapobieżenia sytuacjom, w których jedno ze małżonków wnosi pozew o rozwód ubiegając współmałżonka, aby zagwarantować sobie tym samym zastosowanie do postępowania określonego systemu prawa, który uznaje za korzystniejszy do zabezpieczenia własnych interesów. **Takie** łączniki **powinny zostać** wybrane w taki sposób, aby zapewnić zastosowanie do postępowania dotyczącego rozwodu lub separacji prawnej systemu prawa, z którym małżeństwo ma ścisły związek.

Poprawka 20

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 19 a preambuły (nowy)

(19a) **Kiedy w niniejszym rozporządzeniu mówi się o obywatelstwie jako łączniku w odniesieniu do stosowania prawa danego państwa, kwestia sposobu postępowania w przypadku posiadania obywatelstwa więcej niż jednego państwa powinna zostać określona zgodnie z prawem krajowym, pod warunkiem że ogólne zasady Unii Europejskiej będą w pełni przestrzegane.**

Środa, 15 grudnia 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 21**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 19 b preambuły (nowy)**

(196) *Gdy do sądu wpływa wniosek o przekształcenie separacji prawnej w rozwód, a strony nie dokonały wyboru prawa właściwego, prawo, które miało zastosowanie w przypadku separacji prawnej, powinno mieć zastosowanie również w przypadku rozwodu. Taka ciągłość wpłynęłaby korzystnie na przewidywalność z punktu widzenia stron oraz zwiększyłaby pewność prawa. Jeżeli prawo zastosowane w przypadku separacji prawnej nie przewiduje przekształcenia separacji prawnej w rozwód, rozwód powinien zostać przeprowadzony na podstawie norm kolizyjnych mających zastosowanie wtedy, gdy strony nie dokonały żadnego wyboru. Nie powinno to uniemożliwiać małżonkom wystąpienia o rozwód na podstawie innych przepisów określonych w niniejszym rozporządzeniu.*

Poprawka 22**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 20 preambuły**

(20) W pewnych sytuacjach powinno mieć jednak zastosowanie prawo miejsca siedziby sądu, jeśli prawo właściwe nie przewiduje rozwodów lub nie zapewnia jednemu z małżonków, ze względu na jego płęć, równego dostępu do rozwodu lub separacji prawnej.

(20) W pewnych sytuacjach powinno mieć jednak zastosowanie prawo miejsca siedziby sądu, jeśli prawo właściwe nie przewiduje rozwodów lub nie zapewnia jednemu z małżonków, ze względu na jego płęć, równego dostępu do rozwodu lub separacji prawnej. **Nie powinno to jednak naruszać klauzuli porządku publicznego („ordre public”).**

Poprawka 23**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 21 preambuły**

(21) Względy interesu publicznego powinny w wyjątkowych okolicznościach dawać sądom uczestniczących państw członkowskich możliwość odmowy stosowania prawa obcego w danym przypadku, jeżeli byłoby to jawnie sprzeczne z porządkiem publicznym miejsca siedziby sądu. Jednakże sądy nie powinny mieć możliwości zastosowania klauzuli porządku publicznego w celu odmowy stosowania prawa innego państwa **członkowskiego** w sytuacji, w której byłoby to sprzeczne z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności z jej art. 21, zakazującym wszelkich form dyskryminacji.

(21) Względy interesu publicznego powinny w wyjątkowych okolicznościach dawać sądom uczestniczących państw członkowskich możliwość odmowy stosowania przepisu prawa obcego w danym przypadku, jeżeli byłoby to jawnie sprzeczne z porządkiem publicznym miejsca siedziby sądu. Jednakże sądy nie powinny mieć możliwości zastosowania klauzuli porządku publicznego w celu odmowy stosowania **przepisu** prawa innego państwa w sytuacji, w której byłoby to sprzeczne z Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności z jej art. 21, zakazującym wszelkich form dyskryminacji.

Poprawka 24**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 21 a preambuły (nowy)**

(21a) *Jeżeli niniejsze rozporządzenie odwołuje się do sytuacji, gdy prawo uczestniczącego państwa członkowskiego, do którego sądu wniesiono sprawę, nie przewiduje rozwodu, należy rozumieć, że prawo tego państwa członkowskiego nie obejmuje instytucji rozwodu. W takim przypadku sąd nie powinien być zobowiązany do orzeczenia rozwodu na mocy niniejszego rozporządzenia. Jeżeli niniejsze rozporządzenie odwołuje się do sytuacji, gdy prawo uczestniczącego państwa członkowskiego, do którego sądu wniesiono sprawę, nie uznaje danego małżeństwa za podlegające rozpatrzeniu w postępowaniu rozwodowym, należy rozumieć m.in., że takie małżeństwo nie istnieje w świetle prawa tego państwa członkowskiego. W takim przypadku sąd nie powinien być zobowiązany do orzeczenia rozwodu lub separacji prawnej na mocy niniejszego rozporządzenia.*

Środa, 15 grudnia 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 25
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 22 preambuły

(22) Ponieważ z niektórych państw i niektórych uczestniczących państw członkowskich współlistnieje kilka systemów prawnych lub zasad dotyczących spraw będących przedmiotem niniejszego rozporządzenia, należy przewidzieć, w jakim stopniu postanowienia niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie w różnych jednostkach terytorialnych tych państw i uczestniczących państw członkowskich.

(22) Ponieważ w niektórych państwach i niektórych uczestniczących państwach członkowskich współlistnieje kilka systemów prawnych lub zasad dotyczących spraw będących przedmiotem niniejszego rozporządzenia, należy przewidzieć, w jakim stopniu postanowienia niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie w różnych jednostkach terytorialnych tych państw i uczestniczących państw członkowskich, **lub w jakim stopniu niniejsze rozporządzenie stosuje się do różnych kategorii osób z tych państw i uczestniczących państw członkowskich.**

Poprawka 26
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 22 a preambuły (nowy)

(22a) W przypadku braku przepisów określających prawo właściwe małżonkowie wybierający prawo państwa, którego jedno z nich jest obywatelem, powinni jednocześnie wskazać – jeżeli państwo, którego prawo zostało wybrane obejmuje kilka jednostek terytorialnych, z których każda posiada własny system prawny lub zbiór przepisów dotyczących rozvodu – prawo jednostki terytorialnej, które wybrali.

Poprawka 29
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1 – ustęp 1a (nowy)

1a. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do następujących kwestii, nawet jeśli występują one jedynie jako kwestia wstępna w ramach postępowań rozwodowych lub o separację prawną:

- a) zdolność prawna i zdolność do czynności prawnych osób fizycznych;*
- b) istnienie, ważność lub uznanie związku małżeńskiego;*
- c) unieważnienie małżeństwa;*
- d) nazwisko małżonków;*
- e) konsekwencje majątkowe wynikające z małżeństwa;*
- f) odpowiedzialność rodzicielska;*
- g) zobowiązania alimentacyjne;*
- h) powiernictwo lub dziedziczenie.*

Poprawka 30
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1 – ustęp 2

2. Do celów niniejszego rozporządzenia, „uczestniczące państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie uczestniczące we wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji prawnej na mocy decyzji [...] [Rady z dnia [...] upoważniającej do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji prawej].

2. Do celów niniejszego rozporządzenia, „uczestniczące państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie uczestniczące we wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji prawnej na mocy decyzji **Rady 2010/405/UE** z dnia **12 lipca 2010 r.** upoważniającej do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji prawnej **lub na mocy decyzji przyjętej zgodnie z drugim lub trzecim akapitem art. 331 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.**

Środa, 15 grudnia 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 31
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1 a (nowy)

Artykuł 1a

Związek z rozporządzeniem (WE) nr 2201/2003

Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez wpływu na stosowanie rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003.

Poprawka 32
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1 b (nowy)

Artykuł 1b

Definicja

Do celów niniejszego rozporządzenia termin „sąd” obejmuje wszystkie organy uczestniczących państw członkowskich, posiadające właściwość w sprawach objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia.

Poprawka 34
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 – ustęp 1 – wprowadzenie

1. Małżonkowie mogą **wybrać za obopólną zgodą prawo właściwe** dla rozwodu i separacji prawnej, o ile **wybrany przez nich system prawa jest zgodny z prawami podstawowymi określonymi w Traktatach i Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej oraz z zasadą porządku publicznego**. Wyboru mogą dokonać spośród następujących systemów prawa:

1. Małżonkowie mogą porozumieć się **co do wskazania prawa właściwego** dla rozwodu i separacji prawnej, o ile jest to jedno z następujących praw:

Poprawka 39
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 – ustęp 3

3. Porozumienie, o którym mowa w ust. 2, jest sporządzone na piśmie, opatrzone datą oraz podpisane przez oboje małżonków. Każde przekazanie informacji za pomocą środków elektronicznych umożliwiające trwały zapis takiej umowy uznaje się za równoważne formie pisemnej.

3. Jeśli prawo miejsca siedziby sądu przewiduje taką możliwość, małżonkowie mogą także wyznaczyć prawo właściwe przed sądem w trakcie postępowania. W takim przypadku takie wyznaczenie zostaje odnotowane w sądzie zgodnie z prawem miejsca siedziby sądu.

Jednakże, jeśli prawo uczestniczącego państwa członkowskiego, w którym oboje współmałżonkowie mają zwykle miejsce pobytu w chwili zawarcia porozumienia, przewiduje dodatkowe wymogi formalne dla tego typu porozumień, wymogi te mają zastosowanie. Jeżeli zwykle miejsce pobytu małżonków znajduje się w różnych uczestniczących państwach członkowskich i przepisy prawa obu tych państw przewidują różne wymogi formalne, porozumienie jest ważne z formalnego punktu widzenia, jeżeli spełnia wymogi prawa któregośkolwiek z tych państw.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 40
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 – ustęp 4

4. *Jeśli prawo miejsca siedziby sądu przewiduje taką możliwość, małżonkowie mogą także wyznaczyć prawo właściwe przed sądem w trakcie postępowania. W takim przypadku takie wyznaczenie zostaje odnotowane w sądzie zgodnie z prawem miejsca siedziby sądu.* skreślony

Poprawka 41
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 a (nowy)

Artykuł 3a

Zgoda i ważność materialna

1. *Istnienie i ważność porozumienia co do wyboru prawa lub istnienie i ważność któregośkolwiek z warunków tego porozumienia ocenia się według prawa, które zgodnie z niniejszym rozporządzeniem miałyby zastosowanie do tego porozumienia lub warunku, gdyby były one ważne.*
2. *Jeżeli jednak z okoliczności wynika, że nie byłoby uzasadnione dokonywanie oceny skutków postępowania jednego z małżonków według prawa określonego zgodnie z ust. 1, dany małżonek może – w celu ustalenia, że nie wyraził zgody – powołać się na prawo państwa miejsca swojego zwykłego pobytu w chwili wytoczenia powództwa.*

Poprawka 42
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 3 b (nowy)

Artykuł 3b

Ważność formalna

1. *Porozumienie, o którym mowa w art. 3 ust. 1 i 2 jest sporządzone na piśmie, opatrzone datą oraz podpisane przez oboje małżonków. Każde przekazanie informacji za pomocą środków elektronicznych umożliwiające trwałą zapis takiej umowy uznaje się za równoważne formie pisemnej.*
2. *Jednakże, jeśli prawo uczestniczącego państwa członkowskiego, w którym współmałżonkowie mają zwykle miejsce pobytu w chwili zawarcia porozumienia, przewiduje dodatkowe wymogi formalne dla tego typu porozumień, wymogi te mają zastosowanie.*
3. *Jeżeli zwykle miejsce pobytu małżonków znajduje się w różnych uczestniczących państwach członkowskich w chwili zawarcia porozumienia i przepisy prawa obu tych państw przewidują różne wymogi formalne, porozumienie jest ważne z formalnego punktu widzenia, jeżeli spełnia wymogi prawa któregośkolwiek z tych państw.*
4. *Jeśli tylko jedno z małżonków posiada zwykle miejsce pobytu w uczestniczącym państwie członkowskim w chwili zawarcia porozumienia, a państwo to przewiduje dodatkowe wymogi formalne dla tego typu porozumienia, wymogi te mają zastosowanie.*

Środa, 15 grudnia 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 43
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 4 a (nowy)

Artykuł 4a

Przekształcenie separacji w rozwód

1. *Podczas przekształcania separacji prawnej w rozwód prawo właściwe dla rozwodu jest prawem mającym zastosowanie do separacji prawnej, chyba że strony uzgodniły inaczej zgodnie z art. 3.*
2. *Jeśli jednak prawo zastosowane do separacji prawnej nie przewiduje przekształcenia separacji prawnej w rozwód, zastosowanie ma art. 4, chyba że strony uzgodniły inaczej zgodnie z art. 3.*

Poprawka 45
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 7 a (nowy)

Artykuł 7a

Różnice w prawie krajowym

Żadne postanowienie niniejszego rozporządzenia nie zobowiązuje sądów uczestniczącego państwa członkowskiego, którego prawo nie przewiduje rozwodu lub nie uznaje danego małżeństwa za podlegające rozpatrzeniu w postępowaniu rozwodowym, do orzeczenia rozwodu na mocy przepisów niniejszego rozporządzenia.

Poprawka 46
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 8

Państwa *nieposiadające jednolitego systemu prawnego*

1. W przypadku gdy państwo składa się z kilku jednostek terytorialnych, z których każda posiada własne normy prawne dotyczące rozwodu i separacji prawnej, dla ustalenia prawa właściwego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem każdą jednostkę terytorialną uważa się za państwo.

Państwa *posiadające dwa lub więcej systemów prawnych – jednostki terytorialne*

1. W przypadku gdy państwo składa się z kilku jednostek terytorialnych, z których każda posiada własne normy prawne dotyczące rozwodu i separacji prawnej, dla ustalenia prawa właściwego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem każdą jednostkę terytorialną uważa się za państwo.

1a. W odniesieniu do takiego państwa:

- a) *każde odniesienie do miejsca stałego pobytu w tym państwie jest rozumiane jako odniesienie do miejsca stałego pobytu w jednostce terytorialnej tego państwa;*
- b) *każde odniesienie do obywatelstwa jest rozumiane jako odniesienie do jednostki terytorialnej wskazanej prawem tego państwa lub, w przypadku braku odpowiednich przepisów, do jednostki terytorialnej wybranej przez małżonków lub, w przypadku braku takiego wyboru, do jednostki terytorialnej, z którą małżonek lub małżonkowie ma lub mają najbliższy związek.*

Środa, 15 grudnia 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 47
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 8 a (nowy)

Artykuł 8a

Państwa posiadające dwa lub więcej systemów prawnych – kolizje dotyczące osób

Co do państw posiadających dwa lub więcej systemów prawnych lub zbiorów przepisów mających zastosowanie do poszczególnych kategorii osób w sprawach regulowanych niniejszym rozporządzeniem – każde odniesienie do prawa takiego państwa jest rozumiane jako odniesienie do systemu prawnego wskazanego na podstawie przepisów obowiązujących w tym państwie. W przypadku braku takich postanowień stosuje się system prawny lub zbiór przepisów, z którym małżonek lub małżonkowie ma lub mają najbliższy związek.

Poprawka 48
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 8 b (nowy)

Artykuł 8b

Niestosowanie niniejszego rozporządzenia do kolizji wewnętrznych

Od uczestniczącego państwa członkowskiego, w którym do spraw regulowanych niniejszym rozporządzeniem stosuje się różne systemy prawne lub zbiory przepisów, nie wymaga się stosowania niniejszego rozporządzenia do kolizji prawnych zachodzących jedynie między takimi różnymi systemami prawnymi lub zbiorami przepisów.

Poprawka 49
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 9 – ustęp 1 – litera a)

a) wymogów formalnych w odniesieniu do porozumień w sprawie wyboru prawa właściwego; oraz

a) wymogów formalnych w odniesieniu do porozumień w sprawie wyboru prawa właściwego **na mocy art. 3b ust. 2-4**; oraz

Poprawka 51
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 10 – ustęp 1 – akapit drugi

Porozumienie w sprawie wyboru prawa właściwego zawarte **zgodnie z prawem krajowym uczestniczącego państwa członkowskiego** przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia jest jednak również skuteczne, o ile **spełnia warunki określone w art. 3 ust. 3 akapit pierwszy**.

Porozumienie w sprawie wyboru prawa właściwego zawarte przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia jest jednak również skuteczne, **o ile jest zgodne z art. 3a i 3b**.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 52**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 11 – ustęp 1**

1. Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na stosowanie konwencji **dwustronnych lub wielostronnych**, których stronami, w chwili przyjęcia niniejszego rozporządzenia, jest jedno uczestniczące państwo członkowskie lub większa ich liczba, a które **dotyczą spraw regulowanych przepisami niniejszego rozporządzenia, bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich na mocy art. 351 Traktatu.**

1. Niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na stosowanie konwencji **międzynarodowych**, których stronami, w chwili przyjęcia niniejszego rozporządzenia **lub w chwili przyjęcia decyzji, o której mowa w art. 1 ust. 2, jest jedno uczestniczące państwo członkowskie lub większa ich liczba, a które określają normy kolizyjne w dziedzinie rozvodu lub separacji.**

Poprawka 53**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 11 – ustęp 2**

2. **Niezależnie od ust. 1 niniejsze** rozporządzenie ma w stosunkach między uczestniczącymi państwami członkowskimi pierwszeństwo przed konwencjami, które dotyczą spraw regulowanych **jego** przepisami **i których stronami są uczestniczące państwa członkowskie.**

2. **Niniejsze** rozporządzenie ma **jednak** w stosunkach między uczestniczącymi państwami członkowskimi pierwszeństwo przed konwencjami **zawartymi wyłącznie pomiędzy co najmniej dwoma z nich w takim zakresie, w jakim dotyczą one** spraw regulowanych przepisami **niniejszego rozporządzenia.**

Poprawka 54**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 12 – ustęp 1**

Najpóźniej [pięć lat po rozpoczęciu stosowania niniejszego rozporządzenia] Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące jego stosowania. W razie potrzeby sprawozdaniu temu towarzyszą wnioski dotyczące dostosowania.

1. Najpóźniej pięć lat po rozpoczęciu stosowania niniejszego rozporządzenia, **a następnie regularnie co pięć lat** Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące jego stosowania. W razie potrzeby sprawozdaniu temu towarzyszą wnioski dotyczące dostosowania **niniejszego rozporządzenia.**

Poprawka 55**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 12 – ustęp 1 a (nowy)**

1a. W tym celu uczestniczące państwa członkowskie przekazują Komisji informacje dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia przez ich sądy.

Poprawka 56**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 13 – ustęp 2 a (nowy)**

Dla państw członkowskich uczestniczących na mocy decyzji przyjętej zgodnie z drugim lub trzecim akapitem art. 331 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie od daty określonej w przedmiotowej decyzji.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

Agencje ratingowe ***I

P7_TA(2010)0478

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1060/2009 w sprawie agencji ratingowych (COM(2010)0289 – C7-0143/2010 – 2010/0160(COD))

(2012/C 169 E/42)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2010)0289),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0143/2010),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego z dnia 19 listopada 2010 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 8 grudnia 2010 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 8 grudnia 2010 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 TFUE,
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Prawnej (A7-0340/2010),

1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;
2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 14.12.2010, s. 1.

⁽²⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

P7_TC1-COD(2010)0160

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 grudnia 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 dotyczące zmiany rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 w sprawie agencji ratingowych

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 513/2011).

Uchylenie dyrektyw dotyczących metrologii *I**

P7_TA(2010)0479

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady uchylającej dyrektywę Rady 71/317/EWG, 71/347/EWG, 71/349/EWG, 74/148/EWG, 75/33/EWG, 76/765/EWG, 76/766/EWG i 86/217/EWG w odniesieniu do metrologii (COM(2008)0801 – C6-0467/2008 – 2008/0227(COD))

(2012/C 169 E/43)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2008)0801),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 Traktatu WE, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C6-0467/2008),
 - uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu i Rady zatytułowany. „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 14 maja 2009 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 10 listopada 2010 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 TFUE],
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0050/2010),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu swoje stanowisko określone poniżej;
 2. zatwierdza oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, załączone do niniejszej rezolucji;

⁽¹⁾ Dz.U. C 277 z 17.11.2009, s. 49.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku lub zastąpienia tegoż innym tekstem;
4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

P7_TC1-COD(2008)0227

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 grudnia 2010 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE uchylającej dyrektywy Rady 71/317/EWG, 71/347/EWG, 71/349/EWG, 74/148/EWG, 75/33/EWG, 76/765/EWG, 76/766/EWG i 86/217/EWG w odniesieniu do metrologii

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2011/17/UE).

ZAŁĄCZNIK

Oświadczenie Parlamentu, Rady i Komisji

Na mocy art. 25 dyrektywy 2004/22/WE w sprawie przyrządów pomiarowych Parlament Europejski i Rada zwracają się do Komisji o przedstawienie do dnia 30 kwietnia 2011 r. sprawozdania w sprawie wykonania tej dyrektywy oraz o przedłożenie w stosownym przypadku wniosku ustawodawczego.

W tym kontekście i zgodnie z zasadami dotyczącymi lepszego stanowienia prawa (obejmującymi w miarę potrzeby ocenę oddziaływania i otwarte konsultacje) zostanie przeprowadzona ocena w celu określenia, czy, i jeżeli tak, to w jakiej mierze zakres dyrektywy 2004/22/WE powinien zostać poszerzony, aby objąć nim wszelkie przyrządy pomiarowe objęte obliczeniem przepisami dyrektyw 71/317/EWG, 71/347/EWG, 74/148/EWG, 75/33/EWG, 76/765/EWG, 76/766/EWG i 86/217/EWG.

Wyznaczony termin uchylecia tych dyrektyw zostanie również ponownie rozpatrzony zgodnie z wynikami tej oceny, w celu zapewnienia spójności działań ustawodawczych Unii w dziedzinie przyrządów pomiarowych.

Inicjatywa obywatelska *I**

P7_TA(2010)0480

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie inicjatywy obywatelskiej (COM(2010)0119 – C7-0089/2010 – 2010/0074(COD))

(2012/C 169 E/44)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi i Radzie (COM(2010)0119),

— uwzględniając art. 11 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej,

Środa, 15 grudnia 2010 r.

- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 24 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0089/2010),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 14 lipca 2010 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 10 czerwca 2010 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 8 grudnia 2010 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 TFUE,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych oraz opinie Komisji Petycji, Komisji Kultury i Edukacji oraz Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0350/2010),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;
 2. odnotowuje oświadczenie Prezydencji Rady i oświadczenia Komisji załączone do niniejszej rezolucji.
 3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁽²⁾ Dz.U. C 267 z 1.10.2010, s. 57.

P7_TC1-COD(2010)0074

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 grudnia 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie inicjatywy obywatelskiej

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 211/2011)

ZAŁĄCZNIK

Oświadczenia

Oświadczenia Komisji

– I –

Komisja przedstawi szczegółowe informacje na temat inicjatywy obywatelskiej. W szczególności sporządzi we wszystkich językach urzędowych Unii i będzie aktualizowała kompleksowy i łatwy w użyciu przewodnik dotyczący inicjatywy obywatelskiej, który będzie dostępny na stronie internetowej Komisji poświęconej temu instrumentowi. Podczas procedury rejestracji i rozpatrywania wniosków dotyczących inicjatyw obywatelskich zapewni ponadto w razie potrzeby pomoc i wskazówki organizatorom. Komisja powiadomi również organizatorów, którzy się o to zwrócą, o bieżących i planowanych wnioskach ustawodawczych dotyczących kwestii, do których odnosi się dana inicjatywa.

Środa, 15 grudnia 2010 r.

– II –

Po zarejestrowaniu propozycji inicjatywy w jednym z języków urzędowych organizatorzy mogą zwrócić się do Komisji o wpisanie do rejestru – w dowolnym momencie zbierania deklaracji poparcia – tłumaczeń tej propozycji w innych językach urzędowych. Tłumaczenie propozycji inicjatyw leży w gestii organizatorów. Przed wyrażeniem zgody na włączenie nowej wersji językowej do rejestru Komisja upewni się, czy między tekstem oryginalnym a nowymi wersjami językowymi nie ma wyraźnych i istotnych niespójności pod względem tytułu, przedmiotu i celów.

Oświadczenie belgijskiej prezydencji Rady

Prezydencja postara się dopilnować, by środki niezbędne do stosowania przedmiotowego rozporządzenia były dostępne jak najszybciej i najpóźniej jeden rok po dacie jego wejścia w życie przewidzianej w rozporządzeniu.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Znak dziedzictwa europejskiego *I**

P7_TA(2010)0486

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej działanie Unii Europejskiej na rzecz znaku dziedzictwa europejskiego (COM(2010)0076 – C7-0071/2010 – 2010/0044(COD))

(2012/C 169 E/45)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady (COM(2010)0076),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 167 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0071/2010),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając uzasadnione opinie przedstawione przez francuski Senat w ramach protokołu (Nr 2) w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, zawierające stwierdzenie, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 9 czerwca 2010 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji (A7-0311/2010),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 267 z 1.10.2010, s. 52.

P7_TC1-COD(2010)0044**Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 16 grudnia 2010 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2011/UE ustanawiającej działanie Unii Europejskiej na rzecz znaku dziedzictwa europejskiego**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 167,

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽¹⁾,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Celem *Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE)* jest tworzenie bliższych związków między narodami Europy, a jego art. 167 w szczególności zobowiązuje Unię Europejską do przyczyniania się do rozkwitu kultur państw członkowskich, z poszanowaniem ich różnorodności narodowej i regionalnej, jednocześnie podkreślając znaczenie wspólnego dziedzictwa kulturowego. **Ponadto art. 167 ust. 2 TFUE stanowi, że Unia, zgodnie z zasadą proporcjonalności, przyczynia się do pogłębiania wiedzy i upowszechniania kultury i historii narodów europejskich.**
- (2) Lepsze zrozumienie oraz uznanie, szczególnie przez młodych ludzi, walorów wspólnego, a jednocześnie różnorodnego dziedzictwa kulturowego przyczynia się do wzmocnienia poczucia przynależności do Unii Europejskiej i do wzmocnienia dialogu międzykulturowego. Ważne jest zatem zapewnianie szerszego dostępu do dziedzictwa kulturowego oraz wzmocnianie jego europejskiego wymiaru.
- (3) TFUE ustanawia także obywatelstwo Unii, które uzupełnia obywatelstwo państw członkowskich oraz stanowi istotny element ochrony i wzmocnienia procesu integracji europejskiej. Aby obywatele w pełni popierali integrację europejską, należy położyć większy nacisk na wspólne wartości, historię i kulturę, będące kluczowymi elementami uczestnictwa w społeczeństwie zbudowanym w oparciu o wolność, demokrację i szacunek dla praw człowieka, różnorodność kulturową i **językową**, tolerancję i solidarność.
- (4) Znak dziedzictwa europejskiego utworzony został w kwietniu 2006 r. w Granadzie w ramach inicjatywy międzyrządowej kilku państw członkowskich i Szwajcarii.
- (5) Rada Unii Europejskiej, podczas spotkania w dniu 20 listopada 2008 r., przyjęła konkluzje ⁽³⁾, których celem jest przekształcenie międzyrządowej inicjatywy znaku dziedzictwa europejskiego w działanie Unii Europejskiej, i w których zachęca Komisję do przedstawienia odpowiedniego wniosku dotyczącego stworzenia przez Unię Europejską znaku dziedzictwa europejskiego i określającego uwarunkowania praktyczne odnośnie do realizacji tego projektu.
- (6) Konsultacja społeczna i ocena wpływu przeprowadzone przez Komisję potwierdziły, że międzyrządowy znak dziedzictwa europejskiego był cenną inicjatywą, ale konieczne jest jej dalsze rozwijanie, aby wykorzystany został cały jej potencjał. Potwierdziły one także, że zaangażowanie Unii Europejskiej może wnieść wyraźną wartość dodaną do znaku dziedzictwa europejskiego i pomóc inicjatywie w osiągnięciu ważnego jakościowo postępu.
- (7) **W przypadku znaku dziedzictwa europejskiego należy korzystać z dotychczasowych doświadczeń zdobytych w ramach inicjatywy międzyrządowej.**

⁽¹⁾ Dz.U. C 267 z 1.10.2010, s. 52.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r.

⁽³⁾ Dz.U. C 319 z 13.12.2008, s. 11.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

- (8) Znak dziedzictwa europejskiego powinien dążyć do **uzupełniania, a nie powielania, takich inicjatyw jak lista światowego dziedzictwa UNESCO, reprezentatywna lista UNESCO niematerialnego dziedzictwa kulturowego ludzkości i „europejskie szlaki kultury” Rady Europy.** Wartość dodana nowego znaku dziedzictwa europejskiego powinna opierać się na wkładzie wybranych obiektów w europejską historię i kulturę, **a także w realizację Unii,** na wyraźnym wymiarze edukacyjnym kierowanym do obywateli, **zwłaszcza** osób młodych, oraz na budowaniu sieci kontaktów między obiektami, w celu wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk. Główny nacisk powinien być położony nie na konserwację obiektów, która powinno być zagwarantowana przez istniejące systemy ochrony, ale na promowanie obiektów i ułatwianie dostępu do nich, **przyczyniając się tym samym do „dzielenia się” dziedzictwem historycznym i kulturowym w Unii,** oraz na jakość prezentowanych informacji i organizowanych imprez.
- (9) Oprócz wzmacniania poczucia przynależności obywateli UE do Unii i ożywiania dialogu międzykulturowego, działanie Unii na rzecz znaku dziedzictwa europejskiego może przyczynić się także do zwiększenia wartości i nadania odpowiedniej rangi dziedzictwu kulturowemu, zwiększenia jego roli dla rozwoju gospodarczego i zrównoważonego rozwoju regionów, w szczególności dzięki turystyce kulturalnej, do zwiększenia synergii między dziedzictwem kulturowym a współczesną twórczością i kreatywnością, do ułatwienia wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk w całej Europie, i ogólniej do promowania wartości demokratycznych i praw człowieka, które leżą u podstaw integracji europejskiej.
- (10) Cele te są w pełni zgodne z celami europejskiej agendy kultury, w której mieści się rozwijanie różnorodności kulturowej i dialogu międzykulturowego oraz promowanie kultury jako katalizatora kreatywności ⁽¹⁾.
- (11) Zasadnicze znaczenie ma stosowanie przy przyznawaniu znaku dziedzictwa europejskiego wspólnych, jasnych i przejrzystych kryteriów wyboru oraz procedur.
- (12) **Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wstępnej selekcji obiektów, które już otrzymały znak dziedzictwa europejskiego w ramach międzyrządowego programu znaku dziedzictwa europejskiego. Obiekty te należy ocenić w oparciu o nowe kryteria i procedury.**
- (13) **W ramach przeprowadzanych w przyszłości ocen funkcjonowania znaku dziedzictwa europejskiego można rozważyć możliwość rozszerzenia inicjatywy poprzez włączenie państw trzecich uczestniczących w programie Kultura.**
- (14) **Warunki zarządzania znakiem dziedzictwa europejskiego powinny być proste i elastyczne,** zgodnie z zasadą pomocniczości.
- (15) Ponieważ cele niniejszej decyzji nie mogą zostać w wystarczającym stopniu osiągnięte przez państwa członkowskie, a z uwagi w szczególności na potrzebę nowych wspólnych, jasnych i przejrzystych kryteriów i procedur związanych ze znakiem dziedzictwa europejskiego, a także lepszej koordynacji między państwami członkowskimi, możliwe jest skuteczniejsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, wyrażoną we wzmiankowanym artykule, decyzja nie przekracza tego, co jest niezbędne, aby osiągnąć te cele,

PRZYMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza decyzja ustanawia działanie Unii Europejskiej zatytułowane „Znak dziedzictwa europejskiego”.

⁽¹⁾ COM(2007)0242.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Artykuł 2

Definicja

Dla celów niniejszej decyzji „obiekty” oznaczają zabytki, stanowiska naturalne, **podwodne, archeologiczne, przemysłowe** i miejskie, krajobrazy kulturowe, miejsca pamięci, dobra i obiekty kultury, a także dziedzictwo niematerialne związane z danym miejscem, w tym dziedzictwo współczesne.

Artykuł 3

Cele

1. Ogólnym celem działania jest przyczynianie się do:
 - wzmocnienia u obywateli UE, **zwłaszcza u osób młodych**, poczucia przynależności do Unii, opartego na wspólnych **wartościach** i elementach **europejskiej** historii i **europejskiego** dziedzictwa kulturowego **;**
 - wspierania dialogu międzykulturowego **i dialogu między terytoriami oraz uznanie walorów różnorodności.**
2. Pośrednim celem działania **na drodze do osiągnięcia tych zamierzeń** jest **;**
 - **podkreślenie symbolicznej** wartości i **zwiększenia** rangi **obiektów**, które odegrały **istotną** rolę w historii i **kulturze Europy i/lub** budowaniu Unii **;**
 - ułatwienie obywatelom UE zrozumienia **historii Europy** i procesu budowania **Unii**, a także poznania ich wspólnego, a jednocześnie różnorodnego dziedzictwa kulturowego, **materialnego i niematerialnego**, szczególnie związanego z wartościami demokratycznymi i prawami człowieka będącymi istotą integracji europejskiej.
3. **Same obiekty dążą do realizacji następujących celów szczególnych:**
 - rozwijanie europejskiego wymiaru obiektów;
 - podnoszenie świadomości wspólnego dziedzictwa kulturowego u młodych ludzi **w szczególności, a ogólniej u wszystkich obywateli UE, i zwiększanie ich poczucia tożsamości europejskiej;**
 - ułatwianie wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk w całej Europie;
 - rozszerzenie **i/lub poprawa** dostępu do obiektów dziedzictwa kulturowego **dla ogółu** społeczeństwa, szczególnie **dla osób młodych;**
 - intensyfikacja dialogu międzykulturowego, szczególnie wśród osób młodych, poprzez kształcenie w dziedzinie kultury, sztuki, historii **i interaktywnego kształcenia przez Internet;**
 - umożliwianie synergii dziedzictwa kulturowego i współczesnej twórczości i **wspierania** kreatywności;
 - **przy bezwzględnym poszanowaniu dziedzictwa kulturowego sprzyjanie synergii tego dziedzictwa i powiązanej z nim działalności gospodarczej, która sprzyja trwałości samego dziedzictwa i jego otoczenia**
 - przyczynienie się do **promocji**, atrakcyjności, **oddziaływania kulturowego** i **rozwoju turystycznego oraz do** zrównoważonego rozwoju regionów;
 - **sprzyjanie powstawaniu europejskich sieci uwypuklających wartość wspólnego europejskiego dziedzictwa.**

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Artykuł 4

Uczestnictwo w działaniach

W działaniu mogą uczestniczyć państwa członkowskie Unii. Uczestnictwo to ma charakter dobrowolny.

Artykuł 5

Komplementarność z innymi inicjatywami

Komisja i państwa członkowskie zapewniają, **aby znak** dziedzictwa europejskiego **stanowił uzupełnienie, a nie powielenie**, innych inicjatyw w dziedzinie dziedzictwa kulturowego, takich jak lista światowego dziedzictwa UNESCO, **reprezentatywna lista UNESCO niematerialnego dziedzictwa kulturowego ludzkości i „europejskie szlaki kultury”** Rady Europy.

Artykuł 6

Dostęp do programu

Znak dziedzictwa europejskiego otrzymać mogą obiekty zdefiniowane w art. 2.

Artykuł 7

Kryteria

Znak dziedzictwa europejskiego przyznawany jest zgodnie z następującymi kryteriami.

- 1) Obiekty kandydujące do znaku **dziedzictwa europejskiego** mają wartość europejskiego symbolu i odegrały ważną rolę w historii i **kulturze Europy i/lub** budowaniu Unii **■**. W odniesieniu do **nich** należy zatem udowodnić:
 - ich ponadgraniczny lub ogólnoeuropejski charakter: przeszłe lub obecne oddziaływanie i atrakcyjność kandydującego obiektu musi wykraczać poza granice państwa członkowskiego; i/lub
 - miejsce i rolę obiektu w historii europejskiej i historii integracji europejskiej oraz jego związki z najważniejszymi dla Europy wydarzeniami lub postaciami, a także prądami kulturowymi, ruchami artystycznymi, **religijnymi**, politycznymi, społecznymi, naukowymi, technologicznymi, **ekologicznymi** lub przemysłowymi; i/lub
 - miejsce i rolę obiektu w rozwijaniu promowania wspólnych wartości, leżących u podstaw integracji europejskiej, takich jak wolność, demokracja i szacunek dla praw człowieka, różnorodność kulturowa, tolerancja i solidarność.
- 2) Obiekty kandydujące do znaku **dziedzictwa europejskiego** przedkładają projekt, **który zostanie zrealizowany najpóźniej do końca roku wyznaczenia obiektów i który zawiera wyszczególnienie wszystkich** następujących działań:
 - zwiększania świadomości europejskiego charakteru obiektu, w szczególności poprzez odpowiednią działalność informacyjną, oznakowanie i szkolenie personelu;
 - organizowania działań edukacyjnych, adresowanych w szczególności do osób młodych, które pozwalają na pogłębienie zrozumienia wspólnej historii Europy, jej wspólnego, a jednocześnie różnorodnego dziedzictwa kulturowego i wzmacniają poczucie przynależności do wspólnej przestrzeni;
 - promowania wielojęzyczności i **różnorodności regionalnej** poprzez używanie wielu języków Unii **jako klucza do dialogu międzykulturowego;**
 - **współpracy z obiektami opatrzonymi już znakiem dziedzictwa europejskiego ■**;

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

- nadania odpowiedniej rangi i zwiększenia atrakcyjności obiektów, w skali europejskiej, **m.in. za pomocą nowych technologii informacyjnych i komunikacyjnych;**
- **zagwarantowania obywatelom UE dostępu do obiektu przy pełnym poszanowaniu jego integralności.**

Tam, gdzie pozwala na to specyfika obiektu, zachęca się także do organizowania działań artystycznych i kulturalnych (na przykład wydarzeń, festiwali, pobytów artystów-rezydentów itp.), które zwiększają mobilność europejskich **działaczy kultury**, artystów i kolekcji, pobudzają dialog międzykulturowy i zachęcają do tworzenia związków między dziedzictwem kulturowym a współczesną twórczością i kreatywnością.

3) Kandydaci do znaku przedstawiają plan zarządzania i zobowiązują się do następujących działań:

- zapewnienia prawidłowego zarządzania obiektem;
- zapewnienia ochrony obiektu oraz przekazania go następnym pokoleniom zgodnie z odpowiednimi regułami ochrony;
- zapewnienia jakości obsługi zwiedzających, takiej jak historyczna prezentacja, informacje dla zwiedzających, oznakowanie itp.;
- zapewnienia dostępu do obiektów dla jak najszerzej grupy odbiorców, **w tym także dla osób starszych i niepełnosprawnych**, na przykład dzięki **■** odpowiedniemu dostosowaniu **tych obiektów** lub szkoleniom **ich** personelu **oraz wykorzystaniu Internetu;**
- poświęcenia szczególnej uwagi młodzieży, w szczególności poprzez umożliwienie jej korzystnych warunków dostępu;
- **promowania** obiektów jako celu **podróży** turystycznych, **przy jednoczesnym ograniczeniu ewentualnego negatywnego wpływu turystyki na obiekt lub jego otoczenie;**
- rozwijania spójnej i pełnej strategii komunikacyjnej podkreślającej europejskie znaczenie obiektu;
- zapewnienia, że plan zarządzania jest, na ile to możliwe, przyjazny dla środowiska **■**.

Artykuł 8

Europejski panel niezależnych ekspertów

1. Europejski panel niezależnych ekspertów (dalej nazywany „europejskim panelem”) ustanowiony zostaje w celu przeprowadzania procedur wyboru i monitorowania na szczeblu europejskim. Gwarantuje on, że kryteria są stosowane jednakowo w uczestniczących państwach członkowskich.
2. Europejski panel składa się z **13** członków. Czterech członków mianuje Parlament Europejski, czterech Rada, czterech Komisja **i jednego Komitet Regionów, w oparciu o ich odpowiednie procedury. Europejski panel wyznacza swojego przewodniczącego.**
3. Członkowie europejskiego panelu są niezależnymi ekspertami. Mają oni znaczące doświadczenie i wiedzę ekspercką w **dziedzinach** istotnych dla celów znaku dziedzictwa europejskiego. **O ile to możliwe, instytucje wyznaczające ekspertów dążą do zapewnienia komplementarności dziedzin wiedzy poszczególnych ekspertów oraz ich zrównoważonej reprezentacji geograficznej.**

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

4. Członkowie europejskiego panelu mianowani są na trzy lata. W drodze odstępstwa w pierwszym roku obowiązywania niniejszej decyzji czterech eksperci mianowani są przez Komisję na okres jednego roku, czterech eksperci mianowani są przez Parlament Europejski na okres dwóch lat, **jeden ekspert mianowany jest przez Komitet Regionów na okres dwóch lat i** czterech eksperci mianowani są przez Radę na okres trzech lat.

5. **Członkowie europejskiego panelu informują o każdym konflikcie interesów lub potencjalnym konflikcie interesów związanym z konkretnym obiektem. W przypadku poinformowania o takim konflikcie interesów lub jego stwierdzenia członek panelu nie uczestniczy w ocenie tego obiektu ani żadnego innego obiektu z tego samego państwa członkowskiego.**

6. Wszystkie sprawozdania, zalecenia i uwagi europejskiego panelu podawane są do wiadomości publicznej.

Artykuł 9

Formularz wniosku

■ Komisja przygotowuje, w oparciu o kryteria wyboru **określone w art. 7**, formularz wniosku, który stosowany jest przez wszystkich kandydatów. W ramach procedury wyboru analizowane będą jedynie kandydatury zgłoszone z użyciem oficjalnego formularza.

Artykuł 10

Wstępna selekcja na szczeblu krajowym

1. Za wstępną selekcję obiektów do znaku dziedzictwa europejskiego odpowiadają państwa członkowskie, **które ściśle współpracują w tym zakresie z miejscowymi i regionalnymi władzami.**

2. Każde państwo członkowskie może dokonać wstępnej selekcji najwyżej dwóch obiektów **co dwa lata**, zgodnie z harmonogramem zamieszczonym w załączniku. ■

3. Każde państwo członkowskie ustanawia własne procedury i własny harmonogram wstępnej selekcji obiektów, zgodnie z zasadą pomocniczości, zapewniając nieuciążliwość i jak największą elastyczność procedur. Zawiadamia ono jednak Komisję o wynikach wstępnej selekcji najpóźniej do dnia **1 marca** roku procedury **wstępnej selekcji.**

4. **Procedura wstępnej selekcji** przeprowadzana jest **zgodnie z kryteriami ustanowionymi** w art. 7 i z zastosowaniem formularza, o którym mowa w art. 9.

5. **Komisja publikuje pełną listę wstępnie wyselekcjonowanych obiektów i informuje o tym Parlament Europejski, Radę i Komitet Regionów.**

Artykuł 11

Ostateczny wybór na szczeblu Unii

1. Za ostateczny wybór obiektów, którym przyznany zostaje znak dziedzictwa europejskiego, odpowiada Komisja, a przeprowadza ją europejski panel.

2. Europejski panel przeprowadza ocenę kandydatur wstępnie wybranych obiektów i dokonuje wyboru maksymalnie jednego obiektu w każdym państwie członkowskim. W razie potrzeby wymagane mogą być dalsze informacje i zorganizowana wizyta na terenie obiektu.

3. Ostateczny wybór dokonywany jest **zgodnie z kryteriami ustanowionymi** w art. 7 i z zastosowaniem formularza, o którym mowa w art. 9.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

4. Europejski panel przygotowuje sprawozdanie dotyczące wstępnie wyselekcjonowanych obiektów najpóźniej do dnia **15 grudnia** roku procedury **wstępnej selekcji**. Sprawozdanie to zawiera zalecenie przyznania znaku dziedzictwa europejskiego oraz stwierdzenie przyczyn niewłączenia obiektów do ostatecznej listy.

5. Kandydaci, którzy nie zostali włączeni do ostatecznej listy mogą w kolejnych latach składać nowe kandydatury do wstępnej selekcji na szczeblu krajowym.

Artykuł 12

Obiekty transnarodowe

1. Do celów niniejszego rozporządzenia do „obektów transnarodowych” zalicza się:
 - wiele obiektów usytuowanych w różnych państwach członkowskich, które łączy jeden specyficzny temat w celu przedstawienia wspólnej kandydatury;
 - jeden konkretny obiekt usytuowany na terenie co najmniej dwóch różnych państw członkowskich.
2. Kandydatury obiektów transnarodowych traktowane są zgodnie z tą samą procedurą co inne obiekty. Poddawane są one wstępnej selekcji przez **wszystkie odpowiednie państwa członkowskie**, w ramach **przystługującego im** limitu dwóch obiektów ustanowionego w art. 10. **Obiekty transnarodowe wyznaczają spośród obiektów uczestniczących w procedurze jeden obiekt, który jest koordynatorem i jedynym punktem kontaktowym dla Komisji. Koordynator przekazuje w odpowiednim czasie informacje na temat tej kandydatury transnarodowej wszystkim państwom członkowskim, żeby zapewnić udział odpowiednich obiektów w całej Unii. Wszystkie obiekty będące częścią obiektu transnarodowego spełniają określone w art. 7 i wypełniają formularz wniosku, o którym mowa w art. 9.**

Szczególna uwaga będzie zwracana na obiekty międzykulturowe, które tworzą kwintesencję ponadgranicznego dziedzictwa europejskiego, poprzez ich materialną i niematerialną symbolikę.

3. Jeżeli obiekt transnarodowy spełnia kryteria ustanowione w art. 7, będzie on miał charakter priorytetowy w ostatecznym wyborze.
4. **Jeżeli jeden z obiektów wchodzących w skład obiektu transnarodowego przestanie spełniać kryteria określone w art. 7 lub realizować zobowiązania określone we wniosku, zastosowanie ma procedura, o której mowa w art. 15.**

Artykuł 13

Wyznaczenie

1. Komisja oficjalnie wyznacza obiekty, które otrzymać mają znak dziedzictwa europejskiego w roku następującym po roku procedury wyboru, **uwzględniając w odpowiednim stopniu zalecenia** europejskiego panelu, i informuje Parlament Europejski, Radę i **Komitet Regionów o podjętych decyzjach**.
2. Znak dziedzictwa europejskiego ■ przyznawany jest na stałe, o ile spełnione są warunki określone w art. 14 i 15, i pod warunkiem kontynuowania działania.
3. **Przyznanie znaku dziedzictwa europejskiego nie pociąga za sobą żadnych zobowiązań o charakterze urbanistycznym, prawnym, pejzażowym, związanym z mobilnością czy architektonicznym. Jedynym obowiązującym w tym zakresie prawem są przepisy lokalne.**

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Artykuł 14

Monitorowanie

1. Każdy obiekt oznaczony znakiem dziedzictwa europejskiego jest regularnie monitorowany aby zagwarantować, że nadal spełnia on kryteria określone w art. 7 i wypełnia związane z tym zobowiązania podjęte we wniosku.
2. Za monitorowanie wszystkich obiektów znajdujących się na terytorium danego państwa członkowskiego odpowiada to państwo członkowskie. Państwo członkowskie gromadzi wszystkie niezbędne informacje i co cztery lata przygotowuje szczegółowe sprawozdanie, zgodnie z harmonogramem przedstawionym w załączniku.
3. Sprawozdanie przekazywane jest Komisji i przedkładane europejskiemu panelowi do analizy najpóźniej do dnia **1 marca** roku procedury monitorowania.
4. Europejski panel przygotowuje sprawozdanie o sytuacji obiektów opatrzonych znakiem w danym państwie członkowskim najpóźniej do dnia **15 grudnia** roku procedury monitorowania, w razie potrzeby włączając do niego zalecenia, które powinny być uwzględnione w kolejnym okresie monitorowania.
5. Komisja, **po konsultacjach z europejskim panelem**, ustanawia wspólne wskaźniki dla państw członkowskich w celu zagwarantowania spójnego podejścia do procedury monitorowania.

Artykuł 15

Cofnięcie znaku

1. W przypadku stwierdzenia przez europejski panel, że konkretny obiekt nie spełnia już kryteriów określonych w art. 7 lub nie wypełnia już wszystkich zobowiązań podjętych we wniosku, panel rozpoczyna dialog z danym państwem członkowskim, za pośrednictwem Komisji, w celu pomocy w dokonaniu odpowiednich dostosowań obiektu.
2. Jeżeli po upływie 18 miesięcy od rozpoczęcia dialogu nie dokonano niezbędnych dostosowań, europejski panel zawiadamia o tym Komisję. Zawiadomieniu musi towarzyszyć uzasadnienie oraz zalecenia dotyczące sposobu poprawienia sytuacji.
3. Jeżeli po upływie kolejnych 18 miesięcy zalecenia nie zostały wprowadzone w życie europejski panel wydaje zalecenie cofnięcia znaku dziedzictwa europejskiego danemu obiektowi.
4. Komisja podejmuje ostateczną decyzję o cofnięciu znaku dziedzictwa europejskiego, **uwzględniając w odpowiednim stopniu zalecenia europejskiego panelu**, i informuje **o tym** Parlament Europejski, Radę i **Komitet Regionów**.
5. Zawiadomienia oraz zalecenia europejskiego panelu podaje się do wiadomości publicznej.
6. **Obiekty mogą w każdej chwili podjąć decyzję o rezygnacji ze znaku dziedzictwa europejskiego. W takim przypadku powiadamiają o tym dane państwo członkowskie, które z kolei powiadamia Komisję. Komisja podejmuje decyzję o cofnięciu znaku dziedzictwa europejskiego i powiadamia o niej Parlament Europejski, Radę i Komitet Regionów.**

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Artykuł 16

Ustalenia praktyczne

1. Komisja wprowadza w życie działanie Unii na rzecz znaku dziedzictwa europejskiego. Komisja w szczególności:

- gwarantuje ogólną spójność i jakość działania;
- zapewnia koordynację między państwami członkowskimi i europejskim panelem;
- **w świetle celów, określonych w art. 3 i zgodnie z kryteriami ustanowionymi w art. 7**, ustanawia wytyczne **ułatwiające przeprowadzanie** procedur wyboru i monitorowania, a także formularz wniosku;
- zapewnia wsparcie dla europejskiego panelu.

2. Komisja odpowiedzialna jest za komunikację oraz eksponowanie znaku dziedzictwa europejskiego na poziomie Unii, w szczególności poprzez stworzenie i uaktualnianie poświęconych mu stron internetowych **i nowego logo oraz nadanie odpowiedniej rangi i zwiększanie atrakcyjności obiektów w skali europejskiej, na przykład poprzez wykorzystanie możliwości oferowanych przez nowe technologie oraz narzędzi cyfrowych i interaktywnych i dążenie do synergii z innymi europejskimi inicjatywami. Na tej stronie internetowej publikowane są wszelkie powiadomienia i zalecenia europejskiego panelu, o których mowa w art. 8 ust. 6, art. 10 ust. 5 oraz art. 15 ust. 5.**

3. Komisja wspiera tworzenie sieci kontaktów obiektów opatrzonych znakiem.

4. Działania wymienione w ust. 2 i 3, a także koszty europejskiego panelu finansowane są z zasobów finansowych, o których mowa w art. 18.

Artykuł 17

Ocena

1. Komisja gwarantuje zewnętrzną i niezależną ocenę działania na rzecz znaku dziedzictwa europejskiego. Ocena ta dokonywana jest co sześć lat, zgodnie z harmonogramem przedstawionym w załączniku, i obejmuje badanie wszystkich elementów, w tym skuteczności aspektów operacyjnych związanych z prowadzeniem działania, liczby obiektów, **zakresu geograficznego i** skutków działania, sposobów jego udoskonalenia oraz kwestii jego kontynuowania.

2. Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie zawierające ocenę w terminie sześciu miesięcy od jej zakończenia, **któremu w razie potrzeby towarzyszą odpowiednie wnioski.**

■

Artykuł 18

Postanowienia finansowe

1. Koperta finansowa dla realizacji działania w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. wynosi 1 350 000 EUR.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

2. Roczne środki zatwierdzane są przez władzę budżetową w granicach wieloletnich ram finansowych.

Artykuł 19

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie w dniu następującym po dniu jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

HARMONOGRAM

Harmonogram znaku dziedzictwa europejskiego

[Rok n]	Przyjęcie decyzji Prace przygotowawcze
[Rok n + 1]	Prace przygotowawcze
[Rok n + 2]	Wstępna selekcja na szczeblu państw członkowskich ¶
[Rok n + 3]	Ostateczne wyznaczenie obiektów
[Rok n + 4]	Wstępna selekcja na szczeblu państw członkowskich
[Rok n + 5]	Ostateczne wyznaczenie obiektów i monitorowanie
[Rok n + 6]	Wstępna selekcja na szczeblu państw członkowskich
[Rok n + 7]	Ostateczne wyznaczenie obiektów Ocena znaku dziedzictwa europejskiego
[Rok n + 8]	Wstępna selekcja na szczeblu państw członkowskich
[Rok n + 9]	Ostateczne wyznaczenie obiektów i monitorowanie
[Rok n + 10]	Wstępna selekcja na szczeblu państw członkowskich
[Rok n + 11]	Ostateczne wyznaczenie obiektów
[Rok n + 12]	Wstępna selekcja na szczeblu państw członkowskich
[Rok n + 13]	Ostateczne wyznaczenie obiektów Ocena znaku dziedzictwa europejskiego

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Udział Szwajcarii w programie „Młodzież w działaniu” oraz w programie działania w zakresie uczenia się przez całe życie ***

P7_TA(2010)0487

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia Umowy między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską ustanawiającej zasady i warunki uczestnictwa Konfederacji Szwajcarskiej w programie „Młodzież w działaniu” oraz w programie działań w zakresie uczenia się przez całe życie (2007–2013) (12818/2010 – C7-0277/2010 – 2010/0231(NLE))

(2012/C 169 E/46)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (12818/2010),
 - uwzględniając projekt Umowy między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską ustanawiającej zasady i warunki uczestnictwa Konfederacji Szwajcarskiej w programie „Młodzież w działaniu” oraz w programie działań w zakresie uczenia się przez całe życie (2007–2013) (13104/2009),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 165 ust. 4, art. 166 ust. 4 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0277/2010),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 8 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Kultury i Edukacji (A7-0334/2010),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Konfederacji Szwajcarskiej.

Kontrola przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję *I**

P7_TA(2010)0488

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (COM(2010)0083 – C7-0073/2010 – 2010/0051(COD))

(2012/C 169 E/47)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0083),

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 291 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0073/2010),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady złożone w liście z dnia 1 grudnia 2010 r. do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju, Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Gospodarczej i Monetarnej, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, Komisji Transportu i Turystyki, Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Komisji Rybołówstwa, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7-0355/2010),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;
 2. zatwierdza wspólne oświadczenie Parlamentu, Rady i Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 3. przyjmuje do wiadomości oświadczenia Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 4. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2010)0051

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 16 grudnia 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 182/2011)

ZAŁĄCZNIK

OŚWIADCZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO, RADY I KOMISJI

Artykuł 5 ust. 2 przedmiotowego rozporządzenia wymaga, by Komisja przyjęła projekt aktu wykonawczego, jeżeli komitet wyda pozytywną opinię. Przepis ten nie uniemożliwia Komisji brania pod uwagę w bardzo wyjątkowych przypadkach – tak jak to się dzieje obecnie – nowych okoliczności, które powstały po głosowaniu, i podejmowania decyzji o nieprzyjęciu projektu aktu wykonawczego po uprzednim poinformowaniu o tym komitetu i ustawodawcy.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

OŚWIADCZENIA KOMISJI

Komisja przystąpi do zbadania wszystkich obowiązujących aktów ustawodawczych, które nie zostały dostosowane do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą przed wejściem w życie Traktatu Lizbońskiego, w celu oceny tych instrumentów pod kątem potrzeby ich dostosowania do systemu aktów delegowanych wprowadzonego w art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Komisja przedstawi odnośne propozycje najszybciej jak to możliwe i nie później niż wskazano w orientacyjnym kalendarzu załączonym do niniejszej deklaracji.

W międzyczasie Komisja będzie regularnie informować Parlament Europejski o planowanych środkach wykonawczych dotyczących wspomnianych instrumentów, które powinny w przyszłości stać się aktami delegowanymi.

Jeśli chodzi o obowiązujące akty ustawodawcze, które zawierają obecnie odniesienia do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą, Komisja dokona przeglądu przepisów dotyczących tej procedury w stosunku do wszystkich instrumentów, które planuje zmienić, w celu dostosowania ich w odpowiednim czasie do kryteriów określonych w Traktacie. Ponadto Parlament Europejski i Rada będą miały prawo wskazywać akty podstawowe, które w ich opinii należy przyjąć w pierwszej kolejności.

Komisja oceni wyniki tego procesu do końca 2012 r. w celu oszacowania liczby obowiązujących aktów ustawodawczych zawierających odniesienia do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą. Komisja przygotowuje następnie odpowiednie inicjatywy ustawodawcze mające na celu odpowiednie dostosowania. Generalnie, przed końcem siódmej kadencji Parlamentu Komisja zamierza usunąć ze wszystkich instrumentów ustawodawczych wszelkie zapisy odnoszące się do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą.

Komisja zauważyła, że rozpoczęła niedawno badanie, które umożliwi pełny i obiektywny przegląd wszystkich aspektów polityki i praktyk w zakresie ochrony handlu UE, w tym: ocenę działania, metod, wykorzystania oraz skuteczności obecnego systemu instrumentów ochrony handlu w zakresie realizacji celów polityki handlowej, ocenę skuteczności obecnych i potencjalnych decyzji politycznych Unii Europejskiej (np. w zakresie badania interesu Unii, zasady niższego cła, systemu poboru należności celnych) w porównaniu z decyzjami politycznymi określonych partnerów handlowych, oraz badanie podstawowych przepisów antydumpingowych oraz antysubsydyjnych w świetle praktyki administracyjnej instytucji unijnych, orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz zaleceń i postanowień Organu Rozstrzygnięcia Sporów Światowej Organizacji Handlu.

W świetle wyników przeprowadzonego badania oraz postępów negocjacji w ramach dauhańskiej agendy rozwoju Komisja zamierza przeanalizować, czy i jak unowocześnić unijne instrumenty ochrony handlu.

Komisja pragnie również przywołać niedawno podjęte przez siebie inicjatywy na rzecz poprawy przejrzystości działania instrumentów ochrony handlu (takie jak mianowanie urzędnika przeprowadzającego spotkania wyjaśniające) oraz prace, jakie podjęła wspólnie z państwami członkowskimi w celu wyjaśnienia kluczowych aspektów stosowania środków ochrony handlu. Komisja przywiązuje szczególną uwagę do tych prac i zamierza wskazać, po konsultacjach z państwami członkowskimi, inne inicjatywy, które można podjąć w tym zakresie.

Zgodnie z zasadami procedury komitetowej w oparciu o decyzję Rady 1999/468/WE, w przypadku negatywnej opinii komitetu zarządzającego ds. wspólnej polityki rolnej (WPR) Komisja zobowiązana jest przedstawić projekt środka Radzie, która w ciągu miesiąca może podjąć inną decyzję. Niemniej jednak Komisja ma możliwość działania i może bądź wdrożyć dany środek, bądź też odroczyć jego stosowanie. W związku z tym Komisja może przyjąć dany środek, jeśli ostatecznie jest zdania, że odroczenie jego stosowania mogłoby np. mieć nieodwracalny negatywny wpływ na rynek. Jeśli następnie Rada zdecyduje inaczej, środek wprowadzony w życie przez Komisję staje się oczywiście zbędny. W związku z tym w ramach obecnych zasad Komisja dysponuje narzędziem umożliwiającym jej ochronę wspólnego interesu całej Unii, poprzez przyjmowanie środków przynajmniej tymczasowych.

Artykuł 7 tego rozporządzenia ma na celu utrzymanie tego podejścia w ramach nowych ustaleń dotyczących procedury komitetowej, ograniczonego jednak do sytuacji wyjątkowych i w oparciu o jasno określone i restrykcyjne kryteria. Umożliwiłaby on Komisji przyjmowanie projektów środków mimo negatywnej opinii komitetu badającego projekt, „jeżeli jego nieprzyjęcie w jak najkrótszym terminie spowodowałoby poważne zakłócenia w działaniu rynków lub też zagrożenie (...) interesów finansowych Unii”. Przepis dotyczy sytuacji, w przypadku której nie można czekać do czasu ponownego głosowania komitetu w sprawie tego samego lub innego projektu środka, ponieważ w międzyczasie nastąpiłyby poważne zakłócenia na rynku, np. z powodu spekulacyjnych zachowań operatorów. Aby zapewnić zdolność Unii do działania, przepis ten dawałby państwom członkowskim i Komisji możliwość ponownego rzeczowego przedyskutowania projektu środka, pozwalając jednocześnie na podjęcie decyzji oraz uniknięcie odnośnych spekulacji i ich negatywnych konsekwencji dla rynku i budżetu.

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Tego typu sytuacje mogą pojawiać się w kontekście bieżącego zarządzania WPR (np. w odniesieniu do kwestii takich jak ustalanie refundacji wywozowych, zarządzanie licencjami czy specjalna klauzula ochronna), kiedy to decyzje muszą być podejmowane szybko i mają przy tym znaczące konsekwencje gospodarcze dla rynków, a zatem dla rolników i operatorów, oraz dla unijnego budżetu.

W przypadku, gdy Parlament Europejski lub Rada poinformują Komisję, że ich zdaniem projekt aktu wykonawczego wykracza poza uprawnienia wykonawcze przewidziane w akcie podstawowym, Komisja dokona natychmiastowego przeglądu projektu aktu wykonawczego pod kątem uwag przedstawionych przez Parlament Europejski i Radę.

Komisja uwzględni w swych działaniach w należyły sposób pilny charakter danej kwestii.

Przed podjęciem decyzji, czy projekt aktu wykonawczego zostanie przyjęty, zmieniony lub też wycofany, Komisja poinformuje Parlament Europejski oraz Radę o planowanym działaniu oraz przedstawi jego uzasadnienie.

Dodatek

ZAŁĄCZNIK do oświadczenia I Komisji

Orientacyjna tabela aktów podstawowych, które nie podlegały procedurze współdecyzji przed przyjęciem Traktatu z Lizbony i które należy dostosować w celu uwzględnienia art. 290 TFUE

Dziedzina polityki		Akty wymagające przeglądu	Orientacyjny termin	Ograniczone do dostosowania	Objęte szerszym wnioskiem
ESTAT	1.	Rozporządzenie (WE) nr 1365/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie statystyk dotyczących transportu towarów wodami śródlądowymi i uchylające dyrektywę Rady 80/1119/EWG ⁽¹⁾	4. kwartał 2011 r.		X
SANCO	2.	Dyrektywa Rady 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X
	3.	Dyrektywa Rady 90/426/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących przemieszczanie i przywóz zwierząt z rodziny koniowatych z państw trzecich ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X
	4.	Dyrektywa Rady 91/68/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt i regulujących handel wewnątrzspółnotowy owcami i kozami ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X
	5.	Dyrektywa Rady 2004/68/WE ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące przywóz do oraz tranzyt przez terytorium Wspólnoty niektórych żywych zwierząt kopytnych, zmieniająca dyrektywy 90/426/EWG oraz 92/65/EWG i uchylająca dyrektywę 72/462/EWG ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X
	6.	Dyrektywa Rady 2009/158/WE w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X
	7.	Dyrektywa Rady 92/65/EWG ustanawiająca warunki zdrowia zwierząt regulujące handel i przywóz do Wspólnoty zwierząt, nasienia, komórek jajowych i zarodków nieobjętych warunkami zdrowia zwierząt ustanowionymi w szczególnych zasadach Wspólnoty określonych w załączniku A(I) do dyrektywy 90/425/EWG ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Dziedzina polityki		Akty wymagające przeglądu	Orientacyjny termin	Ograniczone do dostosowania	Objęte szerszym wnioskiem
	8.	Dyrektywa Rady 88/407/EWG ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym oraz w przywozie zamrożonego nasienia bydła domow (²)	marzec 2012 r.		X
	9.	Dyrektywa Rady 89/556/EWG w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz z państw trzecich zarodków bydła domowego (²)	marzec 2012 r.		X
	10.	Dyrektywa Rady 90/429/EWG ustanawiająca warunki sanitarne odnośnie do zwierząt mające zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym nasieniem bydła i trzody chlewnej oraz w przywozie (²)	marzec 2012 r.		X
	11.	Dyrektywa Rady 2002/99/WE ustanawiająca przepisy sanitarne regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (²)	marzec 2012 r.		X
	12.	Dyrektywa Rady 92/118/EWG ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG (²)	marzec 2012 r.		X
	13.	Dyrektywa 2006/88/WE w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i kontroli tych chorób (²)	marzec 2012 r.		X
	14.	Dyrektywa Rady 92/35/EWG ustanawiająca zasady kontroli i środki zwalczania afrykańskiego pomoru koni (²)	marzec 2012 r.		X
	15.	Dyrektywa Rady 77/391/EWG wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania brucellozy, gruźlicy i białaczki bydła (²)	marzec 2012 r.		X
	16.	Dyrektywa Rady 82/400/EWG zmieniająca dyrektywę 77/391/EWG oraz wprowadzająca dodatkowy środek wspólnotowy w celu zwalczania brucellozy, gruźlicy i enzootycznej białaczki bydła (²)	marzec 2012 r.		X
	17.	Decyzja Rady 90/242/EWG wprowadzająca wspólnotowy środek finansowy do zwalczania brucellozy u owiec i kóz (²)	marzec 2012 r.		X

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Dziedzina polityki	Akty wymagające przeglądu	Orientacyjny termin	Ograniczone do dostosowania	Objęte szerszym wnioskiem
	18. Dyrektywa Rady 90/423/EWG zmieniająca dyrektywę 85/511/EWG wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania pryszczycy, dyrektywę 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną oraz dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X
	19. Dyrektywa Rady 2003/85/WE w sprawie wspólnotowych środków zwalczania pryszczycy, uchylająca dyrektywę 85/511/EWG i decyzje 89/531/EWG i 91/665/EWG i zmieniająca dyrektywę 92/46/EWG ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X
	20. Dyrektywa Rady 2005/94/WE w sprawie wspólnotowych środków zwalczania grypy ptaków i uchylająca dyrektywę 92/40/EWG ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X
	21. Dyrektywa Rady 92/66/EWG wprowadzająca wspólnotowe środki zwalczania rzekomego pomoru drobiu ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X
	22. Dyrektywa Rady 80/1095/EWG ustanawiająca warunki mające na celu trwałe uwolnienie terytorium Wspólnoty od klasycznego pomoru świń ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X
	23. Decyzja Rady 80/1096/EWG wprowadzająca wspólnotowe środki finansowe dla zwalczania klasycznego pomoru świń ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X
	24. Dyrektywa Rady 92/119/EWG wprowadzająca ogólne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierząt i szczególne środki odnoszące się do choroby pęcherzykowej świń ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X
	25. Dyrektywa Rady 2001/89/WE w sprawie wspólnotowych środków zwalczania klasycznego pomoru świń ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X
	26. Decyzja Rady 79/511/EWG w sprawie finansowego wkładu wspólnoty w prowadzenie kampanii zwalczającej wściekliznę w południowo-wschodniej Europie ⁽²⁾	2011/2012		X
	27. Decyzja Rady 89/455/EWG wprowadzająca wspólnotowe środki w celu ustanowienia projektów pilotowych mających na celu zwalczanie wścieklizny w celu jej zwalczania albo zapobiegania ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X
	28. Decyzja Rady 2009/470/WE w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii	2. półrocze 2012 r.		X
	29. Dyrektywa Rady 82/894/EWG w sprawie zgłaszania chorób zwierząt we Wspólnocie ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Dziedzina polityki		Akty wymagające przeglądu	Orientacyjny termin	Ograniczone do dostosowania	Objęte szerszym wnioskiem
	30.	Dyrektywa Rady 89/662/EWG dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrz-wspólnotowym w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X
	31.	Dyrektywa Rady 90/425/EWG dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrz-wspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X
	32.	Decyzja Rady 92/438/EWG w sprawie komputeryzacji weterynaryjnych procedur przywozowych (Projekt SHIFT), zmieniająca dyrektywy 90/675/EWG, 91/496/EWG, 91/628/EWG i decyzję 90/424/EWG, oraz uchylająca decyzję 88/192/EWG ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X
	33.	Dyrektywa Rady 96/93/WE w sprawie certyfikacji zwierząt i produktów zwierzęcych ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X
	34.	Dyrektywa Rady 2008/71/WE w sprawie identyfikacji i rejestracji świń ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X
	35.	Rozporządzenie (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97 ⁽³⁾	1. trymestr 2011 r.		X
	36.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 21/2004 ustanawiające system identyfikacji i rejestrowania owiec i kóz ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X
	37.	Dyrektywa Rady 2009/157/WE w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła	1. trymestr 2011 r.		X
	38.	Dyrektywa Rady 88/661/EWG w sprawie norm zootechnicznych mających zastosowanie do zwierząt hodowlanych z gatunku świń	1. trymestr 2011 r.		X
	39.	Dyrektywa Rady 89/361/EWG dotycząca owiec i kóz hodowlanych czystorasowych	1 trymestr 2011 r.		X
	40.	Dyrektywa Rady 90/427/EWG w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków handlu wewnątrz-wspólnotowego koniowatymi	1. trymestr 2011 r.		X
	41.	Dyrektywa Rady 90/428/EEC w sprawie handlu zwierzętami z rodziny koniowatych przeznaczonymi do udziału w zawodach oraz ustanawiająca warunki udziału w takich zawodach	1. trymestr 2011 r.		X
	42.	Dyrektywa Rady 91/174/EWG ustanawiająca wymogi zootechniczne i rodowodowe przy wprowadzaniu do obrotu zwierząt czystorasowych	1. trymestr 2011 r.		X

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Dziedzina polityki	Akty wymagające przeglądu	Orientacyjny termin	Ograniczone do dostosowania	Objęte szerszym wnioskiem
	43. Dyrektywa Rady 94/28/WE ustanawiająca zasady odnoszące się do warunków genealogicznych i zootechnicznych stosowanych w przywozie z państw trzecich zwierząt, ich nasienia, komórek jajowych i zarodków oraz zmieniająca dyrektywę 77/504/EWG w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła	1. trymestr 2011 r.		X
	44. Dyrektywa Rady 97/78/WE ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X
	45. Dyrektywa Rady 91/496/EWG ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG ⁽²⁾	marzec 2012 r.		X
	46. Dyrektywa Rady 98/58/WE dotycząca ochrony zwierząt hodowlanych ⁽⁴⁾	2013–2014		X
	47. Dyrektywa Rady 2008/119/WE ustanawiająca minimalne normy ochrony cieląt (Wersja skodyfikowana) ⁽⁴⁾	2013–2014		X
	48. Dyrektywa Rady 2008/120/WE ustanawiająca minimalne normy ochrony świń (Wersja skodyfikowana) ⁽⁴⁾	2013–2014		X
	49. Dyrektywa Rady 1999/74/WE ustanawiająca minimalne normy dotyczące ochrony kur niosek ⁽⁴⁾	2013–2014		X
	50. Dyrektywa Rady 2007/43/WE w sprawie ustanowienia minimalnych zasad dotyczących ochrony kurcząt chowanych z przeznaczeniem na produkcję mięsa ⁽⁴⁾	2013–2014		X
	51. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1099/2009 w sprawie ochrony zwierząt podczas ich uśmiercania ⁽⁴⁾	2013–2014		X
	52. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniające dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 ⁽⁴⁾	2013–2014		X
	53. Dyrektywa Rady 2000/29/WE w sprawie środków ochronnych przed wprowadzaniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie ⁽⁵⁾	2. półrocze 2012 r.		X
	54. Dyrektywa Rady 2007/33/WE w sprawie zwalczania mątwików tworzących cysty na ziemiaku i uchylająca dyrektywę 69/465/EWG ⁽⁵⁾	2. półrocze 2012 r.	X	

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Dziedzina polityki		Akty wymagające przeglądu	Orientacyjny termin	Ograniczone do dostosowania	Objęte szerszym wnioskiem
	55.	Dyrektywa Rady 93/85/EWG w sprawie zwalczania bakteriozy pierścieniowej ziemniaka ^(?)	2. półrocze 2012 r.	X	
	56.	Dyrektywa Rady 98/57/WE w sprawie kontroli organizmu <i>Ralstonia solanacearum</i> (Smith), Yabuuchi i wsp ^(?)	2. półrocze 2012 r.	X	
	57.	Dyrektywa Rady 66/401/EWG w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych	2. półrocze 2011 r.		X
	58.	Dyrektywa Rady 69/464/EWG w sprawie zwalczania raka ziemniaczanego	2. półrocze 2013 r.	X	
	59.	Dyrektywa Rady 66/402/EWG w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych	2. półrocze 2011 r.		X
	60.	Dyrektywa Rady 68/193/EWG w sprawie wprowadzania do obrotu materiału do wegetatywnego rozmnażania winorośli	2. półrocze 2011 r.		X
	61.	Dyrektywa Rady 98/56/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin ozdobnych	2011 second semester		X
	62.	Dyrektywa Rady 1999/105/WE w sprawie obrotu leśnym materiałem rozmnożeniowym	2. półrocze 2011 r.		X
	63.	Dyrektywa Rady 2002/53/WE w sprawie Wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych	2. półrocze 2011 r.		X
	64.	Dyrektywa Rady 2002/54/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka	2. półrocze 2011 r.		X
	65.	Dyrektywa Rady 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw	2. półrocze 2011 r.		X
	66.	Dyrektywa Rady 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzoniakami ziemniaków	2. półrocze 2011 r.		X
	67.	Dyrektywa Rady 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych i włóknistych	2. półrocze 2011 r.		X
	68.	Dyrektywa Rady 2008/72/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym oraz nasadzeniowym warzyw, innym niż nasiona	2. półrocze 2011 r.		X
	69.	Dyrektywa Rady 2008/90/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych oraz roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców	2. półrocze 2011 r.		X
	70.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 2100/94 w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin ⁽⁶⁾	2012-2013	zob. komentarz (przypis na poprzedniej stronie)	
	71.	Dyrektywa Rady 87/357/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących produktów, których wygląd wskazuje na przeznaczenie inne niż rzeczywiste, zagrażających zdrowiu lub bezpieczeństwu konsumentów	2. półrocze 2011 r.		X

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Dziedzina polityki		Akty wymagające przeglądu	Orientacyjny termin	Ograniczone do dostosowania	Objęte szerszym wnioskiem
MARKT	72.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego	2011 (?)	X	
TRADE	73.	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3030/93 w sprawie wspólnych reguł przywozu niektórych wyrobów włókienniczych z państw trzecich	koniec 2011 r. / początek 2011 r.	X	
	74.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 517/94 w sprawie wspólnych reguł dotyczących przywozu wyrobów włókienniczych z niektórych państw trzecich, nieobjętych umowami dwustronnymi, protokołami, innymi ustaleniami lub innymi szczegółowymi normami Wspólnoty dotyczącymi przywozu	koniec 2010 r. / początek 2011 r.	X	
	75.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 2248/2001 w sprawie niektórych procedur stosowania Układu o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi z jednej strony a Republiką Chorwacji z drugiej strony oraz stosowania Umowy przejściowej między Wspólnotą Europejską a Republiką Chorwacji, z późniejszymi zmianami	koniec 2010 r. / początek 2011 r.	X	
	76.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 953/2003 w sprawie unikania w Unii Europejskiej przekierowania handlu niektórymi podstawowymi lekami	koniec 2010 r. / początek 2011 r.	X	
		[Rozporządzenie (WE) nr 868/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące ochrony przed subsydiowaniem i nieuczciwymi praktykami cenowymi powodującymi uszczerbek dla przewoźników lotniczych Wspólnoty w świadczeniu usług lotniczych z krajów nienależących do Wspólnoty Europejskiej skreślone] ⁽⁸⁾			
	77.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 673/2005 ustanawiające dodatkowe cła przywozowe na niektóre produkty pochodzące ze Stanów Zjednoczonych Ameryki	koniec 2010 r. / początek 2011 r.	X	
	78.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1616/2006 w sprawie określonych procedur stosowania Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Albanii, z drugiej strony, oraz umowy przejściowej między Wspólnotą Europejską a Republiką Albanii	koniec 2010 r. / początek 2011 r.	X	
	79.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1528/2007 w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym	koniec 2010 r. / początek 2011 r.	X	
	80.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 55/2008 wprowadzające autonomiczne preferencje handlowe dla Republiki Mołdowy i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 980/2005 i decyzję Komisji 2005/924/WE	koniec 2010 r. / początek 2011 r.	X	

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Dziedzina polityki		Akty wymagające przeglądu	Orientacyjny termin	Ograniczone do dostosowania	Objęte szerszym wnioskiem
	81.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 140/2008 z dnia 19 listopada 2007 r. w sprawie procedur dotyczących stosowania Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Czarnogóry, z drugiej strony, oraz procedur dotyczących stosowania Umowy przejściowej między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Republiką Czarnogóry, z drugiej strony	koniec 2010 r. / początek 2011 r.	X	
	82.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 594/2008 w sprawie niektórych procedur stosowania Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Bośnią i Hercegowiną, z drugiej strony, oraz stosowania umowy przejściowej w sprawie handlu i spraw związanych z handlem między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Bośnią i Hercegowiną, z drugiej strony	koniec 2010 r. / początek 2011 r.	X	
	83.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 732/2008 wprowadzające ogólny system preferencji taryfowych na okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2011 r.	koniec 2010 r. / początek 2011 r.	X	
	84.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1215/2009 wprowadzające nadzwyczajne środki handlowe dla krajów i terytoriów uczestniczących lub powiązanych z procesem stabilizacji i stowarzyszenia Unii Europejskiej	koniec 2010 r. / początek 2011 r.	X	
	85.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1342/2007 w sprawie nałożenia pewnych ograniczeń na przywóz niektórych wyrobów stalowych z Federacji Rosyjskiej	początek 2011 r.	X	
	86.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1340/2008 w sprawie handlu niektórymi produktami stalowymi pomiędzy Wspólnotą Europejską a Republiką Kazachstanu	początek 2011 r.	X	
MARE	87.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1198/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego.	listopad 2011 r.		X
	88.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 104/2000 w sprawie wspólnej organizacji rynku	maj 2011 r.		X
	89.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 850/98 w sprawie środków technicznych	listopad 2011 r.	X	
	90.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 2187/2005 w sprawie zachowania zasobów połowowych w wodach Morza Bałtyckiego, cieśnin Bełt i Sund poprzez zastosowanie środków technicznych	listopad 2011 r.	X	
	91.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1100/2007 w sprawie środków służących odbudowie zasobów węgorka europejskiego	listopad 2011 r.	X	

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Dziedzina polityki		Akty wymagające przeglądu	Orientacyjny termin	Ograniczone do dostosowania	Objęte szerszym wnioskiem
	92.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1224/2009. ustanawiające wspólnotowy system kontroli	listopad 2011 r.	X	
	93.	Rozporządzenia Rady (WE) nr 1005/2008 ustanawiającego wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom	listopad 2011 r.	X	
	94.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1006/2008 dotyczące upoważnień do prowadzenia działalności połowowej	listopad 2011 r.	X	
	95.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 812/2004 ustanawiające środki dotyczące przypadkowych odłowów waleni na łowiskach	listopad 2011 r.	X	
	96.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1966/2006 w sprawie elektronicznej rejestracji i raportowania (*)	zob. komentarz		
	97.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1967/2006 w sprawie środków zarządzania zrównoważoną eksploatacją zasobów rybołówstwa Morza Śródziemnego	listopad 2011 r.	X	
ENV	98.	Dyrektywa Rady 87/217/EWG w sprawie ograniczania zanieczyszczenia środowiska azbestem i zapobiegania temu zanieczyszczeniu	1. połowa 2011 r.	X	
	99.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 2173/2005 w sprawie ustanowienia systemu zezwoleń na przywóz drewna do Wspólnoty Europejskiej FLEGT	2. połowa 2011 r.		X
ENER	100.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 733/2008 w sprawie warunków regulujących przywóz produktów rolnych pochodzących z krajów trzecich w następstwie wypadku w elektrowni jądrowej w Czarnobylu (Wersja skodyfikowana) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1048/2009 zmieniające rozporządzenie (WE) nr 733/2008 w sprawie warunków regulujących przywóz produktów rolnych pochodzących z krajów trzecich w następstwie wypadku w elektrowni jądrowej w Czarnobylu (10)	nie wyznaczono terminu przed 2013 r. (11)		X
CLIMA	101.	Decyzja Rady 2002/358/WE dotycząca zatwierdzenia przez Wspólnotę Europejską Protokołu z Kioto do Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu i wspólnej realizacji wynikających z niego zobowiązań	— (12)		X
	102.	Projekt decyzji Komisji zmniejszającej decyzję Komisji 2006/944/WE („decyzja dotycząca przyznanej ilości”)	koniec 2010 r.		X
ENTR	103.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1216/2009 ustanawiające zasady handlu niektórymi towarami pochodzącymi z przetwórstwa produktów rolnych (wersja ujednolicona rozporządzenia nr 3448/93)	4. kwartał 2010 r.		X

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Dziedzina polityki		Akty wymagające przeglądu	Orientacyjny termin	Ograniczone do dostosowania	Objęte szerszym wnioskiem
AGRI	104.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 247/2006 w sprawie szczególnych działań w dziedzinie rolnictwa na rzecz regionów peryferyjnych Unii Europejskiej	23/09/2010		X
	105.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW).	30/09/2010		X
	106.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia [...]	30/09/2010		X
	107.	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91 ustanawiające ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji win aromatyzowanych, aromatyzowanych napojów winopodobnych i aromatyzowanych koktajli winopodobnych	1. kwartał 2011 r.		X
	108.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej	4 kwartał 2010 r.	X	
	109.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 378/2007 ustanawiające zasady dobrowolnej modulacji płatności bezpośrednich przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1782/2003 ustanawiającym wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającym określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1290/2005	4. kwartał 2010 r.	X	
	110.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej i etykietowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91	4. kwartał 2010 r.	X	
	111.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 165/94 dotyczące współfinansowania przez Wspólnotę kontroli przy zastosowaniu teledetekcji oraz zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 3508/92 ustanawiające zintegrowany system zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy	zostanie uchylone przez „dostosowanie rozporządzenia 1290/2005”	X	
	112.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 509/2006 w sprawie produktów rolnych i środków spożywczych będących gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami.	4. kwartał 2010 r.		X
	113.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych.	4 kwartał 2010 r.		X
	114.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1405/2006 ustanawiające szczególne środki dotyczące rolnictwa dla mniejszych wysp Morza Egejskiego i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003	4. kwartał 2010 r.		X

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Dziedzina polityki	Akty wymagające przeglądu	Orientacyjny termin	Ograniczone do dostosowania	Objęte szerszym wnioskiem
	115. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”)	4. kwartał 2010 r.		X
	116. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89	4. kwartał 2011 r. (ex-PRAC)	X	
	117. Rozporządzenie Rady (WE) nr 485/2008 w sprawie kontroli przez państwa członkowskie transakcji stanowiących część systemu finansowania przez Europejski Fundusz Rolniczy Gwarancji (Wersja skodyfikowana)	4. kwartał 2010 r.	X	
	118. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 922/72 ustanawiające ogólne zasady przyznawania pomocy w odniesieniu do jedwabników na rok hodowlany 1972/1973	zostanie uchylone rozporządzeniem o „nowej jednolitej wspólnej organizacji rynku”)	X	
	119. Rozporządzenie Rady (EWG) NR 352/78 w sprawie uznawania utraconych zabezpieczeń, poręczeń i gwarancji złożonych w ramach wspólnej polityki rolnej	połowa 2011 r.–WPR po 2013 r.		X
	120. Rozporządzenie Rady (WE) NR 814/2000 w sprawie działań informacyjnych odnoszących się do wspólnej polityki rolnej	połowa 2011 r.	X	
	121. Rozporządzenie Rady (WE) nr 320/2006 ustanawiające tymczasowy system restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego we Wspólnocie i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej	połowa 2011 r.–PAC po 2013 r.		X
	122. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1667/2006 w sprawie glukozy i laktozy (Wersja skodyfikowana)	połowa 2011 r.	X	
	123. Rozporządzenie Rady (WE) nr 3/2008 z dnia 17 grudnia 2007 r. w sprawie działań informacyjnych i promocyjnych dotyczących produktów rolnych na rynku wewnętrznym i w krajach trzecich	połowa 2011 r.		X
	124. Rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 i ustanawiające krajowe programy restrukturyzacji sektora bawełny	połowa 2011 r.–WPR po 2013 r.		X
	125. Rozporządzenie Rady (WE) nr 614/2009 w sprawie wspólnego systemu handlu albuminami jaj i mleka (wersja ujednolicona)	połowa 2011 r.	X	

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Dziedzina polityki	Akty wymagające przeglądu	Orientacyjny termin	Ograniczone do dostosowania	Objęte szerszym wnioskiem
126.	Dyrektywa Rady 2001/112/WE odnosząca się do soków owocowych i niektórych podobnych produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi	wrzesień 2010 r.		X
127.	<i>Rozporządzenie Rady (WE) nr 78/2008 dotyczące działań, jakie Komisja musi podjąć w latach 2008–2013 przy zastosowaniu technik teledetekcji wprowadzonych w ramach wspólnej polityki rolnej</i>	zostanie uchylone przez „dostosowanie rozporządzenia 1290/2005”	X	
128.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1217/2009/EWG ustanawiające sieć zbierania danych rachunkowych o dochodach i działalności gospodarczej gospodarstw rolnych we Wspólnocie Europejskiej	4. kwartał 2011 r.	X	
129.	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 706/73 dotyczące uzgodnień wspólnotowych mających zastosowanie do Wysp Normandzkich oraz Wyspy Man w zakresie handlu produktami rolnymi.	4. kwartał 2011 r.	X	
130.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 2799/98 ustanawiające porozumienia agromonetarne dotyczące euro	4 kwartał 2011 r. –PAC po 2013 r.		X
131.	Dyrektywa nr 1999/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady odnosząca się do ekstraktów kawy i ekstraktów cykorii	4. kwartał 2011 r. (ex-PRAC)	X	
132.	Dyrektywa 2000/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady odnosząca się do wyrobów kakaowych i czekoladowych przeznaczonych do spożycia przez ludzi	4. kwartał 2011 r. (ex-PRAC)	X	
133.	Dyrektywa Rady 2001/110/WE odnosząca się do miodu	4. kwartał 2011 r.	X	
134.	Dyrektywa Rady 2001/113/WE odnosząca się do dżemów owocowych, galaretek i marmolady oraz słodzonego purée z kasztanów przeznaczonych do spożycia przez ludzi	4. kwartał 2011 r.	X	
135.	Dyrektywa Rady 2001/114/WE odnosząca się do niektórych rodzajów częściowo lub całkowicie odwodnionego mleka konserwowanego przeznaczonego do spożycia przez ludzi	4. kwartał 2011 r.	X	
136.	Dyrektywa Rady 2001/111/WE odnosząca się do niektórych cukrów przeznaczonych do spożycia przez ludzi	4. kwartał 2011 r.	X	
137.	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 451/89 dotyczące procedury stosowanej do niektórych produktów rolnych pochodzących z różnych państw trzecich basenu Morza Śródziemnego	4. kwartał 2011 r.	X	
138.	Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3491/90 w sprawie przywozu ryżu pochodzącego z Bangladeszu	4. kwartał 2011 r.	X	

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Dziedzina polityki	Akty wymagające przeglądu	Orientacyjny termin	Ograniczone do dostosowania	Objęte szerszym wnioskiem
	139. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 478/92 otwierające roczny wspólnotowy kontyngent taryfowy na karmę dla psów lub kotów wystawioną do sprzedaży detalicznej i objętą kodem CN 2309 10 11 oraz roczny wspólnotowy kontyngent taryfowy na pokarm dla ryb objęty kodem CN ex 2309 90 41, pochodzący i sprowadzany z Wysp Owczych	4. kwartał 2011 r. – może się zdeaktualizować – do potwierdzenia	X	
	140. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3125/92 w sprawie uzgodnień mających zastosowanie do przywozu do Wspólnoty produktów mięsa baraniego i koziego, pochodzących z Bośni i Hercegowiny, Chorwacji, Słowenii, Czarnogóry, Serbii oraz byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii	4. kwartał 2011 r. – może się zdeaktualizować – do potwierdzenia	X	
	141. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1108/93 ustanawiające niektóre przepisy w celu zastosowania umów dwustronnych w sprawie rolnictwa między Wspólnotą z jednej strony, a Austrią, Finlandią, Islandią, Norwegią i Szwecją z drugiej strony	4. kwartał 2011 r.	X	
	142. Rozporządzenie Rady (WE) nr 774/94 otwierające i ustalające zarządzanie niektórymi wspólnotowymi kontyngentami taryfowymi na wysokiej jakości wołowinę oraz na wieprzowinę, mięso drobiowe, pszenicę i mieszkankę żyta z pszenicą, otręby, śrutę i inne pozostałości	4. kwartał 2011 r.	X	
	143. Rozporządzenie Rady (WE) nr 2184/96 dotyczące przywozu do Wspólnoty ryżu pochodzącego i sprowadzanego z Egiptu	4. kwartał 2011 r. – może się zdeaktualizować – do potwierdzenia	X	
	144. Rozporządzenie Rady (WE) nr 2398/96 otwierające kontyngent taryfowy na mięso indyckie pochodzące i przywożone z Izraela, przewidziany w Układzie o Stowarzyszeniu oraz Umowie przejściowej między Wspólnotą Europejską a Państwem Izrael	4. kwartał 2011 r. – może się zdeaktualizować – do potwierdzenia	X	
	145. Rozporządzenie Rady (WE) nr 2005/97 ustanawiające niektóre zasady w celu stosowania szczególnych ustaleń przy przywozie oliwy z oliwek pochodzącej z Algierii	4. kwartał 2011 r.	X	
	146. Rozporządzenie Rady (WE) nr 2007/97 ustanawiające niektóre zasady w celu stosowania szczególnych ustaleń przy przywozie oliwy z oliwek pochodzącej z Libanu	4. kwartał 2011 r.	X	
	147. Rozporządzenie Rady (WE) nr 779/98 w sprawie przywozu do Wspólnoty produktów rolnych pochodzących z Turcji, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 4115/86 i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 3010/95	4. kwartał 2011 r.	X	
	148. Rozporządzenie Rady (WE) nr 1506/98 ustanawiające koncesję w formie wspólnotowego kontyngentu taryfowego dla Turcji na rok 1998 w odniesieniu do orzechów laskowych oraz zawieszające niektóre koncesje	4. kwartał 2011 r. – może się zdeaktualizować – do potwierdzenia	X	

Czwartek, 16 grudnia 2010 r.

Dziedzina polityki		Akty wymagające przeglądu	Orientacyjny termin	Ograniczone do dostosowania	Objęte szerszym wnioskiem
	149.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1722/1999 w sprawie przywozu otrębów, śruty i innych pozostałości odsiewu, przemiału lub innej obróbki niektórych zbóż pochodzących z Algierii, Maroka i Egiptu oraz przywozu pszenicy durum pochodzącej z Maroka	4. kwartał 2011 r. – może się zdezaktualizować – do potwierdzenia	X	
	150.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1149/2002 otwierające autonomiczny kontyngent taryfowy na przywóz wołowiny wysokiej jakości	4. kwartał 2011 r.	X	
	151.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1532/2006 w sprawie warunków dla niektórych kontyngentów przywozowych wołowiny wysokiej jakości	4. kwartał 2011 r.	X	
	152.	Rozporządzenie Rady (WE) nr 617/2009 otwierające autonomiczny kontyngent taryfowy na przywóz wołowiny wysokiej jakości	4. kwartał 2011 r.		X
HOME	153.	Dyrektywa Rady 2003/110/WE w sprawie pomocy w przypadkach tranzytu do celów deportacji drogą powietrzną	2. połowa 2012 r.		X

(¹) Liczba poprawek zależy od wyników posiedzenia państw członkowskich zaplanowanego na grudzień 2010 r. Należy zwrócić uwagę na fakt, że niniejsze rozporządzenie przyjęto w ramach procedury współdecyzji.

(²) Stanowi część pakietu zawierającego między innymi wniosek dotyczący europejskiej ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz wniosek w sprawie przeglądu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 882/2004 w sprawie urzędowych kontroli.

(³) Niniejszy akt podlega wspólnym kompetencjom DG SANCO oraz DG AGRI.

(⁴) Przegląd unijnych przepisów w dziedzinie dobrostanu zwierząt (nie ustalono jeszcze szczegółowego harmonogramu) – w odniesieniu do rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie ewaluacji i oceny planu działań dotyczącego dobrostanu zwierząt na lata 2006-2010 (2009/2202(INI)), która wzywa Komisję do restrukturyzacji wszystkich tych aktów w jeden instrument horyzontalny.

(⁵) Stanowi część trwającego przeglądu unijnych przepisów dotyczących zdrowia roślin.

(⁶) Odnosi się do trwającego przeglądu unijnych przepisów dotyczących zdrowia roślin – nie podjęto decyzji, czy przegląd będzie ograniczony jedynie do dostosowania.

(⁷) Szczegółowy termin nie może być określony z powodu złożoności politycznej niniejszej kwestii.

(⁸) Niniejsze rozporządzenie znalazło się omyłkowo na oryginalnej liście, ponieważ podlegało ono procedurze współdecyzji przed Traktatem z Lizbony oraz było zawarte w dostosowaniu PRAC.

(⁹) Będzie uchylone przez rozporządzenie (WE) nr 1224/2009, żadne szczególne zmiany nie są wymagane.

(¹⁰) Przeprowadzana jest ocena prawna tego, czy niniejsze rozporządzenia dotyczą art. 290 lub art. 291 TFUE.

(¹¹) Przeprowadzana jest ocena prawna tego, czy spełnione są warunki określone w art. 290 TFUE.

(¹²) Decyzja Rady dotycząca zawarcia Protokołu z Kioto w imieniu Wspólnoty, nie zostanie poddana przeglądowi ani zmieniona. Wzywała do przyjęcia tylko jednego przepisu wykonawczego, decyzji 2006/944/WE, widniejącej w następnej linijce.

2012/C 169 E/16	Uganda: Bahati Bill i dyskryminacja wobec osób LGBT Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie Ugandy: tak zwana ustawa Bahatiego i dyskryminacja wobec osób LGBT	134
2012/C 169 E/17	Erytrejscy uchodźcy przetrzymywani w charakterze zakładników na półwyspie Synaj Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie erytrejskich uchodźców przetrzymywanych w charakterze zakładników na półwyspie Synaj	136
2012/C 169 E/18	Wsparcia dla zaostrzenia wydanego przez Unię Europejską zakazu odcinania płetw rekinom Oświadczenie Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie wsparcia dla zaostrzenia wydanego przez Unię Europejską zakazu odcinania płetw rekinom	137
2012/C 169 E/19	Większe wsparcie Unii Europejskiej dla sportów uprawianych na poziomie podstawowym Oświadczenie Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie większego wsparcia Unii Europejskiej dla sportów uprawianych na poziomie podstawowym	138
2012/C 169 E/20	Strategia UE na rzecz przeciwdziałania bezdomności Oświadczenie Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie strategii UE na rzecz przeciwdziałania bezdomności	139

ZALECENIA

Parlament Europejski**Wtorek, 14 grudnia 2010 r.**

2012/C 169 E/21	Utworzenie unijnych sił szybkiego reagowania Zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie utworzenia unijnych sił szybkiego reagowania (2010/2096 (INI))	140
-----------------	--	-----

III Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wtorek, 14 grudnia 2010 r.

2012/C 169 E/22	Uruchomienie Funduszu Solidarności UE: powódzie w Portugalii, nawałnica Xynthia we Francji Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Funduszu Solidarności Unii Europejskiej zgodnie z pkt 26 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2010)0578 – C7-0323/2010 – 2010/2237(BUD))	145
	ZAŁĄCZNIK	146

2012/C 169 E/23	Projekt budżetu korygującego nr 9/2010 - Fundusz Solidarności UE (powodzie w Portugalii - huragan Xynthia we Francji) - naprawa gospodarcza: Europejska sieć morskiej energii wiatrowej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 9/2010 na rok budżetowy 2010, sekcja 3 – Komisja (17633/2010 – C7-0409/2010 – 2010/2238(BUD))	147
2012/C 169 E/24	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: SI/Mura, Słowenia Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/014 SI/Mura ze Słowenii) (COM(2010)0582 – C7-0334/2010 – 2010/2243(BUD))	148
	ZAŁĄCZNIK	150
2012/C 169 E/25	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG): Heidelberger Druckmaschinen AG/ Niemcy Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/018 DE/Heidelberger Druckmaschinen z Niemiec) (COM(2010)0568 – C7-0332/2010 – 2010/2241(BUD))	151
	ZAŁĄCZNIK	153
2012/C 169 E/26	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Wielkopolska Automotive z Polski Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/004 PL/Wielkopolskie Automotive Polska) (COM(2010)0616 – C7-0347/2010 – 2010/2253(BUD))	154
	ZAŁĄCZNIK	156
2012/C 169 E/27	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Aragón Retail trade z Hiszpanii Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/016 ES/Aragón Retail trade z Hiszpanii) (COM(2010)0615 – C7-0346/2010 – 2010/2252(BUD))	157
	ZAŁĄCZNIK	159
2012/C 169 E/28	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Comunidad Valenciana Textiles z Hiszpanii Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/009 ES/Comunidad Valenciana Textiles, z Hiszpanii) (COM(2010)0613 – C7-0345/2010 – 2010/2251(BUD))	160
	ZAŁĄCZNIK	162

2012/C 169 E/29	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Comunidad Valenciana Natural Stone z Hiszpanii Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/005 ES/ Comunidad Valenciana Natural Stone, z Hiszpanii) (COM(2010)0617 – C7-0344/2010 – 2010/2250(BUD)).....	163
	ZAŁĄCZNIK	165
2012/C 169 E/30	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Lear z Hiszpanii Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/023 ES/Lear z Hiszpanii) (COM(2010)0625 – C7-0360/2010 – 2010/2265(BUD))	166
	ZAŁĄCZNIK	168
2012/C 169 E/31	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: H. Cegielski - Poznań z Polski Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/006 PL/H. Cegielski-Poznań z Polski) (COM(2010)0631 – C7-0361/2010 – 2010/2266(BUD))	169
	ZAŁĄCZNIK	171
2012/C 169 E/32	Rozszerzenie zakresu obowiązywania dyrektywy 2003/109/WE na osoby objęte ochroną międzynarodową ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2003/109/WE w celu rozszerzenia zakresu jej obowiązywania na osoby objęte ochroną międzynarodową (COM(2007)0298 – C6-0196/2007 – 2007/0112(COD)).....	172
	P7_TC1-COD(2007)0112 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 grudnia 2010 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE zmieniającej dyrektywę Rady 2003/109/WE w celu rozszerzenia jej zakresu na osoby objęte ochroną międzynarodową	173
2012/C 169 E/33	Umowa między UE a Gruzją o ułatwieniach w wydawaniu wiz *** Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady dotyczącej podpisania Umowy między Unią Europejską a Gruzją o ułatwieniach w wydawaniu wiz (11324/2010 – C7-0391/2010 – 2010/0106(NLE))	173
2012/C 169 E/34	Utworzenie sieci oficerów łącznikowych ds. imigracji ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) 377/2004 w sprawie utworzenia sieci oficerów łącznikowych ds. imigracji (COM(2009)0322 – C7-0055/2009 – 2009/0098(COD))... P7_TC1-COD(2009)0098 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 grudnia 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) 377/2004 w sprawie utworzenia sieci oficerów łącznikowych ds. imigracji	174 175

2012/C 169 E/35	Europejski nakaz ochrony ***I Komisja Praw Kobiet i Równouprawnienia Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskiego nakazu ochrony (00002/2010 – C7-0006/2010 – 2010/0802(COD)) 175 P7_TC1-COD(2010)0802 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 grudnia 2010 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE w sprawie europejskiego nakazu ochrony 176 ZAŁĄCZNIK I 190 ZAŁĄCZNIK II 194
2012/C 169 E/36	Handel ludźmi ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, uchylającej decyzję ramową 2002/629/WSiSW (COM(2010)0095 – C7-0087/2010 – 2010/0065(COD))..... 196 P7_TC1-COD(2010)0065 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 14 grudnia 2010 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, zastępująca decyzję ramową Rady 2002/629/WSiSW 197
2012/C 169 E/37	Umowa między UE a Gruzją o readmisji osób przebywających nielegalnie *** Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy między Wspólnotą Europejską a Gruzją o readmisji osób przebywających nielegalnie (15507/2010 – C7-0392/2010 – 2010/0108(NLE)) 197
Środa, 15 grudnia 2010 r.	
2012/C 169 E/38	Uruchomienie instrumentu elastyczności na potrzeby uczenia się przez całe życie, programu na rzecz konkurencyjności i innowacji oraz Palestyny Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia instrumentu elastyczności (COM(2010)0760 – C7-0398/2010 – 2010/2293(BUD)) 198 ZAŁĄCZNIK 199
2012/C 169 E/39	Projekt budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011, wszystkie sekcje, ze zmianami Rady Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011, wszystkie sekcje, ze zmianami Rady (17635/2010 - C7-0411/2010 – 2010/2290(BUD)) 200 ZAŁĄCZNIK 201
2012/C 169 E/40	Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Noord Holland ICT z Niderlandów Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2010/012 NL/Noord Holland ICT z Niderlandów) (COM(2010)0685 – C7-0389/2010 – 2010/2279(BUD))..... 202 ZAŁĄCZNIK 204

2012/C 169 E/41	Prawo właściwe dla rozwodów i separacji prawej *	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady wprowadzającego w życie wzmocnioną współpracę w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodów i separacji prawnej (COM(2010)0105 – C7-0315/2010 – 2010/0067(CNS))	205
2012/C 169 E/42	Agencje ratingowe ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1060/2009 w sprawie agencji ratingowych (COM(2010)0289 – C7-0143/2010 – 2010/0160(COD))	218
	P7_TC1-COD(2010)0160	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 grudnia 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 dotyczące zmiany rozporządzenia (WE) nr 1060/2009 w sprawie agencji ratingowych	219
2012/C 169 E/43	Uchylenie dyrektyw dotyczących metrologii ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady uchylającej dyrektywy Rady 71/317/EWG, 71/347/EWG, 71/349/EWG, 74/148/EWG, 75/33/EWG, 76/765/EWG, 76/766/EWG i 86/217/EWG w odniesieniu do metrologii (COM(2008)0801 – C6-0467/2008 – 2008/0227(COD))	219
	P7_TC1-COD(2008)0227	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 grudnia 2010 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/.../UE uchylającej dyrektywy Rady 71/317/EWG, 71/347/EWG, 71/349/EWG, 74/148/EWG, 75/33/EWG, 76/765/EWG, 76/766/EWG i 86/217/EWG w odniesieniu do metrologii	220
	ZAŁĄCZNIK	220
2012/C 169 E/44	Inicjatywa obywatelska ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie inicjatywy obywatelskiej (COM(2010)0119 – C7-0089/2010 – 2010/0074(COD))	220
	P7_TC1-COD(2010)0074	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 15 grudnia 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie inicjatywy obywatelskiej	221
	ZAŁĄCZNIK	221
Czwartek, 16 grudnia 2010 r.		
2012/C 169 E/45	Znak dziedzictwa europejskiego ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej działanie Unii Europejskiej na rzecz znaku dziedzictwa europejskiego (COM(2010)0076 – C7-0071/2010 – 2010/0044(COD))	223

	P7_TC1-COD(2010)0044	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 16 grudnia 2010 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2011/UE ustanawiającej działanie Unii Europejskiej na rzecz znaku dziedzictwa europejskiego	223
	ZAŁĄCZNIK	233
2012/C 169 E/46	Udział Szwajcarii w programie „Młodzież w działaniu” oraz w programie działania w zakresie uczenia się przez całe życie ***	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia Umowy między Unią Europejską a Konfederacją Szwajcarską ustanawiającej zasady i warunki uczestnictwa Konfederacji Szwajcarskiej w programie „Młodzież w działaniu” oraz w programie działań w zakresie uczenia się przez całe życie (2007–2013) (12818/2010 – C7-0277/2010 – 2010/0231(NLE))	234
2012/C 169 E/47	Kontrola przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (COM(2010)0083 – C7-0073/2010 – 2010/0051(COD))	234
	P7_TC1-COD(2010)0051	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 16 grudnia 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję	235
	ZAŁĄCZNIK	235
	Dodatek	237

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

